

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADISON KATE #4

KATE

TATE JAMES
USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KATE

MADISON KATE #4

TATE JAMES

İÇİNDEKİLER

Stalk Tate

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Sonsöz

YAZARDAN BİR MEKTUP

Tate James tarafından da yazılmıştır

Tate James

KATE: Madison Kate #4

Telif Hakkı © Tate James 2020

Tüm hakları saklıdır

İlk olarak 2020 yılında

yayınlandı James, Tate

KATE: Madison Kate #4

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayında yer alan tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Tamara Kokic

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Modelleri: Zach ve Joli

Düzenleme: Heather Long (içerik) ve Jax Garren (çizgi).

Vellum ile oluşturulmuştur

*Annem için.
Seni çok özledim.*

STALK TATE

Tate ile kitaplar hakkında sohbet etmek ister misiniz?

Facebook: [shorturl.at/qstN6](https://www.facebook.com/shorturl.at/qstN6)

Okur Grubu: [shorturl.at/npv01](https://www.facebook.com/shorturl.at/npv01)

Twitter: [shorturl.at/prvO3](https://twitter.com/shorturl.at/prvO3) Pinterest:

[shorturl.at/qI135](https://www.pinterest.com/shorturl.at/qI135) Instagram:

[shorturl.at/exzN6](https://www.instagram.com/shorturl.at/exzN6)

E-posta listesine kaydolarak Tate James ile güncel kalın:

<http://eepurl.com/dfFR5v>

Web sitesi: <https://www.tatejamesauthor.com>

STEELE

Yedi buçuk yıl önce.

Güzel sarışın kız bize kaşlarını çatarak bakarken dudaklarını büktü ve ben de sııttım. Gülümsemeye devam etmem onu rahatsız ediyordu, bu yüzden bunu daha çok yaptım çünkü onun alışılmadık menekşe mavisi gözlerindeki ateşi görmek eğlenceliydi.

Narin küçük elleri ikimizi de yumruklamak istercesine yanlarında kenetlenmişti, bu sıska küçük kız, ondan daha küçük olduğumuzdan beri kavga eden on beş yaşındaki iki çocuğa karşı. Bu komikti ve bende onun saçlarını karıştırma isteği uyandırdı.

"Bana bakıcılık yapmana *ihtiyacım* yok," diye homurdandı kız. "Ben on bir yaşındayım.

Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sırıttım daha da genişledi. O kadar omurgalı bir kızdı ki bana Arch'ı hatırlattı.

Sırık gibi kollarını göğsünde kavuşturarak alaycı bir kahkaha attı. "Güven bana Prenses Danvers, annesi bir hafta boyunca çete fahişeliği yaparken şımarık, küçük bir veleda bakıcılık yapmaktan daha iyi işlerimiz var."

"Sözünü geri al!" diye bağırdı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun! Sen sadece aptal bir *çocuksun*." Kızın yüzü öfkeyle buruştu ve küçük elleriyle Archer'ın göğsünü iterek saldırdı.

Kızın onu gerçekten itmesini beklemediği için bir adım geri çekildi. Ama aynı zamanda çabuk öfkelenen biriydi ve yüzündeki öfke parıltısını fark ettim. Bu kızın bizden dört yaş küçük olması ve nasıl bir engerek yuvasının ortasında durduğuna *dair hiçbir* fikri olmaması umurunda *değildi*. Sadece kendisine meydan okuyan birini görmüştü ve Archer D'Ath asla meydan okumaktan geri durmazdı.

"Tamam, hadi," dedim, hafifçe ikisinin arasına girecek şekilde kendimi eğerek. "Damien bize bir emir verdi," diye hatırlattım Arch'a sert bir bakışla. "Ve şu anda gidecek başka bir yerin yok," dedim kıza. Madison Kate. Güzel bir isimdi ama ona hiç yakışmıyordu. Güzel olmadığından değil - kesinlikle öyleydi - ama o güzel, kız gibi isimle çelişen bir öfkesi, inadı ve kabadayılığı vardı.

"Hadi gidip yukarıda takılalım," diye önerdim, "daha fazla pisliğe bulaşmadan önce."

Archer bana isteksizce başını salladı ve takılmak için fazla genç olduğumuz köhne bardan ayrılmak için döndü. Ama kimse bize ne yapıp ne yapamayacağımızı söylemiyordu.

Takip edip etmediğimizi kontrol etmedi, ben de içimi çektim ve bir kez daha kıza döndüm.

"Hadi Madison Kate," diye ikna ettim, "Xbox oynayıp pizza sipariş edebiliriz. Pijama partisi gibi bir şey olur."

Aptalmışım gibi kaşlarını çatı. "İki gangster özentisi çocukla yatıya kalmak mı? Hayır, sağ ol. Benim eğlence anlayışım bu değil." İnce kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Damien'in daha önce kolunu tuttuğu bileğindeki kırmızı izleri fark ettim. Cildi onunki kadar soluk olduğu için muhtemelen moraracaktı.

Omuz silktim. "Başka ne yapacaksın ki? Anneni duydun. Haftanın geri kalanında seni görmek istemiyor."

İnatçı yüzü bocaladı ve gerçek bir acının parıltısı ortaya çıktı. Hay sikeyim. Zavallı çocuk. Bu boku hak etmemişti... Hiçbirimiz hak etmemiştik.

İçimi çektim. "Bizimle güvende olacaksın Madison Kate," diye söz verdim ona, genellikle Azrail kulüp evindeyken kullandığım sert üslubu bırakarak. "Burada olduğun sürece sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Söz veriyorum."

Kaşlarını biraz daha çatı, sonra annesiyle Zane'in kaybolduğu ana bara doğru tedirgin bir bakış fırlattı. Kararsızlık güzel yüzünü boyamıştı ama sonunda içini çekti.

"Senin adın ne bu arada?" diye sordu omuzları yenilgiyle çökerken.

Bize güvenmeye karar verdiğini bildiğim için gülümsedim. "Ben Steele," diye cevap verdim, ona elimi uzatarak, "ama istersen bana Max diyebilirsin. Kız kardeşim de beni öyle çağırır."

Uzandı ve narin, soğuk parmaklarıyla elimi tuttu. "Peki, tamam o zaman Max. Bana MK diyebilirsin."

Elimi onunkine doladım ve merdivenlere doğru ilerlerken onu da peşimden sürükledim. "Hayır," dedim ona sırtarak. "Bana daha çok Kedi gibi görünüyorsun."

Sarı kaşları aşağıya indi ama beni merdivenlere kadar takip etmeye devam etti. "Adımı öylece değiştiremezsin, Max. Bu kabalık olur. Ve kedilerden nefret ederim; çok acımasızlar."

Güldüm çünkü tıpkı bir kedi gibiydi, güzel ve yumuşaktı ama güvenmediği herkese tıslayıp tırmalamaya hazırdı. *Tıpkı* Archer gibi... Ama sanırım o en ufak bir yumuşaklık bile göstermiyordu.

Bu görev ya çok eğlenceli ya da lanet olası bir kabus olacaktı.

Şimdiki zaman.

Acı bedenimi sarstı ve nefes almaya çalıştım. Kan beni boğmadan ve göğsüm spazm geçirmeden önce ciğerlerime çok az miktarda hava girebildi.

Lanet olsun. Vurulmuştum.

Ayağa kalkacak kadar hareket edemiyordum; istesem başımı bile çeviremezdim. Ama dönmedim. Bana bakan o güzel, menekşe mavisi gözlerden başka bir yere bakmak istemedim. Ölmeden önce gördüğüm son şey o olsaydı...

Kulaklarım, nefes almaya çalıştıkça sadece düzensiz, ıslak soluklarla kesilen tiz bir vızıltıyla çınliyordu. Kendi kanımda boğuluyordum; buna hiç şüphe yoktu. Sanırım bu beni ilk önce hangisinin öldüreceğini görmek için bir yarıştı, kurşun yarası mı yoksa boğulma mı?

Ben daha sürüklenmeye başladığımı fark edemeden bir hareket beni şimdiki zamana geri döndürdü. Biri beni yerden kaldırıp koşarken acı tekrar içime yayıldı.

Çığlık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı, sadece boğulurken dudaklarımdan daha fazla kan döküldü.

"...benimle kal, seni piç kurusu," Archer'ın sert talebi kulaklarımdaki çınlamayı kesti ve gülmek istedim. Elbette ben ölürken o hâlâ bana küfrediyor olacaktı.

Beni arabanın arkasına tıktırırken daha fazla itiş kakış dikkatimi çekti ve tüm bunların acısı beni bayılttı.

Belki de bu yüzdendi?

Ama yumuşak, çiçek kokulu saçlar yüzümü okşadı ve nazik dudaklar yanağımı öperken beni kendime getirdi.

O buradaydı. Benim kızım buradaydı. Onu henüz bırakamazdım... henüz değil. Bana ihtiyacı vardı; *bize* ihtiyacı vardı. Ölemezdim. Şimdi olmazdı.

"...Max, lütfen gitme," diye fısıldadı, sesi tenime düşen gözyaşlarıyla boğulmuştu. "Lütfen gitme. Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm, hepsi benim hatam. Lütfen, Max, lütfen..."

Arabanın önünden gelen kısık bir ses kulaklarıma ulaştı ama kelimeleri seçemiyordum. Arch'ın beni hastaneye yetiştirmek için deli gibi araba kullandığına şüphe yoktu. Ona acele etmesi için bağırarak istedim. Kızımın bana ihtiyacı vardı ve ben bu şekilde dışarı çıkamazdım. Bazı korkaklara

Gölgelerden ateş etmek mi? Kesinlikle hayır. Max Steele bu kadar kolay tahtadan silinmezdi.

Ama... Arkadaşım ne kadar hızlı sürerse sürsün, öleceğimden oldukça emindim.

Kan beni tekrar boğdu ve Hellcat'im kanın akabilmesi için yüzümü çevirdi. Bu bana biraz nefes aldırdı. Sonraki sözlerini net bir şekilde duyabilmem için yeterliydi.

"Henüz ölemezsin," diye fısıldadı kulağıma. "Ölemezsin. Sana seni sevdiğimi hiç söylemedim ama seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki Max Steele. Lütfen, *lütfe*n beni bırakma."

Kahretsin, güzel kız... Keşke seçme şansım olsaydı.

Yedi buçuk yıl önce.

Zane'in yumruğu küçük kardeşinin yüzüne sert bir darbe indirdi ve MK'nın eli benimkini daha sıkı kavradı. Korktuğuna dair gösterdiği tek işaret buydu. Zane gözümüzün önünde Archer'ın ağzını burnunu kırarken o narin yüz hatları hiçbir şeye ihanet etmiyordu.

"Acınacak haldesin küçük kardeşim," diye hırladı Zane Archer'a doğru. Arkadaşım son yumruğun ardından yere yığılmıştı ve tahta zemine kan sıçramıştı. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Benim için yapabileceğinin en iyisi buysa, büyükbabam yaşlılıktan zayıf düşmüş olmalı." Archer'ın kaburgalarına ağır bir tekme daha attı ve bir şey kırıldı.

MK bu kez irkildi, sadece birazcık, ama uyarmak için elini sıktım. Zane'in Archer'ı dövmesini engellemek için bir şeyler söylemek istediğini biliyordum ama bunun hiçbir yararı olmayacaktı. Hatta durumu daha da kötüleştirecekti.

Çelik başlıklı botlarıyla birkaç tekme daha attı ve Zane işinin bittiğine karar verdi. Kardeşinin cesedinin önünde yere tükürdü ve alay etti.

"Orakçılar'da asla fazla ileri gidemezsin, küçük kardeşim. Çok zayıfsın." İğrenmiş bakışları üzerimde gezindi, sonra biraz daha ilgiyle MK'nin üzerinde gezindi. Bu kanımı kaynattı çünkü o daha bir *çocukt*. Daha antrenman sütyeni bile giymemişken hiçbir piç ona bir kadınmış gibi bakmamalıydı.

Öne doğru bir adım atarak onu Zane'in görüş alanından çıkardım ve kendimi tehlikeye atmaya hazırlandım. Ama gözlerimdeki meydan okuyan bakışı göremeden arkasını döndü.

"Bu gece sevgilimle ateşli bir randevum var," dedi tembel bir sırıtışla, kanlı eklemelerini bir bez parçasına silerken. "Ben yokken lanet olası evi yakmayın, tamam mı?"

MK'ye doğru sinsi bir gülümseme daha attı, sanki *kız arkadaşının annesi* olduğunu yeni hatırlamış gibiydi. Neyse ki işler daha da kötüye gitmeden gitti ve birkaç dakika sonra garaj yolundan çıkan motosikletinin kükremesini duyduk.

Güvenli olduğu anda MK elimi bıraktı ve Archer'ın yerde yattığı yere doğru koştu.

Bir an için ağlamaya başlayacağını sandım. Ama sonra yüzüne sert bir tokat attı - eğer cevap olarak çıkardığı inilti bir şey ifade ediyorsa

gösterge.

"Senin derdin ne?" diye sordu, küçük ellerini yumruk yapmış ona bakıyordu. "Neden karşılık vermedin? Onu öldürebilirdin ve bunu sen de biliyorsun!"

Archer sırt üstü yuvarlandı ve gülerken inledi. "Küfür edememeniz çok komik Prens." "

Prens onun göğsüne vurarak acıyla tıslamasına ve kaburgalarını kırmasına neden oldu. Orada kesinlikle bir şey kırılmıştı. Kaşları çatıldı ama özür dilemedi. Çok şirindi.

"Çok aptalsın, Arch," diye mırıldandı, oturmasına yardım etmek için elimi uzattığımda topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Neden dövüşemezmiş gibi davrandın?"

Ona bir sırtış fırlattı ve bu midemdeki bir düğümü sıkılaştırdı. Arch, ona sinir bozucu bir yardımcı gibi davranmasına rağmen MK'den hoşlanıyordu. Onda kendi lekeli ve hasarlı ruhuna hitap eden bir şeyler görmüştü. Ben de ondaki karanlığı gördüm ama onu bundan korumak istedim. Arch onu ortaya çıkarmak ve kucaklamasını sağlamak istiyordu.

"Strateji, küçük prens," diye homurdanarak cevap verdi kendini yerden kaldırıp topallayarak banyoya doğru giderken.

Sevimli burnunu kırıştırdı ve tercüme için bana döndü.

Omuz silktim ve ona da ayağa kalkması için elimi uzattım. "Zane'e -ya da Damien'a- gücümüzü göstermeyerek gücü elimizde tuttuğumuzu kastediyor. Neler yapabileceğimizi bilmezlerse, geldiğimizi asla göremezler."

Büyük, uzun kirpikli gözleri büyüdü ve Arch'ı banyoya kadar takip etti, orada yaralarını değerlendirmeye başlamıştı. Tişörtünü çıkarmıştı. Çürükler çoktan orta bölgesine yayılmıştı. Lanet Zane bir gün bunun bedelini ödeyecekti. Zamanı geldiğinde ona karşı bir başka işaret daha.

"Bir şeyler mi planlıyorsunuz?" MK kollarını kavuşturup inatçı bir kararlılıkla çenesini kaldırarak öğrenmek istedi. "Güzel. Alınma Arch ama baban ve Zane gibi insanlar güce sahip olmamalı. Sadece küçücük penisleri hakkında kendilerini daha iyi hissetmek için bunu kötüye kullanıyorlar."

Nefesim kesildi, yanaklarım az önce söylediklerinin şokuyla ısındı Bu. "Cat... sen onların sikleri hakkında ne bilirsin ki?"

Archer ağzındaki kanı silerken kıs kıs güldü. "Sik dedin. Bu sikten sadece bir adım ötede. Sanırım buradan ayrılana kadar seni bozmuş olacağız."

Yanakları pembeleşti, bakışları yere eğildi. "Ne zaman olursa," diye mırıldandı.

"Hey," dedim, ona tekrar uzandım. Tamamen platonik bir şekilde ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. "Yakında olacak. Babanın gelecek hafta Avrupa'dan döneceğini mi söylemiştin?" Annesinin onu götürdüğü *bir haftalık* zorunlu tatil şimdi üç haftaya yaklaşıyordu... ama bencilce Arch ve ben onun yanımızda olmasını seviyorduk.

İçini çekti, omuzları bir yükselip bir alçalıyordu. "Evet. Sanırım." Bakışları Archer'a döndü ve kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Bunu yanlış yapıyorsun."

Archer aynada ona bir kaşını kaldırdı. Yarılmamış olanı yani. Diğerine kelebek çıkartmaları yapıştırmaya çalışıyordu ama kanın en kötü kısmını bile temizlememişti, bu da yapışmalarını engelliyordu.

"Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun Prenses?" Onunla alay ederken bile incelikli değildi ama prenses yemi yuttu. Hep öyle yapardı. Sözlü atışmalardan en az onun kadar zevk aldığını düşünmeye başlamıştım.

Lanet olsun. Bu hayat onu gerçekten onarılamaz bir şekilde bozmadan önce onu evine, rahat malikanesine götürmeliydik.

Oflayıp pufladı ve leğenin kenarındaki yıkama bezini almak için kolumun altından kaydı.

"Otur," diye tersledi ve Arch'ı sanki onun iki katı ağırlığında değilmiş gibi küvetin kenarına itti. Archer'ın kaşını temizlemeye koyulurken nefesinin altından "Aptal çocuklar," diye mırıldandı.

O yarasıyla ilgilenirken bana kendini beğenmiş bir bakış fırlattı ve ben de arkasından onu tersledim. Onun ilgisi konusunda neden bu kadar rekabetçi olduğumuzu bile bilmiyordum. Bizden tam dört yaş küçüktü ve ikimiz de onunla *bu* şekilde ilgilenmiyorduk. Ama... orada bir şeyler vardı.

Geçmiş yaşam bağlantısı gibi bir şey. Ne bileyim işte. Karma.

Şimdiki zaman.

Ne zaman karanlığa doğru kaymaya başlasam, onun sesi beni tekrar dışarı çekiyordu. Bu sese bir cankurtaran halatı gibi sarıldım, acı bunaltıcı hale geldiğinde kendimi uçurumdan geri çekmek için kullandım.

Ölmek üzere olan bedenim arabanın arkasından kaldırılıp bir sedyeye yerleştirilirken eli benimkini sıkıca kavradı.

Biri bizi ayırmaya çalışıyormuş gibi eli elimi çekiştirirken göz kapaklarım titredi, sonra başardılar ve parmakları düştü. Gözlerimi tam zamanında odakladığımda yumruğunu havaya kaldırdığını ve hastanenin güvenlik görevlisinin suratına yumruk attığını gördüm.

Gölmek istedim. Gerçekten istedim. Ama bedenim artık benim kontrolümde değildi.

Hastane personeli sedyemi kapıdan hızla geçirdi ve göz kapaklarım düştü. Ona *ihtiyacım vardı*. Onun sesi, dokunuşu beni geri çekmeden bunu başarabilir miydim?

Yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Hayatta kalmak zorundaydım... çünkü Cehennem Kedisi sonunda beni sevdiğini söylemişti.

Aşk her şeyi yenerdi, değil mi? Göğsüne bir kurşun bile.

"Ben bunu yapamam," diye fısıldadım, ellerim yumruk olmuş ve giydiğim gelinliğin ağır beyaz eteklerini kıvrıyordu. "Bu delilik. Archer'la *evlenemem*." Ve kesinlikle beni lanet bir beze gibi gösteren bir elbiseyle değil. Beni bu *saçma* fikre ikna etmesine izin verirken ne düşünüyordum ki?

Bree bir kakhaha attı ve dikkatimi sol tarafımdaki rafa yerleştirdiğim telefonuma çekti.

"Flaş haber bebeğim. Sen zaten Archer'la evlisin." Sırıtiyordu ama görüntülü görüşmedeki yüzü, çarpışmamızdan sonra iyileştiği için hâlâ sarı-kahverengi morluklarla doluydu.

Gözlerimi devirerek elbisenin kumaşını serbest bıraktım. İhtiyacım olan son şey tasarım elbiseye zarar vermek ve çirkin şeyin parasını ödemek zorunda kalmaktı.

"Böyle değil, Bree," diye cevap verdim yüzümü buruşturarak. "Bu gerçek bir anlaşma. Herkes bilecek ve bilirsin işte, *yasal* olacak."

Bana hoşgörölü bir gülümseme verdi. "Hayır, on sekiz ay önce devlet kayıtlarına geçen evraklar bunu *yasal* kılan şeydi. Bu sadece bir parti ve güzel bir elbise." Durakladı, burnunu kırıştırdı. "Ya da bundan daha iyisini bulabilirsen güzel bir elbise olacak. Bir sonrakini dene."

Arkama uzandım, elbisenin klipslerini çekiştirerek gevşettim, böylece devasa elbiseden çıkıp hızla büyüyen ıskartaya çıkarma yığınımına taşıyabildim.

"Hayır, o değil," diye seslendi Bree, telefonumu yerleştirdiğim ve devasa prova odasını tamamen görebildiğim yerden. Nişanlımla ilgili sorularıyla beni çıldırttığı için görevliyi kovmuştum, bu yüzden Bree ve ben onun yerine görüntülü arama yapıyorduk. Daha *aylarca* hastanede yatmak zorundaydı ve bileğini ve bacağını düzeltmek için yeni ameliyatlar olacaktı. Plasentanın tehlikeli bir şekilde yerleştirilmesinden bahsetmiyorum bile.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak ona döndüm. "Hangisi o zaman?"

"Sondaki dantelli olan. Onu görmek istiyorum!" Bana sırıttı, morarmış yüzü tüm ekranı dolduruyordu.

İstedikini yaparak, neredeyse tamamı dantelden yapılmış elbisenin içine girdim, ancak Bree'nin yuhalama sesiyle karşılaştım ve telefonumdan baş parmağımı aşağı indirdim.

Kabul ettim.

"Tamam, şimdi güzel olanı dene," diye emretti bana kocaman bir gülümsemeyle.

İnledim. "Ciddi misin? Bree, bu bir Disney prensesinin giyeceği bir şeye benziyor." Ama yine de istediği elbiseyi çıkardım ve değiştirmem için rafa astım.

"Ne olmuş yani?" diye bana meydan okudu. "Madem bu *gerçek* bir düğün değil, o zaman neden giyeceğin elbise için bu kadar stres yapıyorsun? Bırak ben seçeyim, sen de kocanın siyah Amex'iyle ödemeyi yap."

Lanet olsun. Beni kandırmıştı. Ve ben bile kabul etmek zorundaydım... Gelinlik muhteşemdi.

"Evet!" Fermuarı çektiğimde Bree çığlık attı, örnek beden bana kader gibi uyuyordu. "Evet, aman Tanrım, eğer o elbiseyi almazsan, bu hastaneden taburcu olur, oraya gider ve kışını tekmelerim."

Şaka yaptığını umarak güldüm. "Bree," diye inledim, "bunun içinde kendim gibi bile görünmüyorum."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Lanet bir peri prensesi gibi görünüyorsun. Ve göğüslerinle biraz da sürtük gibi. Tamamen aşığım. Satın al."

"Peki," diye gönülsüzce kabul ettim. Tamam, o kadar da isteksizce değil... Elbise büyüleyici olmanın ötesindeydi ve erkeklerin onu giydiğimde ne tepki vereceklerini görmek için sabırsızlanıyordum.

Bree memnuniyetle gülümsedi. "Güzel. Şimdi, şahsen orada olamadığım için senin için küçük bir şey ayarladım."

Kaşlarımı çatarak telefonumu koyduğum yere geri döndüm. "Bree, hiçbir şey *yapmana* gerek yoktu. Sana ve bebeğe bakılması çok daha önemli ve bu *gerçek* bir düğün değil. Değil mi?"

Gülümsemesi hüznle karıştı. "Elbette. Şey... buna geç bir doğum günü hediyesi diyelim. Senin aptal çocuklar geçen günkü *özel* kutlamalarına beni dahil etmediler. Sürprizin şu anda orada olmalı, o yüzden ben gidiyorum. Beni sonra ara, tamam mı? Doğum günün kutlu olsun, sürtük, lanet yüzünü seviyorum!"

Bu *sürpriz* hakkında daha fazla soru sormadan aramayı sonlandırdı, ben de telefonumu çantama geri attım. Elbiseyi çıkarmadan önce bir süre daha bekledim, odanın her tarafındaki aynalarda elbisenin tam etkisini görmek için küçük platformun üzerine çıktım.

Bree haklıydı; bir peri prensesine benziyordum. Archer kalp krizi geçirecekti. Muhtemelen siyah bir elbiseyle gelmemi bekliyordu ya da

Ruhuna uygun bir şey.

Deneme odasının kapısına hafifçe vurulunca iç geçirdim.

"Sanırım işim bitti," diye seslendim gelinlikçiye, bir yandan da aynada eteğin yumuşak dalgalarına hayranlıkla bakıyordum. "Bu leylak rengi olanı alacağım."

"Vay *anasını*," dedi *gelinlikçi olmayan asistan*, "iyi seçim."

Çenem düştü ve bakışlarım aynadaki bir çift gümüş grisi gözle kilitlendi. "Sen!"

Steele sıırttı. "Ben."

Bir ipek ve tül fırtınası içinde dönüp kendimi ona doğru fırlattım ama kısa süre önce göğsüne bir kurşun yediğini ve hâlâ hastanede *olması gerektiğini* hatırladım.

"Siktir," diye ciyakladım, vücuduna çarpmadan hemen önce sarsılarak uzaklaştım. "Siktir, özür dilerim, kahretsın."

Dengemi kaybedip yalpaladığımda kollarımdan tutarak güldü. Güçlü tutuşuyla beni kendine çekti, sonra kollarını belime doladı.

"Ben camdan yapılmadım, Cehennem Kedisi. Bana dokunabilirsin." Gözleri hararetle parlıyordu ve bana sarılmaktan daha fazlasını düşündüğünü biliyordum. Ben de öyle düşünüyordum. Ama sağduyu galip geldi ve kaşlarımı çatıttım.

"Max Steele, bir hafta daha taburcu olmaman gerekiyordu. Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" Ses tonumu sert tutmaya çalıştım ama onu gördüğüme çok sevinmişim. O da bunu biliyordu, sinsî herif.

Beni daha da yaklaştırdı ve ben de kollarımı usulca boynuna doladım. Onu öpme ihtiyacı neredeyse karşı konulmazdı ama umutsuzca onu incitmek istemiyordum.

"Bree bana gelinlik denediğini söyledi, ben de kendim görmek istedim," diye mırıldandı ve başını eğerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bu yüzden erkenden taburcu oldum ve Dallas beni oraya götürdü."

"Peki, ne düşünüyorsun?" Kollarının arasından geriye doğru adım attım ve Bree'nin seçimini göstermek için bir dönüş yaptım. "İşe yarar mı?"

Tekrar belimi kavramak için uzanan Steele bana karanlık bir bakış attı. Bu sefer kaçmama izin vermedi ve başım dönene kadar beni öptü. Ancak o zaman soruma cevap verdi.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın, Cehennem Kedisi. Elbise sadece garnitür. Ama... bana *neden* gelinlik aldığımızı açıklamak ister misin?" Arkasına yaslanıp bana şaşkın şaşkın baktı ve yanaklarım kızardı.

Lanet olsun. Steele planı bilmiyordu.

"Üstümü değiştireyim, sonra evde her şeyi anlatırız, olur mu?" Gergin bir şekilde dudağımı ısırdım ve bu *çılginca* planı kabul edeceğine dair parmaklarımı zihinsel olarak çaprazladım.

Kaşları çatıldı ama onu tekrar öpmek için eğildiğimde kaşları çabucak gevşedi.

"Bana güveniyor musun?" Fısıldadım, sadece bir santim öteden gözlerini arıyordum.

Nefes vererek başını salladı. "Her zaman, Cehennem Kedisi. Tüm kalbim ve ruhumla."

Gülümseyerek boynunu bıraktım ve soyunmak için bir adım uzaklaştım.

"Çabuk olacağım. Wade hâlâ dışarıda mı? Belki arabayı almasını söylersin?"

Steele başını salladı, sonra da uzun uzun bakarak soyunma odasından çıktı.

Wade o gün için benim ağır silahlı, son derece yetenekli korumamdı. Sapığım Steele'i neredeyse öldürdükten sonra asla tek başıma dışarı çıkmamaya karar vermiştim. Wade'in yanımda olması -ya da diğer dört tam donanımlı güvenlik görevlisinden birinin- Kody ve Archer'ın yirmi dört saat kıcıma yapışmasına gerek olmadığı anlamına geliyordu. Artık aramız oldukça iyi olduğu için umursadığımdan değil ama bazen yalnız kalmaya ihtiyacımız oluyordu. Gelinlik almak için alışverişe çıkmam gerektiğinde olduğu gibi. Hay sikeyim. *Gelinliğimi* daha yeni seçmiştim.

Çabucak gelinliğimden sıyrılıp kot pantolonumu ve kazağımı üzerime geçirdim. Steele tezgâhta beni bekliyordu, kıkırdayıp saçlarını savururken şaşkın bakışlı tezgâhtarı savuşturuyordu.

Elbiseyi tezgâhın üzerine koyarak ona sıkı bir gülümseme verdim. "Bunu alacağım, lütfen."

Bana şaşkınlıkla baktı, sanki işinin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ah, evet. Özür dilerim. Tanrım, çok üzgünüm, ölçülerinizi almam ve tasarımcıya sipariş vermem gerekiyor."

."

"Gerek yok," diyerek onu rahatlattım ve panik halindeki gevezeliğini sıkı bir gülümsemeyle kestim. "Bu beden mükemmel."

Birkaç kez daha gözlerini kırıştırdı. Belki de işi genelde o kadar kolay değildi? "Tamam, peki, harika! Bunu sipariş edeceğim."

"Aslında," diye kestim sözünü gülümseyerek, "düğün altı hafta sonra, yani bunu alabilir miyim?" Özel siparişlerin gelmesinin sekiz ay bulabileceğinden bahsetmişti. Bunun için ne zamanım ne de sabrım vardı. Eğer bir an önce saldırıya geçmezsek, sekiz ay sonra *hayatta* olmayacaktım.

Tezgâhtar aceleyle elbisemi bir poşete koyup kasadan geçirirken bir yandan da Steele'e utangaç bakışlar fırlatıyordu. Steele sanki çok vakti varmış gibi tezgâha yaslanmıştı ama gözlerindeki gerginlik acı içinde olduğunu ele veriyordu.

Elbise Archer'ın kredi kartından tahsil edildikten sonra, kız giysi çantasını tezgahın üzerinden bana uzattı, ardından Steele'e katlanmış bir kağıt parçası verdi.

"Benim numaram," dedi ona müstehzi bir gülümsemeyle. Normal şartlar altında, bu bir *gelinlik* mağazasında oldukça dehşet verici bir davranış olurdu. Ama Archer'ın ben geldiğimde yanımda olduğunu ve beni Wade'in gözetimine bırakmadan önce sahiplenici bir şekilde öptüğünü düşünürsek? Evet, Steele'in neden bekâr olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum.

Steele kâğıda kaşlarını çatarak baktı ve sonra kâğıdı ona geri uzattı. "Teşekkür ederim, ama ben alındım." Ben bir şey söyleyemeden -söyleyecek bir şeyim olsa bile- kolunu belime doladı ve saçlarımı öptü. "Gitmeye hazır mısın güzelim?"

Gülmemek için dudağımı ısırdım, çünkü tezgâhtar beyni patlayacakmış gibi görünüyordu. "Elbette." Başımı arkaya doğru eğdim, dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra kolu hâlâ belimdeyken mağazadan çıktım.

Dışarı çıktığımda inledim ve başımı salladım. "Bu çok kabaydı; bir erkeğe numaranı vermek için kendine çok güvenmen gerekir." İçime bir suçluluk duygusu saplandı ve tekrar gelinlikçiye baktım.

"Gelinliği çıkardığın beş dakika içinde ona ilgilenmediğimi üç kez söylemiş olmam dışında. Sadece duymak istemedi." Bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı ama şakağındaki boncuk boncuk ter dikkatimi dağıtmıştı.

"Max Steele," dedim sert bir sesle, "abartıyorsun. Wade arabayı alacak mı?" Etrafıma bakındım, korumamı yakınlarda göremedim.

Steele içini çekti ve başını salladı. "Evet. İşte burada." Gözleri beni geçip karartılmış cipimizin köşeden döndüğü yere kaydı.

Araç hemen yanımda durdu ve korumam sürücü koltuğundan atlayarak arka kapıyı bizim için açtı. Bunu kendim yapamadığımdan değil, ama güvenlik görevlilerinin ısrar ettiği şeylerden biriydi.

"Kahretsin," diye küfrederek arabanın yarısında durakladım. "Pardon, ceketimi soyunma odasında unutmuşum. İki saniye mi?" Wade'e özür dileyen bir gülümseme verdim ama o sadece başını salladı.

"Ben de seninle geliyorum," diye mırıldandı Steele, ben aceleyle mağazaya geri dönerken elimden elbise çantasını aldı. Bu standart Steele korumacılığıydı ama şu anki durumunda gelinlik mağazasında biri bize saldırırsa *onun* kışını kurtaran ben olurdum.

Yine de beni takip etmesine sevindim. Dükkânın içine daha iki adım atmıştık ki bir patlama ayaklarımızın altındaki zemini sarstı. Steele kendini bana doğru fırlattı, beni yere düşürdü ve kırılan vitrin camları etrafımıza yağarken vücudumu kendi vücuduyla kapladı.

Her şey saniyeler içinde olup bitmişti ama Steele dikkatle üzerimden kalkarken kulaklarım çınlıyordu.

Sokakta birkaç araba sireni çaldı ve dizlerimin üzerine çöküp bakmadan önce ne bulacağımı zaten biliyordum.

"Kahretsin," diye nefes aldım, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde cipimizin alevler içindeki kabuğuna bakıyordum. Korumamın kömürleşmiş, parçalanmış kalıntıları enkazın birkaç metre ötesinde yatıyordu ve midem suçluluk ve endişeyle düğümlendi.

Steele bana "Buradan çıkmamız gerek," dedi, sonra ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu.

Kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı ama ben onu kenara ittim ve hâlâ iyileşmekte olan yarasını kontrol etmek için tişörtünü yukarı çektim. Beklediğim gibi kan sızıyordu ve içimi bir korku kapladı. Şimdiden bu işin ortasına dönmemeliydi. Daha iki buçuk hafta önce göğsüne bir kurşun yemişti, benim boktan hayatım sayesinde.

Steele ellerimi itti ve gömleğini tekrar düzeltti. "Cehennem Kedisi, ben iyiyim. Ama biri senin arabada olmadığını fark etmeden önce gitmeliyiz." Elini benimkine doladı, eğilip düşürdüğü yerden elbise çantamı aldı ve beni hızla paramparça olmuş vitrinden dışarı çıkardı.

Wade'in kalıntılarının yanından geçerken bir saniye bile tereddüt etmedik. Bugünlerde ölüm çok tanıdık gelmeye başlamıştı ve Steele benim önceliğimdi. Onun hayatını bu kadar kısa sürede tekrar riske atamazdım. Bunu yapamazdım. Bu yüzden arkamıza bile bakmadan yanan arabadan hızla uzaklaştık.

Kesin olan bir şey vardı ki, katillerim hâlâ dışarıdaydı. Takipçim son birkaç haftadır gizemli bir şekilde sessiz olsa bile, o benim katilim değildi.

Tek sorun.

Çok uzak bir ihtimal değil.

Kody ve Archer eve döndüğümüzde spor salonundaydılar ve Steele'in hastaneden çıktığını görünce en az benim kadar şaşırmış görünüyorlardı.

"Çocuklar, biraz ara verin!" Steele, erken taburcu olmanın riskleri konusunda kendisini beş dakika boyunca rahatsız ettikten sonra haykırdı. "Doktorlarım bana izin verdi ve ben yetişkin bir insanım. Sanırım bu seçimleri kendim yapabilirim." İkisine de ters ters baktı, sonra bana bakarken bakışlarını yumuşattı. "Ayrıca, hemşirelerin her hareketimizi izlediği o rahatsız edici ziyaretlerden birine daha katlanmak zorunda kalsaydım, lanet olası aklımı kaçıracaktım."

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırdım ama ne demek istediğini biliyordum. Hastanede kaldığı süre boyunca gerçekten yalnız bir anımız bile olmamıştı. Her zaman etrafta dolaşan bir hemşire ya da notları kontrol etmesi gereken bir doktor vardı, muhtemelen Shadow Grove'daki herkes şu ya da bu çetenin maaş bordrosunda görünüyordu. Kuşkusuz birileri değerli bilgiler edinmek için dinleme fırsatı bulmuştu.

"Pekâlâ, madem bu kadar yetişkinsin," diye meydan okudu Kody, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak, "tişörtünde neden kan olduğunu açıkla. Ha? Hastaneden eve kadar dikişlerin yırtılmadan gelemedin mi?"

Mutfığa doğru ilerleyen Steele gözlerini devirdi ve Kody'yi tersledi. "Dikişlerimi bir hafta önce aldırđım, sik kafalı."

"Ayrıca bu onun hatası değildi," diye ekledim ve yemek odasından çıkan Steinwick'e elbise çantamı uzattım. Yaşlı uşak sessizce aldı ve dolabımda güvenle saklandığını göreceğini biliyordum.

"Neden bugün ikinizin sorun çıkardığınız hissine kapılıyorum?" Archer, Steele'in buzdolabından çıkardığı biralardan birini alarak mırıldandı. "Peki Wade nerede? Siz döndüğünüzde güvenlik görevlilerinin kontrol etmesi gerekiyordu."

Steele yüzünü buruşturdu, sonra kendi birasının kapağını çevirdi ve uzun bir yudum aldı. "Wade öldü."

Kody ve Archer bakışlarını bana çevirdiler, sanki bu karmaşanın suçlusu benmişim gibi. Tamam, bir bakıma öyleydim. Ama *hadi* ama.

"Biri arabayı havaya uçurmuş," dedim yüzümü buruşturarak.

Archer elini yüzünde gezdirerek uzun bir iç çekti. "Biri korumanıza tahsis ettiğim zırhlı aracı mı havaya uçurdu?"

Başımı salladım ve Steele'in buzdolabından bana uzattığı armut şarabı şişesini kabul ettim. Yaklaşık bir hafta önce ortaya çıkmışlardı ve onları içen tek kişi ben değildim.

Kody dirseklerini adanın tezgahına dayayarak yüksek sesle, "Yani vurgun kesinlikle hâlâ aktif," diye düşündü. "Sanırım bu planda haklıydın, Arch."

Archer sadece homurdandı. "Tabii ki haklıyım."

"Evet, o konuda," dedi Steele, ellerini Kody'nin karşısındaki tezgâha dayayarak. "Kızımın bugün neden gelinlik denediğini açıklamak isteyen var mı?"

Yüzüm kızardı ve Archer'a sert bir bakış attım. Ona planı önce Steele'le konuşmamız gerektiğini *söylemişim* ama o hastanenin açıkça konuşmak için güvenli bir yer olmadığına ısrar etmişti. Muhtemelen haklıydı ama yine de...

Kody bir kahkaha attı ve birasını yudumladı. Bu konuda yardım etmeye hiç niyeti yoktu.

Archer sırtıttı, lanet olası pislik. "*Karımı* mı kastediyorsun?" diye cevap verdi kendini beğenmiş bir tavırla. "Belki de sadece halkın gözünde işleri resmileştiriyoruzdur."

Ters ters baktım. "Götlük yapma D'Ath, yoksa düğün duyurusunda senin yerini alırım. Eğer bu sahte bir düğünse *kiminle* evlendiğimin ne önemi var ki?"

Kody sırtıttı. "Bu fikri sevdim. Beni seç bebeğim. Smokin içinde çok iyi görüneceğim."

Archer'ın yanıtı Kody'nin göğsüne vurmak oldu ve acı içinde inlemesine

neden oldu. "Kimse benim yerime geçemez. Zaten yasal olarak evliyiz, unuttun mu?" Steele d e r i n bir nefes verdi. "Neden eve gelmeyi bu kadar
ç o k istedim ki?

Yine mi? Hastanede her şey çok güzel ve sessizdi."

"Saçmalık," diye karşılık verdi Kody kıs kıs gülerek. "Bree seni her gün onunla birlikte Real Housewives'ı izlemeye zorluyordu çünkü canı çok sıkılıyordu."

Steele yüzünü buruşturdu. "Evet, iyi noktaya değindin. Tamam, şimdi ikiyle ikiyi bir araya getireceğim. Cehennem Kedisi'ni vurmuş olabilecek kişileri ortaya çıkarmak için saldırıya mı geçiyoruz? Bu düğün bir taşla üç ya da dört kuş vurmak için bir tuzak mı?"

Kaşlarını kalktı. "Ah, evet. Oldukça fazla. Çok mu bariz?"

Parmaklarını tezgâha vurarak birkaç kez düşündü, sonra omuz silkti. "Hayır. Bence bu iyi bir fikir gibi görünüyor. Bize ateş etmelerini beklemeyi boş ver; onları kendi bölgemize çekelim. Geçici de olsa vuruşu iptal etmek için çalıştığımızı varsayıyorum, yani bu oturup saldırılarını beklemekten çok daha iyi."

"Kesinlikle," diye onayladı Archer, ama bakışları ruh halini hesaplayamayacağı kadar hızlı bir şekilde bana kaydı. Birasından uzun bir yudum aldı, sonra iç çekerek birasını bıraktı. "Gidip şu Wade meselesiyle ilgilenmem gerek; Kody ve Princess sana detayları anlatır." Kimse cevap vermeden tekrar mutfaktan çıktı ve Kody gözlerini devirdi.

"Siktiğimin korkağı," diye yorumladı gülerek. "Steele onun saçma planında delikler açmadan tamamen kaçtı."

Burnumu kırıştırdım. "Bunun kötü bir plan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kody omuz silkti, yeşil gözleri bakışlarımı sabit tutuyordu. "Pek sayılmaz. Ama burada oldukça güçlü bir art niyeti olduğunu düşünüyorum."

Nabzım hızlandı ve midem düğümlendi. "Geçen gün bu fikri ilk tartıştığımızda neden bunu söylemedin?"

Gülümsemesi bilmişti. "Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm bebeğim. Sadece bunu ilk ben düşünmediğim için kızgınım."

Yanaklarım kızardı ve vücudumu panik kapladı. Kody benimle evlenmek istediğini söylemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Gerçekten. Bu çok fazla, çok erken ve çok hızlıydı. Evet, resmen çıldırmak üzereydim ama yine de bu fikir karşısında içime dolan oksitosin dalgasını bastıramıyordum.

"Sadece şaka yapıyor, Cehennem Kedi si," diye beni rahatlattı Steele, kollarını arkadan belime dolamak için tezgâhın etrafından dolanarak. "Değil mi, Kody?"

Kody hâlâ bakışlarımı üzerinde tutuyordu ve kaşlarının çatılması söyledikleriyle tamamen çelişiyordu. "Hı-hı, sadece şaka yapıyordum."

Steele yüzünü eğip boynumda nabzımın derimden çıkmaya çalıştığı noktayı öptü. "Hadi gidip oturalım ve siz de planın geri kalanını açıklayın. Ve kutsal olan her şey aşkına, *lütfe*n pizza sipariş edebilir miyiz? Hastane yemekleri ruhumu yavaş yavaş öldürüyor."

Derin bir nefes aldım ve onun konuyu değiştirmesinin göğsümdeki paniği hafifletmesine izin verdim. "Pizza bana her zaman uyar. Bana şu atış oyununun nasıl oynandığını öğretmek ister misiniz?"

Kody gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. "*Şu atış oyunu*. Ruhumu incitiyorsun. Evet bebeğim, sana memnuniyetle *Call of Duty* oynamayı öğretiriz. Steele de oynamak isterse Archer'a gammazlamam bile."

Steele boynuma doğru bir kahkaha attı. "Teşekkürler kardeşim, sen bir yıldızsın."

Kody omuz silkti, cömertçe. "Bunu hak ettin." Hepimize daha fazla içki getirmek için buzdolabının etrafında döndü, sonra Steele'i omzundan alkışlamak için durakladı. "Ölmediğine sevindim, dostum."

Taze içecekleri mutfaktan alıp çalışma odasına doğru ilerledi ve beni Steele'le bir kez daha yalnız bıraktı. Kucağında arkamı döndüm ve kollarımı omuzlarına yaslamak için kaldırdım.

"Ben de ölmediğine sevindim," diye fısıldadım. Onun gözlerine bakmaktan asla bıkmayacaktım. Işığının sönüğünü sandığım o kısa an, yaşadığım en kötü anlardan biriydi, bu yüzden her fırsatta kendime onun hâlâ burada olduğunu hatırlatıyordum. Hâlâ hayatta olduğunu.

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Biliyorum. Uyandığımdan beri bunu bana her gün söylüyorsun."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek dudaklarımı hızlı bir öpücükle onunkilere bastırdım. "Çünkü bu doğru. Ama aynı zamanda evde olduğun için de mutluyum."

Gözleri şehvetle parladı ve dudaklarımı başka bir öpücükle yakaladı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Ama sen ve Kody bana bu düğün planını anlatana kadar bekleyebilir." Şakacı bir şekilde kıcıma şaplak attı. "Hadi ama. Bunun Archer'ın seni sahiplenmek için bulduğu bir yol olmadığına beni ikna et."

İnledim ama onunla birlikte Kody'nin her zamanki pizzacımızla telefonda konuştuğu çalışma odasına doğru yürüdüm.

"Bu... Bunun hesaba katılmadığından eminim," diye homurdandım, kanepeye oturdum ve Steele'i yanıma oturması için çektim.

Bir kahkaha attı. "Bu *kesinlikle* etkili oldu. Ama onu suçlamıyorum." Kolunu omuzlarıma doladı ama ben birkaç santim geri çektim.

"Bunu düzeltmen gerekiyor mu?" Tişörtünün göğsünü süsleyen kan noktalarını işaret ederek hatırlattım. "Bakması için bir doktor falan çağırmalı mısın?"

Steele yere baktı ve yüzünü buruşturdu. "Yok, bir şey olmaz. Üzerine gümüş bir pansuman yapacağım. Sanırım üst kattaki tıbbi çantada biraz var." Beni tekrar öptü, sonra ayağa kalktı. "Beş dakikaya dönerim."

Steele odadan çıkar çıkmaz Kody yanımdaki yerini aldı, sonra da hiç uyardıktan beni kucağına çekti.

"Kody!" diye bağırdım ama yüzümü tutup beni sersemletici bir şekilde öperek daha fazla itiraz etmemi engelledi.

Dudaklarımı bıraktığında beni orada tuttu, alınlarımız birbirine yapışmıştı. "Seni daha önce korkuttuğum için özür dilerim bebeğim," diye mırıldandı, dili alt dudağında alaycı bir şekilde geziniyordu.

Kalbim güm güm attı. "Korkutmadın," diye cevap verdim, sonra bu yalanın dudaklarımdan döküldüğünü duyunca irkildim. "Tamam, belki birazcık. İşler bizim için gerçekten garip bir hızla ilerliyor, değil mi? Yani hepimiz için." Dizlerim kalçalarının iki yanında, kucağında hafifçe geriye doğru oturdum.

Kodiak Jones'ta sevdiğim pek çok şeyden biri, aynı fikirde olmasa bile endişelerimi önemsizmiş gibi görmemesiydi. Söylemek istediklerimi gerçekten dinliyor ve cevap vermeden önce bakış açımı değerlendiriyordu.

"Öyle mi?" diye sordu bir süre sonra, alnında küçük bir çizgi belirmişti. "Yani, evet, Arch'la yasal olarak evli olmanız biraz alışılmadık bir durum. Ama sen hayatımıza geri döneli neredeyse altı ay oldu. Steele on beş yaşından beri gizliden gizliye sana aşıktı. Arch da öyle, eğer kafasını kışından çıkarıp ne olduğunu anlayabilseydi bunu fark ederdi."

Dudağımı ısırdım, umutsuzca tüm büyük, korkutucu duyguları uzakta tutuyordum. "Peki ya sen?"

Dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi ve pembe saçlarımdan bir tutamını yüzümden nazikçe uzaklaştırdı. "Madison Kate, İsyan Gecesi'nde taşaklarıma tekme atmaya çalıştığın anda aşık oldum. Bazı insanların *bunu anlaması* için yıllara ihtiyacı vardır ama benim sadece karanlıktaki o birkaç dakikaya ihtiyacım vardı."

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı ve göğsüm sıkıştı. Bunların *hiçbirine* alışık değildim. Bir Danvers olarak duygularımızı paylaşmadığımız gerçeğine alışmıştım. Asla. Bu yüzden beni terletiyordu.

"Bunun seni strese soktuğunu biliyorum bebeğim," diye devam etti Kody, beni rahat bırakarak. "Devam etmeyeceğim. Ama bilmeni isterim ki, eğer her şey farklı olsaydı ve Arch on sekiz ay önce evrak işlerini halletmemiş olsaydı..." Omuz silktiler, elleri belime doğru kayarak bedenimi kavrarken gözleri parlıyordu. "Mutlu olurdum-"

"Takım için bir tane mi aldın?" Steele, üzerinde temiz bir tişörtle odaya geri döndüğünde kahkahalar atarak araya girdi. "Bahse girerim

olurdu, pislik. Koltuğumdan kalk; Hellcat bu gece tamamen benim."

Kody omzumun üzerinden ters ters baktı. "Siktir git. Bulan alır." Parmakları belimde sıkılaştı ve bir kahkaha attım.

Steele, "Kody, iki hafta önce bir av tüfeğiyle vurulduğunu hatırlamıyorum," dedi. "Şimdi kımıl lan. Doktorum rahatlamam gerektiğini söyledi ve kız arkadaşımın kucağında olmasından daha rahatlatıcı bir şey düşünemiyorum."

"Bizim kız," diye hırladı Kody ama isteksizce belimi bıraktı ve altımdan kaydı. "Bu bahane sonsuza dek geçerli olmayacak, kardeşim."

Steele bir kez daha kanepedeki yerine otururken zafer dolu bir ifadeyle sırtıttı. Bana doğru uzandığında ellerini savuşturdum.

"Tekrar düşün, ateşli şey. Hayat kurtaran bir ameliyattan hemen sonra üzerine oturmayacağım. Yanına oturacağım ve alacağın en iyi şey bu olacak." Ona en sert bakışlarımı attım ama o da bana köpek yavrusu gözleriyle karşılık verince bunu sürdürmek neredeyse imkânsız oldu. "Kes şunu," diye azarladım onu. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Neyse ki -çünkü kararlılığım bir saniye içinde kırılabilirdi- iç çekti ve başını salladı. "Peki, kabul ediyorum."

Pazarlığımızdan memnun bir şekilde kolunun altına girip rahatlardım ve Kody'den oyun kumandamı aldım. Artık eskisi kadar kötü değildim ama oyun becerilerimin daha kat etmesi gereken uzun bir yol vardı.

Steele beni kavrayışını değiştirdi, dudakları kulağımı bulurken beni kendi tarafına doğru çekti. "Ama bu gece seni yatağında istiyorum," diye fısıltıyla ekledi.

İçimi bir heyecan kapladı ve vahşi sırıtışımı engellemek için yanağımın içini ısırdım. Başımı arkaya doğru eğerek, bunun yerine ona dar gözlü bir uyarı bakışı attım.

"Uyumak için mi?"

Cevap sırıtışı tamamen yaramazlıktı. "İnce ayrıntıları daha sonra tartışabiliriz. Ama elbette, uyumak bir noktada gerçekleşebilir."

Karşı çıkmalıydım ama çıkmadım. Sadece ona daha sıkı sarıldım çünkü sonunda evdeydi ve *hayattaydı*.

Tam anlamıyla yalnız kaldığımız anda, ona sadece ölürken ya da bilinci yerinde değilken söyleyebildiğim o üç kelimeyi söylemem gerekiyordu.

A Steele bütün bir pizzayı yedikten kısa bir süre sonra kanepede uyuyakaldıktan sonra geceyi sonlandırmamız gerektiğine karar verdim. Güneş daha yeni batmıştı ama fazladan uyumanın bir zararı yoktu, özellikle de Steele göğsünden vurulduğu için hâlâ iyileşme sürecindeyken.

Hay sikeyim. Neredeyse ölüyordu. Hayatta kaldığı için ne kadar şanslı olduğumuzu hâlâ aklım almıyordu. Onu hastaneye yetiştirdiğimiz o gece, *o kadar çok kan* vardı ki...

Ürperdim, anıyı bir kenara ittim. O ölmemişti. Önemli olan tek şey buydu.

"Hey," diye mırıldandım, bir elimle yeni taranmış saçlarını hafifçe okşadım. "Uyan, uykucu. Bütün gece burada kanepede uyumak istemezsin."

Kaşlarını çatarak itiraz eder gibi bir şeyler mırıldandı ama koyu renk kirpiklerini birkaç kez kırıştırdı. Yüzüme odaklandığında başını salladı, esnedi ve koltuktan kalkmasına yardım etmeme izin verdi.

"Onun ağır kıcını taşımamı ister misin bebeğim?" Kody pizza kutularını ve boş şişeleri toplarken sordu.

Sırıttım ama başımı salladım. "Yok, ben hallederim."

Steele bana sadece biraz ağırlık veriyordu ve bacaklarında hiçbir sorun yoktu. Sadece bitkin düşmüştü ki günün stresli olayları düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir durumdu.

"Sadece merdivenlerde yığılıp kalma, tamam mı?" Ona sırtarak mırıldandım. "Böyle aptalca bir şey yaparsan sana yardım edemem."

O da bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Elimden geleni yapacağım."

Uyandıktan sonra yatak odasına gitmek için fazla yardıma ihtiyacı olmadı. Bir iniltiyle yatağının kenarına oturdu ve ben de daha önce uyguladığı pansumanı kontrol etmek için tişörtünü çıkardım.

Kanama dışında neyi kontrol edeceğimi bildiğimden değil ama *bir şeyler* yapmak beni daha iyi hissettirdi.

"Ağrı kesiciniz var mı?" Parmaklarımı nazıkçe sargının kenarlarında gezdirerek sordum.

Steele yorgun bir iç çekti. "Evet. Orada, şifonyerimin üzerinde. Gerçi onlara ihtiyacım yok."

"Saçmalık," diye mırıldandım ve ilaçlarını almak için yanına gittim. Basılı etiketin üzerindeki talimatları kontrol ettikten sonra iki tableti elimde salladım, sonra kapağını yerine taktım ve Steele'in beklediği yere döndüm. "Al bakalım."

Gözlerini devirdi ama yine de hapları benden aldı ve bir tür psikopat gibi ikisini de kuru kuru yuttu. Kim hapları kuru kuru yutar ki? Gag. "U z a n," diye emrettim ona, yastıklarının k a b a r t a r a k . "Ben gidip Bu kotları değiştirdikten sonra geri geleceğim, tamam mı?"

"Ya da sadece benim kıyafetlerimi giyebilirsin," diye önerdi karanlık bir bakışla, yastıklara yaslanıp battaniyeleri üzerine çekmeme izin verirken.

Sırıttım çünkü başından beri yapmak istediğim şey buydu. Çekmecelerini hızlıca karıştırdım ve en sevdiğim tişörtlerden birini bulup başıma geçirdim. Eşofmanlarını çalmakla uğraşmadım, sadece kot pantolonumu çıkardım ve yatağın diğer tarafına tırmandım.

Steele kolunu uzatıp beni kendine yaklaştıırken yine ağır ağır esnedi. "Tamam, konuş benimle. Ben hastanedeyken bana hiçbir şey anlatmadınız, bu yüzden beni bilgilendirmeniz gerekiyor."

Başımı salladım ve yüz yüze gelebilmek için yastıklarının üzerine oturdum. "Tamam. Artık düğün planına çoktan ayak uydurmuşsundur." Kody ve ben pizza yerken her şeyi açıklamıştık.

"Evet, her şey yolunda gidiyor. Arch en iyi rolü alsa bile bu iyi bir plan." Gözlerini devirdi ama tembel gülümsemesi tamamen ciddi olmadığını gösteriyordu.

Yine de yanaklarım hâlâ sıcaktı. "Tamam," diye konuyu hızla değiştirdim, "Scott'a komplo kurulduğu varsayımı üzerinde çalışıyoruz. En azından biraz. Takip edildiğimi biliyordu ama iyi bir insan olup aklımı başımda tutmama yardım etmek yerine, bunu kendi gündemini ilerletmek için kullandı."

Steele burnunu kırıştırarak, "O adamdan nefret ettiğimi biliyordum," diye mırıldandı.

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Biliyorum. Her neyse, Scott'ın evinde bulduğumuz bazı eşyaların üzerinde onun parmak izleri vardı ama çoğunda yoktu, bu da oraya yerleştirildiğini gösteriyor. Bir çift külotum vardı, bu da iç çamaşırı çekmeceme dokunduğunu kanıtlıyor."

Steele anlayışla başını salladı. "Ama geri kalanını aldığını ve tüyler ürpertici takipçi notunu bıraktığını değil. Anladım. Görünüşe göre senin sapığın da Scott'ı izliyormuş ve orada bir fırsat görmüş."

İçimi çektim. "Evet. Yani, Scott hâlâ bir sürüngendi. O gün yine de kendini bana zorla kabul ettirmeye çalıştı; kimse onu böyle raydan çıkaramazdı. Ama...

Evet, beni takip eden kesinlikle o değildi. Kim olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim."

Steele parmaklarıyla saçlarımla oynarken bana alaycı bir gülümseme verdi. "Sana söylemiştim demeyeceğim güzelim ama peşinde bir sapık varken rastgele bir adamla arkadaş olurken aklından ne geçiyordu ki?"

Ellerimi yüzüme sürerek irkildim. "Biliyorum, biliyorum. İnan bana, aynı lanet şeyi kendime yüzlerce kez sordum. Tek mazeretim, her şey olup bittikten sonra... hepinizin bana yalan söylediğini öğrendikten sonra... biraz kırılmıştım. Normal arkadaşlarla normal bir hayat yaşamayı o kadar çok istedim ki uyarı işaretlerini görmezden geldim." İçimi çektim ve yine bu kadar aptal olduğum için zihinsel olarak kendimi tekmeledim. "En azından Bree ve Dallas gerçek arkadaşlar. Başka kimseye ihtiyacım olmamalı, değil mi?"

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Aklının nerede olduğunu anlıyorum. Yine de şu anda herkesi sorgulaman gerekiyor. Bree hariç, çünkü onunla iki hafta üst üste reality TV izledikten sonra rahatlıkla söyleyebilirim ki? O gerçekten sadece İsyan Gecesi için seninle arasını düzeltmek istiyor. O iyi bir yumurta."

Arkadaşımı onaylamasına sııttım. "Scott meselesi dışında pek bir şey bilmiyoruz. Seni ve Bree'yi hastanede ziyaret etmekten Veronica Mars'ı oynamaya pek zamanımız kalmadı, biliyor musun?"

Steele inledi ve burnunu kırtırdı. "Lütfen kendini Veronica ile kıyaslama. Sonumun Logan gibi olmasını gerçekten istemiyorum."

Ben de aynı fikirde olarak dudak büktüm. "Bu tam bir saçmalıktı. Onlar da birbirlerine çok aşıktı." Steele'in kaşları kalktı. "Lafi açılmışken..."

Kalbim iki kez çarptı. "Ne demişken?"

Bana yavaşça gülümsedi. "Hellcat, hastanede uyandığım andan beri seni yalnız yakalamak istiyordum."

"Ama o hemşireler her zaman her yerde gibiydi? Eminim sarışın olan senin için yanıp tutuşuyordur," diye homurdandım ama haklıydı. Ben de onu yalnız yakalamak istiyordum ve dürüst olmam gerekirse, bu kadar korkak olmasaydım bunu başarabilirdim.

Steele'in sırtışı daha da genişledi. "Aslında onun senden hoşlandığını düşünüyorum, güzelim. Ben de onu suçlamıyorum." Bir elini uzattı ve nazik bir parmakla yüzümün yan tarafını okşadı. "Hellcat, ben vurulduktan sonra-"

"Sana aşığım," diye ağzımdan kaçırdım ve sözünü kestim. Çünkü ne söyleyeceğini bildiğime dair oldukça iyi bir his vardı içimde.

Kaşları çatıldı ve gözleri ilgiyle parladı. "Pardon, neydi o? Sanırım tekrar ettiğini duymam gerekiyor."

Alaycılığına oflayıp pufladım ve duygularımı dile getirme konusundaki tüm endişemi bastırdım. Yüzüne söyleyecek cesareti kendimde bulamadan neredeyse ölüyordu ve bunu düzeltmem gerekiyordu. "Beni duyduğun amına koyayım," diye mırıldandım. "Seni seviyorum Max Steele. Kelimeleri ağzımdan çıkarmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, ama öleceğini düşündüğümde, ben sadece..." Garip bir omuz silkmeyele konuyu kapattım.

Bana meraklı bir bakış attı. "Hastaneye giderken bu tarz bir şey söylediğini duyduğumu sandım ama bunun sadece panik konuşması olup olmadığından emin olamadım. Öyle miydi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne dedin? Hayır. Bunu sadece neredeyse ölüyordun diye söylemiyorum Max. Bunu söylüyorum çünkü *ciddiyim*. Yıllardır bunu kastediyordum ve sadece yüksek sesle söylemekte zorlanıyordum çünkü-"

"Bunu söylediğin son kişi öldüğü için mi?" Sözleri sessizdi ama keskin bir bıçak gibi sinirlerime saplandı. Haklıydı. Sevdiğim son kişi ölmüştü - vahşice ve ben bir dolaba sinip sessizce ağlarken sadece altı adım ötemde.

Sesime güvenemeyerek başımı salladım.

Steele parmak uçlarını tekrar yanağımda gezdirdi ve boynumdan aşağı doğru inen çizgiyi takip etti. "Hellcat, biliyoruz. Hepimiz aklının nerede olduğunu biliyoruz ve bu sınırları kendini rahat hissettiğinden daha hızlı aşmanı *istemiyoruz*. Beni -ya da onları- sevdiğini rahatça söylemen on yılını alacaksa, öyle olsun. Yüksek sesle söylenen bu sözler kalbimizdekileri değiştirmez, değil mi?"

Kaşlarım gerildi ve o tanıdık panik hissi içimi kapladı, tıpkı duygularına karşılık verdiğimi hiç duymadan çekip gittiğini düşündüğümde olduğu gibi. "Hayır. Anlamıyorsun. Neredeyse ölüyordun, Max Steele. Sapığım seni vurduğu için neredeyse ölüyordun ve ben hâlâ ölü anneme takılıp seni sevdiğimi söyleyemiyordum. Bu iyi bir şey değil; bu bencil saçmalığın yanıma kâr kalmasına izin verme."

Dudaklarına küçük bir gülümseme değdi ve başparmağı alt dudağıma dokundu. "Cehennem Kedisi," diye mırıldandı. "Onlar sadece kelimeler. Beni sevdiğini *biliyorum*."

Gözlerimi devirdim. "Evet, şimdi biliyorsun çünkü az önce söyledim." Derin bir nefes aldım, kararlıydım. "Seni seviyorum Max Steele. Sakın bir daha ölme, tamam mı?"

Gülümsemesi genişledi ve parmaklarını başımın arkasına dolayarak yüzümü daha da yaklaştırdı. "Muhtemelen *hiçbir zaman* söz veremem ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. Tamam mı?" Ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve kalbimin hızla çarpmasına neden olan şefkatli bir öpücükle anlaşılmayı mühürledi.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında "Peki," diye mırıldandım. "Sanırım bunu kabul edeceğim."

Tırnaklarımı onun gür saçlarında gezdirdim, sonra boynundan aşağı indim ve sonunda avucumu göğsüne dayadım. Canına kasteden kurşunun açtığı yara izinin üzerinde.

"En azından sapığın hakkında artık daha fazla şey biliyoruz," dedi ve elimi kendi eliyle kapattı. Kalbi parmaklarımın altında düzenli olarak atıyordu ve bu dünyadaki en rahatlatıcı ritimdi.

"Neymiş o?" Dudaklarımı yalayarak ve büyük duygularımın beni boğmasına izin vermemek için kendimi zor tutarak sordum. Hepsinin kafeslerinden çıkmasına pek sık izin vermiyordum, çünkü onları idare etme konusunda berbattım. Ama daha iyi olmak istiyordum... onun için. Hepsi için.

Steele kaşlarını kaldırdı, dudaklarını şakacı bir gülümseme kapladı. "Yanılıyordu. Özlüyor, yoksa hâlâ burada olmazdım."

*Ben asla
özlemem.*

Orospu
çocuğu.

Kibri ne olursa olsun, o lanet olası deli kışını elimize geçirdiğimizde yine de bedelini *ağır* ödeyecekti. İşlediği her suç için intikam almak istiyordum. Neyse ki, ormanda bunu gerçekleştirebileceğimiz ses geçirmez mükemmel bir işkence odası biliyordum... tabii onu hedefi tutturmadan önce bulabilirsek. Bir daha ıskalamayacağına dair içimde kötü bir his vardı.

"Düğünden kaç kişinin haberi var?" Steele konuyu değiştirerek sordu.

"Şu anda pek fazla değil. Ama çok yakında her yerde olacak. Archer nişan bölümü için Shadow Grove Gazetesi'ne gönderdi." Bunu söylerken yüzüm buruştu. Archer D'Ath'la sahte nişanlı olmakla ilgili bir sorunum olduğundan değil, ama hepimizi halkın büyütecisi altına koyacağı için. Son aylarda hem Kody hem de Steele ile oldukça aleni bir ilişkim olmuştu ve şimdi de Archer ile "nişanlandığımı" mı duyuruyordum? Evet, sorular olacaktı. Bir sürü soru.

Steele yumuşak bir kahkaha attı. "Hayır, demek istediğim *gerçek* planı kaç kişi biliyor? Sampson ve ekibi biliyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır, kimse yok. Sadece biz ve Bree." "Dallas mı?"

"Hayır. Bree de ona söylemeyecek, biz istemediğimiz sürece."

Steele düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Güzel. Bence bu şekilde kalmalı."

"Peki, Archer'ın yedeğimizi ayarladığı kişi dışında mı? Ben bunun Sampson ve adamları olacağını sanıyordum." Steele'in aklında ne olduğunu merak ederek kaşlarını çatıttım.

"Hayır, bu sefer değil," diye cevap verdi, kendinden emin görünüyordu. "Çocuklarla konuşmam gerek ama sanırım onlar da bu konuda benimle aynı fikirde. Güvenlik ekibimizden biri takipçinize bilgi sızdırıyor. Şu anda onlara ne kadar az şey söylersek o kadar iyi."

Kaşlarım havaya kalktı ve nabzım hızlandı. Bu adamların tamamen incelenmiş, yüzde yüz güvenilir olmaları gerekiyordu. Öyle değil miydi?

"Ayrıca," diye devam etti Steele, "Arch bu işte en iyilerden başkasına güvenmez. Hades ve Timberwolves'dan bir iyilik isteyecektir."

İçimi bir endişe kapladı. "Ya bize ihanet etmeye karar verirlerse?"

"Yapmazlar. Hades'in Archer'a tam anlamıyla bir hayat borcu var.

Ayrıca, bu

sadece boktan bir iş kararı olur." Steele tekrar uzandı, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi ve beni başka bir öpücük için kendine çekti.

Görünüşte masum olan öpüşme harareti bir hal aldığı anda, dili oynamak için ortaya çıktığında, inledim ve devasa bir çabayla geri çektim.

"Max Steele," diye alaycı bir şekilde azarladım. "Bugün hastaneden daha yeni taburcu oldun."

"Yani?" diye cevap verdi, kararlılığıma meydan okuyarak. "*Taburcu* edildim demek, günlük hayatıma devam edebileceğime karar verdiler demek."

"İki hafta önce göğsünden vuruldun," diye hatırlattım kaşlarımı çatarak. Ama aslında, kendime işlerin daha ileri gitmesine izin vermenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum.

Bir öpücük daha almak için beni tekrar dudaklarına çekti, bu sefer ben kıpırdandıkça beni daha sıkı tutuyordu. "İki buçuk hafta," diye düzeltti beni, sadece bu kelimeleri söyleyecek kadar ağzımı bıraktı ve sonra beni tekrar öptü.

Bir iniltiyle kendimi onun elinden kurtardım ve ayağa kalktım. "Kesinlikle! İki buçuk hafta önce neredeyse ölüyordun, Max!"

Suratını astı, sırt üstü dönüp bana kocaman yavru köpek gözleriyle baktı. Piç kurusu. "Bu, o külotu çıkarmayacağın ve seni sadece Vanth tişörtümle becermeme izin vermeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Ona sert bir bakış attım. "Kesinlikle hayır. Bu sadece arkana yaslanman ve tüm işi benim yapmama izin vermen gerektiği anlamına geliyor." Ona bir göz kırptım, sonra beline sarılabilmek için yorganı geriye ittim.

"Şey," diye mırıldandı, sonra dilini alt dudağında gezdirdi, metal çıtçıtını bana göstererek sınırın güneyinde neyi beklediğini hatırlattı. "Tıbbi tavsiyelere karşı gelmekten nefret ederim."

Sırıttım, onu öpmek için eğildim ama kendini fazla kaptırmasına izin vermedim. Ağzımın olması gereken başka yerler vardı.

Geriye doğru kaydım, göğüslerim kalçalarına dayanana ve parmak uçlarım açık gri eşofmanının bel bandının altında kıvrılana kadar vücudundan aşağı kaydım. İkimiz de altında bir şey olmadığını biliyorduk, bu yüzden sadece bir kat kumaş ne kadar sert olduğunu gizlemek için korkunç bir iş yapıyordu.

"Hellcat..." Steele, eşofmanını çekiştirip elimi sert, delikli şaftının etrafına doladığımda inledi. "Cidden bana böyle işkence mi yapacaksın?"

Mırıldanarak onayladım, dilimle ucunda daireler çizdim, sonra başımı kaldırıp onun kapüşonlu bakışlarıyla karşılaştım. "Bana o suratı yapma, Max Steele." Yumruğum boynunu okşadı ve kirpiklerinin karşılık olarak çırpınışını izledim. "İşkenceyi seviyorsun."

Onu ağzıma aldığımda acı dolu bir ses çıkardı, ama elleri başımı kavradığında, bu beni uzaklaştırmak için değildi. Tam tersi oldu.

"Siktir," diye nefes aldı boğazımı gevşetip onu daha derinlere alırken, sıkı kavrayışı bana bunu yapmam için yalvarıyordu. "Siktir, istiyorum. Lanet olsun..." Cümlesinin geri kalanı, saçlarımı çekmesine izin verip yine de istediğimi yaptığımda inlemelere dönüştü. Bu sefer kontrol onda değildi. Ben kontrol ediyordum.

Dilimi kullanarak yeni piercinglerinin her birini keşfettim ve dişlerimle hafifçe çekiştirerek sınırlarını test ettim. Steele'in elleri saçlarımda sıkıca kenetlenene ve kalçaları dudaklarımla buluşmak için kalkana kadar ona biraz daha işkence etmek istediğime karar verdim.

"Ne-" diye başladı, merdivenin aşağısını alaycı bir şekilde yalayarak geri çekildiğimde. "Cehennem Kedisi, ne-" Külotumdan sıyrılıp ona sarıldığımda keskin bir nefesle sözleri tekrar kesildi.

"Sus," diye alay ettim, onu ağrıyan göbeğimle aynı hizaya getirdim ve çok dikkatli bir şekilde üzerine çöktüm. "Sadece arkana yaslan ve al, hatırladın mı?" Bu iğneleyici yorumum, kalçaları kalkıp sikini tamamen içime yerleştirdiğinde boğazımdan kaçan iniltiyle mahvoldu.

Sırıışı hınzırcaydı ama ona bu lanet gösteriyi benim yönettiğimi hatırlatmak için ellerimi karın kaslarına dayadım. Peki, tamam. Üste olabiliyordum ama kontrolün bende olmasına imkân yoktu. Hareket etmeye başladığımda, dizlerimi kalçalarının iki yanına dikerek ona binerken, şeytani bir gülümsemeyle sırıttı.

Uzandı, elleri kırımın yanaklarını buldu ve pelvisi yukarı doğru sallanırken sıkıca kavradı, kontrolümü elimden aldı ve nefesim düzensizleşene ve amım şimdiden bir orgazmın başlangıcıyla titreşene kadar hızı artırdı.

"Steele," diye inledim zayıf bir protestoyla, çünkü sekiz shaft piercing'i ona işkence ettiğim gibi bana da işkence ediyordu.

Tek tepkisi yarım bir ab kıvrımıyla doğrulup dudaklarımı morartıcı bir öpücükle yakalamak oldu ve bir şekilde Steele üstümdeyken sırtüstü yatmamla son buldu.

"Bu da ne-" Şaşkın protestom onun bir kez daha morartan öpücüğüyle kısa kesildi.

Kalçaları kabardı, siki beni tekrar tekrar dolduruyor, her lanet itişte orgazmımı daha da yaklaşıtıyordu.

"Şşt," diye kıkırdadı, boynumun hizasından aşağıya doğru öptü ve gürleyen nabzımın üzerindeki deriyi emdi. "Sadece arkana yaslan ve bunu kabul et, Cehennem Kedisi."

Beni anlamsızca becerirken uzun ve alçak sesle inledim, sağlığıyla ilgili iyi niyetli protestom boşalırken bir çığlığa dönüştü. Sadece birkaç hamle sonra beni takip etti, her vuruşta homurdandı, sonra bitirdiğinde nefesinin dışarı çıkmasına izin verdi.

"Başın çok büyük belada," diye mırıldandım, başım hala yüzüyordu ve nefesim hızlıydı. Üstüme yarı çökmüştü, dudakları hala boynumu öpüyor ve kemiriyordu ve siki hala amımın içine gömülmüştü.

Kıkırdadı ve acı dolu bir iniltiyle yana yuvarlandı. "Buna değdi ama." Başını çevirip bana baktı. "Seni seviyorum, Cehennem Kedisi."

İnledim ve az önce neden olduğu *duygu yoğunluğunu* gizlemek için ellerimle yüzümü kapattım. Ama sonra kendime akıllıca seçimler yapmam konusunda sert bir uyarıda bulundum ve avuçlarımı karışmış saçlarıma götürdüm.

"Seni seviyorum Max Steele," diye fısıldadım, gözleriyle buluştum ve bu ifadeyi sahiplendim. Çünkü seviyordum.

Steele'e aşkıttım... ve onun en iyi iki arkadaşına. Hayatım ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?

B Uyumadan önce alarmımı Steele'in bir doz daha ağır kesici almasına kadar geçecek süreye kurdum. Her ne kadar acı çektiğini kabul etmektense gözüne çatal batırmayı tercih etse de bunu anlayabiliyordum.

Yine de zahmet etmeme gerek yoktu. Huzursuz bir şekilde uyuması ve içimi kaplayan ezici endişe -olacakların korkusu- yüzünden ciddi bir şekilde dinlenemiyordum. Bu yüzden yatak odasının kapısı yavaşça açılıp Archer sessiz adımlarla içeri girdiğinde irkilmedim.

Yatağın yanına çömeldi ve ben hafifçe kıvrılırken bir parmağını dudaklarına götürdü.

Bakışlarım düzleşti. "Hadi oradan, ukala herif," diye fısıldadım. Sanki avazım çıktığı kadar bağırp Steele'i uyandıracaktım? Beni ne sanıyordu ki?

Archer sadece gözlerini devirdi ve odadan çıkarken beni takip etmemi işaret etti. Acele etmedim, çoğunlukla Steele'in hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol ettim, sonra da külotumu aradım. Ama hiçbir yerde bulamadım, bu yüzden vazgeçtim ve Steele'in tişörtünü tekrar giydim.

Yatak odasından çıkarken kapıyı usulca arkamdan kapattım, sonra sırtını karşıdaki duvara dayamış ve kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş bekleyen Archer'a döndüm.

"N'aber, Günışığı?"

Hemen cevap vermedi, sadece koridora yöneldi ve sessiz bir davetle kendi yatak odasının kapısını açtı.

Yemi yutarak yatak odasına girip kapıyı arkamızdan kapatmasını beklerken ona dar gözlerle baktım. Başucu lambaları yanıyordu ve yatak mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı, sanki henüz uyumamış gibiydi, ki Steele ve benim ne kadar erken geldiğimizi düşünürsek muhtemelen doğruyd.

"Gerçekten de gelip seninle uyumam için beni Steele'in yatağından mı çektin?" Alaycı bir gülümsemeyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. "Hadi ama, Günışığı. En iyi arkadaşlarını bu kadar kıskanmıyorsun, değil mi?"

Bana ters ters baktı, aramızdaki mesafeyi kapattı, sonra baldırlarım yatağının kenarına değene kadar beni destekledi ve ağır ağır oturdum.

"Prenses," diye mırıldandı hınzır bir gülümsemeyele dolgun dudaklarına dokunarak. "Niyetim bu olsaydı, bacaklarını çoktan yüzüme sarmış olurum ve sen de bunu çok iyi biliyorsun." Eğildi, ben sırtüstü yatarken o sadece birkaç santim ötemde durana kadar beni sıkıştırdı. "Ve sen de çok iyi biliyorsun ki o sıkıkları kışkırtıyorum. Ama göğsümü yumruklayıp seni ikimizden biriyle tek eşliliği seçmeye zorlayacak kadar değil."

Ona sırtıttım ve bacaklarımı yukarı kaldırıp beline dolama isteğimle savaştım. "Neden? Kaybedeceğinden mi korkuyorsun?" Evet, evet, kendime engel olamadım.

Yüzünde karanlık bir şey parladı, sonra alçak sesle kıkırdadı. "Bu çok şirin, Prenses. Gerçekten sevimli." Ellerinden biri bacağıma gitti, avuç içi uyluğumun yanından yukarı doğru sürüklendi ve Steele'in tişörtünü yukarı itti. İç çamaşırlarımın *olmadığını fark* edince durakladı. "Siktir," diye mırıldandı.

"Sorun mu var?" Ellerim kendi aklını bulup tişörtünün altından kayarak sıcak, sert karın kaslarını okşadı.

Boğazından küçük bir hayal kırıklığı hırıltısı çıktı ve aniden uzaklaştı. "Evet. Hayır, değil..." Başını salladı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Aslında seni gecenin bir yarısı adımı haykırman ve lanet olası kışının *sahibi olduğumu* hatırlaman için kaçırmadım." Ürperdim çünkü bunu söyleme şekli düşmanca değildi. Beni babamdan satın aldığı ve arkamdan evlendiği gerçeğine işaret etmiyordu.

Hayır, bunu tamamen cinsel, ilkel bir şekilde kastetti. Ve bu kategoride mi? Evet, bunu iddia etmesine izin verirdim. En azından yalnızken. Başkalarıyla ne kadar iyi oynayabileceğini henüz görmemiştim... Umarım yakında öğrenirim. Yalnız başıma düş alırken sık sık aklıma gelen bir senaryoydu bu.

"Gömleğinin altında çıplak olduğunu bilmem biraz dikkatimi dağıtıyor," diye itiraf etti, ben yatağın kenarına uzanırken gözleri çıplak bacaklarıma doğru bir yol çiziyordu. Bunu yaparken kaşları seğirdi ve ona sırtıtmak için dirseklerimin üzerine eğildim. Neyse ki Steele uyuduktan sonra banyoda temizlenmek için bir dakikamı ayırmıştım, bu yüzden hala en iyi arkadaşlarının dölleriyle ıslanmamıştım.

"Affedersin, dikkatinin dağılmasını istemiyor muydun?" Bacaklarımı daha da açtım. "Benim hatam."

Archer ters ters baktı ama pantolonunun içindeki sert boyu saklamak için hiçbir hareket yapmadı. "Sen düpedüz şeytansın Kate. Araba bombalama olayını çözmekten yeni döndüm."

İşte şimdi dikkatimi çekmişti. Sürtük saçmalığını bıraktım ve dik oturdum. "Ve?"

"Ve Steele'in arabasında kullanılandan tamamen farklı bir bomba türüydü. İkisinin de bizim aracımız olması dışında bir bağlantı yok." Sanki benimle yatağa oturmak için kendine güvenmiyormuş gibi poposunu şifonyere yasladı. Doğru karar.

Düşünerek dudaklarımı büzdüm. "Yani, biri benim sapığımdı, belli ki." Çünkü Steele'in patlayan Challenger'ının yanına imzalı notlarından birini bırakmıştı. "Diğeri de bir suikast girişimi miydi?"

Archer başını salladı. "Benim tahminim de bu." "Pekâlâ, şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey," diye omuz silkerek cevap verdi, gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Bu planımızda hiçbir şeyi değiştirmiyor. Aslında seninle konuşmak istediğim diğer şey de buydu."

Başımı yana doğru eğdim. "Korktun ve yüzlerce davetlinin önünde benimle evlenmek istemiyor musun? Kırıldım ama şaşırmadım. Sanırım Kody ya da Steele senin yerini alabilir ama önce boşanmama izin vermelisin."

Sadece bir kahkaha attı. "Sanki o kâğıtları hâlâ istiyorsun da, Prenses. Hayır, ama ben patlayan arabayla ilgili polislerle uğraşırken Demi Timber'dan bir telefon aldım."

Ses tonundaki bir şey Demi'nin boşanma başvurum hakkında aramadığını ima ediyordu. Steele vurulduktan birkaç gün sonra benimle bu konu hakkında konuşmuştu ve ben de ona şimdilik bu işin peşini bırakması talimatını vermiştim. Yapacak daha önemli işlerimiz vardı ve Archer da dünyadaki *en kötü* sürpriz koca sayılmazdı.

"Ve?" Bacaklarıma çok uzun süre hararetle bir bakışla bakınca sordum. Ya da bu konuşmanın nasıl sonuçlanacağına bağlı olarak yeterince uzun değil.

Bakışları tekrar yüzüme kaydı. "Seni aramaya çalıştığını ama telesekretere düştüğünü söyledi. Sanırım sen ve Steele *konusmakla* meşguldünüz."

Ona özür dilemeyen bir sırıtış attım. "Evet, tabii. Eğer konuşmak onun sert aletini içime sokmayı içeriyorsa."

Archer ters ters baktı ve ben daha da geniş sıırıttım. Kendini kaybedip kontrolünü yitirene kadar onun damarına basmanın bağımlılık yaratan çılgınca bir yanı vardı.

"Tamam, tamam." Gözlerimi devirerek kıkırdadım. "Demi ne istedi? Yoksa sana söylemez miydi?" Çünkü avukat-müvekkil gizliliği falan.

Kaşları çatıldı ve haklı olduğumu anladım. "Yarın akşam buluşmak istiyor. Senin için bazı bilgileri olduğunu söylüyor." Çenesi gerildi ve Demi'nin ona doğrudan söylemeyi reddetmesinden memnun olmadığı izlenimine kapıldım.

Hah. Çok kötü, enayi. Büyük penis enerjisi seni hayatta sadece bir yere kadar götürür. Bazen gerçekten iyi bir insan olmanız ya da herkesin sırlarını bilemeyeceğiniz gerçeğini kabullenmeniz gerekir.

"Güzel. Ofisinde mi?" Sanki onun yakıcı merakını fark etmemiş gibi rahat bir tavır takındım. Bazen benden de beter oluyordu.

Gözleri kısıldı. "Hayır, 7. Daire'de buluşmak istedi. Görünüşe göre bu tür bir konuşmayı tarafsız bir zeminde yapmak daha iyi hissettiriyor."

"7. Çember mi?" Buranın neresi olduğunu bilip bilmediğimi düşünmeye çalışarak sordum.

"Evet, şu fotoğraf çekimini yaptığımız depoya dönüştürülmüş kulüp. Resmi açılışına daha birkaç hafta var ama zaten orada buluşmak istiyor." Archer, Demi'nin *nerede* buluşmak istediğini pek de umursamıyormuş gibi tek omuz silkti. Sözde tarafsız bölge olsa bile tek başıma gitmemin imkânı yoktu.

Burnumu kırıştırdım. "Neden tarafsız bölge deniyor?" Ellerimin üzerine yaslanarak yüksek sesle düşündüm. "Hades ve Timberwolves tüm o mekânlara sahipse, aslında değil."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve şifonyeri iterek bana doğru yürüdü. "Tamamen tarafsız alan diye bir şey yoktur Prenses. Ne de olsa birilerinin kuralları uygulamaktan sorumlu olması gerekiyor." Tam önümde durdu, sonra bacaklarımı bir kez daha araladı. "Hades'in tayfası bu işi yapacak kadar korkunç piçler ve bunu herkes biliyor." "Öyleyse neden birilerinin onların bölgesine girmesine izin veriyorlar? Neden bu sözde tarafsız bölgeleri yaratıyorlar?" Bacaklarımı daha da açıp aradaki boşlukta dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesim kesildi. Görünüşe göre şimdi de önemli bir bilgiydi, aklında başka şeyler vardı.

"Neden olmasın? Hades'te barlar ve kulüpler gibi himayeye ihtiyaç duyan yasal işletmeler var. Parti müşterileri genellikle alkolden daha sert bir şeyler içmek isterler, bu yüzden iş anlaşmaları vardır. Bu iş ilişkilerinin avantajlarından biri de Azrailler ve Wraithlerin Timberwolf kulüplerinde çete şiddeti korkusu olmadan hoş karşılanmasıdır. Her şey dolarla ilgili." Elleri dizlerimi kavradı, sonra kalçalarımın yukarı kaydı ve ödünç aldığım tişörtümün altında kaybolup kalçalarımı sıktı. "Ama sen gerçekten

Shadow Grove çetelerinin politikaları hakkında bir ders ister misin? Yoksa arkana yaslanıp çığlık atana kadar seni dilimle becermeme izin mi vermek istersin?"

Parmaklarım saçlarına dolanırken ve onu zonklayan amıma doğru çekerken bile ona küstah bir göz devirme hareketi yaptım. "Bazıları diyebilir ki, Sunshine, eğer her seferinde çığlık atmıyorsam, muhtemelen bir şeyleri yanlış yapıyorsun."

Bana kızgın bir bakış fırlattı, sonra da kelimeler yerine eylemlerle karşılık vermeyi seçti. Ağzının amıma ilk dokunuşu nefes nefese kalmama ve geriye doğru yatağına düşmeme neden oldu. Sonra donup kaldım.

"Şimdi ne olacak?" diye homurdandı, gerildiğini hissetmişti.

"Bütün bu yatağı değiştirdin, değil mi?" Başımı ona endişeli bir bakış atacak kadar kaldırarak sordum. Steele hastanede yaşam mücadelesi verirken, erkeklerin yataklarında uyumak doğru gelmemişi, bu yüzden çoğunlukla odamda kalmıştım. "Yani, Jase'den beri..."

Archer geri çekildi, dehşete kapılmış görünüyordu. "Ciddi misin sen? Evet, evet. Tanrım, evet. Steinwick aynı gece onu çıkarttırdı. Bu yepyeni ve özel yapım. Bu gece burada kalırsan sana gösterebileceğim birkaç eğlenceli özelliği bile var..." Bakışları tekrar hınzırlaştı ve içimi bir heyecan kapladı. Eğlenceli özellikler mi? İlgimi çekti.

Ağzı amıma geri döndü ve ben Jase'in DNA'sının hâlâ yakınlarda gizlenmediğini bilerek güven içinde tekrar yatağa düştüm. Archer dil piercing'inin avantajlarından yoksundu ama ham yeteneği ve coşkusuyla bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Yaptığı hiçbir şey nazik değildi ve beni yemesi de bu kuralın bir istisnası değildi.

Şikayet ettiğimden değil. Bana karşı bu kadar sert olmasına bayılıyordum. Bana ne kadar sık *Prences dese* de, onun narin çiçeğinden başka bir şey değildim. Sınırlarımı biliyordu ve onları çok iyi zorladı. Hem de her seferinde. Lanet olsun. Zaman.

Kalın parmakları amıma girdiğinde ve başparmağı kıcımlı okşadığında "Oh, kahretsin," diye nefes aldım. Ağzı klitorisimin üzerine kapanmıştı, aklımı kaçırmama kararlıymış gibi emiyor ve fiskeliyordu. Ah kahretsin, kimi kandırıyordum ki? Lanet olası aklımı çoktan kaybetmişim.

Parmakları beni becerdikçe ve ağzı üzerimde çalıştıkça nefes nefese inlemelerim arttı. Kısa saçlarını cezalandırıcı bir şekilde tuttum, orgazmım devralırken kalçalarım yataktan kalktı.

Çığlıklarım kesilirken Archer, "İşte böyle," diye mırıldandı. İç baldırımı öptü, yumuşak etimi dişleriyle ısırdı ve beni titretti.

Kelimeleri tam olarak kullanamadığım için inledim ve ayağa kalkıp tişörtünü tek eliyle çıkarmasını aç gözlerle izledim. Kahretsin, bu çok seksiydi. Erkekler bu beceriyi nereden öğrenmişti ki?

"Ee?" diye sordu kemerini çözerken. "Bu gece kalacak mısın?"

Dudaklarımda şaşkın bir gülümseme belirdi ve sadece *şehvet* olamayacak kadar yumuşak ve bulanık bir duygu içimi doldurdu. Lanet olsun, nasıl oldu da nefretten... *buna bu* kadar çabuk gelebildik?

"Bunu sorman bile çok hoş," dedim ona, kuruyan dudaklarımı yalayarak. Orgazmlar her zaman ağzımı kurutuyor gibiydi, sanki tüm nem güneye çekilmiş gibiydi. "Ama..."

Archer'ın kaşları havaya kalktı ve pantolonunu yarıya kadar açarak durakladı. "Ama?" Sesi o kadar şaşırmış geliyordu ki neredeyse gülüyordum. Özgüven ile küstahlık arasında çok ince bir çizgi vardı.

"Ama," diye tekrarladım, dudağımı ısırarak, "bu Steele'in hastaneden çıktığı ilk gece."

Archer ciddi olup olmadığımın tam olarak emin değilmiş gibi bir an bana baktı. Sonra içini çekti. "Piç kurusu," diye mırıldandı. "Bir dahaki sefere onun yerine vurulmak zorunda kalacağım."

Gözlerim kısıldı. "Sakın buna cüret etme."

Omuz silkti, sonra kot pantolonunun geri kalanını çıkardı. Sonra da boxer külotunu. "Lanet olsun. Şimdi tüm bunlarla ne yapacağım?" diye sordu, sertleşmiş sikini çok ama *çok* seksi bir şekilde yumruklayarak.

Dilimin ucunda şipşak bir ilişki teklif etmek vardı... ama bu Archer'dı, Kody değil ve tüm dinamiğimiz birbirimizi kızdırmak için bitmek bilmeyen arzumuzla çalışıyordu. Bu yüzden sırttım ve ayağa kalkarak Steele'in tişörtünü çıplak kıkımın üzerinden geri çektim.

"Sanırım bu işi *halletmişsin* koca adam." Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Ama beni düşündüğünden emin ol."

Hızlı, ateşli bir göz kırpmayla onun yatak odasından çıkıp Steele'in odasına geri döndüm ve gülmekten kırıldım. Ama dürüst olmak gerekirse, odasından çıkarken yüzünde beliren şaşkın ifade altın değerindeydi.

Kalbim hâlâ gümbür gümbür atarken saate baktım ve Steele'in ağrı kesicilerini şifonyerden alıp komodinin üzerine koydum, böylece alarmım çaldığında kolayca alabilecekti. Sonra uykusunu bölmek için elimden geleni yaparak yorganın altına girdim.

Yine de daha iyi bilmeliydim. Hemen kıpırdandı, yuvarlandı, sıkı bir kolunu belime doladı ve beni sıcak kollarının arasına çekti.

Kucaklamak.

"Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, yüzünü saçlarıma gömerken sesi uykudan kalınlaşmıştı. "Archer gibi kokuyorsun."

Gerildim, içimi bir panik dalgası kapladı. Hepsinin beni bilerek paylaşması bir şeydi; benim aynı gece içinde yatağa atlamam başka bir şeydi. Öyle değil miydi?

"Bana söyleyecek bir şeyi varmış," diye cevap verdim, sonra da yarı gerçek karşısında dudağımı ısırdım. Yine de Steele aptal değildi ve Archer'ı çok iyi tanıyordu. Saçlarıma bakarak kıkırdadı, karnımı kavrayışı hâlâ kaygan olan amımı bulana kadar aşağı kaydı.

Parmakları sıcaklığımın üzerinde dans ederken küçük bir inilti çıkardı ve kendi sert uzunluğu sırtımı dürttü. "Eminim yapmıştır," diye mırıldandı, o uzun, yetenekli parmaklarından birini içime kaydırarak.

Dokunuşunun altında inledim, suçluluk ve heyecan girdabı hissettim ve... başka ne olduğunu lanet bilir. Archer'ın beni diliyle sikmesinden doğrudan Steele'e gelmek çok *yanlış* görünüyordu -parmaklarını geri çekti, sonra bacağımı yukarı kaldırdı, alçak bir iniltiyle sikini içime soktu- beni gerçekten sikti.

Hay sikeyim. Yanlış hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

In Sabah Steele'i uyuması için bıraktım ve duş alıp üzerimi değiştirmek için aceleyle kendi odama döndüm. Kuruduktan ve temiz kıyafetler bulduktan sonra mesajlarımı kontrol ettim.

Elbette, Demi'den bir gece önce gelen cevapsız bir arama ve Archer'ı aramayı deneyeceğine dair bir mesaj vardı. Bir sonraki mesaj -Archer D'Ath'dan. Ama bu beni utandırdı.

Zaman damgası, Archer'ın yatak odasından ayrıldıktan yaklaşık on beş dakika sonra gönderildiğini söylüyordu. Muhtemelen Steele'in göğüslerime boşaldığı sırada.

Mesajda metin yoktu, sadece bir video bağlantısı vardı.

Beklentiyle dudağımı ısırarak oynat düğmesine tıkladım çünkü Tanrım, o beyaz tavşanın peşinden koşarken Alice'e gününü gösterecektim. Archer'ın sertleşmiş siki ekranımı doldurdu, yumruğunu sikinin etrafına sarmış işine bakıyordu ve ben sııttım. Başımı sallayarak videoyu daha sonra izlemek üzere bir klasöre kaydettim. Eksi pantolon.

Tabii ki bu konuda son sözü o söylemeliydi. Mesaj geldiğinde Steele'le meşgul olduğumu bilmemesi çok kötüydü.

"Bebeğim!" Kody koridorun sonundan seslendi. "Burada mısın?"

Telefonumu kelebek bıçağımla birlikte cebime sokarak yatak odamdan çıktım ve Kody'nin koridordan bana doğru geldiğini gördüm. "Elbette, ne oldu?"

Yüzünü buruşturdu. "Steele uyandı mı? Az önce kapı muhafızları aradı. Gece bir paket teslim edilmiş."

İçimi hastalıklı bir endişe kapladı ve ağır ağır yutkundum. "Hayır, henüz değil." Başımı salladım, beynim şimdiden bugünkü paketin içinde ne olabileceğine dair fikirlerle dolup taşıyordu. "Hayır, hâlâ uyuyor. Zaten onu dinlenmeye bırakmalıyız."

Kody bana sırıttı. "Evet, dün gece çok iyi *dinlenmişsiniz*." Steele'in yatak odasının kapısına doğru ilerlerken göz kırptı. "Ayrıca, bunu görmek isteyecektir." Steele'in kapısını iterek açarken bana dönüp endişeli bir bakış attı. "Ona gönderilmiş."

Kody, Steele'in odasına dalıp battaniyelerini sert bir çekişle çekerken şok beni hareketsiz bıraktı. "Uyan, seni yarı ölü piç,"

sevgi dolu bir tavırla emretti. "MK'nın sapığı sana bir hediye gönderdi."

Steele sırt üstü yuvarlanırken protesto edercesine inledi, sabah yarı sertleşmiş sikini örtmek için hiçbir girişimde bulunmadı. "Ne oluyor *lan*, Kody?" diye mırıldandı. "Siktir git."

"Tanrı aşkına, dostum," diye tısladı Kody, yatağın ayak ucunda durmuş, burnu dehşetle kırışmıştı. "Kaldır şunu! O metallere bakmak bile sikimi acıtıyor. Lanet olsun, cidden kendini cezalandırmak istemişsin."

Steele'in dudaklarından kendini beğenmiş bir gülümseme geçti ve Kody'ye bakmak için gözlerini araladı. Eli sanki piercingleri vurgulamak istercesine sikine doğru kaydı. "Kıskanma kardeşim. Hellcat onları *seviyor*."

"Tamam!" Kapının girişinde durduğum yerde ellerimi kalçalarımaya koyarak tersledim. "Bu kadar yeter."

Steele bakışlarını bana çevirdi, uyku sersemliği geçerken beni ilk kez orada gördüğü belliydi. "Oops, üzgünüm güzelim. O başlattı."

Gözlerimi devirdim, şifonyerin üzerindeki haplarına doğru yürüdüm ve Kody arkadaşına kıyafet fırlatırken elime iki tane aldım.

"Al bakalım." Steele küçük bir iniltiyle doğrulduğunda ağrı kesici ilaçları ona uzattım. "Sakın bana onlara ihtiyacın olmadığını söylemeye kalkma." Ona kaşlarını kaldırarak bir gece önceki pek de nazik olmayan egzersizi sessizce hatırlattım.

O da sırtıttı ama hapları aldı. "Sağ ol güzelim. Bu Florence Nightingale rutinine alışabilirim, biliyor musun?"

Kody inledi. "Kes şunu, sık kafalı. Şimdi MK'yi aşağıda açmamız gereken bir takipçi paketi varken sürtük hemşire kostümü içinde hayal ediyorum." Kolunu belime doladı, sonra eğilip beni omzunun üzerinden çevirdi.

Şaşırmış bir çığlık attım ve kışını tokatladım, ama Kody sadece güldü.

"Bebeğim, h a d i ama, Teneke Adam'ı bırakalım da özel olarak giyinsin. Yoksa bu paketi asla açamayız ve zaten kötü kokuyor." Döndü, Steele'e alaycı bir selam verdi ve beni odadan dışarı çıkardı.

Merdivenlere vardığımızda beni yere bırakmadı, sanki yetişkin bir insanı değil de çamaşır yükünü taşıyormuş gibi zıplaya zıplaya indi.

"Kody," diye homurdandım, "yürüyebiliyorum."

Başının yanında uygun bir yerde duran kışımaya bir şaplak attı.

"Farkındayım." Mutfığa ulaştığımızda, sonunda beni masanın üzerine bıraktı.

Espresso makinemin yanındaki tezgâhta ona alaycı bir bakış attım. "Şimdi mutlu musun?" Alaycı bir tavırla sordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, nefesimi kesen ve dokunuşuyla beni macun haline getiren bir öpücük için dudaklarımı dudaklarına götürdü.

"Şimdi öyleyim," diye cevap verdi, beni bırakırken sesi boğuk ve karanlıktı. Elleri kollarımda gezindi, sonra kollarını belime doladı. "Günaydın, bebeğim."

Sırıttım. Kendime engel olamıyordum, Kody'nin yaptığı her şey beni sırtıttırıyordu. Ona kızgın kalmak *imkânsızdı*, beni Steele'in odasından mağara adamı gibi çıkarmış olsa bile.

"Archer sana bu gece Demi Timber'la randevumuz olduğunu söyledi mi?" Kollarımı boynuna dolayarak sordum çünkü ona yakın olmayı çok seviyordum.

Kody başını salladı, sonra yüzünü eğip boynumu öptü. "Öptü. Eğer biliyorsa bunun boşanmanızla ilgili olmadığını tahmin ediyorum."

Göğsümden küçük bir iç çekiş çıktı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum, gerçi hiçbir ayrıntı vermedi. Ama ona bununla uğraşmamasını söyledim... şimdilik."

Kody gerginlikle sertleşti, dudakları boynumda durakladı. "Onunla evli mi kalacaksın?" Kısa bir mesafe uzaklaştı, kaşları çatıldı ve gözleri benimkileri aradı.

"Hayır," diye cevap vermekte gecikmedim. "Hayır... Bilmiyorum. Hayır, değilim. Evliliği düşünmek için bile çok gencim, değil mi? Hayır, sadece uğraşmamız gereken çok daha büyük sorunlarımız var demek istedim. Tüm bu boşanma olayı, insanlar hepimizi öldürmeye çalışmayı bırakana kadar bekletilebilir. Ayrıca, boşanmak için başvurduğumu öğrenirlerse sahte düğün için pek bir şey yapmamış olurlar."

Ben bile bu konuda çok fazla itiraz ettiğimi düşünmüştüm ama sözel ishal gibiydi.

Hâlâ tedirgin görünüyordu ama omuz silkerken kaşlarındaki çatıklığı gidermek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Evet, iyi bir noktaya değindin. Her neyse, Dave'e paketi bu kez dışarıda tutmasını söyledim. Şu anda Arch'la birlikte güvenlik ofisinde."

Ürperdim. Teslim edilen şeyi uzaktan bile görmek istemiyordum ama görmemiz gerektiğini de biliyordum.

"Pekâlâ, gidip bakalım," dedim Steele'in merdivenlerden inip bize katıldığını duyunca.

Kody espresso makineme uzandı ve tam da sevdiğim gibi kahve dolu kocaman seyahat kupamı çıkardı. Gülümsedim ve mutlu bir mırıltıyla kupayı aldım.

Bir yudum aldıktan sonra inledim. Kody'nin barista becerileri kesinlikle gelişmişti. "Ayy, benden hoşlanıyorsun," diye takıldım, sonra gözleriyle buluştuğumda kupamın kenarını yaladım.

O da bana sırtarak karşılık verdi. "Bebeğim, seni *seviyorum*." Kody şakacı bir şekilde kalçamı tokatladı. "Hadi gidelim."

Tezgâhtan kayarak inmem için bana biraz yer açmak üzere geri çekildi, tam da Steele'in yüzünde uykulu bir çatık kaşla mutfığa daldığı sırada.

"Ürkütücü hediye nerede?" diye sordu, Kody'ye ters ters baktıktan sonra elimdeki kahveyi gördü. "Hellcat..." Elini uzattı, gözleri yalvarıyordu.

Kahvemi göğsüme yaklaştırarak gülerek, "Kahretsin, hayır," dedim. "Kendin al."

Steele surat asmaya başladı - lanet olsun, bu şekilde beni kazanacaktı -Ama Kody fazladan bir seyahat kupası getirerek lanet günü kurtardı.

"Al bakalım cyborg," dedi Steele'e kahveyi uzatarak, "hiç iyi bir şey yapmadığımı söyleme."

Steele kahveyi aldı, yudumladı ve sonra ters ters baktı. "Cyborg'lar yarı makinedir, sadece metal değil. Düşünmeye devam et, kardeşim."

Elimde kahvemle mutfaktan çıkarken ikisine de gözlerimi devirerek baktım. Ön kapıda ayaklarımı bir çift Ugg botun içine soktum ve dışarı çıktım. Yeni güvenlik ofisi -yeni, çünkü eskiden böyle bir güvenliğe hiç *ihtiyacımız olmamıştı*- evin köşesinde, eskiden depo olarak kullanılan yerdeydi.

Kapı açıktı ama ben daha oraya varmadan aşçımız -*Anna*, uzun zamandır adını Karen sanıyordum ama değil- ellerini ağzına bastırarak dışarı fırladı.

Neredeyse çarpışıyorduk ki, "Çok özür dilerim," diye haykırdı. Gözyaşları yüzünü kaplamıştı ve beni sabitlemek için uzandığında elleri titriyordu. "Çok özür dilerim; bakmıyordum."

Başımı sallayarak özrünü reddettim. "Sorun değil, Anna. Neler oluyor? Neden üzgünsün?" Endişe ve öfke içimde dalgalandı. Eğer gardiyanlardan biri onu taciz ettiyse-

"Bu çok aptalca," dedi bana kendini küçümseyen bir kahkaha atarak. "Neden bu kadar üzgün olduğumu bile bilmiyorum. Zavallı şeyi tanımıyordum bile. Sadece..." O

Başını iki yana salladı. "Sanırım yaşlandıkça yumuşuyorum."

Kafam fena halde karışmıştı, bana sarılmak için uzandığında onu durdurmak için hiçbir hamle yapmadım. Bu sadece hızlı bir sıkımaydı ama yine de beni biraz şoka soktu. Annem öldüğünden beri çocuklar ve Bree dışında kimsenin bana sarıldığını hatırlamıyordum.

"İşe dönmem gerek," dedi bana yumuşak bir gülümsemeyle, sonra da arkamdaki Kody ve Steele'e uzattı. "Bu akşam yemeğiniz için uygun bir rosto pişiriyorum ve sabah pizza kutuları bulursam, birileri gazabımı hissedecek, anlaşıldı mı?" Şimdiden kendini toparlamış görünüyordu, son gözyaşlarını da koklayarak uzaklaştırıyordu. "Dördünüzün de güzel yemekler yemeye ihtiyacı var. Özellikle de sen, Max Steele."

Kody ve ben sırttık. Steele genellikle pizzayı ilk öneren kişi olurdu. Şimdi de bir türlü yiyemediğimiz onca güzel yemek yüzünden Anna'nın öfkesini üzerine çekiyordu.

"Peki efendim," diye mırıldandı, sesi yeterince azarlanmış gibiydi.

Anna ellerini kalçalarına koyarak başını salladı. "Güzel. Hepinizin daha iyi beslendiğinden emin olmak için çalışma saatlerimi değiştirdim. Bu sadece sağlığınız için önemli değil, bana öyle geliyor ki, tüm bu paket yemeklerle kaderi baştan çıkarmaya devam ediyorsunuz. Birinin yemeğinizi ne kadar kolay zehirleyebileceğinin farkında değil misiniz? Tanrım, bazı akıllı insanlara göre bazen çok aptal oluyorsunuz."

Cevabımızı beklemeden uzaklaştı ve ben de içimi kaplayan utanç duygusundan kaçamadım. Lanet olsun, haklıydı. Hiçbir pizza ya da Çin yemeği adamlarımın zehirlenmesi riskini göze alacak kadar iyi değildi.

"Kahretsin," diye küfretti Kody, "bu konuda haklı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Steele. "Ben pizza *severim*."

Elimi yüzümde gezdirdim ve ikisine de ters ters baktım. "Çocuklar, kaç kere birilerinin bizi zehirlenmesi için lanet olası kapıyı açtık? Şu anda kendimi bir üst seviye aptal gibi hissediyorum. Ama daha da önemlisi, Anna az önce neden ağlıyordu?"

Archer arkamdan, "Paketi bulmuş," dedi. Arkamı döndüğümde onu kollarını kavuşturmuş, yüzünde asık bir ifadeyle kapının çerçevesine yaslanmış halde buldum. "Bu sabah marketten döndüğünde paket garaj yolundaydı."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Steele, "bizi merakta bırakma. Bu sefer ne göndermiş?"

Archer geri adım atarak küçük güvenlik ofisine girmemizi işaret etti.

İçeride, güvenlik şefimiz Sampson ve kapı görevlisi Dave masalardan birinin etrafında durmuş, biraz itilmiş görünüyorlardı. Hediye kutusu yeterince masum görünüyordu -ya da daha önce sayısız benzer paket almamış olsaydık öyle görünürdü. Küçük ofiste mide bulandırıcı bir koku vardı ve hemen burnumu tıkadım.

Kutunun içinde her ne varsa, çiçek ya da çikolata değildi.

"Bu sefer bana mı gönderilmiş?" Steele mırıldandı, üstündeki etiketi okumak için kutuya yaklaştı. "Sanırım içine çoktan baktın?"

Dave yüzünü buruşturdu. "Keşke bakmasaydık."

Sampson sinirli bir ses çıkardı. "Noel'den önce insan kalbiyle uğraşmak için burada olmadığınızı şükredin o zaman. Artık kapıya geri dönebilirsiniz."

Kapı görevlisi ofisten aceleyle çıkarken itiraz etmedi ve bizi Sampson ve kutuyla baş başa bıraktı.

Sampson, "Zayıf mideli sikik," diye homurdandı. "Burada çalışmaya devam etmek istiyorsa bunu düzeltmesi gerekecek."

Steele kaşlarını kaldırdı ve kutunun kapağını açıp içindekileri göstermek için uzandı. Hâlâ ağızımdan nefes alıyordum ama Steele'in yüzünün kızarmasından kokunun daha da kötüleştiğini anlayabiliyordum.

"Hasta herif," diye mırıldandı, kaşlarını çatarak kutuya baktı. "Bir not var mı?"

"Altında," diye yanıtladı Archer. "Sen onu olduğu gibi görene kadar rahatsız etmek istemedik."

Takipçimin Steele'e doğrudan ne göndermeye karar verdiğini görmek için bir adım öne çıktım. Eğer bir Ken bebeği olsaydı, gülmekten ölebilirdim.

"Ah, *hadi* ama," diye inledim, kokuya neyin sebep olduğunu görünce. Hediye kutusunun içinde ölü bir kedi vardı. İsim etiketi ve tasma olan gri bir kedi. Bu birinin *evcil hayvanıydı*. Lanet olsun.

Sampson Steele'e bir çift lateks eldiven uzattı, Steele kahvesini bıraktı ve eldivenleri eline geçirdi. Zekice kutuya uzandı ve isim etiketini okuyabileceğimiz kadar ölü kediye hareket ettirdi. Max.

Takipçim her nasılsa Steele'in gözlerine çok benzeyen yumuşak gri tonlarında tüyleri olan Max adında bir kedi bulmayı başarmıştı. Ya da onun adına.

Steele dikkatle notu kedinin altından çıkarıp masanın üzerine koydu, sonra da kutudan bir mermi kovanı çıkarıp notun yanına koydu.

Evine hoş geldin, Max Steele. Şimdiye kadar neredeyse hayattan kopmuş olmalısın.

Sonra, mermi kovanında: *ŞANSLI KEDİ.*

Kody, "Birileri onun kötü bir nişancı olmasına kızmış," diye mırıldandı.

Archer ve Steele öfkeyle titriyorlardı ve önemli bir şeyi kaçırdığım izlenimine kapıldım.

"Siz daha fazlasını biliyorsunuz," diye suçladım. "Söyleyin."

İkisi uzun uzun bakıştı, sonra Steele ağır bir iç çekiş ve öfkeli bir kafa sallayışla lateks eldivenlerini çıkardı.

"Kedi," diye cevap verdi Archer, sesi öfkeli bir gümbürtüye dönüşmüştü, "Steele sana böyle seslenirdi."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Ne? Hayır, ben onun için her zaman Cehennem Kedisi'ydim."

Archer başını sallayarak acımasız bir kahkaha attı. "Şimdi değil. İlk tanıştığımızda, sen on bir yaşındayken. Seks sırasında tırnaklarının sırtına battığını düşünmeye başladığında adını Cehennem Kedisi olarak değiştirdi."

"Kapa çeneni," diye tersledi Steele, ters ters bakarak. "Seksin bununla hiçbir ilgisi yok." Kody bir kahkaha attı. "Tabii ki yoktu."

Ellerimi havaya kaldırdım, beynim dönüyordu. "Bekle. Dur bakalım. Sapığımın neredeyse sekiz yıl önce üç hafta takıldığımızda bana ne dediğini *bildiğini* mi söylüyorsun?"

Steele omuz silkti. "Tasadüf olabilir."

Sampson kalın kollarını göğsünde kavuşturup ölü kediye kaşlarını çatarak, "Bu hasta herifle ilgili hiçbir şey tasadüf değil," dedi. "O zamanlar anneni takip ediyordu Madison Kate. Bunu biliyor olmalıydı ve bu Steele'e kasıtlı bir mesaj."

"Peki mesajda ne yazıyor?" Kody, Steele ve Archer'a baktı. Bana sormak anlamsızdı; İsyen Gecesi'nden önce onlarla tanıştığımı dair *hiçbir şey* hatırlamıyordum.

Archer Steele'e baktı, o da omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı. "Sampson, bunu belgeleyip imha edebilir misin?"

Güvenlik şefimiz bunu yapacağına dair bize güvence verdi ve Steele benimle göz teması kurmadan ofisten çıktı. O gittiğinde başka kimse onu takip etmek için harekete geçmedi.

Steele'in kaybolduğu yöne doğru kaşlarımı çattım. "Neden bize yalan söylediği hissine kapılıyorum?"

Archer derin bir iç çekti. "Çünkü söyledi." Kaşlarım havaya kalktı ve bir elini kısa sakalının üzerinde gezdirdi. "Onunla konuşmama izin ver."

Güvenlik ofisinden çıkmadan önce saçlarıma hızlı bir öpücük kondurdu, kolu belime sıkıca sarıldı.

"Kody ile kal. Kimseye güvenmiyorum." Sözleri kulağıma fısıldandı ve gözlerim büyüdü. Yine de ona anlayışlı bir şekilde başımı salladım ve o da Steele'i bulmak için ofisten ayrıldı.

Sampson çöp torbası almakla ilgili bir şeyler mırıldandı ve o da gitti. Kody bir nefes verdi ve bir kolunu omuzlarıma attı.

"Bu sabah sadece sen ve ben, ha bebeğim?"

Yüzümü buruşturdum ve takipçi hediyesine baktım. "Ve ölü bir kedi." Max adında ölü, çelik grisi bir kedi.

S teele günün büyük bölümünde benden kaçtı ve Archer'a rastladığımda bana sadece endişelenmememi söyledi. Sanki bu beni *daha fazla* endişelendirmeyecekti. Lanet çocuklar bazen anlamıyorlardı.

İşte bu yüzden Demi ile 7. Daire'deki buluşmamız için ayrılmak üzereyken sonunda patladım.

Archer, Kody ve ben Range Rover'da bekliyorduk ki Steele üzerinde sıkıntılı siyah bir kot pantolon ve koyu gri bir tişörtle çıkageldi, *Bad Boy Weekly*'nin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu.

Eğer bu zaten bir dergi değilse, olması gerekiyordu.

"Motosikletimi alıyorum," diye seslendi Steele Archer'a. Range Rover'ı atlayıp motosikletini park ettiği yere doğru ilerledi.

Sinirden köpürdüm ve arabadan indim. "Bekle; ben de seninle geliyorum," diye arkasından seslendim.

Durakladı, sonra dönüp kıyafetime eleştirel bir gözle baktı. Demi ile bir gece kulübünde buluşacaktık, bu yüzden payetli, gümüş rengi bir mini elbise ve askılı, siyah yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim. Saçımı yüksek bir topuz yapmışım ve makyajım her zamankinden daha ağırdı. Çünkü neden olmasın ki? Harika görünüyordum ve insanlar her iki günde bir beni öldürmeye çalışırken, kendime olan güvenimin artmasını hak ediyordum.

Ayrıca, hareket ettiğim her an erkeklerin beni yırtıcı hayvanlar gibi izlemesi müthiş bir ego tatmini idi.

"Onunla motorumun arkasına mı bineceksin, Hellcat?" Steele'in dudakları meydan okuyan bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ellerimi kalçalarımdayadım.

Kirpiklerimi kırıştıtararak ona kibirli bir sırıtma fırlattım. "Ne, sanki çok mu zor?"

Steele sadece bir kahkaha attı ve Archer'a biz olmadan gitmesini işaret etti. Ne olursa olsun güvenlik hem onları hem de bizi takip edecekti, bu yüzden kısa bir yolculuk için ayrılmak konusunda endişelenmedik. Koruyucu giysilerimin olmamasına gelince? Siktir et. Küçük bir parçam tehlikeden hoşlanıyordu.

Range Rover garaj yolundan çıkana kadar birbirimize baktık, sonra Steele kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Senden kaçmıyorum, Cehennem Kedisi. Sadece bir şeyler ters giderse diye ikinci bir aracın olması mantıklı." Saçmalık. Steele'in arabası

omuzlar bana bambaşka bir hikaye anlattı.

Parmağımı kaldırarak bazı gerçekleri göstermeye başladım. "Bir. Bu sabah bana kedi konusunda yalan söyledin. İki. Bütün gün benden kesinlikle kaçıyordun. Üç. Bırak motosiklet kullanmayı, şu anda araba bile kullanmamalısın. İntihara mı meyillisin? Ve dört. Artık bana yalan söylemeyeceğine yemin etmiştin, Max. Bu da ne böyle?"

Söndü, omuzları çöktü ve gözlerini yere dikti. "Özür dilerim, Cehennem Kedisi. Sana yalan söylememeliydim."

Daha fazla açıklama bekledim ama hiçbir gelmedi. *Ne oluyor lan?*

Elimi ona uzatarak, "Anahtarları bana ver," dedim. "Ben sürerim."

Steele'in bakışları tekrar benimkilere kaydı ve bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok, Cehennem Kedisi. Hadi, söz veriyorum eve gittiğimizde tüm sırlarımı açıklayacağım."

Motosikletine doğru birkaç adım daha attı ama onu daha fazla zorlamam gerekiyordu.

"Neden şimdi değil? Belli ki bunun benimle bir ilgisi var, o yüzden şimdi söyle Max." Kollarımı kavuşturdum ve payetli elbisemin çizilmesini görmezden geldim.

Ağır bir iç geçirdi ve almam için bana bir kask uzattı. "Çünkü, Cehennem Kedisi. Aynı zamanda Rachel'la da ilgili ve ölen ikizimle ilgili acı dolu anıları hatırlamam gerektiğinde çıplak bedeninin dikkatimi dağıtması *gerçekten* çok hoşuma gider. Tamam mı?"

"Oh." Toparlayabildiğim en iyi yanıt buydu çünkü ondan *böyle* bir yanıt beklemiyordum. *Kahretsin, şimdi kendimi tam bir sürtük gibi hissediyorum.*

Steele bana zayıf bir gülümseme verdi ve kaskımı takmama yardım etti. "O muhteşem kalçalarını birkaç dakikalığına bana sarabilir ve bu konuyu birkaç saatliğine park etmeme izin verebilir misin? Güvenliğine zarar vermeyeceğine söz veriyorum; hepsi eski tarih."

Başımı salladım ve o oturduktan sonra bisikletinin arkasına tırmandım. Sözlü bir yanıt vermeme gerek yoktu, o yüzden dediğini yaptım. Tüm bedenimi onunkine bastırdım, kollarım göğsünü incitmeden gövdesini sımsıkı sardı.

7th Circle'ın bulunduğu depo bölgesine giden yol şaşırtıcı derecede hızlı geçti ama Steele arabayı park edip inmeme yardım ettiğinde dişlerim takırdıyordu.

"Sana o elbisenin motorum için uygun olmadığını söylemiştim," diye azarladı beni sıcak kucağına sarıp donmuş kollarımı ovarken. "Yine de günah kadar seksi."

Ona bir sırtıttım. "Acı yoksa kazanç da yok, Max Steele."

Yüzünü buruşturdu ve bir elini göğsünde gezdirdi. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Haydi; çocuklar muhtemelen çoktan içeri girmişlerdir."

Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde Steele ön kapıdaki iri yarı güvenlik görevlisinin yanından küçük bir baş selamından başka bir şey yapmadan geçti. Eski deponun içi, son gördüğümünden bu yana tamamen değişmişti. Fotoğraf çekimimiz sırasında hâlâ üzerinde çalışılan bir yerken, şimdi tamamen bitmiş ve cilalanmıştı.

"Archer'ın buranın henüz açılmadığını söylediğini sanıyordum," dedim kalabalığın arasından ilerlerken müziğin sesini bastırarak.

"Değil," diye cevap verdi. "Bu bir deneme gecesi. Herkes burada sadece davet üzerine bulunuyor ve personelin resmi açılışa hazır olduğundan emin olmak istiyorlar."

"Mantıklı," diye yorumladım, sonra barda Archer ve Kody'yi gördüm. Steele'e onları işaret ettim ve bizi bekleyen içkileri bulmak için oraya doğru ilerledik.

Kody bana kendisinininkine benzeyen meyveli bir kokteyl uzatarak, "Çok hızlı oldu," diye takıldı. "O kadar metal sana işlev bozukluğu mu veriyor kardeşim?"

Steele alay etti. "Çok beklersin. Demi henüz gelmedi mi?"

"Asma kattaki barda. Oraya gitmeden önce ikinizi beklemek istedik." Archer deponun en ucunda, ana salona bakan bir asma kat barının bulunduğu alanı gösterdi. İki pistin her biri asma kata kadar uzanan bir döner direk ile son buluyordu; dansçılardan birinin o yükseklikten düşmesi çok tehlikeliydi. Ayrıca ciddi anlamda havalı bir tasarım özelliği.

Bizi bir sonraki bara götüren merdivenden yukarı çıkarken Archer sırtıma nazik ama sahiplenici bir el koydu. En tepede bir güvenlik görevlisi bekliyordu ama geçmemize izin vermek için kenara çekildi.

İçeride barın tamamı boştu, sadece bir barmen ve balkona yakın masalardan birinde oturan avukatım vardı.

"MK, seni görmek güzel," diye selamladı beni Demi oturduğu yerden kalkarak. "Gel ve otur." Üzerinde keskin, beyaz bir pantolon vardı ve kraliyet mavisi dantel sütyeninin kenarları ceketinden dışarı taşıyordu. Louboutin ayakkabıları kraliyet mavisiyle uyumluydu ve olağanüstü görünüyordu.

Gösterdiği kanepeye, onun karşısına oturdum ama Demi Archer'a parmağını kaldırdığında hiçbiri oturmadı. Archer sinirli bir ses çıkardı.

"MK, sana annen hakkında bilgi vereceğim. Eğer tercih edersen bunu sana gizli olarak anlatmaktan mutluluk duyarım." Bakışları bana kilitlenmişti ve bu küçük güç dinamiğini ileride başvurmak üzere dosyaladım.

Gülümseyerek başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Kalabilirler. Archer ve ben... farklılıklarımızı çözmeye başladık."

Bana sırtıttı ve çocukların masamıza katılabileceklerine dair küçük bir işaret yaptı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama sana seçim şansı vermek istedim."

Archer, huysuz herif, sözümü desteklemeye karar verdi. Kanepeye kaydı, sonra beni kucağına çekti ve kolunu belime doladı. Sanki bana sahipmiş gibi.

Piç kurusu.

"Günüşığı," dedim şekerli bir tatlılıkla. "Kayıp mı oldun? Bir sürü başka koltuk var." Bir sürü derken Steele'le aramızda ikimizin de oturabileceği kadar boşluk olduğunu kastetmiştim. Kody bir koltuğu sürükleyerek getirdi.

Archer omzuma bir öpücük bıraktı. "Sus, Kate. Demi'nin bize söyleyecek önemli bir şeyi varmış."

Onun bu gereksiz büyük penis enerjisi gösterisi karşısında yanaklarım alev aldı ama Demi sadece gülümsedi.

"Farklılıklarınız üzerinde çalışmak eğlenceli görünüyor," dedi avukatım arsız bir sırıtışla. "Ama önemli şeylere gelelim, olur mu? Annenin ailesinin yerini tespit ettim."

Şok beni dondurdu. "Buldun mu?"

Başını salladı. "Buldum. Archer bana başlangıçta örtbas ettiği kâğıt izini sağladıktan sonra, kaynağa kadar takip etmem için yeterli bir ipucu oldu."

Archer, parmakları elbiseme sürtünerek, "Çok hızlı oldu," dedi. "Adamlarım bir yılı aşkın süredir bunun üzerinde çalışıyor ve hâlâ bir şey bulamadılar."

Demi'nin yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi vardı. "Daha iyi adamlara ihtiyacınız var."

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Archer. Belimi kavrayışı hafifçe gevşedi ve neredeyse bilinçsiz bir jest gibi omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu.

Demi tasarımcı çantasına uzandı ve bir dosya dolusu evrak çıkardı. Dosyayı aramızdaki küçük masanın üzerine koydu ve çevirerek açtı.

En üst sayfada güzel, yaşlı bir kadının fotoğrafı vardı, belki de yetmişli yaşlarındaydı. Yüzünde şaşırtıcı derecede tanıdık gelen bir şey vardı.

"Moskova, Rusya'dan Katerina Orlova ile tanışın. Anne tarafından büyükannen." Demi uzun, çıplak boyalı bir tırnağını fotoğrafın üzerine vururken beni dikkatle izledi.

Resmi incelerken ağzım kurudu. "Onu tanıyorum," diye fısıldadım uzun zamandır unuttuğum anıların bulanık kenarları zihnimde yeniden canlanmaya çalışırken. Ama onlara tutunmaya çalıştıkça daha da uzaklaşıyorlardı. Kavrayabildiğim tek şey bu kadını *tanıdığım* ve onu bir zamanlar sevmiş olduğumdu.

"Katerina, sanırım annenin adının başına Kate'i eklemesinin nedeni bu. On yıldan biraz fazla bir süre önce öldü," diye devam etti Demi, "bu da tüm anaerkil soyunuzun anneniz tarafından gömülmesinin katalizörü gibi görünüyordu."

Bakışlarım Demi'nin meraklı bakışlarıyla buluştu. "Annem mi saklamış? Ben düşündüm ki... Ben sadece babamın bununla bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm."

Demi omuz silkti. "Baban pisliğin teki, buna şüphe yok. Ama bu Deborah'nın kendisi tarafından yapıldı. Bunun seni annesini öldüren kişiden korumak için yapılmış bir girişim olduğunu tahmin edebiliyorum."

Ağır ağır yutkundum. "Ve sonunda onu kim öldürdüyse."

"Muhtemelen," diye onayladı Demi.

Arkadaşlarımdan hiçbiri konuşmadı ama onların gücünü ve desteğini somut bir şey gibi hissedebiliyordum. Bu gerçekleri tek başıma öğrenmediğim için mutluydum.

Archer'ın kucagında kayarak sayfayı çevirmek için uzandım. Bir sonraki kâğıtta tanımadığım bir adamın fotoğrafı vardı. Katerina'nın resminden daha gençti, ama fotoğraf aynı zamanda çok daha yaşlı görünüyordu.

"Güney Afrika, Pretoria'dan Abel Wittenberg. Senin büyükbaban. Annen on dört yaşındayken öldü ve şirketinin tüm kontrolünü sevgili eşi Katerina'ya bıraktı." Demi durakladı, arkasına yaslandı ve ellerini kucagında birleştirdi. "Bilgilerin geri kalanı orada, ama ben sana ne olduğunu düşündüğümle ilgili kendi özetimi vereceğim. Belki de iki ile ikiyi toplayıp on ikiye çıkarıyorumdur. Ama..." Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı.

Ben de başımı salladım. "Ama sizin *profesyonel* görüşünüze göre, sizce ne oldu?"

Gülümsemesi keskindi. Mesleği olan boşanma avukatlığını kastetmediğini biliyordu. "Büyükbaban *öldüğünde her şeyini* karısına bıraktı. Anladığım kadarıyla, birbirlerine çok aşıkarmış.

Evlilik aslında bir iş anlaşmasıydı. Anlaşılır bir şekilde kalbi kırılmış ve görünüşe göre Abel'in şirketini yönetmeye olan ilgisini kaybetmiştir. Bunun yerine, şirketi güvendiği bir CEO'ya devretti ve ardından genç çocuklarıyla birlikte Güney Afrika'yı terk etti. Amerika'ya geldi ve yeni bir hayat kurdu."

"Çocuklar mı?" Steele, kafamın içinde yankılanan aynı soruyu dile getirerek yorum yaptı.

Demi başını salladı, sonra elini uzatarak dosyasındaki bir sonraki fotoğrafı gösterdi. On altı ya da on yedi yaşlarında yakışıklı bir çocuktan bu. Sarı saçları ve mavi gözleri belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onu daha önce hiç görmemiştim. Ya da görmediğimden oldukça emindim.

"Declan Wittenberg," dedi Demi bize, "annenizin ikiz kardeşi. Amerika'ya geldikten birkaç yıl sonra bir haneye tecavüz sırasında öldürülmüş. Dava notlarını ekledim ama bu hâlâ çözülememiş bir suç."

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip düşündüm. "Tamam. Peki sonra?"

"Sonra, pek bir şey yok... ta ki büyükannenizin CEO'su kalp krizinden öldü. Bir hafta sonra Katerina cenazeye katılmak üzere Pretoria'ya dönerken uçağı Orta Doğu üzerinde bir yere düşmüş." Demi dudaklarını büzdü, acımasız görünüyordu. Büyükannemin kazasının bir kaza olarak değerlendirilmediğine para yatırırdım.

"Biri onun ölmesini istedi," diye mırıldandı Kody, sanki sesli düşünüyormuş gibi. "Onun ölümünden kazançlı çıkacak biri."

"Ama tek varis annem olurdu, değil mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Kazanacak tek kişi o olurdu."

Demi başını salladı. "Bu da muhtemelen iki gün sonra Deborah'ın neden çok yetenekli bir beyefendiyi annemin evraklarını silmeye başlaması için görevlendirdiğini açıklıyor. Hem kendi hem de sizin güvenliğiniz için saklanmaya başladı."

Archer'ın parmakları karnımın üzerinde esneyerek bir şey düşündüğünü tahmin etmemi sağladı. Dalgın bakışlarını karşılamak için hafifçe döndüm.

"Her şey bir yana, en çok *senin* kayıtların silinmişti. Bahse girerim Deb bir kızı olduğu gerçeğini saklıyordu" - Archer bunu düşünürken kaşları gerilmişti - "seni eninde sonunda onun için gelecek katiller için bir hedef olmaktan çıkarıyordu."

Kızgınlık içimde dalgalandı. "Ne yani? Burada, Shadow Grove'da saklanmaya gitti, bir adama izlerini örtmek için yarım yamalak bir iş yaptırdı, sonra parmaklarını çaprazladı ve en iyisini mi umdu?"

"Sen olsan ne yapardın?" Demi gerçekten merak ederek sordu. "Sekiz yaşında bir kızı olan, sevgisiz bir evliliği olan bir kadın olarak

... neyi farklı yapardın?"

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Cidden mi? Başka *bir şey*. Kafasını kuma gömüp annesini öldüren her kimse onun pes edip yoluna devam etmesini mi umdu? Hayatta olmaz. O pisliğin peşine düşer ve sevdiğim insanları artık tehdit etmediğinden emin olurdum. Korku içinde yaşamaktan memnun olmayacağıma adım gibi eminim."

Kalbim çarpıyor ve avuçlarım terliyordu ama Demi bana uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Evet, bunu yapacağına inanabilirim. Sen güçlü bir kadınsın MK. Deborah öyle miydi? Onunla hiç tanışmadım; bunu söyleyemem."

Sorusu beni tereddüte düşürdü. Annem hakkında gerçekten ne biliyordum ki? Ben daha on bir yaşındayken ölmüştü ve giderek çocukluk anılarımın büyük bir kısmının kayıp olduğunu fark ediyordum. Güçlü bir kadın mıydı? İçimden bir ses Katerina'nın öyle olduğunu söylüyordu ama Deb?

"Hayır," diye itiraf ettim uzun bir nefes vererek. "Hayır, sanırım değildi."

Her küçük kız annesinin mükemmel olmasını ister, ben de benimkinin öyle olduğunu düşünürdüm. Ama geriye dönüp baktığımda, onun son derece kusurlu olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bencil ve düşüncesizdi, çabuk öfkelenir, sonra da çabuk unutturdu. Ama şiddetle severdi ve beni sevdiğini biliyordum. Bazen bu yeterliydi.

Bazen de yetmiyordu.

Birinin onu bulduğundan şüphelendiğinde muhtemelen Shadow Grove'u terk edebilirdi. Kendini ve beni bu ölüm ve şiddet dolu berbat hayattan uzak tutmak için pek çok şey yapabilirdi. Ama o kaldı... Zane yüzünden. Bundan emindim.

"Tamam, o zaman sanırım buradaki tek soru," dedim, ölmüş anneme karşı duyduğum acıya karşı dişlerimi sıkarak, "ben ölürsem miras kime kalacak? Archer'a mı?"

Kasları gerildi, beni saran kolu kaya gibi sertleşti. "Kate, eğer anneni öldürüp öldürmediğimi soruyorsan-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Ben sadece yasal olarak evlenmemizin üzerinden on sekiz ay geçmesine rağmen insanların *hâlâ* beni öldürmeye çalıştığı gerçeğine dikkat çekiyorum. Gerçi ben yirmi bir yaşına gelene kadar emanetime erişemeyeceğini söylemiştin, değil mi?"

Archer başını salladı, sert yanağı omzumu okşadı. "Bu doğru. Eğer mirasın kontrolünü ele almadan önce ölürsen, miras bir sonraki kan bağı olan varise geçer." Kaşlarımı çattım. "Doğru. Yani daha karmaşık bir şeyler d ö n ü y o r ." Sonra aklımdan başka bir düşünce geçti. "Demi, hangi iş kolunda

Ailem içeride mi? Abel'in şirketi neydi? Burada söz konusu olanın bu olduğunu varsayıyorum."

Demi'nin kaşları kalktı. "O kadarını bilmiyor musun?" Bakışları arkamdaki Archer'a kaydı. "Samuel Danvers'a kızını ve onun güven fonunu satın almak için elli iki milyon dolar ödedin. Mali tabloları görmeden bu parayı nasıl masaya koyabildin?"

Yüzümü çevirdiğimde Demi'ye hançer gibi baktığını gördüm. "Mesele para değildi, Demi. Bunu herkesten çok sen biliyorsun."

Beni meraklandırdı. Demi karşılığında sıkı bir gülümseme verdi ve başını eğdi. "Haklısın." Boğazını temizledi ve Archer'ın kolları belime dolanırken dikkatini tekrar bana çevirdi. Sanki beni bırakmayacağını hatırlatır gibiydi...

"Wittenberg'in ana şirket altında bir dizi küçük işletmesi var, ancak tabiri caizse taçtaki mücevher Brilliance." Demi durakladı ve bu bilginin kafasına iyice yerleşmesine izin verdi.

Ona birkaç kez göz kırptım. "Brilliance," diye tekrarladım, şaşkınlıkla. "Wittenberg Brilliance'ın sahibi."

Demi başını yana eğdi, şaşkınlığımla eğlenmiş gibi görünüyordu. "Hayır, tatlım. *Sen* Wittenberg'in varisi *olduğun* için Brilliance'ın sahibisin."

Bir kahkaha attım, bir şekilde bir sanrıya kapıldığımdan emindim. "Şu anda neler oluyor böyle?" Bir elimi yüzümde gezdirip başımı sallayarak fısıldadım.

Kody uzun bir nefes verdi. "Bu... beklediğim şey değildi." "Siktir git," diye mırıldandı Steele.

"Pekâlâ. Birdenbire tüm o suikast girişimleri daha mantıklı gelmeye başladı," diye mırıldandım.

Çünkü eğer Demi doğruyu söylüyorsa, Güney Afrika'nın -ve tüm dünyanın- en büyük ve en kârlı elmas madeninin varisiydim.

Vay anasını. Hay sikeyim.

Demi, annem, büyükannem... varlığından bile haberdar olmadığım bir amcam ve en önemlisi de *gerçek* mirasım hakkında benim için bütün bir fırtınayı çözmüştü. Çok şey vardı.

Archer onunla Range Rover'a binmem için ısrar etti -görünüşe göre gümüş sırmalı elbisem Steele'in motorunun arkasında beni kolay bir hedef haline getiriyordu- ama hiçbirimiz fazla konuşmadık.

Yine de rahatsız edici bir sessizlik değildi ve bunu alışılmadık dörtlü ilişkimizin sevdiğim pek çok yönünden biri olarak bir kenara kaydettim. Kimse sessizliği amaçsız konuşmalarla doldurma ihtiyacı hissetmiyordu. Herkes önce içsel bir süreçten geçmemiz gerektiği konusunda hemfikirdi.

Demi'nin bize söyleyecek fazla bir şeyi yoktu, şu anki CEO Karl Kruger'in herhangi bir aile bağlantısı yokmuş gibi görünüyordu. Bunu söylemesine rağmen, gömülmüş bir bağlantı olması ihtimaline karşı adamlarını araştırmaya devam etmeye niyetliydi.

Park ettikten sonra hepimiz eve girdik. Steele öndeydi, hızlı bir çıkış yapıyordu, bu da bana bitirmemiz gereken bir konuşma olduğunu hatırlattı.

"Max Steele, bunu aklından bile geçirme," diye tersledim ve merdivenlerde adımlarının ortasında durdu. "Seninle konuşmamız gereken kediler var."

Omuzları çöktü ama bana güler yüzlü bir sırıtış fırlattı. "Peki. Benim odam mı senin odan mı?"

"Senin odan," diye cevap verdim. "Birkaç dakika içinde kalkacağım. Önce Archer'la konuşmam gerek."

Kody kıs kıs güldü ve birkaç merdiveni koşarak çıktı. "Bu gece herkesin başı dertte. Bu ikisine şaplak atmayı bitirdiğinde gelip benimle yatmaktan çekinme, bebeğim." Bana göz kırptı, sonra da odasına doğru ilerledi.

Steele onu takip etti ve ikinci kata ulaştıklarında şakalaşmalarının sesi kayboldu.

Archer başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokmuş sabırla bekliyordu. "Aklınızda bir şey mi var Prenses?"

Ona ters ters baktım. "On yılın yetersiz ifadesi, Günışığı."

Ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. "Gel hadi; sevdiğin o iğrenç armut şarabından birazını Kody bulmasın diye buzdolabının arkasına sakladım."

Mutfağa doğru ilerledi ve en sevdiğim içkilerden birini bana uzattı. Sonra kendisi için de bir tane açtı.

"Hı-hı, *Kody* bulmasın diye mi?" Elindeki açık şişeye başımı sallayarak alay ettim. "Elbette, yalancı." Bar taburelerini tamamen görmezden geldim ve kışımı adanın üzerine kaldırdım. Tezgâhın üzerinde oturmayı gerçekten seviyordum. Bu beni üç oğlana karşı gerçekten iyi bir yüksekliğe getiriyordu.

Archer sırtarak bir yudum aldı ve bitirdiğinde dudaklarını yaladı. Bu kadar seksi olmamalıydı ama yine de...

Kendi elma şarabımdan bir yudum almadan önce "Kes şunu," diye homurdandım.

"Peki, benimle ne hakkında konuşman gerekiyordu?" Bir adım daha yaklaştı ve parmak uçlarını çıplak kalçamda gezdirdi. Küçük elbisem otururken pek bir şey örtmüyordu. Ya da ayakta dururken. "Yoksa bu beni yalnız bırakmak ve dün geceyi telafi etmek için uygun bir bahane miydi?"

Sırıttım, şişemden bir yudum aldım ama onun ateşli bakışlarını üzerimde tuttum. "Hayır," diye cevap verdim, şişemi yanımdaki tezgâha koymadan önce. "Tek başına harika vakit geçirmişe benziyorsun."

Gülümsemesi daha da genişledi ve hıznırlaştı. "Demek videomu çektin. Hiç cevap vermedin."

"Meşguldüm." Dudaklarımı yaladım. Bakışları ağzıma kaydı, vücudu yaklaştı ama bir elimi göğsüne koyarak onu durdurdum. "Aslında Demi'nin bahsettiği bir konuyu tartışmak istiyordum."

İçini çekti, hafifçe uzaklaştı ve bir elini yüzündeki tüylerin üzerinde gezdirdi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Uzun bir yudum aldıktan sonra şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı. Avuçlarını çıplak kalçalarımaya koydu ve elma şarabı şişesinin soğuşundan ürperdim. "İstediginizi sorun, Prenses. Sizden saklayacak hiçbir şeyim kalmadı."

Dudağımı ısırdım, aniden gerildim. "Şey, bu rahatlatıcı," diye mırıldandım, biraz alaycı bir şekilde. "Bu kesinlikle bilmediğim bir yığın şey olduğunu ama sadece doğru soruları sormadığımı gösteriyor."

Sırıışı geri döndü ve parmakları tenimde esnedi. "Satır aralarımı bu kadar kolay okuyabilmene bayılıyorum. Ama şu anda tüm karanlık ve kirli geçmişimi bilmene gerek yok, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerekmiyor mu?"

"Hayır," diye onayladı. "Çünkü bunları öğrenmek için hayatımızın geri kalanı var ve bunların hiçbirisi şu anda benim hakkımda hissettiklerini değiştirmez."

Kalbim daha da hızlandı. *Hayatımızın geri kalanı mı?*

"Öyle mi?" Onu zorlamadan edemedim. "Peki şimdi senin hakkında ne hissediyorum, Archer D'Ath?"

Elleri kalçalarını kavradı, onları ayırdı ve beni tezgâhın kenarına çekti. Bacaklarım kalçalarına sarıldı ve yüzünü eğerek dudaklarıma alaycı bir öpücük kondurdu. "Bence biliyorsun Kate. Sadece bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar inatçısın."

Seni seviyorum.

"Belki de yanılıyorsun," diye karşı çıktım, saçmalıklarla doluydum. "Belki de bu sadece bir eğlencedir ve iğimi halleder halletmez elmas servetimle gün batımına doğru yola çıkarım ve seni bir daha aklıma bile getirmem."

Archer alçak sesle, tehlikeli bir kıkırdama çıkardı. Dudakları kulak mememi okşarken eli kalçamı bırakıp boğazıma dolandı.

"Sen kaçarsan ben de seni kovalarım Prenses." Boğazımı sıkıca kavradıktan sonra dudaklarımı dudaklarına götürdü ve külotumu ateşe verecek kadar sıcak bir öpücük kondurdu. Dişleri alt dudağıımı kavradı, biraz kan akıtacak kadar sert ısırdı ve kızışmış bir sürtük gibi nefes nefese kalmama neden oldu.

Archer tekrar güldü ve parmaklarını ıslak amıma doğru kaydırmadan önce boğazımı serbest bıraktı. "Ama içimden bir ses bundan zevk alacağını söylüyor, ha?"

"Siktir git," diye cevap verdim ama bu bir hakaret değil, yalvarma gibi geldi. Amımın zaten ağrıyor olması ve meme uçlarımin gergin olması yardımcı olmadı. Haklı olduğu için ona lanet olsun.

Archer sırtıttı ve külotumun üzerinden beni okşadı. "Peki, ne konuşmak istiyordun? Sanırım babanla yaptığın finansal işlemle ilgili."

Nefesim titredi ve düşünce akışımı bulmaya çalıştım. Archer benimle dalga geçerken bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. "Evet. Benim için elli iki milyon dolar mı ödedin?"

Yüz ifadesi değişmedi. "Ben ödedim."

"Borç batağındaki bir iş adamının reşit olmayan kızını sattığı zamanki fiyat bu mu?" Tüm bu kavram midemi bulandırdı ama Samuel Danvers bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde onunkini alacaktı.

Archer başını hafifçe salladı. "Yakınından bile geçmez." Çenesi gerildi ve külotunun üzerinden bana sataşmayı bıraktı. Onun yerine ellerini hafifçe kalçalarına koydu. "Belli bir *fiyat* yok. Her satış benzersizdir ve benzersiz bir teklif verenler grubunu çekecektir. Ama ortalama alım fiyatını soruyorsanız? Bir ila yirmi milyon arasında bir fiyat nadir değildir. Ana akım insan kaçakçılığı halkalarında çok daha az, ama babanızın sizi yerleştirmeyi amaçladığı pazar belirli bir müşteri kitlesine hitap ediyor."

Sertçe yutkundum. Kafamı kurcalayan çok şey vardı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Archer omuz silkti. "Varisler, ünlüler, modeller, kısacası toplumda belli bir statüsü olan herkes. Ortadan kaybolsalar fark edilecek insanlar. Kamuoyundaki profillerine rağmen kolayca kontrol edilebilen insanlar."

Başımı salladım, duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. Archer bu konuda bir pislik gibi davranmıyordu; sadece o kadar duyarsızlaşmıştı. Yüzde birlik kesimin böylesine aşağılık bir kesimine karşı bu kadar bıkkındı.

"Peki neden bu kadar çok ödüyorsun?" Ona sordum, sesim umutsuzca bir kenara ittiğim duygularla kabalaşmıştı. Babamın beni *sattığı* gerçeğini her düşündüğümde beynimi o kadar çok *keşke* senaryosu dolduruyordu ki... ama bunların bana hiçbir faydası olmuyordu. *Keşkelerin* şimdiki zamanımda hiçbir ağırlığı yoktu çünkü hiçbirini gerçekleştirmemişti. Beni satın alan kişi Archer'dı. Beni kurtaran Archer olmuştu.

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve cevap vermeden önce bir an durdu. "Kişisel bir şeydi."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi? Nasıl yani? Elli iki milyon dolar çok büyük bir para Arch."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Adımı neredeyse hiç böyle kısaltmıyorsun. Sanırım bana karşı yumuşuyorsun, bebeğim."

Gözlerimi devirdim. "Kapa çeneni ve soruya cevap ver, pislik." Bana kaşlarını kaldırdı ve ben de ne söyleyeceğini çok iyi bildiğim için sinirli bir hırıltıyı bastırdım. "Sadece soruya cevap ver," diye düzelttim.

Gözleri bir an benimkileri aradı, sonra bir elini saçlarında gezdirdi ve acı dolu bir ses çıkardı. "Pekâlâ, ama cevap vermeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor. Tamam mı?"

Midemde bir gerginlik hissettim. Kulağa pek hoş gelmiyordu.

"Tamam," diye cevap verdim, söyleyebileceklerinden korkuyor olsam da merak içindeydim.

Parmakları mürekkep rengi saçlarını tekrar karıştırdı, sonra elleri tekrar kalçalarımın indi ve bakışları benimkileri tuttu. "Seni seviyorum Kate. Sana çok uzun zamandır aşığım, ama gerçeği görebilmem için kendi inatçı saçmalıklarımı yolumdan çekmene ihtiyacım vardı."

Bakışlarında samimiyetten ve *lanet* olası aşktan başka bir şey yoktu, bu da kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

"Şimdi gerçekten endişeliyim," diye fısıldadım, aramızdaki bu anı kaybetmekten korktuğum için gözümü kırpmaya cesaret edemiyordum. "Soruya cevap ver Archer. Beni satın almak için neden elli iki milyon dolar ödedin?"

Gözleri bir an için irkildi. "Çünkü seni kızdıracağımı biliyordum."

Ne-

"Teselli olacaksa, ben de seni kurtarmak istedim. Borsadaki diğer iğrenç, ahlaksız sikiklerden birinin seni satın alması, sana *sahip olması*, hastalıklı fetişlerinin gerektirdiği her şeyi yapması düşüncesine *dayanamadım*. Ama evet, ilk düşündüğüm şey öğrendiğinde ne kadar öfkeleneneceğindi ve bu hoşuma gitti." Kendi itirafından memnun görünmüyordu ama dürüst görünüyordu.

Sanırım bu da bir şeydi.

"Neden?" Başka tutarlı bir düşüncem olmadığı için sordum. "Neden beni kızdırmak istedin? Seni bu kadar incitecek ne yaptım?"

Sebeplerine duyduğum kızgınlığa rağmen, varlığımın her zerresine nasıl yerleştiğini inkâr edemezdim. Lanet olası ruhuma dövme yaptırmıştı ve kalbimin üçte birine sahipti. Bu aşamada, onu affetmeyeceğim pek bir şey yoktu.

Tamamen mahvolmuştum.

"Mesele de bu," diye cevap verdi, biraz utanmış görünüyordu. "Sen hiçbir şey *yapmadın*. Ya da bu kadar uzun süre kin beslememi gerektirecek hiçbir şey." Elindeki elma şarabı şişesini tekrar kaptı ve kalanını boşalttı.

"Beni burada meraktan öldürmeye mi çalışıyorsun?" Kaşlarımı çatarak mırıldandım. "Yoksa bu sadece bir bonus mu?"

Kısa bir kahkaha atarak öksürdü ve boş şişeyi tezgâha geri koydu. "Sadece taşaklarımı arıyordum, Prenses. Belki de onları elma şarabı şişesinin dibinde bırakmışımdır diye düşündüm."

Konuşmaya rağmen kıs kıs güldüm. "Çıkar ağzındaki baklayı, Arch. Birbirimizden *nefret etmediğimizi*... bilirsin işte... çoktan kabul ettik. Bana geçmişte neler olduğunu anlat ki yolumuza devam edebilelim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, tamam. Birbirimizden *nefret etmiyoruz*." Bana alaycı bir göz devirmesi yaptı. Şerefsiz. "Tanıştığımızda, Deb'le birlikte Orakçılar'ın karargâhına geldiğinizde... Steele'in size biraz anlattığını biliyorum ama her şeyi değil."

Başımı salladım. "Evet ama bana ergenlik çağındaki benden pek hoşlanmadığın izlenimini verdi."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Evet, tam tersi. Ben çok fazla hayranıyım ama o da öyleydi, o yüzden yargılayamaz. Her neyse, bizimle kaldığın son gece bazı şeyler oldu. Reapers pisliği olarak kalması gereken Reapers pisliği, ama sen etrafta gizlice dolaşıyordun ve seni korkutan bir şey gördün. Steele ve ben seni sakinleştirmeye çalıştık ama arkamı döner dönmez polisleri aradın." Dudakları nostaljik bir gülümsemeye eğildi ama ben şok olmuştum.

"Bu oldukça aptalca bir şey gibi görünüyor," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Ne düşünüyordum ki ben?"

Archer parmak ucuyla yüzümün yan tarafını okşadı, sonra çenemi yukarı kaldırarak gözleriyle buluşmamı sağladı. "Az önce bir adamın vurulduğunu gördüğünü düşünüyordun ve korkmuştun. Böyle bir şiddet ortamında büyümediğin için iyi olduğunu düşünmemiz aptallıktı."

"Peki sonra ne oldu?" Bunların hiçbirini hafızamı canlandırmıyordu ama hikâyesinin doğruluğunu da sorgulamıyordum. Bir gün, o kayıp anıları geri kazanmak için daha çok çalışacaktım.

Yüzünü buruşturdu. "Polisler geldi elbette ama SGPD, Reaper'ların bölgesinde burunlarını istemedikleri yerlere sokmamaları gerektiğini iyi bilir. Onlar gittikten sonra Damien kana susamıştı. Öfkeden deliye dönmüştü ve polise kimin ispiyonladığını öğrenmek istiyordu."

Konuşmaya başladığından beri ilk kez bir şey hatırladım. Keskin bir nefes aldım. "Benim yerime suçu üstlendin," diye fısıldadım, kendi geçmişimden dehşete düşerek.

Archer başını salladı. "Seni hiç düşünmeden öldürebilirdi," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorduk. Steele önce öne çıkmaya çalıştı ama ben ona çelme taktım ve suçu üzerime aldım."

Ağır ağır yutkundum. "Sana ne yaptı?" Sesim boğuktu, suçluluk ve pişmanlıkla kalınlaşmıştı.

"Daha önce defalarca yapmadığı bir şey değildi," diye cevap verdi omuz silkerek. "Muhtemelen hala nefes almasına izin vereceği tek kişi bendim. Bu yüzden Steele değil, ben olmalıydım."

"Seni eşek sudan gelinceye kadar dövdü, değil mi?" Mırıldandım, anılardan kesitler zihnimde yanıp sönüyordu. Her şey çok bozuktı, korku, endişe ve acıdan oluşan karmakarışık bir karmaşaydı.

Archer bana esprisiz bir gülümseme verdi ve sanki sürekli bana dokunması gerekiyormuş gibi elini başımın arkasındaki saçlara doğru kaydırды. Üçüne karşı da aynıydım, yani *anlıyordum*. "Evet, bu hafif kalır. Her neyse, daha sonra adamları beni eve sürükleyip ön verandaya bıraktılar. Sen, Steele ve Rachel beni içeri taşımak ve Orakçılar'ın doktorunu çağırmak zorunda kaldınız."

Nefesim kesildi. "Rachel'ı tanıyor muydum?"

"Onunla sadece o gece tanıştın," diye cevap verdi. "Azrailler'de değildi; sadece okul tatillerinde Steele'le vakit geçirmek için geliyordu."

"Ah." Dudağımı ısırdım ve Archer'ın kısa bir süre önce beni kabaca öptüğü yerdeki kan izinin tadını aldım. "Yani senin için Orakçılar'ın doktorunu mu çağırdık?"

Archer başını salladı. "Damien ona sadece ölmememe yetecek kadar bakım yapmasını, daha fazlasını yapmamasını söylemişti. Cezamın bir parçası. Bu da ağrı kesici yok demektir. O ilk gece *zor* bir geceydi ama sen hep yanımda kaldın. Kanepenin yanında yere oturup saçlarımı okşadın ve acıdan uyuyamadığım zamanlarda dikkatimi dağıtmak için benimle konuştun."

"Bu..." Neredeyse sormak istemiyordum. "Benden nefret etmene neden olan şey bu mu?"

Aptallığım bu kadar kötü dayak yemene neden olduğu için mi?"

Gülümsemesi yumuşaktı ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdığında özürle doldu. Beni şefkatle öptü, sonra bittiğinde küçük bir iç çekti.

"Hayır, bebeğim. O zamanlar sana aşık olmuştum, her ne kadar sen gittiğinde kalbimi bu kadar çok acıtan şeyin bu olduğunu bilemeyecek kadar genç ve aptal olsam da. Ertesi gün eve gideceğini hepimiz biliyorduk. Baban seyahatinden dönüyordu ve Deb'in bir kez daha sadık eş rolünü oynaması gerekiyordu. Seni bir daha göremeyeceğimiz için çok üzülmüştüm ama sen bana defalarca geri döneceğine ve ilk *gerçek arkadaşlarını* unutmayacağına dair yemin etmiştin. Senin için biz buyduk. Arkadaş."

Küçük bir kahkaha attım. "Evet, daha iyisini bilmiyordum."

"Biliyorum. Çok güzeldi. Ama ertesi gün annen seni eve sürükledi ve her şey bitti." Gülümsemeye çalıştı ama gözlerinde incinmişliğin gölgesini görebiliyordum.

Başımı sallayarak kaşlarımı çattım. "Bekle, ne? Birbirimizi bir daha hiç görmedik mi?" Tabii ki İsyen Gecesi'ne kadar.

Archer burnunu kırıştırdı. "Deb'in cenazesine ben de geldim -Steele ve ben- Zane hapiste olduğu için katılamadık. Samuel'in bizi görmesini istemediğimiz için arka tarafta kaldık ama sonra herkes ayrılırken sen doğruca bize yöneldin. Bizi gördüğünü ve şey yapmak istediğini düşündüm. Bilmiyorum. Sanki tamamen yabancıymışız gibi yanımızdan geçip gittin."

Kalbim sıkıştı. "Çok özür dilerim; ben asla-"

"Bunu artık biliyorum. Travmaya dayalı bir hafıza kaybın olduğunu anlamıştık ama Zane konusunda patladığın Cadılar Bayramı'na kadar ne kadar olduğunu fark etmemiştik." Parmakları başımın arkasına masaj yapıyordu ve vücudu dizlerimin arasında sıcacıktı. Özür dileyen *ben* olmam gerekirken o beni teselli ediyordu...

"Arch, eğer bilseydim..."

Başını iki yana salladı. "Yapmadın. Ne o zaman ne de on altı yaşındayken seni arkadaşlarına becermekle övünen serseri bir zengin çocuğunu yumrukladığım partide." Nefesim kesildi ve o da sıırttı. "Çok sarhoştun; o zaman beni tanımaman şaşırtıcı değildi. Ama İsyen Gecesi'ne kadar kim olduğumuza *dair hiçbir fikrin* olmadığı gerçeğini tam olarak anlamadım. O zaman sadece kızgın ve öfkeliydim, bu yüzden seni yolun kenarında bıraktıktan bir saat sonra satış sözleşmenle ilgili e-postayı gördüğümde..." Omuz silkti.

"Vay be." Toparlayabildiğim en iyi yanıt buydu. "Nereden geldiğini anlıyorum. Yani... hiçbir şey bir insanı *satın almayı* haklı çıkarmaz, ama beni potansiyel olarak kabus gibi bir kaderden kurtardın, yani evet. Sanırım o kadar para ödeyecek kadar sinirli olmana sevindim."

Alay etti. "Evet, bu doğru. Elimi tutan ve bana *değerli olduğumu* söyleyen o alıngan küçük kıza yıllarca kafayı takmamış olsaydım, belki de kontratına iki kere bakmazdım."

"Bekle," dedim, aklıma başka bir endişe verici düşünce geldi. "Neden Kontratımı gördün mü? O mail listesine nasıl katılıyorsun?"

Archer'ın parmakları saçlarımın arasında gezindi, sonra ellerini bir kez daha belime koydu. "Bu bir mail listesi değil, Prenses. Şey... evet, sanırım bir bakıma öyle. Phillip sayesinde erişimim var. Pek çok kaçakçılıkla mücadele davasında çalıştı ve her şey bana miras kaldığında onun şifreleri de bana miras kaldı. Çok sık kullanmıyorum çünkü devlet memuru ya da kanunsuz olmak gibi bir niyetim yok. Ama bir kez kullanmıştım.

ve Riot Night'tan birkaç gün önce *bir şey* beni buraya yönlendirdi. Ne olduğunu bile söyleyemedim ama giriş yaptım ve çıkış yapmayı unuttum. Adını bu şekilde gördüm."

Midem bulandı ve gömleğindeki düğmelerden biriyle oynadım. "Daha önce bir kez kullandın mı?"

Başını salladı. "Bir arkadaşına iyilik olsun diye. Seph adında bir kız vardı. Babası onun sözleşmesini listelediğinde henüz on üç yaşındaydı, başka birinin ihlalleri için bir ceza."

"Siktir," diye mırıldandım ve iğrenerek bir elimi dudaklarıma götürdüm. "Arkadaşın... Hades için bir iyilik olduğunu düşünmekte haksız mıyım?"

"Öyleydi." Bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı, hiçbir şey belli etmedi.

Gerçi buna ihtiyacı da yoktu. "On üç yaşında bir kızı seks köleliğinden mi kurtardın? Evet, Steele'in neden Hades'in zorda kalırsa bizim tarafımızı tutacağını söylediğini şimdi anlıyorum." Sonra beynimde bir parça daha birleşti. "Seph. Güzelmiş. Kısaltması ne?"

Archer sırtıttı. "Persephone. Bu onun doğum adı değil ama kullandığı isim, tıpkı Hades gibi. Onlarda işe yarıyor."

"Bir gün onlarla tanışabilir miyim?" Çünkü isimlere yüzler koymayı çok merak ediyordum. Hikâyemin ayrılmaz bir parçası olduklarından değil, hiç değiller. Ama Archer D'Ath'ın dünyasında gerçek arkadaşların çok az olduğu hissine kapılmıştım. Evimizin dışında sahip olduğu birkaç kişiden biriyle tanışmak isterdim.

Gülümseyerek başını salladı. "Elbette. Ne de olsa muhtemelen düğünümüzde olacaklar."

Bir kahkaha attım, sonra inledim. "Kahretsin, neredeyse unutuyordum."

"Kaba," diye mırıldandı, bakışları şakacı bir hal almıştı. "Bu hayatının en mutlu günü olabilir, biliyorsun."

Titredim, içimi bir korku kapladı. "Umarım öyle olur," diye fısıldadım. "Çünkü bu, resepsiyon salonunun düşmanlarımızın kanıyla kırmızıya boyanmasıyla sona ereceği anlamına geliyor."

Archer küçük bir inilti çıkardı. "Siktir, bebeğim. Benimle edepsizce konuşmaya devam edersen Kody'ye bu tezgâhta parasının karşılığını vermem gerekecek." Elleri kıcıma gitti ve sıkıttı.

Kendimi tutamadan kalçalarım onun dokunuşu altında yuvarlandı, ama sonra başımı salladım. "Cezbedici. Çok baştan çıkarıcı, *kocacığım*. Ama şimdi gidip Steele'in sırlarıyla ilgilenmem gerekiyor." Kaşlarını çattım. "Steele'in sırları

O geceyle bir alakası var mı? Rachel'la tanıştığım ve senin Damien'ın ellerinde neredeyse öldüğün geceyle?"

Omuz silkti. "Bırak sana anlatsın. Rachel hakkında konuşmak gerçekten zor ama iyileşmesine yardımcı oluyor. *Sen de onun iyileşmesine yardım ediyorsun* Kate."

"Bütün bu iltifatlarla beni garipleştiriyorsun, Arch," diye mırıldandım, onun övgüsü altında garip ve rahatsızdım.

Dudaklarından hınzır bir gülümseme geçti. "Daha sonra odama gelersen bunu telafi ederim." Bileklerimi okşadı. "Ben senin kışını sikerken bunlar yatak başlığıma kelepçelendiğinde çok güzel görünür."

Nabzım hızlandı, bu sefer heyecandan. "Evet, bu daha çok hoşuma gitti. Ama bu fikri ertelemek zorundasın." Ellerimi sert göğsüne koyarak onu ittim. "Steele sırlarını açıklamadan önce çıplak olmam gerektiğini söyledi zaten."

Adadan aşağı atladım ve Archer'ı bu kuralı neden daha önce düşünmediği konusunda kendi kendine homurdanırken bıraktım.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu yapmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Yine de söylediği gibi, *tüm hayatımız boyunca* yaşayacaktık.

Ne kadar uzun olursa olsun.

Steele'in odasına girdiğimde o çoktan uyumuştı. Yeterince de makul. Archer'la geçirdiğim "birkaç dakika" planladığımdan çok daha uzun sürmüştü ve Steele ne yaparsa yapsın hâlâ iyileşme *sürecindeydi*.

Yatağının yanında bir an tereddüt ettim, sonra bir gün için yeterince itiraf ve sır aldığımı karar verdim. Ayrıca uykuya ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu uyandırmak yerine banyodan bir bardak su getirdim ve birkaç ağrı kesici hapla birlikte yatağının başucuna koydum.

Sessizce odasından çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Battaniyesinin altına girip onun sıcaklığında kıvrılmak çok cazip gelmişti ama bunun ikimiz için de huzurlu bir uykuya sonuçlanmayacağını biliyordum. Bu yüzden onun yerine kendi yatak odama döndüm.

Yalnız uyudum, ama becerikli bir çift dudak çıplak amımı okşarken ve yetenekli bir dil zonklayan klitorisimi bulurken, inşa eden bir orgazmın sıcak ışıltısıyla uyandım.

İçimden alçak bir inilti geçti ve sırtımı dikleştirdim, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sessizce daha fazlası için yalvardım. Klitorisime karşı kıkırdadı, beni titretti, sonra iki parmağını amıma kaydırды.

"Siktir," diye tısladım, beni sınırı getirdiğinde, beynim hala uykudan bulanıktı ve gözlerim hala kapalıydı. Ama beni en lezzetli şekilde uyandıranın kim olduğunu bilmek için görmeme gerek yoktu. "Kody..."

Beni uçurumdan aşağı iterken kalçalarım başının etrafında sıkıştı ve ruhumun derinliklerinde, ayak parmaklarımı kışıratan bir orgazmı inledim.

"Günaydın bebeğim," diye mırıldandı vücudumun titremesi durduğunda ve bacaklarım yüzünü serbest bıraktığında.

Uyluk içimi okşarken kısıp bir kahkaha attım, sonra yatağa tırmanıp yanıma uzandı. "Günaydın doğru," diye fısıldadım, dudaklarımı yalarken sesim boğuk çıkıyordu. "Saat kaç?"

Başını elinin üzerine koyup bana bakacak şekilde yan yatan Kody bana memnun bir gülümseme verdi. "Kalkma zamanı. Bugünkü rezervasyonlarımdan önce bana bir saat antrenman sözü vermiştin, hatırladın mı?"

İnledim, hâlâ uyuyormuş gibi yapmak için yastığı yüzümde gezdirdim. Belki de hâlâ uyuyordum? Bu bir rüya olabilir, değil mi? Baktan bir rüya.

Eğer beni orgazm sonrası mutluluğumdan spor salonuna sürükleme konusunda ciddiye, rüya görüyordum.

"Hadi bebeğim," dedi Kody gülerek ve yastığı yüzümden çekti. "Eğer sıkı çalışırsan, sonunda seni ödüllendirmek için birkaç dakika ayırırım." Sırtışı tamamen muzipti ve buna karşılık karnım guruldadı. Bu kadar muhteşem olduğu için ona lanet olsun.

"Peki," diye karşılık verdim kaşlarımı çatarak.

Eğildi ve beni öptü, dudaklarımda kendi zevkimin tadını bıraktı, olacaklar için bir söz gibi. "Beş dakika. Seninle spor salonunda buluşuruz."

Muhtemelen olumlu bir şey mırıldandım ve o da yatağımdan çıktı.

"Sakın tekrar uyuma MK," diye uyardı beni kapı aralığımdan. "Beş dakika, yoksa bunun bedelini ödersin."

Sırtarak odamdan çıktı ve ben nefesimin altında küfürler mırıldandım. Bunu eğlenceli bir şekilde ödeyeceğimi kastetmediğini çok iyi biliyordum. Daha çok, seansı kemiksiz bir yorgunluk yığını olarak bitirene kadar eğitimimi bir çentik atacaktı.

Misilleme olarak, sadece bir çift ganimet şortu ve bir üst giydim. Eğer Kody bana sabahın erken saatlerindeki bir antrenmanda acı çektirecekse - çünkü Steele vurulduğundan beri o ve Archer antrenmanlarımı ciddiye alıyorlardı - o zaman ben de *ona* acı çektirecektim.

Ne de olsa bir kez boşalmıştım ve o odamdan çıktığında çok sertleşmişti.

Kendi kendime kıs kıs gülerek spor salonuna doğru koştum ve saçlarımı ikiz örgüler halinde örerken kasıla kasıla içeri girdim. Antrenman sırasında yüzümden uzak tutmanın tek yolu buydu.

"Oh, gerçekten mi?" Kody spor salonunun uzak bir köşesinde telefonundan bir çalma listesi seçerken alay etti. "Böyle mi oynamak istiyorsun bebeğim?"

Sırttım. "Kesinlikle haklısın."

Örgülerimi bitirdikten sonra bileğimin etrafından lastik bantlarla bağladım ve ardından ısınmaya başladım. Bir sürü eğilme ve esneme hareketi yaptım.

Kody sadece başını salladı ve sırttı. "Çok acımasızsın, bunu biliyor muydun? Ben de böyle bir uyanıştan sonra keyfinin yerinde olacağını düşünüyordum."

Önünde eğildim, ayak parmaklarıma dokundum ve popomu kesinlikle gerekenden çok daha fazla salladım. "Harika bir ruh halindeyim Kodiak." I

Dizlerimin arasından ona baktım. "Anlayamıyor musun?"

İnledi ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Pekâlâ, hadi yapalım o zaman."

Hakkını vermeliydim, zihnini antrenör moduna geçirdiğinde *hiçbir şeyin* dikkatini dağıtmasına izin vermiyordu. Biliyordum çünkü ben de çıplak gelmek dışında her şeyi denemiştim. Yine de buna kesinlikle değdi. Onunla spor salonunda bir saat antrenman yapmak steroidli ön sevişme gibiydi.

İşimizin bittiğini söylediğinde terlemiş ve nefes nefese kalmıştım. Bunun tek nedeni beni ne kadar sıkı çalıştırdığıydı. Araba kazasından kalan morluklarım geçmeye başladıktan sonra Kody ve Archer oturup benim için bir antrenman planı hazırladılar ve itiraf etmeliyim ki ne yaptıklarını biliyorlardı.

Sadece on gün içinde - beni eğitmeye başladıklarından beri - gücüm, dayanıklılığım ve herhangi biri saldırdığında karşılık verme yeteneğim konusunda kendime daha çok güveniyordum. Yine de onlar olmadan kendimi savunabileceğimden emin olmak için önümde *uzun* bir yol vardı. Karma dövüş sanatlarında ne kadar yetenekli olursam olayım o günün geleceğinden şüpheliydim ama artık kendimi zayıf küçük bir kız gibi hissetmiyor olmam güzeldi.

"İşte," dedi Kody, bana bir su şişesi fırlatarak. Onu aldım ve nefesimi sakinleştirmeye çalışarak uzun bir yudum aldım. Yüzüm sıcaktı ve küçük saç telleri enseme yapışmıştı. İğrençti. Bir duşa ihtiyacım vardı.

Matın üzerine oturup bacak kaslarımı esnetirken Kody ses sisteminden telefonunu almaya gitti. Yanıma geri döndüğünde kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu?" Dehşetle sordum. Telefonunda bir şeye bakıyordu ve minderde karşıma otururken telefonu bana uzattı.

"Artık geri dönüş yok," diye yorumladı makaleyi tararken. Bu, Shadow Grove Gazette'in online versiyonuydu ve makale Archer ve benim bir hafta önce sayfalarca soruya cevap verdiğimiz bir makaleydi. Bu bizim resmi nişan duyurumuzdu ve tüm Shadow Grove'un -ve muhtemelen Kaliforniya'nın çoğunun- görmesi ve okuması için tabloid gazetenin her yerine sıçramıştı. Muhabirin çektiği, ikimizin hastalıklı derecede tatlı bir fotoğrafı bile vardı.

"Bu çok tuhaf hissettiriyor," diye mırıldandım, iç çekerek telefonunu geri uzattım. "Gerçekte evlendikten tam bir buçuk yıl *sonra* sahte bir nişan ilan ediyoruz, hepsi de suikastçı özentilerimi durumu tersine çevirip geçmişti temizleyebileceğimiz bir tuzağa çekmek için."

Kody cevap vermedi, sadece telefonunu cebine soktu ve kendi hamstringlerini gerdi.

"Ne?" Bir anlık gergin sessizlikten sonra sordum.

Bakışları tekrar benimkilere kaydı ve iç çekti. "Üzgünüm, ben..." Suçlu bir gülümsemeyle sözünü kesti. "Çok kıskandım. Bunun gerçek bir düğün olmadığını biliyorum ama sanki bu plan bizi tüm o deneyimden mahrum bırakıyormuş gibi geliyor."

Şaşkınlık içimde titreşti. "Bunu mu düşünüyorsun? Gerçekten evlenmemiz hakkında mı?"

Kody gözünü kırpmadan bakışlarımı karşıladı ve o tek kelime bile etmeden cevabı inkar edilemezdi.

Kahretsin.

"Bildiğin zaman bilirsin bebeğim," dedi orantısız bir gülümsemeyle. Benim bir şey söylememi beklemeden minderden kalktı ve bana elini uzattı. "Hadi; gitmem gerekmeden önce yirmi dakikamız var. Hadi buhar odasına gidelim."

İşte bu benim de kabul edebileceğim bir plandı. Kody ile buhar odasında yirmi dakika mı? Tabii ki evet, az önce bana yaptığı işkencenin karşılığı bu olabilirdi.

Buhar odası kapalı havuza bitişikti ve yanından geçerken suya özlemle baktım. Belki buhar odasından sonra yüzerdim; Kody'nin müşterisi için ayrılmasından önceki yirmi dakikayı en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum.

Havlu almakla uğraşmadık, bunun yerine buhar odasının hemen dışında iş kıyafetlerimizi çıkarıp tamamen çıplak girdik. Neden olmasın, değil mi?

Ama yalnız değildik.

"Tanrım," diye haykırdı Kody, biri içeri girdiğinde.

Sis.

Tanıdık bir kahkaha yankılandı. "Sadece benim," diye yanıtladı Steele. "Ama sen İki kişi *muhtemelen* önce kontrol etmeliydi. Ya Steinwick buradaysa?"

"İğrenç," diye homurdandım. "Görsel için teşekkürler." En yüksek bankta yattığı yere doğru ilerledim, beline gevşekçe bir havlu sarılmıştı ve teni hâlâ klorlu suyla kaygandı. Steele yüzmüştü.

"Günaydın güzelim," diye selamladı beni, kollarını başının arkasında kavuşturmuş beni takdirle süzüyordu. "Dün gece sana ne oldu?"

Burnumu kırıştırdım, ondan daha alçak bir banka oturdum ama konuşabilmemiz için yan döndüm. Kody arkama oturdu ve sihirli ellerini ağrıyan kaslarımın üzerine koydu.

"Archer'la sohbetim tam bir şeye dönuştü," diye itiraf ettim. "Geldiğimde o kadar huzurluydun ki seni rahatsız etmek istemedim."

"Cehennem Kedisi, beni *her zaman* rahatsız edebilirsin." Bana uykulu bir gülümseme verdi, bakışları göğüslerime kaydı ve orada kaldı. Göğsü çıplaktı, iyileşmekte olan yarasının kırmızı çizgisi açıktaydı. Göğsüne isabet eden bir kurşun gibi hayati tehlikesi olan bir yaralanmanın sadece bir yara izi çizgisine indirgenmesi çok garip bir şeydi.

Elimi uzattım ve tırnağımla yara izinin yanında hafifçe gezindim, kendime onun hâlâ burada olduğunu bininci kez hatırlattım. Sapığım onu benden almayı başaramamıştı. Bizden de.

Kody'nin omuzlarındaki elleri aşağı kaydı, başparmakları omurgama yakın sıkı bir nokta buldu ve refleks olarak inledim.

"Siktir," diye nefes aldı Steele. "Bunu tekrar yap."

Kody yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Bunu mu?" Hareketi tekrarladı, sırtındaki sıkı düğümü yoğurdu ve benden daha da uzun bir inilti çıkardı. Vay anasını. Kendi kişisel masözüm vardı ve bunu hiç bilmiyordum bile.

"İşte bu," diye mırıldandı Steele. Gözleri şimdi benimkilere kilitlenmişti, bakışları hararetiydi. "Nasıl oluyor da tek bir sesle beni bu kadar sertleştirebiliyorsun?"

"Muhtemelen sakin ona ilk kez girdiğinde çıkardığı sesle aynı olduğu içindir," diye önerdi Kody, elleri göğüslerimi avuçlamak için etrafımda dolanırken. Meme uçlarım zaten sıkıydı ve başparmaklarının en hafif fırçası bile içimde bir uyarılma titremesine yol açtı.

Steele açlıkla izliyordu ve ben dudaklarımı yaladım.

"Bu seni ne kadar sertleştiriyor, Max?" Parmaklarımı gövdesinden aşağı doğru sürükledim, havlusuna ulaşana kadar belirgin karın kaslarının her birinin üzerinde dans ettirdim. Havlusuna.

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi ve dişlerinin arasındaki dil piercingi gözümün önüne geldi. Lanet olsun, piercinglerine bayılıyordum. "Dikkatli ol, Cehennem Kedisi. Ateşle oynuyorsun. Bütün gece senin vücudunu hayal ettim."

"Hepimiz öyle değil miydik?" Kody de aynı fikirdeydi. Ellerinden biri göğsümden ayrıldı ve daha aşağıya indi, bacaklarımın arasından kayarak kaygan kıvrımlarımı buldu. Yüzü kalçalarımın arasındayken beni uyandırdığı andan beri ıslanmışım; şimdi neredeyse fişkırıyordum.

Şimdi neredeyse fişkırıyordum. "Devam et, Steele. Sana ne yaptığını göster ona."

Kody küçük dürtmelerle pozisyonumu değiştirdi, ben dizlerimin üzerinde Steele'e bakarken o daha yüksek bir bankta yatıyordu. Steele yavaşça doğruldu ve dizleri vücudumu kavrayana ve havluyla örtülü beli yüzümün önünde durana kadar bacaklarını salladı.

Kody'nin eli hâlâ bacaklarımın arasındaydı, parmakları ıslak amımda aşağı yukarı kayıyor ama sadece alay ediyor, bana istediğimi asla vermiyordu. Sıkmek. *Sikeyim*. Bu sabah kendilerini kötü hissediyorlardı, bunu şimdiden söyleyebilirdim.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Steele, havlusunu çekip çıkarırken ve elini sert aletin etrafına sararken. "Belki de bunun için yalvardığını duymak istiyordum, Cehennem Kedisi."

Kody'nin parmakları içime kaydı ve ben bir itiraz sesi çıkardım.

"Max..." İnledim ve ona ters ters baktım. Onun sikini ağzımda ne kadar çok istediğimi çok iyi biliyordu.

Yine de bana sırtarak karşılık verdi. "Kıbarca iste, güzelim."

Kody kıs kıs gülerek dudaklarını sırtımda gezdirdi. Buhar hepimizi yoğuşma ve terle kayganlaştırmıştı, bu da sadece dokunuşunu güçlendiriyor gibiydi. Elleri hâlâ göğsümdeyken meme ucumu cimcikledi ve nefesim kesildi. "Max..." Tekrar başladım, sonra Kody'nin dokunuşuna daha fazla eğilmek için durdum.

İkisi benimle dalga geçiyordu ama ben bu yolculuğa yüzde yüz katılmıştım.

"Evet?" Steele elini metal çivili şaftının üzerinde gezdirerek benimle alay etti.

Onun oyunundan sessizce zevk alıyor olmama rağmen dişlerimi sıktım. Bazen bir kızın sadece zorlanması gerekirdi ve Steele kesinlikle bunun havasındaydı.

Dilimi dudaklarımda gezdirerek, Kody'nin parmakları tekrar içime girerken bakışlarını üzerimde tuttum. "Max, *lütfe*?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama nefes alışının kesildiğini gördüm. "Lütfe ne?"

Siktir et. Bu oyunu oynamak mı istedi? Ben varım. "*Lütfe* Kody amımı sikerken sen de ağzımı siker misin? Saçımı çekmeni ve gözlerimi sulandırmanı istiyorum. Beni sikinle boş ve boğazımdan aşağı boşal." Kırpiklerimi kırıştırdım ve tatlı tatlı gülümsedim. "Lütfe mi?"

Steele'in çenesi düştü, gözleri kocaman oldu.

Kody gülmeye başladı, sonra şakacı bir şekilde boynumun yan tarafını ısırdı. "Lanet olsun, kardeşim. *Bunu* kıbarca sorduğunda..." Dudakları tenimi okşarken

konuştu ama gözlerim hâlâ Steele'inkilere kilitlenmişti.

Yüzüne geniş bir sırtma yayıldı ve başını salladı. "Bu kadar kesin konuşurken hayır demek kabalık olur." Serbest elini başıma götürdü ve yüzümü sikine yaklaştırmak için sa   rg lerimden birini yumruğuna doladı. " yice a , güzelim."

Dediğini yaptım. Kody arkamda kendi pozisyonunu değiştirdi, vücudumu istediği şekilde açarken elleri kalçalarımaya doğru hareket etti. Steele saçlarımı kavrayarak beni sabit tuttu ve sikiinin başını dilime sürterek bir anlığına beni uyardı ve tuzlu d l n  tatmama izin verdi.

"Bunu sen istedin, Cehennem Kedisi." Sırttı, sonra ağzımı sikiyle doldurdu. Aynı anda Kody de beni kocaman sikiinin üzerine oturttu, sık sık yaptığı gibi içeri girmeye zahmet etmedi.

Bu da yeterince adil. İsteklerimin hiçbiri yumuşak ve nazik bir sevgi istediğimi ima etmiyordu. Sert, kirli bir sikiş istiyordum. Ve onlar da tam olarak bunu sağlıyorlardı.

Bir an için nefes alamadım. Ama rahatlamam ve Steele'i daha derine almam uzun sürmedi. Fazla seçeneğim olduğundan değil. Kody arkamdan amımı sikerken o da sözümü dinliyor, ağzımı sikiyordu. Steele'in piercinglerinin metalleri dişlerime çarpıyordu ama ben bunu kendimi daha da zorlamam için bir işaret olarak aldım. Onu daha derine çekmek için.

Her iki oğlanın dudaklarından homurdanarak küfürler d k l yordu ama ben ses çıkaramıyordum. Bu gezegeni süsleyen en ateşli    örnekten ikisinin arasında kalmıştım, sadece yolculuk için takılıyordum. Ellerim Steele'in kalçalarında, dizlerim bankın kenarındaydı ve orgazmım erkenden ortaya çıkma tehdidinde bulunuyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandı Steele, iki eli de başımın üzerindeydi, kalçaları titriyor ve siki tam da ondan istediğim gibi beni boğuyordu. "Lanet olsun, Hellcat."

"Katılıyorum," diye homurdandı Kody. Kocaman olmuştu ve kendini tutmuyordu. Amım ağrıyor, kalın aletinin etrafında zonkluyordu ve tek düşünebildiğim, tüm takip ve cinayet girişimlerinin *buna değdiğiydi*. Hayatımda böyle bir seks varken *her şeyle* başa  ıkabilirdim.

Steele arkasına yaslanırken elleri başımı bıraktı, kalçaları dudaklarımla buluşmak için kalkarken kendini banktan destekledi. Kody gerçek bir arkadaştı. Başımı arkadan kavradı ve yüzümü Steele'in aletine doğru iterken, o da sert, hızlı, cezalandırıcı hamlelerle amımı parçaladı.

"Vay anasını," diye güldü Steele, nefesi kesik kesik geliyordu. "Sik beni, kaybedeceğim."

"Dur bakalım," dedi Kody başımı serbest bırakarak. "Bırak da kızımızı paramparça edeyim." Parmakları omurgamda gezindi, buhar ve terden nemle kayganlaştı, sonra kıcıma daldı. Sikeyim. Kıcımın içine kadar.

Boğuk bir çığlık ağzımdan kaçtı ve Steele inledi. "Kardeşim..."

Kody kıkırdadı. "İki saniye. Söz veriyorum." Parmağını geri çekti, sonra iki parmağını tekrar soktu.

Tüm vücudum lanet bir yay kirişi gibi gerildi ve Kody'nin kalçaları tekrar hareket etmeye başladı. Kalın sikiyle ve kıcımdaki iki parmağıyla beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken, Steele de ağzımdaki hızına ayak uydurdu. Saniyeler sonra patladım.

O kadar sert boşaldım ki yıldızlar görüyordum ve tüm vücudum iğneler ve karıncalanmalarla bulanıklaştı. Steele bana katıldı, ağzıma girerken sıcak tohumu boğazımdan aşağı pompalanıyordu.

Tenin tene keskin bir tokadı vardı, sonra Kody benim orgazmımın kuyruk ucunda kendi doruk noktasını homurdandı. Amım hâlâ sımsıkıydı, beni doldururken sikiinin etrafında titreşiyordu.

Steele ağzımdan yavaşça çıktı, beni öpmek için eğildiğinde nazik dokunuşu yüzümü okşuyordu. Dili yıpranmış ağzımın her santimini keşfetti, beni aptalca öperken kendi uyarılmışlığının tadıyla tamamen ilgisizdi.

"Seni seviyorum Cehennem Kedisi," diye mırıldandı beni bıraktığında.

Dilimi şiş dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve Kody yanımdaki banka çökerken ona bilmiş bir sırıtış attım.

"İşte... tüm eğitim seansları tam olarak böyle bitmeli," diye yorum yaptı ve ben de kıs kıs güldüm. Bacaklarım jöle gibiydi, bu yüzden oturmak için yavaş hareket etmem gerekiyordu. Sonra yüzümü buruşturdum. Evet, günün geri kalanında bunu hissedecektim.

"Ben boşalırken siz beşlik mi çaktınız?" Kody'ye şüpheli bir bakış atarak sordum.

Sadece sırıttı. Şerefsiz. "Hey bebeğim, biliyorsun Arch burada olsaydı parmaklarımı kullanmama gerek kalmazdı." Kaşlarını imalı bir şekilde salladı ve benim lanet olası amım da aynı fikirde çırpındı.

Yine de gözlerimi devirdim. "Müşterine geç kalmadın mı Kodiak Jones?"

Gülümsemesi kayboldu. "Siktir. Her neyse, buna kesinlikle değdi." Bir eliyle yüzümü kavradı ve dudaklarımı kendi dudaklarına götürerek beni yeniden nefes nefese bırakan sahiplenici, hükmedici bir öpücük kondurdu. "Bir düşünsene. Eminim eğlenceli olur."

Bunu söyledikten sonra buhar odasından çıktı ve Steele ile beni yalnız bıraktı.

Başımı daha yüksek bir banka yaslayarak ona hayranlıkla baktım. "Ben de seni seviyorum, Max."

Sırtışı genişledi. "Biliyorum."

"Bayan?" Mutfak adasında kahvemi bitirirken Steinwick seslendi. Telefonumda Bree ile sohbet ediyor ve rastgele düğün pinterest panolarına göz atıyordum. Nedenini sormayın; hiçbir fikrim yoktu.

"Evet?" Telefonumdan başımı kaldırdığımda elinde ev telefonuyla yaklaştığını gördüm.

Steinwick bana kırılğan bir gülümseme verdi. "Size bir telefon var, bayan." Telefonu almam için bana uzattı ama hemen bırakmadı. "Babanız arıyor."

Oh.

Midem bulandı ve Steinwick telefonu elinden almama izin verirken bana sempatik bir bakış attı. "Belki de rahatsızsınızdır, hanımefendi?" Sesi babamın duyamayacağı kadar kısıktı ama yine de... Başımı salladım.

"Hayır, sorun değil. Ne de olsa artık bana zarar vermek için yapabileceği pek bir şey yok." Bunu söyledim ama buna tam olarak inanmadım. Hâlâ yapabileceği bir şey var mıydı? Beni çoktan satmışken neden hâlâ *baba* rolünü oynuyordu? Parasını çoktan almıştı.

Steinwick mutfaktan çıkana kadar bekledim, sonra derin bir nefes aldım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo, baba."

"Madison Kate," diye cevap verdi, sesi öfkeyle kesilmişti. "D'Ath nerede? Onunla konuşmak istiyorum."

Gözlerimi devirdim. Elbette istemişti. Steinwick belli ki babamın hayranı değildi ve onun yerine telefonu bana getirmeye karar vermişti.

"Meşgul," dedim ona, ses tonumu onunki kadar sert tutarak. "Neye ihtiyacınız var? Eminim yardımcı olabilirim."

Babam bir kahkaha attı. "Bundan şüpheliyim, Madison Kate." Ses tonundan neredeyse küçümseme damlıyordu ve ben bunu daha önce fark etmediğim için tamamen şaşkına dönmüştüm. Babamın beni sevmediğini anlamam için neden erkeklerin bunu yüzüme vurması gerekmişti ki? O beni hiç sevmeydi.

Neden şimdiye kadar bu gerçeğe tamamen kör olmuştum?

"*Nişanlına* başka bir zaman arayacağımı söyle." Babam nişan duyurumuzu görmüş olmalıydı. Belli ki evlilik sözleşmesinden haberdar olduğunu bilmiyordu.

Sinirli bir iç çekişi bastırdım. "Elbette, *baba*." Ama aynı zamanda, umarım bir tavuk kemiğinde boğulup geberirsin, seni zavallı insan müsveddesi.

"Harika," diye karşılık verdi Samuel Danvers. "O zaman düğünde görüşürüz."

Çılgılık attım. "Ne?"

"Tek çocuğumun düğününü kaçıracağımı düşünmüyorsun, değil mi?" Ses tonundaki küçümseme çok şey anlatıyordu. Evet, sık suratlı, *çocuğunun* düğününe tam kadro katıldığını gayet iyi biliyorum. Ne yazık ki *o* da orada değildi. "Cherry ve ben ay sonunda döneceğiz."

Bu uğursuz tehdit üzerine telefon kapandı ve lanet telefonu pencereden atma isteğime karşı koymak zorunda kaldım. Babamın hayatın lahanasında bir sümüklüböcek olması telefonun suçu değildi.

"Selam," dedi Archer, spor salonundan çıkmış, terli ve lezzetli bir şekilde mutfağa girerken. Kody hâlâ müşteri seanslarına gitmediği için Archer tek başına çalışıyordu. Düğünümüzden sonraki hafta için büyük bir dövüş daha ayarlamıştı ve antrenmanlarını oldukça ciddiye alıyordu.

Cevap vermedim, sadece gözlerimle onu çırılçıplak soydum. Lanet olsun, bir seks bağımlısına dönüşüyordum.

"İyi misin?" diye sordu, iPod'unu ve kulaklıklarını tezgâha bırakıp adanın etrafında dönerek bana doğru geldi. "Sen... Bilmiyorum. Gergin ve sinirli."

Ona bir hakaretle karşılık vermek dilimin ucundaydı. O kadar uzun zamandır böyle davranıyorduk ki bu bize doğal geliyordu. Ama Archer bu ifadeyle hıyarlık yapmıyordu. Aslında, gerçekten endişeli görünüyordu.

Lanet olsun. Tüm bu duygusal hisler, çok iyi yaptığımız o öfkeli nefret seksi olayını gerçekten bozuyordu.

Ellerimi yüzümde ovuşturarak uzun bir iç geçirdim. "Ben iyiyim," diye itiraf ettim sonunda. "Az önce babam aradı, seninle konuşmak istiyormuş."

Archer'ın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Steinwick onun yerine telefonu bana getirdi. Sinsi yaşlı tilki. Her neyse, babam başka bir zaman arayacağını söyledi ve nişanımız için bizi tebrik etmek istedi ve küçük kızının aşkı bulmasından ne kadar mutlu olduğunu anlattı." Ses tonumu olabildiğince düz tuttum; Archer'ın burada iğnelemeden *başka* bir şey duymasına imkân yoktu. Yine de nedense sırtıyordu. "Ne dedin?"

"*Aşk* dedin."

Kaşlarımı çattım. "Şaka yapıyordum."

Sadece daha geniş gülümsedi. "Elbette öyleydin."

Gözlerimi devirdim ve ona bir çatal saplamayı düşündüm. "Her neyse. Düğün için geri geleceğini söyledi, Cherry ile birlikte. Aslında, bunu bana açıkla."

"Neyi açıklayacakmış?" diye sordu, yanımdaki tabureyi çekip kalçalarımız birbirine değecek kadar yakınımaya oturdu.

Bir elimi havada sallayarak önceki ifademi işaret ettim. "Cherry, *annen*. Babamın nasıl bir pislik olduğunu *bildiğin* halde onunla çıkmasını nasıl sorun etmiyorsun? Onu da uyuşturup duruyor."

Archer omuz silkti, ifadesi hiç değişmedi. "Ne olmuş yani?" Kaşlarımı çattım. "Yani? O senin annen."

"Ve Samuel de senin baban. Bu seni beş buçuk hafta sonra düğünümüze adımını attığı anda gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaktan alıkoyacak mı?" Archer bana bilmiş bir bakış attıktan sonra tostumun son parçasını kaptı.

Bu bakış açısını düşünerek kaşlarımı çattım. "Şey, hayır. Ama beni insan karaborsasında satmaya çalıştı. Ölmeyi hak ediyor."

"*Denemedi* bebeğim. Seni sattı. Beyaz atlı prensinin gelip günü kurtarması sadece kader." Bana alaycı bir göz kırptı.

Ters ters baktım. "Yakışıklı Prens mi? Daha çok Harvey Dent gibi. Ama bana annenin de aynı derecede kötü bir şey yaptığını mı söylemek istiyorsun? Neydi o?"

Ağzındaki lokmayı bitirdi, sonra derin bir iç çekti. "Cherry baban kadar kötü değil Kate. Ama o lanet olası bir *anne* değil. Özünde kötü olan hiçbir şey yapmadı; sadece umursamadı. Sevme kapasitesine sahip değil. Damien'dan bebek sahibi olmak, çetenin hiyerarşisinde yükselmek için bir girişimdi. Damien'ın onu ya da çocuğunu umursamadığını fark ettiğinde bana olan ilgisini kaybetti. Onun tarafından büyütülmedim ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Kalbim bebek Archer için acıyordu ve dinlediğimi göstermek için elimi bacağına koyup sıktım.

"O servet avcısı bir fahişe, Prens. Samuel Danvers gibi birinin tam da hak ettiği kişi o. Bu arada, gözümün sürekli onun üzerinde olması benim de işime geliyor." Bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı, tostumun son parçasını da mideye indirdikten sonra parmaklarıyla tabağımın tozunu aldı.

"Onu senin için mi gözetliyor?" Bu ihtimali hiç düşünmemiştim bile.

Başını salladı. "Aylık maaş karşılığında, evet. Shadow Grove'a döndüklerinde, ki bunun bir noktada gerçekleşmesi kaçınılmazdı, baban ölecek ve Cherry aklını çelen bir sonraki zengin, azgın salağa geçecek."

Ne kadar üzücü bir ikiliydik. Gerçi Steele'in anne babasıyla hiç tanışmamıştım ama kulağa pek de sevgi dolu anne baba örnekleri gibi gelmiyorlardı. Kody de ölen büyükannesi dışında kendi ailesinden hiç söz etmemişti.

"Babamı neden bu kadar uzun süre hayatta tuttunuz?" Dirseğimi tezgâha dayadım ve başımı elime yasladım. "Neden onu öldürüp paranı geri almıyorsun?"

"Çünkü bu sadece para, Kate. Daha fazla para kazanabilirim ama intikam için sana sadece bir şans verebilirim. Onun bedeninden kendi kılıcınla bir parça et koparmak istemez misin?" O kadar rahattı ki, sanki resepsiyonda tavuk mu yoksa sığır eti mi servis edeceğimizi tartışıyorduk, cinayeti düşünmüyorduk. Cehennem gibi sıcaktı.

Dudağımı ısırdım ve inledim. "Bu aslında bana söylediğin en romantik şeylerden biri," diye mırıldandım, yanaklarıma sıcaklık yayılıyordu. Bir insana onu sevdiğini söylemek başka bir şeydi, uzun bir oyun oynamak ve sevdiğin kadının baba katiliği şeklinde bir kapanış aramasına izin vermek için önemli bir mali kayıpla bir düşmanı hayatta tutmak başka bir şeydi.

Sakin ol kalbim.

Archer bana sıırttı. "Her neyse, spor salonuna geri dönmeliyim. Kody bu sabah bana ne çalışmam gerektiği konusunda kesin talimatlar verdi." Öne doğru eğilip beni öptü, sonra da taburesinden zıpladı.

Kaşlarımı çattım. "Madem hâlâ antrenman yapıyor olman gerekiyordu, neden buraya geldin?"

Mutfaktan geri geri çıkarken yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi. "Çünkü seni özledim."

Çenem yere çarptı ama o çoktan gitmişti. Sıcak ve soğuk orospu çocuğu beni sürekli bir döngüye sokuyordu.

Telefonumu elime aldım, kilidini açtım ve Bree'den yeni mesajlar buldum. Cevap vermek yerine görüntülü sohbet düğmesine bastım. Cevap vermeden önce sadece birkaç kez çaldı, çünkü bir hastane yatağında sıkışıp kalmıştı ve telefonu sürekli elindeydi.

"Selam kızım," diye selamladı beni arama bağlandığında. "Oh, yüzünde yeni sikilmiş bir ifade var. Az önce şipşak mı yaptın?"

Bön bön baktım. "Ne? Hayır, hayır! Tanrım Bree, sana daha on dakika önce mesaj attım."

Omuz silkti. "*Şipşak* demiştim. Ne oldu?"

"Bugün hastaneye uğramayı düşünüyordum. Ziyarete hazır mısın?" Umutluydum ama hayır derse de şaşırmayacaktım. Kazadan sonra ve hiç beklenmedik hamileliğiyle yüzleşirken çok şey yaşamıştı.

Yine de gülümsemesi ışıldıyordu. "Evet, tabii ki evet! Gel ve beni *Gilmore Girls*'ün ellerinde deliliğe doğru düşüşümden kurtar."

Güldüm. "Şu anda kaçınıcı sezondasın?"

"Beş," diye yanıtladı acı dolu bir iniltiyle. "Kızım, anlamıyorsun. Logan o kadar... o kadar seksi ki. Rory'nin o midilliye binmesi gerek."

Şükürler olsun ki Logan'ın takımındaydı. "Gölgelerimden hangisinin boş olduğuna bakıp hemen geliyorum."

"Harika, sen gelince Dallas'ı dışarı atarım." Bana öpücükler yolladı ve aramayı sonlandırdı. Dallas'ın hastanede onunla birlikte oturduğunu ve o da civcivli televizyon izlediğini düşünmek beni gülümsetti.

Steele'i bulmak için üst kata çıkarken telefonumu kot pantolonumun cebine, kelebek bıçağımın yanına geri koydum. Kody'nin evde olmadığını ve Archer'ın spor salonunda olduğunu zaten biliyordum. Steele dışarıdaysa ya da uyuyorsa güvenlik görevlilerinden birinden benimle gelmesini isteyebilirdim ama adamlarımdan biriyle takılmayı tercih ederdim.

İkinci kata ulaştığımda, Steele'in yatak odasından yumuşak bir piyano sesi yükseldi ve dinlemek için bir an durakladım. O kadar büyük bir ruhla çalışıyordu ki, nasıl bu kadar uzun süre müziksiz kalabildiğini anlamakta güçlük çekiyordum.

"Hey," dedim usulca, melodi bittiğinde kapısını iterek açtım. "Çok güzeldi. Adı neydi?"

Steele enstrümanının önündeki koltuğundan bana baktı ve sırıttı. "Bir adı yok. N'aber?" Gömleksizdi, kot pantolonunun düğmeleri bile iliklenmemişti ve görünürde iç çamaşırı yoktu. Kahretsin, muhteşemdi.

"Hastaneye gidip Bree'yi görmek istiyorum. Benimle gelir misin?" Aramızda güvenli bir mesafe bırakarak kapının çerçevesine yaslandım. Sabahın erken saatlerinde yaşadığımız o üçlü seks sadece gün içindeki ruh halimi belirlemişti ve daha fazlası için nefes nefese kalmıştım. Ama sanırım yirmi dört-yedi bacaklarım havadayken takipçilerle ve suikastçılarla başa çıkamazdım, bu yüzden kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Berbattı.

Steele başıyla onayladı. "Tabii ki. Bir gömlek bulayım." Ayağa kalktı, belindeki ağzımı sulandıran V'yi gösterdi ve kot pantolonunun altında komando olduğu gerçeğini doğruladı. Kukum sıkıştı ve yanağımın içini ısırdım.

Aşağı, kızım. Gün boyu yetecek kadar D vitamini aldın.

"Ben... aşağıda beklerim," dedim isteksizce, yerden bir tişört almak için eğilirken gözlerimin onun tonda, dövme kaplı vücudunda gezinmesine izin verdim.

Ayağa kalkıp beni bakarken yakaladığında sıırttı. "Emin misin? Biraz gecikmene Bree'nin aldıracağını sanmıyorum."

Acı dolu bir inilti çıkardım ve koridora çekildim. "Aşağıda buluşuruz!" Fikrimi değiştirmeden önce geri seslendim, sonra da botlarımı giymek için fuayeye koştum.

Steele birkaç dakika sonra beni takip etti, neyse ki üzerinde daha fazla kıyafet vardı ve daha önce kullandığını hiç görmediğim yakut kırmızısı bir Mustang'e doğru ilerledi.

"Bu yeni mi?" Yolcu koltuğuna geçip emniyet kemerimi bağlarken sordum.

Steele kemerini bağladıktan sonra motoru gürültüyle çalıştırdı. "Yeni değil ama bir süredir kullanmıyordum. Yine de arabaları değiştirmeye karar verdik. Daha az tahmin edilebilir hedefler yaratmak için."

Anladığımı başımla onayladım. "Biz saldırıya geçmeye hazır olana kadar onları uzak tut. İyi düşünmüşsün."

Bana bir gülümseme fırlattı ve araba yolundan süzülerek ön kapıya doğru ilerledik, bizi dışarı çıkaran güvenlik görevlisine el salladık.

"Aslında seninle birkaç dakika yalnız kalabildiğim için mutluyum," dedi Steele malikane bölgesinden çıkarken. "Bu sabah Kody'yle yaşadıkların aklımı başımdan almadı değil" -bana hınzırca bir sırıtış fırlattı, nabzım hızla atmaya başladı- "ama şu ölü kedi meselesini açıklamam gerekiyor."

Oh evet. Şu.

"Eğer acı dolu anıları canlandırıyororsa-"

"Öyle," diye kabul etti, "ama yine de sana söylemem gerekiyor. O zamana dair hiçbir şey hatırlamıyorsun, bu yüzden benden bilgi saklaman haksızlık olur."

Aynı fikirde değildim; her şeyi bilmem *gerekmiyordu*. Ama bana anlatmaya kararlı görünüyordu. "Tamam. Peki, neden ölü kedi? Neden kurşunun üzerindeki *Şanslı Kedi*? Ben sadece dokuz canın olduğunu ima ettiğini düşünmüştüm ama siz daha fazlasını anlamış gibiydiniz."

Steele keskin bir baş hareketiyle başını salladı, elleri direksiyonda esniyordu. "Arch o zamanlar sana *Cat dediğimden* bahsetti ve bizimle geçirdiğin son geceyi sana anlattığını söyledi."

Polislere koşup Archer'ı yarı yolda öldürttüğüm için on bir yaşındaki halimden utanarak irkildim. "Evet, açıkladı."

Steele derin bir nefes aldı ve uzun bir iç çekişle bıraktı. "Yani, Rachel her zaman Arch'a aşıktı. Arch ona hiç ilgi göstermedi; o bizden biri değildi, anlıyor musun? Rainy Prep'e gitti ve sadece kendini suçlu hissettiği zamanlarda bizimle takıldı."

Şaşkınlık içimde dalgalandı. "Rachel Rainy Prep'te miydi? Bunu hiç bilmiyordum." Liseye gittiğim Shadow Prep'in kardeş okuluydu. Mutlaka yollarımız bir yerde kesişmiş olmalıydı.

"Senden dört sınıf üstteydi," diye hatırlattı Steele. "Her neyse, biz on üç yaşındayken Arch'a karşı *büyük bir aşk* beslemeye başladı ve Arch onu görmezden geldikçe daha da kötüleşti. O gece geldiğinde seninle nasıl olduğunu gördü, ya da aslında ikimizin de nasıl olduğunu." Omuz silkti.

Burnumu kırıştırdım. "Bu biraz tuhaf mıydı? Ben sadece bir çocuktum."

Steele bir kahkaha attı. "Tamam, geriye dönüp baktığımda ve kendi kendime düşündüğümde bu seviyede bir kavrayışa sahip oldum. O zamanlar hissettiğimiz şey aşk gibiydi. Bilmiyorum, akraba ruhlar gibi bir şeydi. Cinsel, ürkütücü, yırtıcı bir şey değildi." Bana bir sırtış fırlattı. "O daha sonra oldu."

"Tamam, yani Rachel kıskanç mıydı?"

Steele yüzünü buruşturdu. "Az bile söyledim. Damien için polisleri arayanın sen olduğunu anladığında çılgına döndü, doğruca Orakçılar'ın merkezine koşup Arch'ın değil, senin yaptığını söylemek istedi."

"Peki neden yapmadı?" Çünkü lanet olsun, bunu hak etmiş olurum.

Derin bir iç çekti. "Onu tehdit ettim ve çenesini kapalı tutmasını sağlayacak kadar korkuttum. Seninle birlikte kaldığımız Damien'in evinin önündeki çimenlikte büyük bir patlama yaşadık. Rachel, Arch'ın seni kurtarmak için kasten dayak yemekten daha fazlasını yaptığını anladığında..." Bir an için anıların içinde kayboldu.

Düşüncelerine müdahale etmek istemedim ama onu düşünceleriyle baş başa bırakmak da istemedim. Bu yüzden uzandım ve elimi vitesin üzerinde duran elinin üzerine koydum.

Aşağıya baktı, sonra elini çevirerek parmaklarımızı birleştirdi ve birleşen ellerimizi kucağına koydu.

"Her neyse, sana Cat dediğimi biliyordu. O aşamaya kadar sana başka bir şey demeyi bırakmıştım. Sonunda ona bedeli *ne olursa* olsun seni koruyacağımızı söyledim ve o da sustu. Kendi ikizim yerine *rastgele* bir *çocuğu* seçtiğim için incindiğini anlayabiliyordum ama sözlerimi geri alamadım. O gece ayrılmadan önce söylediği son şey, senin *şanslı* bir *kedi olduğun* oldu."

Şanslı Kedi.

Lanet olsun. Kurşunun üzerinde büyük harflerle yazılmıştı, bu yüzden sapığımın Steele'in hayatta olduğu için şanslı olduğunu kastettiğini düşünmüştüm... ama kastetmemişti. Steele'e, bizim tam olarak takdir ettiğimizden çok daha uzun süredir gölgelerde gizlendiğini hatırlatıyordu.

Scott'ın ölümünde onu gerçekten yendiğimizi düşündüğümüze inanamıyordum. Her teslimatta, her mesajda sapığım kendini kanıtlıyordu.

O bizden daha zekiymiş. Bu kadar kolay yakalanamayacak kadar zekiymiş.

Ama er ya da geç, hata yapacaktı. Sadece onu biraz daha zorlamamız gerekiyordu.

S teele ve b e n hastaneye giderken şık bir bebek mağazasına uğradık ve Bree'nin bebeği için bir hediye seçmesine izin verdim. Sadece bir gün sonra on iki haftalık olacaktı, bu yüzden her şeyin yolunda gideceğine dair bir kumar oynuyordum.

Odasına gittiğimizde -aşağıdaki parkın muhteşem manzarasına sahip özel bir oda- Dallas da çıkmak üzereydi.

"Selam Katie," diye yorgun bir gülümsemeyle karşıladı beni. "İyi görünüyorsun kızım." Beni kendine özgü ayı sarılmalarından biriyle sardı ve ayaklarımı yerden kaldırdı. Neyse ki Steele onu vurmakla tehdit etmeden önce beni tekrar yere bıraktı ama lanet olsun, Steele muhtemelen çok yaklaşmıştı.

"Steele." Dallas başıyla benim... Siktir. *Erkek arkadaşıma* mı? Bu kendi kafamın içinde bile tuhaf görünüyordu. Belki de bunu erkek arkadaşlarımdan *biri* olarak düzeltmem gerekiyordu. Sanki bu onu daha az garip kılıyordu.

"Moore," diye cevap verdi Steele, sahiplenici bir kolunu belime doladığında aklımdan geçenleri umursamadan. "İşler nasıl?"

Dallas eğlenerek sırtıttı. "Her zamanki gibi. Sen?"

Steele ters ters baktı. Gariplikten bahsediyorum.

Steele'in elinden kayarak, "Pekala, eğer sık ölçme yarışmasını bitirdiysek," diye mırıldandım, "Bree'yi görmeye gideceğim." Gitmeme izin verdi ama gözlerinin beni takip edişinden beni tekrar kolunun altına almak istediği anlaşılıyordu. Daha iki gün önce bir araba bombası bizi neredeyse öldürürken onu suçladığımdan değil. Dışarıdayken hepimizi biraz paranoyak yapmıştı.

İkisini koridorda bıraktım ve kolumun altındaki bebek hediyesiyle Bree'nin odasına girdim. Kapı arkamdan sıkıca kapandıktan sonra en iyi arkadaşıma sırtıttım.

"Selam kızım," dedim boynunda saten bir kurdele olan devasa peluş tavşanı kaldırarak. "Sana çöp televizyon izlemen için bir arkadaş getirdim."

Bree tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Pardon? Çöp *değil*. Ama tavşan muhteşem. Ver bana." Elini uzattı, ben de avucuna verdim. "Aman Tanrım," diye inledi, sonra aptal şeye sarıldı ve yüzünü tüylerine sürttü. "Çok yumuşak. Teşekkürler, MK."

Omuz silktim ve yatağının yanındaki misafir koltuğuna oturdum. "Steele seçti aslında."

Bana sinsi bir sırıtış attı. "Öyle mi? Max Steele bugün sana eşlik etti, ha? Küçük ters haremınız nasıl gidiyor? Bana her şeyi anlat; *hiçbir* şeyi atlama. Hiç dörtlü yaptınız mı? Oh adamım, ondan sonra kesinlikle komik bir şekilde yürüyeceksin, değil mi?"

İnledim ve yüzümü ellerimle kapattım çünkü yanaklarıma bir utanç dalgası dolmuştu. Neden bugün herkes dörtlü seksle bu kadar ilgiliydi?

"Seninle neden arkadaş olduğumu bana tekrar hatırlatır mısın?" Ona şakacı bir şekilde kaşlarımı çatarak sordum.

Tavşanı okşayarak bana gülümsedi. "Çünkü ben harikayım ve sen beni seviyorsun," diye cevap verdi bir saniye bile tereddüt etmeden. "Ama aynı zamanda, dökül. Bana tüm ilginç detayları anlat çünkü Tanrı biliyor ki V'mde bir D bulana kadar uzun bir zaman geçecek. Hemşirelerin buraya ne kadar sık *geldiğini* biliyor musun? Çok sık, bebeğim. Çok sık."

Kolu ve bacağı hâlâ alçıdayken ve hastane yatağına mahkûmken Dallas'la oynaşmaya çalıştıklarını hayal ederek kıs kıs güldüm. "Sadece yaratıcı olman gerekiyor, kızım. Sana güveniyorum. Belki Dallas saçını falan yıkamana yardım edebilir." Başımı odasının bitişiğindeki özel banyoya doğru salladım.

Kaşları kalktı ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bunu hiç düşünmemiştim. İyi iş, seni seks-pozitif kraliçe. Şimdi, senin şu grup seksine dönelim."

"Bree!" Steele'in her an odaya girebileceğini çok iyi bildiğim için çılgık attım - tabii kâğıt inceliğindeki kapıdan bizi duymadıysa. Lanet olsun. "Konuyu değiştirebilir miyiz? Lütfen? Bana nasıl Logan'ın takımında olduğunu anlat. O sadece Dean'in üstüne sıçıyor, değil mi?"

Bana aksini düşünecek kadar deli olduğumu söyleyen bir bakış fırlattı. "Ya da Bayan Jones'u sonsuza dek tartışabiliriz."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Yine mi geldin?"

Bree gözlerini devirdi. "Elbette, neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Al bakalım." Telefonunu çıkardı ve istediğini bulana kadar kaydırdı, sonra bana uzattı.

Kullanıcı adı *MrsJones4eva* olan bir Instagram profili ve Kody'nin fotoğraflarıyla dolu bir fotoğraf makarasıydı. Çoğu kendi profilinden, bazıları modellik yaptığı şirketlerin paylaşımlarından, bazıları da profil sahibinin onunla ilişkilendirdiği nesneler ya da konumlardan geliyor gibiydi.

"Kody'nin bir takipçisi mi var?" Sırıtarak sordum. Ama ne kadar eğlenceli olsa da, midem onun için korkuyla çalkalanıyordu. Hayatımızda başka bir sapığa kesinlikle ihtiyacımız yoktu.

Bree tek omzunu silkti. "Hayır, sapık gibi görünmüyor, sadece gerçekten büyük bir hayran. Süper hayran. Her neyse, o *senin* hayranın *değil*." Telefonuna uzandı, sonra bir tarayıcı sayfası açtı. Bir web adresi yazdı ve sonra bana geri verdi. "Örnek olay."

Blogda gezinirken gözlerim büyüdü, bu kızın benim hakkımda söylediği tüm kötü şeyleri gözden geçirdim. Bunların hiçbirisi sapığımın düzenli olarak savurduğu tehditlerin yakınından bile geçmiyordu ama... bu farklıydı. Bu düpedüz kötü kız davranışydı.

"Ne oluyor be?" Mırıldandım, beni *MrsJones4eva*'nın rastgele internet trollerini beni akla gelebilecek her şekilde aşağılamaya teşvik ettiği açık bir foruma götüren bir bağlantıya tıkladım. Pembe saçlarımdan -tamamen değersiz, tamam mı? Göğüslerime kadar -ki bunların implant olduğu çok açıktı. Giyim tarzıma, aldığım derslere, ziyaret ettiğim mağazalara saldırdılar. Lisedeki karnelerimin fotokopileri bile vardı. Benimle ilgili bir şey bir şekilde aşağılanacaksa, bu yapılmıştı.

"En son ne zaman sosyal medya hesaplarını kontrol ettin, kızım?" Bree burnunu kırıştırarak bana sordu. "Onları biraz hayalete çevirdiğini biliyordum, o yüzden uzun zamandır kontrol etmemiştim. Ama bu hatun seni *sürekli* etiketliyor ve *hiç* nazik değil."

Başımı salladım. "Aylardır değil. Gerçek hayatımda yeterince varken neden internet dramasını ödünç alayım ki?"

"İyi bir noktaya değindin. Her neyse, bunun *gerçekten* endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Şey gibi değil... bilirsin işte." Hastanede olduğu gerçeğini işaret etti ve ben de gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısını ovuşturdum.

"Evet. İnsanların beni ve etrafımdaki herkesi öldürmeye çalışması gibi değil. Yine de bu muhtemelen adamların araştırması gereken bir şey. Sapığımın biraz korumacı bir tavrı var gibi görünüyor, hatırladın mı?" Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirdim, sonra saç rengi seçimimle ilgili bazı şirret yorumları hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Kadınlar *çok* acımasız olabiliyordu.

Bree başını salladı. "Doğru, ama Drew sana tecavüz ettirmeye çalışıyordu. Bu da *bir şeyleri* hak ediyordu. Belki olanları değil. Ama yine de siktir et o kaltağı. Kim böyle bir şeyi düşünür ki?"

"Kafası karışık insanlar, kızım. Her neyse, bana bunu gösterdiğin için teşekkürler. Eminim Kody'nin bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır." İçimi çektim ve arkama yaslandım.

sandalyeye oturup Bree'nin telefonunu yatağa fırlattı. "Kızım, çok yorulдум. Bütün bir nefret ettiğimiz Madison-Kate forumunu görmek daha yüzeysel bile sayılmaz."

Bana sempatik bir gülümseme verdi, hala sağ eliyle dev tavşanını okşuyordu. "Hiç şaşırmadım. Ama yakında her şey bitecek, değil mi? Plan bu, değil mi?"

Omuz silktim. "Plan bu. Gerçekten işe yarayıp yaramayacağını göreceğiz. Yine de konuyu değiştirelim. Odanın dışında Dallas'la karşılaştık; pek uyumamış gibi görünüyor."

Bree'nin gülümsemesi yerini üzgün bir somurtmaya bıraktı. "Evet, aslında ben de *seninle* bu konuda konuşmak istiyordum. Ya da belki harem hakkında." Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı, Dallas'ın yorgunluğuna nasıl yardımcı olabileceğimizden emin değildim. Bree dudağını ısırđı, sanki söylemesi gereken şeyi söylemeye isteksiz gibiydi.

"İşte şimdi merak ettim," dedim gülerek. "Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Uzun bir iç geçirdi. "Dallas'ın Wraith'lerden kurtulması gerekiyor."

"Oh."

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru oturdum. "Hun, Wraithler bir yaşam çetesidir. Bir kez kana..."

"Biliyorum," diye cevap verdi, sesi hem kızgın hem de yalvarır gibiydi. "Bunu biliyorum. Dallas bana milyonlarca kez söyledi. Ama bir yolu olmalı. Ben sadece... çok fazla zamanını istiyorlar ve bir şey olacak diye korkuyorum. Yapamam-" Gözlerinden yaşlar süzüldü ve sesi kesildi. "MK, bu bebeği tek başıma doğuramam. Babasız büyümesine izin veremem. Hayatım için istediğim şey bu değil."

Oh *lanet olsun*. Çok hızlı bir şekilde ağırlaşmıştı. Neler yaşadığını hayal bile edemezdım. Kendiniz ya da sevgiliniz için korkmak başka bir şeydi. Ama doğmamış bir bebeğin geleceğinden korkmak? Bunu anlamam mümkün değildi.

"Bree, bu o kadar kolay değil," dedim elimden geldiğince nazıkçe. "Eminim Dallas çoktan denedi-"

Sözümü kesti. "Yaptı ama belli ki hiçbir yere varamadı. Aksine, onu eskisinden daha fazla kullanıyorlar, çeteden ayrılmayı önerdiği için bile bir ceza gibi." Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ama yıkılmadı. "Öldürüleceğinden çok korkuyorum MK. Dallas'ı o kadar çok seviyorum ki içim acıyor ve eğer bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum..."

Elimi uzattım ve bileğindeki alçıdan çıkan parmaklarını sıktım. "Bir kere sen dayanıklı bir kızsın, Bree. Bu işi başaracaksın ve olağanüstü bir anne olacaksın. Ama nereden geldiğini biliyorum. Dallas dışarı çıkabilseydi..." Omuz silkere konuyu kapattım. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ama... sizinkiler Reaper'lerden kurtuldu, değil mi?" diye umutlu bir şekilde işaret etti. "Yani bu mümkün olmalı."

Ürperdim. Ona Reaper'larla olan geçmişlerinden ya da kurtulmak için ne yaptıklarından bahsetmemiştim. Dallas'ın da benzer bir şey yapmasını önermeyeceğimden emindim.

"Archer'la konuşacağım bebeğim. Bakalım o ne önerebilecek, tamam mı?" Önerebileceğimin en iyisi buydu. Bu durumla tek başıma nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını biliyordum ve Ferryman'ı ona nasıl rüşvet vereceğimi bilecek kadar iyi tanımiyordum. Bu Archer'a göre bir işti... tabii Dallas'a yardım etmeye ikna edilebilirse.

Birdenbire ona Dallas'ın bekâretimi aldığını söylediğim için pişmanlık duymaya başladım.

"Teşekkür ederim," dedi Bree, gözyaşlarını eliyle sildikten sonra yatağının yanındaki kutudan ona uzattığım peçeteyi aldı. "Tamam, özür dilerim. Duygusallaşmak istememişim; bunun seni korkuttuğunu biliyorum."

Bir kahkaha attım. "*O kadar* da kötü değilim."

Bree gözlerini devirdi ve burnunu sildi. "Tamam, tabii. Kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle."

Kapı tıkırdayarak açıldı ve Steele içeri süzüldü, odaya girdiğinde gözleri anında benimkilerle kilitlendi.

"Merhaba Steele," diye küçük bir kahkaha atarak onu selamladı Bree. "Seni tekrar görmek de güzel."

"Selam Bree," diye karşılık verdi, dikkatini arkadaşına çevirmeden önce yanıma gelip saçlarımı öptü. "Ağlıyor gibi görünüyorsun. *Gilmore Girls*'te hüznü bir bölüme mi geldin?"

Kıs kıs güldüm. Steele hâlâ hastanedeyken ikisi çok fazla takılıyorlardı.

Bree suratını astı. "Hayır ama üzücü bir şeyler olacağını ima ettiğin için teşekkürler. Pislik. Spoiler vermekten nefret ediyorum."

Steele sırtıttı, sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Aslında Bree'nin ailesinin yolda olduğunu haber vermek için geldim. Onları koridorun sonunda doktoruyla konuşurken gördüm. Siz kızların da haberdar olmak isteyebileceğinizi düşündüm."

yüksek sesle penis boyutları ve yaratıcı pozisyonlar hakkında notlar karşılaştırıyorlardı." Gözleri muziplikle parlıyordu ve yüzümdeki lanet gülümsemeyi silemiyordum.

Ugh. O kadar aşkıttım ki iğrençti.

"*Sanki* kızlar müstehcenlik hakkında böyle konuşur," diye yalan söyledi Bree, "ama gitsen iyi olur MK. Carol şu anda senin hayranın değil ve seni görürse *muhtemelen* olay çıkaracaktır."

İnledim ama sandalyeden kalktım. Bree'nin ailesiyle daha önce de karşılaşmıştım ve kesinlikle başka bir tanesine hazır değildim.

"Seni seviyorum kızım ama annen tam bir sürtük." Eğildim ve Bree'yi yanağından öptüm. "Kendine iyi bak. Arch'la konuşup Dallas hakkında ne önerebileceğine bakacağım, tamam mı?"

"Dünyamı sarsıyorsun MK," diye cevap verdi sıcak bir gülümsemeye. "Beni daha sonra ara ve düğünle ilgili detayları anlat. Senin aracılığınla yaşıyorum."

Başımı salladım ve Steele'in eli benim elime dolanmış halde hastane odasından çıktım. Koridorda aceleyle ilerledik, Carol ve Greg Graves'in hâlâ bir doktorla konuştuğunu gördüğümde bazı hastabakıcıların arkasından kaçtık.

Tam asansöre adım atmıştık ki Carol beni gördü.

Benimle göz göze geldiğinde yüzü öfkeyle buruştu ve içimi bir adrenalin dalgası kapladı. Savaş ya da kaç refleksim beni giderek daha fazla savaşımaya itiyordu.

Carol bir şeyler söyledi ama onu duyamayacağım kadar uzaktaydı. Yine de bize doğru hışımla gelmeye başladı ve bunun bir iltifat olmadığını biliyordum.

Tam birkaç adım yaklaşmıştı ki asansörün kapıları kapandı ve dolguyla şişirilmiş dudaklarından dökülmek üzere olan hakaretlerin önünü kesti.

Uzun bir oh çektim ve Steele beni kolunun altına alıp sarıldı. "Çok hoş bir insana benziyordu," diye mırıldandı, son derece alaycı bir ifadeyle. "Bree'nin kıvılcımını nereden aldığını anlıyorum... uh..."

Bir kahkaha attım, sonra başımı salladım. "Carol bir süredir benden hoşlanmıyor ama benden asıl nefret eden Greg. Yine de bu durumda? Onları suçlamıyorum. Ben olmasaydım kızları şu anda hastanede olmazdı. Bana küfretmekte sonuna kadar haklı."

Steele'in kolu etrafımda sıkılaştı. "O arabayı ona sen çarpmadın, Cehennem Kedisi."

Hiçbir şey söylemedim. Bree'nin yaraları yüzünden duyduğum suçluluk duygusu hiçbir şekilde mantıklı düşünmemi sağlamayacaktı. O arabaya kim çarpmış olursa olsun

içeride olmasaydım bunu yapmazdım.

Cebimdeki telefonum çaldı ve Bree'den gelen bir mesajla karşılaştım.

Bree Graves: Steele sana deli gibi aşık. Çok sevimlisin.

"Haksız değil," diye mırıldandı, mesajı o da okumuştı.

Sadece gülümsedim ve asansör zemin kata ulaşmadan önce onu öpmek için yüzümü geriye doğru eğdim. Ona sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Üçüne de sahip olduğum için. Bu işte yalnız değildim ve bu oldukça özel bir duyguydu.

Bu, korumak için her şeyi *yapabileceğim*, herkesi *öldürebileceğim* bir duyguydu.

N Archer'la olan "nişanlılığımı" kamuoyuna duyurduktan sonra, düğün endüstrisinin her kesiminden ve Madison Kate Danvers'ın yükselen bir UFC yıldızı ve milyarder bir işadamıyla evlenmesinin iç yüzünü öğrenmek isteyen gazetecilerden gelen telefonları savuşturuyorduk.

Bu kısım beni güldürdü. Archer'a iş adamı demek çok yanlış görünüyordu, öyle olsa bile.

"Sizin yeni bir menajere ihtiyacınız var," diye yorum yaptım, Archer bir canavara karşı uzaylı dövüş oyununda mücadele ederken Kody'nin yanındaki kanepeye uzandım.

Kody bana bir sırıtış attı. "Daha çok ihtiyacın var gibi, bebeğim."

"Belki Bayan Jones'un işi isteyip istemediğine bakarım. Yeterince zamanı var gibi görünüyor." Ona sert bir bakış attım ve Archer kavgalarını kazanırken Xbox kumandasını bir kenara fırlatarak inledi.

"Onun hakkında ne durumdayız?" Kody Archer'a sordu. Steele ve ben bir gün önce eve vardığımızda -ve Anna hepimizi pişirdiği kremalı sarımsaklı tavuğu yemek için oturmaya zorladığında- hepsini *MrsJones4eva* hakkında bilgilendirmiştim ve Archer da bunu adamlarının araştırma listesine eklemişti.

"Henüz bir şey yok," diye cevap verdi, kendi kumandasını sehpanın üzerine fırlatarak. "Ama ona öncelik de vermedim, bu yüzden onu incelemeleri birkaç gün sürebilir."

"Haklısın," diye yorum yaptım. "Sinir bozucu çevrimiçi trolen psikopat seri katile kadar uzanan bir skalada tehlikeli görünmüyor."

Kody yüzünü buruşturarak, "Çok zor bir ölçek bebeğim," dedi, "ama ben de aynı fikirdeyim."

Steele yağa bulanmış ellerini bir bez parçasına silerek çalışma odasına girdi. "Kody'nin fangirl'ünden mi bahsediyoruz?"

Kody kaşlarını çattı ve Steele'e bir yastık fırlattı, o da kolayca yakaladı.

"Hey, kanepeye yağ sürme," diye azarladım. "Steinwick öldürür öğrenirse seni öldürür."

Steele yastığı magmadan yapılmış gibi yere bıraktı. "İyi bir noktaya değindin. Gidip elimi yüzümü yıkasam iyi olacak." Odadan çıkmaya başladı, sonra bana imalı bir bakış attı. "Tabii yardım etmek istemiyorsan?"

Yanaklarım kızardı ve bir gülümsemeye karşı koydum. Lanet olsun ona.

"Meşgul," dedi Kody, beni kucağına sürükleyip kollarını deli gömleği gibi etrafıma dolayarak. "Siktir git ve taşaklarını kendin yıka."

Steele kahkahayı bastı, çalışma odasından çıkıp üst kata çıkarken kahkahasının sesi yankılanıyordu.

"Tabii ki gülüyor," diye mırıldandı Archer, çoğunlukla nefesinin altında. "Dün sabah erkenden yüzdükten sonra o kendini beğenmiş, lanet sırtışını fark etmediğimi sanma." Gözlerini bana dikmişti ama ilgiyle parlıyorlardı. Aslında kızgın değildi ama bir şeyler planlıyordu.

Beklentiyle ürperdim.

"Mmm evet, bu kesinlikle bir buhar odasında yaşadığım en eğlenceli şeydi," diye yorum yaptı Kody, elini gevşetip tekrar Xbox kumandasına uzanırken son derece masumdu. Archer'ın gözleri bir an için büyüdü ve ben de inledim. Kody'nin o *partiye* katıldığını bilmediğinden şüphelenmiştim.

Soğuk mavi gözleri benimkilere kilitlendi ve ben keskin bir nefes aldım. Uh-oh.

"Kesinlikle hayır." Tek bir yumuşak hareketle koltuktan kalktı ve ikimizin de tepki vermesine fırsat kalmadan beni Kody'nin kucağından aldı. Archer tekrar oturduğunda, bileklerim onun kocaman ellerinden biriyle arkamda kilitlenmiş halde kucağına oturmuştum.

Küçük bir protesto sesi çıkardım -tamam, belki *protesto* değil ama şaşkınlık -Ama Archer'ın dudakları dudaklarımı bulduğunda bir iç çekişe dönüştü.

"Kal ya da git, Kody," diye hırladı Archer, ağzımın konuşacak kadar uzun süre açık kalmasına zar zor izin vererek.

Kody düşünceli bir mırıltı çıkardı, sonra da küçük bir kahkaha attı. "Sanırım kalacağım. Adil olan adil olandır, değil mi? O gece bizi mutfak tezgahında izlemek hoşuna gitti mi?"

Archer'ın yeni kesilmiş kirli sakalı boğazımı tırmalarken ve dişleri tenimi ısırırken inledim.

"Çocuklar, biz sadece..." Archer'ın bileklerimi kavrayışı sıkılaşıp kalçaları altımda yuvarlanınca sözümü yarıda kestim. Şimdiden sertleşmişti. Hem de çok sert.

Bekle, ne diyordum ben?

"Yirmi dört saat sevişemeyiz," diye itiraz ettim.

"Emin misin?" Kody sordu, sesi eğlence doluydu. Ona ters ters baktım ve yüzünde karanlık bir açlık ifadesi buldum.

Lanet olsun. Bu adamlar...

Archer'ın boştaki eli gömleğimin altından kayarak göğüs kafesimden yukarı çıktı ve göğsümü avuçladı. Her ne kadar günün ortasında çalışma odasında sevişmememiz gerektiğini düşünsem de, bunun nedenlerini düşünmekte ciddi anlamda zorlanıyordum.

Ta ki kapı çalınana kadar.

"Bu da kim lan?" Archer'ın sesi gerçekten de öldürücü geliyordu.

Kody inledi, ayağa kalktı ve aletini yeniden düzenledi. "Ben bakarım, sanırım."

Çalışma odasından dışarı çıktı ve Archer hiç vakit kaybetmedi. Ağzı benimkini buldu, dili içeri daldı ve kıvılcımların uçuşmasına neden oldu. Sadece bir öpücükle bu kadar tahrik olabileceğimi hiç bilmezdim, ama işte buradaydım, küçük bir öpüşme seansı yüzünden külotum ıslanmıştı.

Öpücüğüne doğru inledim, kalçalarım sert uzunluğunu bana doğru ezmek için yuvarlandı, ama yükselen sesler şehveti kesti.

Archer'ın eli bileklerimi bıraktı ve ikimiz de koltuktan fırladık. Kapıdaki her kimse hoş karşılanmamıştı.

"...Bayan Danvers'la hemen konuşmama izin vermezseniz," diye bağıırıyordu bir adam, "adaleti engellemekten tutuklanırsınız!"

Kody'nin cevabı sadece gülmek oldu. Elbette öyle oldu.

"Neler oluyor?" Archer hemen peşimdeyken aceleyle fuayeye girdim. Kody açık kapının yanında dikiliyordu ve çok sıkılmış görünüyordu, ama fayanslarımızın üzerindeki üniformalı polis daha az sıkılmış görünüyordu.

Aslında, her an tepesi atacakmış gibi görünüyordu. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri öfkeyle kısılmıştı ama daha da kötüsü elinin silahının üzerinde gezinmesiydi.

"Size yardımcı olabilir miyiz, Memur Bey?" "Yardımcı olabilir miyiz memur bey?" diye sordum, adam bana tiksintiyle baktı.

"Sen," diye tükürdü. "Kardeşimin becerdiği küçük sürtük sensin. Nerede o? Eğer suçlu sevgilileriniz ona tekrar zarar verdiyse, yemin ederim-"

"Biraz nefes almak isteyeceksin Shane," dedim soğuk bir sesle. Bu Scott'ın kardeşi olmalıydı. Şimdi bağlantıyı kurduğuma göre, yüzündeki benzerliği görebiliyordum. "Sana bir içki getireyim mi? Eğer soruların varsa, medeni yetişkinler gibi tartışabiliriz. Eğer sadece intihar etmeye çalışıyorsan, o zaman lütfen devam et ve bana hakaret etmeye devam et."

Kalbim küt küt atıyor, avuçlarım terliyordu ama bu korkuyu bu herife gösterirsem lanetlenirdim. Onun Wraith'lerin tarafında olduğunu zaten biliyordum.

Şimdi de buraya gelip bana sürük mü diyor? Shane için işler şu ana kadar iyi gitmiyordu.

Memur Shane'in yüzü alaycı bir ifadeyle buruştu. "Karşımda medeni bir yetişkin yok, o yüzden bu zor olurdu. Sadece kardeşimi nerede bulacağımı söyle, sürük. Eğer yaralıysa-"

"Burada beni taciz etmek için iznin var mı, Shane?" Kuru bir sesle sordum. Tamamen kabadaydım ama Kody ve Archer'ın güçlü ve sessiz desteği bana bu güveni veriyordu. Shane beni yalnız yakalasaydı bu kadar cesur olabileceğimden şüpheliydim. Belki de daha kötüsünü yapardım. Belki de kardeşine yaptığı gibi onu da kafasından vururdum.

Hay sikeyim. Ben zaten bir katildim, hem de iki kere. Bunu alışkanlık haline getirmemeliydim.

Shane'in bakışlarının keskinleşmesinden, arama izni olmadığını çok iyi biliyordum.

"Tamam," diye devam ettim cevap vermeyince, "bu durumda gitmeni istiyorum."

Shane'in bakışları Kody ve Archer'ın üzerinde gezindi, sonra tekrar bana döndü. Boyundan büyük işlere kalkıştığının farkındaydı; alnındaki ter pırıltısından ve dudaklarını gergin bir şekilde yalamasından bunu anlayabiliyordum.

"Bak, sadece Scott'ı bulmak istiyorum," diye tekrar denedi, sesi biraz daha az agresifti. "Seninle takıldığını biliyorum ve sen kötü bir habersin. O yüzden sadece... sadece bana nerede olduğunu söyle. Seni rahat bırakacağım."

Kody bir kahkaha attı ve bana açıkça "Bu aptala inanabiliyor musun?" diyen bir bakış attı.

Kahretsin, belki de her şeyi yanlış ele alıyordum. Ne de olsa kardeşinin nerede olduğunu biliyorduk. Öldüğünü biliyorduk ve cesedi öyle bir ortadan kaldırmıştık ki Shane'in bulabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Yas tutabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Shane bana doğru bir adım attı, yumrukları sıkılıydı ve yüz hatlarına cinayet yazılmıştı. O anda kendimi birkaç hafta önce Scott'la yaşadığım benzer bir senaryoyu hatırlarken buldum. Scott'ın o gün bana zarar vermek istediğinden hiç şüphem yoktu. Tıpkı Shane'in şimdi yapmak istediği gibi. Onu engelleyen tek şey Kody ve Archer'ın tehditkâr varlığıydı.

Kollarımı kavuşturarak, "Evimizden defolun Memur Shane," diye bağırdım. "Arama emri olmadan bir daha gelme."

Archer yanımdan karanlık bir kıkırdama çıkardı, kolu belime dolandı. "Ve onlardan birini bulmada iyi şanslar. Sana en iyi dileklerimi iletirim.

Yüzbaşı, Shane."

Memur silahını çekip ateş edecekmiş gibi görünüyordu ama bir an sonra sağduyusu devreye girdi. Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla dışarı çıktı, devriye arabasına binerken bir kez bile arkasına bakmadı.

Kody kapıyı tekmeleyerek kapattı ve hayranlık dolu bir ifadeyle bana döndü. "Bebeğim, bunu gerçekten iyi idare ettin."

Archer'ın belimdeki eli sıkıştı. "O haklı. İyi iş çıkardın. İlk kez bir aile üyesinin sorularıyla karşılaşmak kolay değil."

"Bu çok sık oluyor mu?" Zayıf bir kahkaha atarak sordum. Shane'in yokluğunda tüylerim diken diken olmuş ve başım dönmeye başlamıştı.

Çocuklardan hiçbiri hemen cevap vermedi, sonra Archer küçük bir hırıltı çıkardı. "Soru soracak kimseyi sağ bırakmazsan olmaz."

İçimden derin bir ürperti geçti. "Siz çocuklar çok korkutucusunuz, biliyor musunuz?"

Kody yaklaştı ve eli kolumda gezinirken saçlarımı öptü. "Evet, öyleyiz. Ve seni güvende tutmak için her şeyi yaparız, bebeğim."

Archer'ın tutuşuna yaslandım ve ikisinin beni bir anlığına büyük penis enerjileriyle sarmalamalarına izin verdim. Fildişi kulemde oturup pisliğimi onların temizlemesine izin vermek çok kolay olurdu... ama o zaman asla kendimle yaşayamazdım. Benim de ellerimde o kadar kana ihtiyacım vardı çünkü biz *eşittik*.

"Sanırım gidip duş falan alsam iyi olacak," dedim iç çekerek. "Memur Shane tüylerimi diken diken etti ve tüm bunlardan arınmam gerekiyor."

Çocuklar gitmeme izin verdi, ama Archer tekrar konuşana kadar merdivenleri ancak birkaç adım çıkabilmişim.

"Aslında sana söylemeyi unuttum. Bu öğleden sonra bir randevumuz var. Bir saat içinde gitmeye hazır olabilir misin?"

Elimi merdiven korkuluğuna koyarak durakladım ve ona sert bir bakış attım. "Bir saat sonra randevumuz var ve sen bana bunu söyleyecektin... ne zaman?"

Yüzünde şeytani bir sırıtma belirdi. "Muhtemelen Kody izlerken sikimin üzerine boşaldıktan *sonra*."

Gözlerimi devirip onu tersledim ama Kody'nin kahkahası bulaşıcıydı. Odama çıktığımda kızgın bile değildim, sadece *bu* senaryoyu böldüğü için Memur Shane'e lanet ediyordum.

Yine de. Tekrar yapmak için bolca zaman vardı.

Duşumu yarılایana kadar randevumuzun ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Görünüşe göre Archer'la olan ilişkimde kör güven aşamasına gelmişim, çünkü sormak aklıma bile gelmemişti.

Bir rcher duştan sonra kafasını yatak odama soktu ve bana "güzel" bir şeyler giymemi söyledi, bu da beni hemen şüphelendirdi. Sırf onu kızdırmak için yırtık bir kot pantolon ve Steele'in grup tişörtlerinden birini giymeyi düşündüm, ama ona uyacak kadar da meraklıydım.

Düğün organizatörümüzle el sıkışırken kendimi pastel mor renkte vücudu saran bir elbise ve bir çift çıplak topuklu ayakkabı giyerken buldum. Evet, ne kadar güzel olduğumu, Archer'ın ne kadar yakışıklı olduğunu ve ne kadar muhteşem bir çift olduğumuzu ballandıra ballandıra anlatan yasal düğün organizatörü.

Sonra yüzüğü görmek istedi.

"Ne yüzüğü?" diye sormak dilimin ucundaydı ama sonra aklıma geldi.

Archer ve ben sahte nişanlıydık ve ben yüzük takmıyordum.

Planda büyük bir boşluk vardı.

"Yeniden boyutlandırılıyor," diye yalan söyledi Archer. "Prensesimin o kadar narin parmakları var ki sürekli düşüyor. Değil mi tatlım?" Neredeyse mırıldanacaktı ve ben de kaburgalarına dirsek atmamak için yanağımı ısırdım.

Onun yerine "Hı-hı," diye cevap verdim. "Elbette."

Düğün planlayıcımız Alyssa, havadaki tüm sevgiden besleniyormuş gibi gözlerinde kalplerle bize bakıyordu. Duygusal bir vampir.

"Prenses," diye fısıldadı mutlu bir iç çekiş ve geniş bir gülümsemeyle. "Bu çok sevimli. İkinizin cennette yapılmış bir eşleşme gibi olduğunuzu görebiliyorum ve yemin ederim bunu tüm müşterilerime söylemiyorum." Kendi şakasına güldü ve ben de karşılık olarak kıkırdamaya zorladım.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı Archer, eğilip yanağımdan öptü, sonra dudaklarını kulağıma götürerek "Ya da cehennem," diye fısıldadı.

Gülümsedim ve Alyssa'nın sadece iltifatlarına gülümsediğimi düşünmesine izin verdim. "Tamam, başlayalım, olur mu?" Ellerini çırpı ve bana

Onu bir masaya kadar takip etmemizi istedi. "Tüm numunelerimi gözden geçirmeye hazırladım ve işimiz bittiğinde pastalar tadım için hazır olacak."

Renk örnekleri ve kâğıt yığınlarıyla dolu bir masaya doğru koşturdu. Shadow Grove iş bölgesindeki bir pastane kafedeydik ama mekân tamamen boştu, öğle vakti olduğu ve caddelerin kalabalık olduğu düşünülürse bu tuhaftı.

"Şimdi," diye devam etti Alyssa, karşımızda oturarak, "telefonda verdiğin talimatlarda o kadar nettin ki Archer, bugün akla gelebilecek *her* detaya kilitlenmemizin ve seni benimle daha fazla toplantı yapmak zorunda kalmaktan kurtarmanın en iyisi olacağını düşündüm. Ne de olsa zamanımız çok kısıtlı, değil mi?" Gülümsemesi hâlâ yerinde duruyordu ama bakışları hızla göbeğimin üzerinde gezindi.

Harika. Ya hamile olduğum için düğün yapacağımızı sanmıştı ya da Archer ona böyle *söylemişti*. Bu konuyu daha sonra konuşacaktık.

"Minnettarım Alyssa," diye cevap verdi Archer, kafasının yan tarafını delip geçen bakışlarımı görmezden gelerek. Sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve elini bacağıma attı, parmakları elbisemin eteğinin hemen altında uyluğumun etrafında kıvrıldı. "Bahsettiğim gibi, nişanlım hâlâ göz ö n ü n d e bir figür ve biz de dikkat çekmemeyi tercih ediyoruz."

Oh. Elbette. Göz önünde olan *bendim*. Bunu söyleyen Bay UFC dövüşçüsü, erkek model milyarderdi. Bu yalanları bu kadar rahat söyleyebilmek için aynada pratik mi yapıyordu?

Alyssa "*Elbette*," diye fışkırdı. "Ve ikinizin de yer aldığı Copper Wolf'un yeni kampanyası, düğün olmadan bile şimdiden çok fazla dikkat çekiyor olmalı."

Ah evet, reklam panoları, dergiler, Archer ve benim üzerimizde birbirimizi yiyip bitirmek üzereymişiz gibi görünen kıyafetlerle boyanmış ucube *otobüsler*. Yani... *öyleydik*. Ama yüzümü her yerde görmeye alışmak biraz zaman alıyordu.

Dudaklarımı yaladım, sonra sıkı bir gülümseme daha verdim. "Uh-huh."

Evet, eğer sürekli yalan söyleyeceksek bu acı verici bir buluşma olacaktı. Yine de muhtemelen sahte bir düğün planlayabilmemizin tek yolu buydu. Archer insanların bizi izleyeceğini biliyordu, katillerimin de izleyeceğini biliyordu. Onlara düğünün bir tuzak olduğundan şüphelenmeleri için hiçbir neden veremezdik, bu yüzden tüm hareketleri yapmak zorundaydık.

Beni şaşırtacak şekilde Archer, Alyssa'ya renk düzeninden çiçek aranjmanlarına, gümüş takımlara ve çarşaflara kadar her şeyin üzerinden geçerken fikrini söylemek konusunda hiçbir endişe duymadı.

Alyssa bir süre sonra bize üç portfolyo sunarak, "Bunlar benim fotoğrafçı seçimlerim," dedi.

Aslında uzun zamandır konuşmaya *ihtiyaç duymamıştım*, sadece Archer bana çok uzun süre sessiz kaldığımı söyleyen o bakışı attığında onayımı sunmuştum. Fakat

Onun dışında, yaptığı seçimlerden oldukça memnundum. Hiçbir zaman düğünü hakkında düşünen bir kız olmamıştım. Buketimde hangi çiçekleri istediğime ya da altın süslemeli tabakların orta süsü ile uyumlu olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Görünüşe göre Archer'ın bir fikri varmış.

"Ah, Nikki'yi kullanacağımızı sanıyordum," diye yorum yaptım ve Archer bana meraklı bir bakış attı. "Yoksa öyle bir şey yok mu? Teknik olarak düğün fotoğrafçısı olmadığını biliyorum-"

"Hayır, bence bu harika bir fikir," diye sözümü kesti ve bana Alyssa'nınkinden bin kat daha samimi bir gülümseme verdi. "Nikki bundan onur duyacaktır, eminim."

"Oh," dedi Alyssa, gözlerini birkaç kez kırptırarak. "Tamam, tabii. Bana ayrıntılarını gönder, ben de koordine edeyim. Nişan çekimi de yapacak mısınız?"

Archer'ın parmakları bir saatten uzun bir süredir uyluğumun iç kısmında nazik daireler çiziyordu, bu yüzden kabul ettiğim için kısmi beyin yetmezliğini suçladım.

Bana şaşkın bir bakış attı, ben de omuz silktim. "Ne? Belki senin *en iyi adamların* da bize katılır." Kaşlarımı kaldırdım ve Archer'ın dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

"Bu harika bir fikir," diye ekledi Alyssa, kocamla aramızdaki cinsel gerilimden habersiz. "Bütün gelin partisi! Aslında görüyorum ki Archer, sağdıç olarak iki arkadaşını listelemişsin ama Madison Kate, senin tarafında kimse yok mu?" Bir kalem açtı ve sanki ona bazı isimler söylememi bekliyormuş gibi defterinin üzerine koydu.

Ama soracağım tek kişi Bree'ydi. Ve öngörülebilir bir gelecek için hastaneye kapatılmıştı, bu yüzden meşru olarak nedime olacak kimsem yoktu.

"Bu konuda sana geri döneceğiz, Alyssa." Archer benim suskunluk anımı örtbas etti. "Kate'in en iyi arkadaşı yakın zamanda bir trafik kazası geçirdi, bu yüzden-"

"Oh, hayır! Çok özür dilerim," diye haykırdı, elini göğsüne bastırarak. "Oh, özür dilerim, evet elbette, öğrendiğinizde bana haber verin." Bize sıkı bir gülümseme verdi ve ben tuttuğumu bilmediğim nefesimi bıraktım.

Bir kadının evlenmek için *birden fazla* en iyi arkadaşa ihtiyacı olması neden beklenirdi ki? Bana oldukça aptalca bir kural gibi gelmişti.

Alyssa saatini kontrol etti. "Sanırım artık pasta seçmeye hazır olmalıyız, tabii bana sormak istediğiniz başka bir şey yoksa?" Eliyle numune yığınının sıvazladı ve bize bir kez daha parlak bir gülümseme verdi. O kadar gülümsemekten yanakları acıyor olmalıydı. Bu hiç doğal değildi.

Archer kaşlarını kaldırıp sorgulayıcı bir ifadeyle bana baktı ama ben başımı salladım. "Hayır," dedim kendi kendime gülümseyerek. "Hayır, çok titiz davrandın." Kapalı kafede çalışan tek personelin bir süre önce getirdiği suyumdan bir yudum aldım.

"Harika!" Sandalyesini geriye yasladı ve telefonundaki bir mesajı kontrol etti. "Pastalar mutfakta. Gidelim mi?" Kendisini devasa ticari mutfığa kadar takip etmemizi işaret etti. Belli ki ya Alyssa ya da Archer her yerin boş olmasını ayarlamıştı çünkü sadece bir aşçı arkada ellerini yıkıyordu.

"Maurice, bu bizim mutlu çiftimiz," dedi Alyssa bizi adamlarla tanıştırtırken, "Archer ve Madison Kate."

Bize kibarca başını salladı ve ellerini kuruladıktan sonra altı farklı mini kekin sunulduğu paslanmaz çelik tezgâha geldi.

"Tebrikler," dedi ve ardından hazırladığı pastaların lezzetlerini tek tek saymaya başladı. İş bittiğinde bize başıyla selam verdi ve mutfaktan çıktı.

Alyssa her birimize birer çatal uzattı ve pastaların tadına bakmamızı işaret etti ama... orada durmuş o lanet gülümsemesiyle bizi izlerken yemek yemenin biraz rahatsız edici bir yanı vardı.

"Şey," diye söze başladım, sonra Archer'a baktım. Bana kaşlarını çatı ve çatalını ilk pastaya batırdı. Pastayı ağzına götürdü ve kremasını *yavaşça* yalarken bakışlarımı üzerinde tuttu.

Tanrı aşkına. Beni öldürmeye çalışıyordu.

"Alyssa, pardon, biraz yalnız kalmamızın sakıncası var mı?" Yapıştırılmış bir gülümsemeyle planlamamıza döndüm.

Bir an tereddüt etti, bana göz kırptı. Sonra bir şeye geç kalmış gibi saatine baktı. "Elbette, tabii. Ben dışarı çıkayım, olur mu?"

Archer benim yerime, "Aslında gidebilirsin," diye cevap verdi.

"Hangisinde karar kıldığımızı sana daha sonra e-posta ile gönderirim."

Kaşları kalktı. "Ama mahremiyetiniz için personele gitmelerini söyledim. İşimiz bittiğinde kapıyı kilitlemem gerekiyor." Ajandasından çıkardığı anahtarı bize gösterdi ve özür dileyen bir gülümseme takındı. "Ve aslında bir resepsiyon mekanını gezmek için geç kalıyorum..."

Ah, bu onun tereddütüydü. Acele etmemizi istiyordu.

"Sorun değil." Archer uzandı ve anahtarı onun elinden aldı. "Kilitleme işini biz halledebiliriz. Gidebilirsiniz." Ses tonunda, Alyssa'ya bu konunun pazarlığa açık olmadığını söyleyen bir emir cümlesi vardı. "Anahtarın bu gece Maurice'e iade edilmesini sağlayacağım."

Alyssa'nın yanakları pembeleşti ve endişeyle dudağını ısırды. Ondan kafe sahibinin güvenini kırmasını istediğimizi düşünürsek haklı bir tepkiydi. Ama Archer D'Ath gerçekten bir şey istediğinde kimse onu reddetmezdi. En azından uzun süre.

"Teşekkür ederim, Alyssa," diye ekledi Archer, ona son bir sözlü itici güç vererek. İnce bir işten çıkarma. "Daha sonra e-posta yoluyla iletişime geçeceğim."

Başını salladı, gülümsemesi kırılıyordu ama eşyalarını toplayıp aceleyle mutfaktan çıktı. Bir süre arkasından bakakaldım, sonra kaşlarımı çatarak Archer'a döndüm.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bir konuda ketum mu davrandı?" Düğün organizatörümüzün davranışlarından çok fazla anlam çıkarmaya engel olamıyordum.

Archer bana yarım bir gülümseme verdi. "Paranoyak olduğunuzda çok sevimli oluyorsunuz, Prenses."

Kaşlarımı çattım. "Siktir git, Günışığı."

"Sadece gerçekten nazikçe sorarsan," diye karşılık verdi, bir kırbaç gibi hızlıydı. "Ne de olsa artık burası bize ait." Anahtarı kaldırdı ve karnıma bir sıcaklık doldu.

"Tamam, tabii, ama ya bu bir tuzaksa?" Kabul etmeme bir bakışlık mesafe kalan seks teklifini görmezden gelerek zorladım. "Ya biri bizi öldürmeye geldiği için bu kadar sinirliyse? Hmm?"

Sırıışı hınzırlaştı ve elleri iki yanıma indi, vücudu beni tezgâha bastırdı. "O zaman, gafil avlanmamak için bir an önce sevişmemiz gerekiyor." Sesi kulağıma karanlık, boğuk bir fısıltıydı ve ifadesi kulak mememi nazikçe ısırmasıyla noktalandı.

İnleyerek onu bir santim geriye ittim. "Ben ciddiylim," diye itiraz ettim. "Kayıtsız kalamayız, değil mi?"

Dudaklarımı öptü, hem sevgi dolu hem de alaycı nazik bir öpücüktü bu. Siktiğimin piçi. "Prenses, her geçen gün daha da yırtıcı bir hayvan gibi düşünmene bayılıyorum ama lütfen bu konuda bana güven. Alyssa Hades için çalışıyor; bize ihanet *etmeye cesaret edemez*. Düşünmesi gereken bir ailesi var."

Çenem hafifçe düştü. "Oh, kahretsin. Tamam o zaman."

Archer dudaklarını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi, sonra tekrar dudaklarımı buldu. Bu sefer beni daha uzun süre öptü ve neredeyse dokunuşunun altında eriyordum. Neredeyse.

"Bekle." Bu sefer onu daha sert ittim. "Bekle. Alyssa düğünümüzün ne kadar yakın olduğundan bahsettiğinde bana *o* bakışı attı."

"Ne bakışı?" diye sordu, ifadesi nötrdü.

Kaşlarımı çattım. "Hamile olduğumu düşündüğünü söyleyen bakış. Ona hamile olduğumu söyledin mi? Çünkü bu konuda çok açık konuşacağım Archer D'Ath. Kartlarda çocuk *yok*."

Kaşları havaya kalktı ve bilinçli bir şekilde geri adım attı. Görünüşe göre bu ifade hoşuna gitmemişti. Eh, çok yazık.

"Bunu ona hiç *söylemedim* Prenses. O öyle sandı ve ben de onu düzeltmedim çünkü bu hikâyemize inandırıcılık katıyor." Ses tonu soğuktu ve bu konuda söyleyecek daha çok şeyi olduğundan emindim. Kahretsin, işte o orgazm gitti.

Kollarımı kavuşturdum, ters ters baktım ve kavga etmeye hazırlandım ama daha bitirmemişti.

"Ama şimdi her şeyi ortaya döktüğümüze göre," diye devam etti ve ben daha bir şey söyleyemeden sözümü kesti. "RİA'nız olduğu için *şu anda* çocuk sahibi olmanız söz konusu olmayabilir. Ama-"

"Oha!" Ellerimi sanki *deliliği* havadan fiziksel olarak silebilecekmişim gibi havaya kaldırdım. "Oha. Sadece lanet *olası whoa*. Dur orada. Bunun benim doğum kontrolümle *hiçbir* ilgisi yok - ki ekleyebilirim, beni çıplak becermeni ve prezervatif aramakla uğraşmamı sağlayan tek şey bu. Çocuklar söz konusu değil çünkü bir kere insanlar beni her gün olmasa da her hafta *öldürmeye* çalışıyor. Takip ediliyorum. Babam beni sattı. Lanet olası bir elmas madenine sahip olduğumu yeni öğrendim. Buna ne dersin? Ben çok gencim, Archer!" Demek istediğimi göğsüne sert bir yumruk atarak vurguladım çünkü bazen kelimelerimin gerekli etkiyi yaratmadığını hissediyordum.

Ayrıca, evet, elbette, Archer'ın gözlerinde parlayan öfke alevini görmek hoşuma gidiyordu. Bağımlılık yapıcı bir şeydi.

"Bunların hiçbirinin bu tartışmada bir önemi yok Kate," diye karşılık verdi. "Uzun bir süre için değil. Katiller, sapık? Onlar geçici. Babanla olanlar? Shadow Grove'a döndüğünde bu konuyu kapatacaksın. Elmas madeni mi? Siktir et. İstersen ver gitsin, ihtiyacımız yok."

Çenem neredeyse yere çarpacaktı. Ondan duyduklarıma gerçekten inanamıyordum.

"Archer," diye hırladım. "Ben on dokuz yaşımdayım. Şu anda bu konuşmayı *yapmıyorum* bile."

Onu yere sermek istememe neden olan bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yakında yirmi yaşına basacaksın."

"*Daha yeni* on dokuz yaşına girdim!" Çığlık attım. "Şu anda neler oluyor? *Tanrı aşkına* Archer, çocuk yapmıyoruz. Nokta."

Çenesi sıkıştı ve şakağındaki damar zonkladı. Oh iyi, onun alfa erkeği göt deliği düğmesini açmışım.

"Kate-" diye karşı çıktı ama ben daha fazla delilikle eğlenmiyordum.

"Hayır!" Elimi yanımdaki tezgâha vurarak bağırdım. "Hayır Archer, bu sadece sen ve benle ilgili bile değil. Steele ve Kody'nin de bu işin içinde olduğunu unuttun mu? Onlar hiçbir yere gitmiyorlar."

Yüzü değişti ve ona bir umut ışığı verdiğimi çok geç fark ettim. "Yani bunun bir çoğunluk kuralı meselesi olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım, yüzündeki değişim karşısında şaşkına dönmüştüm. "Ne? Hayır, hayır! Arch-" Sinirli bir hırıltıyla sözümü kestim. Sonra da içinde bulunduğumuz bu gülünç tartışmayı sona erdirmek için aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Mini düğün pastalarından birini aldım ve onun seksi, inatçı suratında parçaladım.

S Hayatta bazen hepimiz, geriye dönüp baktığımızda gerçekten aptalca, gerçekten pervasızca görünen seçimler yapmışızdır. Bazen bu seçimler kusursuz bir şekilde işe yaradı ve sonuç tahmin edebileceğimizden çok daha iyi oldu.

Bazen de... öyle olmadı.

Archer çilekli-şampanyalı-sünger ve kremalı-peynirli-dondurma kaplı bir karmaşanın içinden bana bakarken bu düşünce aklımdan geçti.

Servis tabağı parmaklarımın arasından kayıp yere düştü ama ikimiz de buna aldırış etmedik. Archer lanet olası ağır çekimde uzanıp gözlerindeki kremayı sildi, sırf bana daha da sert bakabilmek için.

"Tüh," diye fısıldadım.

Yüzündeki pastadan bir avuç daha alıp yere fırlattı. "Tüh mü?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

Evet, belki de bir tartışmayı bitirmek için *en* olgun yol bu değildi. Ama bu benim ne demek istediğimi kanıtlıyordu, değil mi? Annelik yapmama imkân yoktu.

Siktir et, olan olmuştu artık; bari iki katına çıkarayım. Ellerimi kalçalarımaya dayayarak, "Dramatik olma Günışığı," diye söylendim. "Bu sadece kek; seni öldürmez."

Şimşek hızıyla hareket etti. Bir saniye önce iki adım ötemde durmuş, kreması damlıyordu - lanet olsun, bu kekin çok fazla kreması vardı - ve sonra saçlarımı yumruğuna dolamıştı ve elinde bir tabak kek vardı.

"Hayır!" Çığlık attım. "Hadi ama Arch, özür dilerim, tamam mı? Çocukça davrandım. Yüzüne kek sürmemeliydim."

Kaşları kalktı. Ya da sanırım öyle oldu. Hâlâ pastayla kaplı olduğu için yüz ifadesini tam olarak anlamak zordu.

"Oh, üzgünsün, ha?" Sık sık güvendiğim o ince yüz ipuçları olmadan ses tonunu okumak *çok* zordu. Gülümsemeye çalıştığında küçük bir gamzenin belirmesi ya da canı hissettiğinde şakağının zonklaması gibi.

"Evet!" Gözlerim elindeki pastada, ciyak ciyak bağırdım. Bunu gerçekten giymek istemedim. Maurice'in sahip olduğu tüm tatlar arasında en az sevdiğimdi.

hazırlandı. "Evet, özür dilerim. Beni affeder misin?"

Saçlarımı sıkıca kavradı ve yüzümü ona doğru eğecek kadar sertçe çekti. Pasta tehdidiyle bile olsa bu *çok* tahrik ediciydi.

"Madem bu kadar üzgünsün," diye alay etti benimle, "o zaman bunu kanıtla. Öp beni bebeğim.

Ne kadar üzgün olduğunu göster bana."

Yüzüne hâlâ ne kadar kek bulaşmış olduğuna bakarak inledim. *Neden* bu kadar nemli bir kek almıştım ki? Çok fazla krema vardı. "Arch..."

"Kate..." Benimle şakacı bir şekilde alay ediyordu ve görünüşe göre bu benim kriptonitimdi.

Lanet olsun, pastanın büyük bir kısmını silmişti. Dudaklarımı dudaklarına çarptım, tenindeki kremasını yaladım ve şekerli kremanın tat tomurcuklarımın üzerinde yuvarlanmasına izin verdim. Hızlı bir öpücükle kurtulmaya çalışmadım; buna izin vermesinin imkânı yoktu. Bunun yerine onu sertçe öptüm, ağzını yağmaladım ve yüzüme bulaşan yapışkan pisliği görmezden geldim. Bir bezin silemeyeceği bir şey değildi ve oyuncu Archer'ı öpmek buna değirdi.

Ağzıma karşı mırıldandı, dişleri beni bırakmadan önce alt dudağımı çekiyordu.

"Şimdi ödeştik mi?" Çok geniş bir şekilde sırtarak sordum. Neden onun damarına bu kadar basmaktan zevk alıyordum? Kesinlikle gelecekteki terapistim için bir soru.

"Hmm," bana düşünceli bir bakış attı ve aramızda küçük bir mesafe yaratmak için saçımı tekrar çekiştirdi. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Gerçekten anlamalıydim. Ama herif beni bakışlarına kilitlemişti, bu yüzden elindeki kek yüzümün yan tarafına çarptığında irkilmedim bile.

Nefesim kesildi, bir ağız dolusu hastalıklı tatlı karamel kremasını içime çektim. Sonra iyi bir önlem olarak, tabağı tezgâha geri fırlatmadan önce daha sert bir şekilde ezdi.

"Şimdi ödeştik," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Öfke derimin altında kaynadı -her ne kadar bunu ben başlatmış olsam da- ve onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Yine de kımıldamadı. Onun yerine gülmeye başladı.

"Hadi ama Kate, düğün pastalarını tatmak için bundan daha iyi bir yol olabilir mi?" Saçlarımı tutuşu beni çaresiz bırakırken eğilip yüzümün yan tarafında uzun bir çizgi yaladı. "Mmm, benim favorim değil. Başka bir tane deneyelim mi?"

"Hayır!" Başka bir tabağa yöneldiğini görünce çığlık attım. Bu sefer daha hızlı tepki verdim ve kırmızı kadife kek karamel girdabına katılmak için yüzümü bulamadan yoldan kaçtım. Ne yazık ki saçımı hâlâ avuçlamıştı, bu yüzden tamamen kaçamadım.

Pasta göğsümün her tarafına sıçrarken inanamayarak inledim, yarısı elbiseme yarısı da göğüs dekolteme gelmişti. Orosu *çocuğu*.

"Archer!" Saçlarımdaki tutuşu gevşediğinde itiraz ettim ve onu düzgünce ittim. "Bunu nasıl çıkaracağım? Elbisemin her yerine bulaştı!"

Bir parmağını göğüslerimdeki pisliğin üzerinde gezdirip sonra dudaklarına götürürken hınzırca sırıtıyordu. Çok seksi bir şekilde yaladı ve onaylarcasına mırıldandı. "Sakin ol," diye cevap verdi dudaklarını yalayarak. "İşte böyle."

Arkama uzanarak fermuarımı tek bir hareketle indirdi, sonra elbiseyi omuzlarımdan itti. Pasta lekeli kumaş ayaklarımdan dibinde birikti ve dantelli sütyenimin üzerinden göğüslerimi avuçladı.

"Sanırım bunu beğendim." Yüzünü aşağı eğdi ve göğsümün kıvrımındaki kırmızı kadife pastanın bir kısmını yaladı. Daha iyi bir karar vermeme rağmen inledim ve sırtımı onun dokunuşuna doğru eğdim.

"Sen öldün, Archer D'Ath," dedim ona ama tehdidimin gerçek bir ağırlığı yoktu. Muhtemelen gömleğini pantolonundan çekip çıkarırken ellerimin çoktan belinde olması da yardımcı olmamıştı. Yani, adil olan adıldı; eğer ben elbisemi kaybettiysem, o da gömleğini ve pantolonunu kaybetmeyi hak ediyordu.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini hızla çözdü. Göğsümü, boynumu, ağzımı öperken kumaşı geniş omuzlarımdan ittim. Birden üzerimize sıçrayan kek umurunda olmadı. Tek odaklanabildiğim şey pantolonunu çıkarmaktı, böylece-

Archer geri adım attı, pantolonunu ve ayakkabılarını aynı anda tekmeleyerek çıkarmaya çalıştı ama yüzünü sildiği pasta ve krema lekesine bastı. Bir de baktım, sırtüstü yatıyor ve inliyor.

"Oh kahretsin." Güldüm. "İyi misin?"

Cevap olarak sadece inledi ve ben de hâlâ gülerek yanına diz çöktüm. Pantolonu ve boxer-şortu ayak bileklerine dolanmıştı ama aleti hâlâ sertti, yani kendini o kadar kötü incitmiş olamazdı. Koca bebek.

"Prenses?" diye sordu tamamen sahte bir acı iniltisiyle, ben topuklarımdan üzerine oturup pastanın en kötü kısmını yüzümden ve göğsümden temizlerken. "Belimi kırıdığımın oldukça eminim." Dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı, ben de gözlerimi devirdim.

"Öyle mi? Ne yazık. Sanırım beni bu masanın üzerinde beceremeyeceksin." Dizlerimin üzerinde doğruldum ve külotumu aşağı sıyırıp bir kenara attım. "Belki de şuraya oturup kaşıntımı kendim kaşırım."

Sanki bana *meydan okuyormuş* gibi gözleri büyüdü. Şimdiye kadar daha iyi bilmesi gerekirdi. Arkama uzandım, sütyenimin kancasını açtım ve onu da külotumla aynı yöne fırlattım, sonra da dikleşmiş meme uçlarımın üzerinde soluk pembe krema gezdirmeye başladım.

Archer gözleri parlayarak beni izledi ve ben de parmağımı ağzıma götürerek kremayı emdim.

"Mmm," diye inledim son derece abartılı bir şekilde, "nefis."

"Siktir," diye fısıldadı Archer. Pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve üzerime atladı. Sırtım sert zemine çarptı ama başımın arkasındaki eli beyin sarsıntısı geçirmemi engelledi.

"Aman Tanrım," diye soludum, alaycı bir sesle, "bu bir mucize! İyileştin!"

Kıs kıs güldü. Kalçaları yuvarlandı ve sert aletini göbeğime dayadı. "Akıllı ağzının bir erkeğe yapabilecekleri inanılmaz." Kalçaları tekrar sallandı ve ucu içime doğru itti, alay etti ve beni inletti.

"Benim akıllı ağzım mı?" Sırtımı dikleştirdim ve umutsuzca alttan üstüne çıkmaya çalıştım. Gerçi bu nafile bir çabaydı. Archer bundan kurtulmama *asla* izin vermeyecekti, ellerini kalçalarımın altına götürüp beni yere sabitleyerek bunu kanıtladı.

"Evet." Beni, ona olan ihtiyacımı daha da artıran yavaş darbelerle öptü. "Bu ağız."

"Archer," diye inledim, siki ancak içimdeyken benimle alay ederken kıvranıyordum. "Eğer içimi doldurmazsan bu akıllı ağız seni bir saniye içinde ısırarak."

Keskin bir kahkaha attı ama istediğimi yaptı. İçime girerken ciğerlerimdeki hava boşaldı, tek bir hamlede tüm lanet şeyi bana verdi.

"Böyle mi?" diye alay etti.

Söyleyecek söz bulamıyordum, bu yüzden çılgınca başımı salladım, tırnaklarım sırtını tırmalıyordu.

Archer başını tekrar aşağı eğdi. Dili boynumdaki yapışkan keki daha fazla sıyırdı, sonra kulak mememi dudaklarının arasına aldı.

"Seni seviyorum Kate," diye fısıldadı, kalçaları bacaklarımın arasında hareket etmeye başladığında sesi samimiyetle sertleşmişti.

Beni yavaşça becermeye başladığında ona doğru eğilirken inledim, bana tüm gün boyunca benimle alay ettiği şeyi verdi. Dişleri boynumu sıyrıyor, dudakları kek kaplı tenimi öpüyor, emiyor, ona tapıyordu... yine de karşılık olarak bir şey söylememi beklediğini biliyordum. Kendini tutuyordu.

"I..." Başladım ama sonra parmakları meme ucumu buldu ve inledim.

"Evet, Prensese?" diye mırıldandı, etimi parmaklarının arasında yuvarladı ve beni çırpınmaya zorladı. "Sen ne?"

Bir nefes tısladım. "I..."

İçime tamamen yerleşirken kalçaları sallandı. Sonra orada durdu. "Evet?"

İnledim, sonra yanağından biraz kek yaladım. "Ben... sanırım... Senden nefret etmiyorum."

Archer keskin bir kahkaha attı ve başını salladı. "Siktir et, alacağım."

Bu kez ağzı benimkiyle buluştuğunda, alaycı bir yanı yoktu. Dudaklarıma sahip olurken tamamen iş yapıyordu. Kalçaları daha sert, daha hızlı pompaladı ve ben de onu daha sıkı içime çekmek için bacaklarımı vücuduna doladım.

Archer boynumu öperken ve tırnaklarım sırtını tırmalarken dudaklarımdan anlaşılmas küfürler ve inilti dökülüyordu. Onun beni işaretlediği kadar ben de onu işaretliyordum ve içimdeki mağara kadını bunun için çıldırıyordu. Archer ve ben birbirimizin kalplerine ve ruhlarına bu kadar kalıcı bir şekilde kazınmışken bu izlerin bu kadar kolay kaybolması neredeyse hayal kırıklığı yaratıyordu.

Orgazm olduğumda, beni mutfak zemininin yarısına kadar sikmişti ve kığım cilalı betona vurulmaktan donuyordu. Şikayet ettiğimden değil. Keklerin yarattığı karmaşaya rağmen Archer dünyamı sallıyordu.

Birkaç dakika sonra boşaldı, doruk noktamın sancıları içinde onun altında titreyip çırpınmamla kenara itildi.

Çekildi, soğuk zeminde yanımda dinlenmek için yana yuvarlandı, sonra bana bakmak için başını elinin üzerine koydu. Saçlarına ve kirli sakallarına hâlâ pasta ve krema parçaları yapışmıştı ama bu onun seksapeli azaltmıyordu. Lanet olsun, çok şanslı bir kaltaktım.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı, parmaklarını yapış yapış yanağımda gezdirirken gözleri yumuşacıktı. "Sana her baktığımda benim olduğuna tam olarak inanamıyorum."

Parmakları çıplak göğüslerimin üzerinde gezinirken ona kaşlarımı çattım. "Beni uzaklaştırmak için çok uğraştığın için mi?"

"Ve neredeyse başarıyordum," diye mırıldandı, yüz ifadesi hüznüydü. "Bu hayatım boyunca yaptığım en büyük hata olacaktı."

Tüm vücudum ıslak bir makarna gibiydi, ama uzanıp yüzünü kendime çekecek kadar güç topladım ve göğsümde yanan tüm söylenmemiş duygularla onu öptüm. Onu seviyordum. Bunu biliyordum, o da biliyordu. Ama kelimeleri dudaklarımdan zorla dökmeye hazır değildim. Aramızdaki şeyler hâlâ çok taze, çok hamdı.

Bir dahaki sefere beni ittiğinde bunun beni kıracağından korkuyordum.

Daha fazla kelime söylemem için bana baskı yapmadı, sadece parmaklarını zonklayan, aşırı hassas amıma doğru kaydırdı, orada kendi tohumuyla kayganlaştım. Beni okşarken inledim, parmakları birleşik doruklarımızın sonucuyla sıırıslıkam olmuştı.

"Çok ateşli," diye mırıldandı, içime girip çıkan parmaklarına bakarken göz kapakları ağırlaşmıştı. Hâlâ ağrıyordum ama bacaklarımı daha geniş açarak oynamasına izin verdim. Başparmağı klitorisimi buldu ve haykırdım, ama bu onu tekrar sertleştirdi. Bu normal değildi ama bunu sorgulamayacaktım. Belki de uzaylı teorisi doğruydı.

"Arch," diye inleyerek hızla sertleşen sikine uzandım. Elim etrafını sarmış, nefesinin kesilmesini izlerken şaftını aşağı doğru pompalıyordu. Onun tepkilerini görmek beni neredeyse amımdaki parmakları kadar kolay boşaltıyordu.

"Arkanı dön." Elini çekti ve doğrulup oturdu. Emrettiği gibi yapmak için çabaladım, bu emri değiştirirken kendi kalbim heyecanla gümbürdüyordu. "Dizlerinin üzerine çök, Prenses."

Kendini arkamda konumlandırdı, ben ona doğru sallanmaya çalışırken sikinin ucu şişmiş amıma sürtünüyordu. Alçak sesle kıkırdadı, sonra öne uzandı ve bir eliyle saçlarımı topladı. Diğer eli kalçamı parmak izi bırakacak kadar sert kavradı ve bu sadece nefes nefese kalmama neden oldu.

"Çok açık konuşalım, bebeğim," diye mırıldandı, vücuduma geri dönerken, beni uyarılma dalgalarıyla titretti. "Bu tartışmayla işimiz bitmedi."

İçimde bir şok dalgası oluştu ama bana karşılık verme şansı vermedi. Saçlarımdaki eli beni boynumu bükmeye zorlayarak sıkıca çekti. Kalçaları bana çarptı, kocaman siki beni tekrar tekrar doldurdu. Hızı hiç kesilmedi.

Ben ığlık atarak orgazm olana kadar bir kez daha. Ancak o zaman yavaşladı, beni bekledi.

Boşalmadan geri çekildiğinde, bir protesto sesi çıkardım.

Archer ayağa kalkarken karanlık ve şehvet dolu bir sesle kıkırdadı ve ben de topuklarımın üzerine oturdum. Dudaklarımı ayırıp onu ağzıma almam için hiçbir teşvike gerek yoktu.

"Lanet olsun," diye inledi Archer onu daha derine çekip sertçe emerken. Elleri başımın arkasına geldi, parmakları kek kaplı salarımaya dolandı, hızını ayarlarken beni itti ve çekti.

Birkaç dakika sonra boşaldığında, hevesle yuttum, sonra memnun bir sırıtışla arkama yaslanmadan önce her tarafını yaladım.

Archer gülmeye başladı. Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve hayatı buna bağlıymış gibi beni öptü. "Tamamen mükemmel," diye mırıldandı öpücükler arasında, "benim için."

A Archer'ın suratına pasta fırlatmak ve ardından pastane mutfağının her yerinde sevişmek ne kadar eğlenceliyse, temizlemek o kadar zevksizdi. Yüzümdeki, saçımdaki ve göğüslerimdeki pastayı tuvalette yıkamak yeterince kolaydı ama elbisemden çıkarmaya çalışmak? İmkânsızdı.

"Kahretsin Archer," diye çıktım banyodan çıkarken, saçlarımı at kuyruğu yapmış, lekeli elbisemle. "Bu şekilde insan içine çıkamam!"

Dövmeli elini ıslak saçlarının arasından geçirerek sırttı. "Neden olmasın? Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Bakışlarım zehirli bir hal aldı. "Ha-ha-ha, çok bilmiş. Şuna baksana! Göğüslerime boşalmış gibi görünüyorum." Çünkü kahretsin, kek kreması kumaş üzerinde kuruduğunda böyle görünüyordu.

Archer beni ensemden yakaladı ve kocaman gövdesine doğru çekti. "Henüz değil ama bunu ayarlayabiliriz."

Tipik. Sinirli bir şekilde ve biraz da tahrik olarak onu üzerimden ittim ve ayakkabılarımla külotumu bulmak için mutfağa doğru fırladım. Elimi yüzümü yıkamadan önce sütyenimi ve elbisemi bulmayı başarmıştım ama kıyafetimin geri kalanını bir türlü bulamamıştım.

"Merak etme Prenses," dedi Archer beni mutfağa kadar takip ederken. "Benim paltomu giyebilirsin. Kimse sıçramaya meraklı olduğunu anlamaz."

Duraksadım, kolum fırının altına girmişti, az önce ayakkabılarımdan birini orada görmüştüm. "Neye?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Sploshing," diye tekrarladı ve bana muzip bir sırıtış attı. "Bilirsiniz, çıplak sevgilinizi yemeğe bulamak gibi cinsel bir eylem."

Ona burnumu kırıştırdım, sonra ayakkabımı aldım ve *bu* bilgelik incisine hitap etmek için ayağa kalktım.

"Bir kere Günişığı, bu terimi nereden bildiğini merak ediyorum. İkincisi, *bunu sen başlattın!*" Diğer ayakkabımı mutfağın tam karşı tarafında buldum - nasıl olduysa artık- ve ayaklarımı tekrar içine soktum.

Archer bir kahkaha attı. "İlk pastayı *senin* attığını hatırladığıma eminim, Prenses. Fetişlerini benim üzerime yıkmaya kalkma; ben buraya sadece

Seni istediğin şekilde tatmin ederim." Göz kırpması bir üst seviye küçümseyiciydi ve onun sikini tekmeleme arzumu bastırmam gerekiyordu. Çünkü onun aletinin tamamen işlevsel olmasını seviyordum.

"Her neyse." Etrafımda iç çamaşırlarımı aradım ama bulamadım. "Lütfen külotumu bulmama yardım eder misin? Maurice'in yarın iş gününün ortasında dantelli tangamı bulması gerektiğini hiç sanmıyorum."

"Bu mu?" Archer cebinden tanıdık bir dantel parçası çıkarıp sallayarak cevap verdi.

"Evet!" Külotuma uzandım ama gülümseyerek elimden kaptı. Hay amına koyayım. "Ciddi misin?" Tangamı bir kez daha cebine koyarken, "Ciddi misin?" diye sordum. "Aman Tanrım, sen de Steele kadar kötüsün."

Archer'ın tek yanıtı ceketini omuzlarıma atmak ve parmaklarını benimkilerle birleştirmek oldu, "Hadi Kate. Eve gidelim de şu pastayı düzgünce yıkayalım."

Kadınlarının külotlarını çalan sahiplenici sapkınlar hakkında nefesimin altında homurdanıyordum ama sessizce hoşuma gitmişti. Bana yaptıkları tüm aptalca, mağara adamı saçmalıklarını seviyordum. Bana hasarlı deyin, her neyse, yakın zamanda değişmeye niyetim yoktu, bu yüzden hepsi *işe yaradı*.

Elbisemin durumunu kimsenin fark etmeyeceği konusunda haklıydı; paltosu ve çok uzağa park etmediğimiz gerçeği arasında, kimsenin iki kez baktığından şüpheliydim. Aslında fark etmezdi de.

Eve vardığımızda, herhangi bir tartışma bile olmadı. Archer beni doğruca banyoya kadar takip etti, beni çıırılçıplak soydu, sonra da temizlenirken ne kadar kirlenebileceğimizi gösterdi.

Anna hepimizi akşam yemeğine çağırırdı - bu yeni uyguladığı şey -Masaya doğru ilerlerken bacaklarım jöle gibiydi. Oturduğumda bacaklarımın arasındaki acıdan irkildim. Archer duşta bana daha sert vermesi için yalvardığımda sözüme inanmıştı.

"Bebeğim, iyi misin?" Sandalyemi yavaşça masaya çekerken Kody sordu. "Canın yanıyor gibi görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

Yanaklarım kızardı ve saçma bir cevap vermeye başladım. Ama Kody'nin yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu ve dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Evet, onun yatak odası benimkinin karşısındaydı. Archer beni düşumun duvarına yaslayıp sikerken attığım çığlıkları büyük ihtimalle duymuştu.

Hoppala.

Neyse ki Anna o anda elinde dumanı tüten bir tabak aromatik Tayland körisi ile yemek odasına geri döndü. Tabağı masanın ortasına, önceden getirdiği kabarik hindistan cevizi pilavının yanına koydu, sonra ellerini kalçalarına koydu.

"Şimdi, bunun içinde bol miktarda iyi sebze var ve Sawadeka'dan sipariş ettiğin saçmalıklardan bin kat daha lezzetli." Kendisiyle aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Göreceksin. Bu evde o paket servis pisliğinin hiçbirine gerek yok." Çocukların ukalalıklarını beklemeden koşar adımlarla yemek odasından çıktı ve ben de sııttım.

Sipariş vererek hayatımızı riske attığımızı söylediğinden beri Anna en sevdiğimiz paket yemekleri kendi gurme yorumuyla yeniden yaratmayı görev edinmişti. Kabul etmek zorundaydım, onun versiyonları gerçekten çok lezzetliydi.

"Bugünkü düğün planlaması nasıldı?" Steele kendine bir kase yemek hazırladıktan sonra benimkini de doldururken sordu. "Eğlendin mi?" Sırıtişı alaycıydı, sanki benim için ne kadar acı verici olduğunu biliyormuş gibiydi. Şey... ta ki öyle olmayana kadar.

"Hepsi planın bir parçasıydı," diye yanıtladı Archer. Kody'nin yanında, benim karşımda oturuyordu, bu yüzden bana attığı ateşli bakıştan kaçınmak mümkün değildi. "Pastaların tadına bakmaktan özellikle keyif aldım."

Evet. Kızarmıştım. Şerefsiz. Günün birinde, cinsel istismarlarımı üçü arasında açıkça tartışabilecek kadar rahat olacaktım. Görünüşe göre o gün bugün değildi.

Boğazımı temizleyerek şarabımdan bir yudum aldım ve konuyu değiştirmek için arayaşa girdim.

"Memur Shane hakkında endişelenmemize gerek var mı?" Aklıma gelen ilk şeye -tamam, cinsel olmayan ilk şeye- sarıldım. "Scott'ın kayboluşuna oldukça üzölmüş görünüyordu; bu konunun peşini kolay kolay bırakacağını sanmıyorum."

"Memur Shane sorun çıkarmaz bebeğim," dedi Kody küçük bir sırıtışla, çatalını yalayarak.

Kaşlarım kalktı. "Oh? Bu da ne demek?"

"Kate, çocuklara babanla annemin eve geleceğini söyledin mi?" Archer konuyu pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde değiştirdi. Onlara güvendiğim için buna izin verdim. Bir de Memur Shane'in Gölge Korusu'nda kimi tehdit *etmemesi* gerektiği konusunda sert bir ders alacağına dair iyi bir fikrim vardı.

"Öyle mi?" Steele yanımdaki sandalyesine oturdu ve elini dizime attı. "Sanırım düğün için?"

"Evet." Ürperdim. "Tanrı Samuel Danvers'ı topluma dedikodu yapacak bir şey vermekten korusun. Sanki kız arkadaşıyla dünya turuna çıkmak için şirketini bıraktığını fark etmemişler gibi."

"Ama onu öldüreceğiz, değil mi?" Kody sanki tatlı olarak ne yiyeceğimizi tartışıyormuşuz gibi işaret etti.

Babamın yaptığı tüm o korkunç şeyler aklımdan geçti. Çocukken söylediği incitici sözler, sevgisizliği, beni birkaç kez öldürtmeye çalışması, borçlarından kurtulmak için beni *satmış* olması. Bir geneleve düşmem ya da ölmem umurunda bile değildi. Neden benden daha iyisini hak etsin ki?

"Evet," diye cevap verdim, kararlılığım sertleşiyordu. "Evet, öyleyiz."

Steele bacağımı sıktı ve bana orantısız bir gülümseme verdi. "Yarın benimle biraz daha atış talimi yapmak ister misin? Bizim dünyamızda nişancılık üzerine çalışmak her zaman iyidir, güzelim."

Üçüne de baktım, içimi coşkulu bir sevgi seli doldurdu. Yüzde yüz arkamı kolluyorlardı ama beni candan bir kutuya tıkmayacaklardı. Babamı öldürmek kişisel bir şeydi ve hiçbirisi sırf onlar kadar yetenekli olmadığım için beni o andan mahrum bırakamazdı. Bunun yerine, beni eğitmek için ellerinden geleni yapacaklardı.

İşte bu. İşte gerçek arkadaşlık ve saygı buydu.

"Sizler inanılmazsınız, bunu biliyor muydunuz?" Her an içimden taşmak üzere olan duyguları bastırmak için yemeğimden bir lokma alarak mırıldandım.

Steele dizimi tekrar sıkarak sessizce bana aynı şeyi düşündüğünü söyledi. Archer sanki bu bilinen bir gerçekmiş gibi omuz silkti.

Kody bir kahkaha attı. "Yani, öyle olduğumu biliyorum," dedi sırıtarak. "Ama bu iki ölü ağırlığı taşımaktan omuzlarım biraz ağrımaya başladı."

Archer onu kafasından kelepçeledi ve Kody daha çok güldü.

Yine de güzeldi. Her akşam üçüyle birlikte yemek yemek aramızdaki bağı daha da derinleştiriyordu. Biz bir takımdık, bir aileydik. Buna bayılıyordum.

"Keanu Reeves'in yeni filmine gitmek isteyen var mı?" Steele yemeğin sonunda boş tabakları toplarken sordu. "John Wick'le aynı seviyede olması gerekiyor."

Archer alay etti. "Saçmalık."

Steele omuz silkti. "İzleyene kadar bilemeyiz, değil mi?"

"Bana iyi gibi geldi," diye önerdim. "Ama sadece işin içinde dondurma varsa."

"Yemek için mi? Yoksa vücuduna sürmek için mi?" Çalışma odasına girerken Archer kulağıma fısıldadı.

Muhtemelen ondan çok benim canımı yakan elimin tersiyle karın kaslarına vurdum ve cevap vermeyi reddettim. Pislik.

Misilleme olarak koltukta Kody'nin kucağına kıvrıldım, böylece Archer kanepede elleşemedi. O da bunu biliyordu ve otururken bana ters ters baktı. Ben de sırttım ve onu tersledim.

Romantizmin öldüğünü kim söyledi?

Steele mutfaktan dört kase dondurmayla döndü ve bahsettiği filmi açmadan önce onları dağıttı. Kody'nin sıcaklığına sokuldum, film başlarken dondurmamı yavaşça yiyordum.

O da kendi dondurmasını çabucak bitirdi ve filmi izlemekten çok kaşığımı yalamamı izleyerek zaman geçirdi. Aynı anda hem dikkat dağıtıcı hem de eğlenceliydi. Işıkların kapalı olması da yardımcı olmuyordu, bu yüzden ellerinin belimden göğsüme kayması çok kolaydı.

"Kes şunu," diye fısıldadım ona, gülümsemeye karşı koyarak.

"Neyi keseyim?" Boynumun açıkta kalan derisini öptü.

"Ben yemek yerken bana bakmayı kes." Ona sert bir bakış attım. "Bu çok garip."

Kody'nin sırtışı genişledi. "O kaşığı sikimi yalamanı istediğim gibi yalamayı bırak, ben de izlemeyi bırakayım."

"İkiniz de kesin şunu," diye tersledi Archer. "Sikim kalkmışken Keanu Reeves'i izlemek tüylerimi ürpertiyor."

"Katılıyorum," diye ekledi Steele.

Kody sırttı ve Archer'ın tenimde bıraktığı koyu renkli izlerden birinin tam üzerinden şakacı bir şekilde boynumu öptü, bu da beni ürpertti.

Kody'nin kucağında kıvrandığımda Archer, "Kes şunu," diye homurdandı.

Kody'yle eğlenen bir bakış alışverişinde bulunduk ama ikimiz de Archer'ın artık şaka yapmadığını anlayacak kadar akıllıydık. Kadınsı yerlerim zaten yeterince acıyordu; bunun üzerine bir de şaplak yemeye kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Ya da ben...

Archer televizyonun ışığında gözüme takıldı ve Kody'nin kucağında yer değiştirdim. Hayır, hayır, gerçekten istemiyordum. Belki yarın, ama kesinlikle bu gece değil.

Filmi bir süre sessizce izledik ama Kody hayatı buna bağılı olsa bile yerinde duramıyor gibiydi. Parmakları tenimde desenler çizerken ya da dudakları boynuma nazik öpücükler kondururken ne yaptığının farkında bile değildi. Sanki bilinçaltının bir süreliğine dizginleri ele almasına izin veriyor gibiydi.

Bilinçaltının bana sürekli dokunmak istemesi?

Benim kitabımda tam bir bonus.

"Bebeğim," diye fısıldadı kulağıma, filmin doruk noktasında, kahramanın sağa sola ateş ederken bir yandan da kurşunlardan etkilenmiyormuş gibi davrandığı bir yerde.

"Hmm?" Ona dikkatimi vermek için hafifçe döndüm ve kendimi yüzüne sadece bir inç mesafede buldum.

Dudakları şakacı bir gülümsemeye kıpırdadı. "Bu gece senin yatağında uyuyabilir miyim?" İnledim ve dudağıımı ısırdım. "Sadece uyumak mı? Cehennem gibi ağrım var."

Kody'nin gözleri hınzırdı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Acıyı seviyorsun." Lanet olsun ona, çok haklıydı. Yüzümü boynuna yaslayarak bir kahkahayı bastırdım. "Nazik olacağım."

"Saçmalık," diye fısıldadım kıs kıs gülerek. İnkâr etmedi ama eli tişörtümle eşofmanımın arasındaki boşluğu buldu ve oradaki teni okşadı.

"Peki, yapabilir miyim?"

"Yapabileceğini biliyorsun," diye mırıldandım, gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğdim. "İzin almana gerek yok."

Gözleri parladı. "Bunu unutmayacağım."

Steele koltuktan homurdanarak, "Eminim bir programa falan ihtiyacımız var," dedi, belli ki bizi duymuştu. "Bu ilk giren ilk hizmet alır saçmalığı beni paranoyak ve çaresiz yapıyor."

"Ne var ne yok kardeşim?" Archer alay etti ve Steele de ona bir yastıkla suratına vurarak karşılık verdi.

Kody onların dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek beni düzgünce öptü. Ağzı benimkine doğru hareket etti ve dili dudaklarımin kenarında gezinerek içeri girmeyi talep etti.

Dili ağzımı keşfederken ve elleri belimin etini yoğururken boğazımdan küçük bir inilti kaçtı. Eğer dikkatli olmazsam, film gecemiz tamamen farklı bir derecelendirmeye sahip olacaktı.

Dışarıda gök gürledi ve ben irkilerek Kody'nin öpücüğünden koptum. Daha önce yağmur yağmamıştı bile ama bu kadar gürültülü bir gök gürültüsüyle yakında başlayacağı kesindi.

Nabzım hızlandı, fırtınalara olan sevgim içimi yakarken pencerelere baktım. Elbette, bir saniye sonra bulutlar açıldı ve yağmurun sabit, beyaz gürültülü sesi evi doldurdu. Dünyadaki en sakinleştirici seslerden biriydi.

"Başka bir film izlemek ister misiniz?" Steele izlediğimiz filmin jeneriği biterken sordu.

"Hayır," dedim ve mutlu bir iç çekişle Kody'nin kucağına geri yerleştim. "Biraz sakinleşelim ve fırtınayı dinleyelim."

"Sen ve Archer aynı lanet kumaştan kesilmişsiniz, bebeğim," dedi Kody gülerek. "Yağmuru onun kadar seven biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

Archer ve ben karanlığın içinden bir sırtış paylaştık. O zaman bizim için ne kadar garip bir şekilde uygun.

Filmin jeneriği bitti ve televizyon karardı. Artık odadaki tek ışık pencerelerin dışındaki gökyüzünde çakan şimşeklerden geliyordu. Çok romantikti.

"Ben içki almaya gidiyorum," diye duyurdu Archer. "Eğer hepimiz karanlıkta takılıyorsak, en azından biraz sarhoş olabiliriz."

Bu... kulağa hem harika hem de tehlikeli geliyordu. Buna bir takım kaynaşma anı diyebiliriz.

Yüzümü pencerelere doğru çevirdim ve karanlık bulutların üzerindeki güzel ışık parıltılarını izledim. Sonra bir sonraki şimşek çakması hiç beklemediğim bir şeyi aydınlattı.

Ürkek bir solukla dimdik oturdum ve az önce bir adam silueti gördüğüm yere baktım. Ya da gördüğümü sandığım şey buydu.

"Ne oldu?" Steele anında alarma geçerek sordu. "Ne gördün?"

"Dışarıda biri var," dedim ona, sesim korkudan kısılmıştı. "Pencerenin dışında biri duruyordu."

Figürü gördüğüm noktaya baktım ama çok uzun süre başka şimşek çakmadı. Başka bir şimşek avluyu aydınlattığında, figür gitmişti.

Sadece hayal mi görmüştüm? Belki de stres sonunda beni çözüyordu.

"Hadi bir bakalım," dedi Kody, ayağa kalkmak için beni kucağından indirirken.

"Arch!

Çevreyi taramamız gerek!"

Archer hızla odaya geri döndü ama hiçbir soru sormadı. Hiçbiri ışıkları açmadı, ben de bunu onların yaptığı şeylerin arasına koydum.

korkutucu derecede zekiydi. İçerideki ışıkları açmak sadece gece görüşümüzü engeller ve dışarıdan bizi gözetleyenlere karşı bizi aydınlatırdı. Çalışma odasının da evin geri kalanı gibi mahremiyet camı vardı ama biri yeterince yaklaştığında mahremiyet camı bile görülebiliyordu.

Çocuklar verimli bir şekilde çalışıyorlardı. Archer ve Kody çalışma odasının etrafındaki saklandıkları yerlerden silahlarını aldılar ve dışarıyı kontrol etmek için ayrıldılar. Steele geride kaldı, televizyon ünitesinin altından iki tabanca daha çıkardı ve birini bana uzattı.

"Bir şey olmayabilir," dedim ona sakın bir sesle. "Hayal görmüş olabilirim."

"Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi yüzünü buruşturarak. "Sadece benimle kal. Güvenlik ekibini sınırı taramaları ve herhangi bir ihlal olup olmadığını kontrol etmeleri için çağırıyorum."

Çok daha az pencerenin olduğu mutfığa doğru ilerledik ve Steele Sampson'ı aradı. Pencerenin dışındaki ışık parlamaları irkilmeme neden oldu ama bunların el feneri olduğunu anlamam sadece bir saniye sürdü. Muhtemelen Archer ve Kody'ydi.

"Merak etme, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı Steele, kolunu bana doladı ve silahını tezgâhın üzerine koydu. "Biz seni koruruz. Bu hasta heriflerin sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğiz, tamam mı?"

Acı bir kahkaha attım. "Ben mi? Ben *sizin* için endişeleniyorum çocuklar. Sapıgım beni öldürmek istemiyor, henüz değil. Ama kesinlikle siz üçünüzü ortadan kaldırmak istiyor."

Steele ses tonunu sertleştirerek, "Ve bu konuda berbat bir iş çıkarıyor," diye cevap verdi, "Bizi hafife aldı, güzelim. Hepimizi. Onu er ya da geç yakalayacağız ve o zaman senin hakkında düşündüğü *her* şeyin bedelini ödeyecek."

Steele'in sesindeki soğuk şiddet beni ürpertti ama aynı zamanda kalbimi ısıttı. Bu adam benim için dünyanın yanmasını izleyebilirdi. Hepsi yanacaktı.

"Dışarıda kimse yok," diye seslendi Kody. Bir an sonra mutfığa girdi, el fenerini ve silahını tezgâhın üzerine koyarken sırlıslıkladı. Tişörtü kaslarına yapışmış, çıplak ayakları çamur içinde kalmıştı.

"Ayak izleri buldum," diye duyurdu Archer, başka bir kapı aralığından bize katılarak. O da sırlıslıkladı ve çok sinirli görünüyordu. "Al." Telefonunu bize uzattı. Üzerinde çamurdaki bot izlerinin çektiği bir fotoğraf vardı. "Yağmur yıkamadan önce bir fotoğraf çektim. Kate'in birini gördüğünü sandığı pencerenin hemen dışındaydı."

"Akıllıca bir düşünce." Steele resmi yakınlaştırdı. "On bir numara erkek."

Kody, "Ekip şu anda etrafı tarıyor," diye bilgi verdi. "Sampson'ı dışarıda gördüm. Gerçi bu yağmur delilleri hızla yok edecek."

Archer bir elini ıslak saçlarında gezdirerek damlacıkların uçuşmasına neden oldu. "Şimdi fark edildiğine göre, gittiğine şüphe yok. Güvenlik sorununu bir an önce çözmemiz gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Steele.

Midem düğüm düğüm oldu. "Gerçekten güvenlikten birinin bu işe karıştığını mı düşünüyoruz? Onların çok sağlam olduklarını sanıyordum."

"Tek mantıklı açıklama bu," diye cevap verdi Kody, suratı asık bir şekilde. "Hiç kimse tamamen güvenilir değildir. En azından bu odanın dışındaki hiç kimse."

"Umarım öyle değildir," diye mırıldandı Archer. "Sampson eski bir aile dostu ve Phillip'in programından geçti."

Steele homurdanarak bir ses çıkardı.

"Hank de öyle." Haklı olduğu bir nokta vardı.

Kody telefonuna gelen bir mesajı okurken, "James yolda," dedi.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıttı. "Bekçi James mi? Onun olabileceğini mi düşünüyoruz?"

Kody başını salladı. "Hayır, James tüm güvenlik elemanlarımızın geçmişlerini araştırmamıza yardım ediyor. İşe alınmadan önce hepsi detaylı bir incelemeden geçirildi -hepsi ya eski asker ya da eski polis- ama bazen kayıtlar gizleniyor ya da değiştiriliyor. İçlerinden birinin olmaması gereken bir yerde gözden kaçtığından şüpheleniyoruz. Bu kişi her kimse, takipçinin girmemesi gereken yerlere bu şekilde giriyor olabilir."

"Sorun şu ki," diye ekledi Steele, kolu hâlâ bana sıkıca sarılıyken, "Her olayda hangi korumaların görev yaptığı konusunda bir tutarlılık yok. Birden fazlasının olaya karışmış olması da mümkün görünmüyor."

Başımı salladım, hâlâ anlamamıştım. "Ama James bir bekçi. O nasıl-"

Alarm sistemimizin gürültülü sesi evin içinde yankılandığında sorum kesildi. Ellerimi kulaklarıma götürdüm ve Archer'a paniklemiş bir bakış attım. Başını salladı, Kody ve Steele'e eliyle bir işaret verdi, sonra da silahını alıp gitti. Kody diğer tarafa gitti ve kilerin yanındaki bir paneli açarak bir alarm kontrol ekranı ortaya çıkardı. Dört numaralı tuş kırmızı renkte yanıp sönüyordu ve Kody gürültüyü kesmek için hızlıca şifreyi tuşladı.

"Dördüncü bölge!" diye yüksek sesle bağırdı, muhtemelen araştırmaya giden Archer'a.

Kody onun peşinden koşarken bir yandan da telefonundan Sampson'a komutlar yağdırıyordu. Steele ve ben biraz daha yavaş takip ettik. Steele'in bileğimdeki eli bana söylemesine gerek olmayan şeyi söyledi.

Arkamda kal, Cehennem Kedisi.

Benden hiçbir itiraz alamazdı. Dördümüzden üçü haneye tecavüz ve şiddet içeren saldırılar gibi durumlarla başa çıkabilecek nitelikteydik ve ben onlardan biri değildim. Henüz değildim.

Steele ve ben merdivenlerin başına henüz varmıştık ki Archer, "Dördüncü bölge, temiz!" diye seslendi. Sesi sert bir havlamaydı, sanki öfkesini zor tutuyormuş gibiydi.

Kody üst kattaki diğer bölgeleri -muhtemelen yatak odalarımızı, çünkü evin bu kanadında başka pek bir şey yoktu- temizlediğini teyit etmek için seslendi ve Steele benim yatak odama yöneldi.

Hay sikeyim.

"Ciddi misin?" "Dördüncü bölge benim odam mı?" diye tısladım.

Bana cevap vermesine gerek yoktu. Odaya girdiğimizde alarımın kaynağının kesinlikle orası olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Pencерem tamamen kırılmıştı ve masa sandalyem kayıptı. Bunu nerede bulacağımı tahmin etmek için ödöl yok.

Yatağımın ortasında duran kutuya bakarak, "Hadi ama," diye inledim.

Kody kapı aralığından, "Daha da iyi olacak," diye duyurdu. Yüzü asıktı ve onu takip etmemiz için başını salladı.

Koridorun karşısındaki odası da benim dost canlısı mahalle sapığım tarafından ziyaret edilmişti. Yatağı kesilmiş ve yastığına kocaman bir av bıçağı saplanmıştı.

Archer'ın odasında da aynı şey vardı. Steele'in odasında da aynı şey vardı ama burada el yazısıyla yazılmış nota yığınını yırtıp konfeti gibi etrafa saçmak için fazladan zaman harcamıştı.

Kody'nin telefonu bipledi ve kaşlarını çatarak hoparlörü açtı. "Bana iyi haberler ver, Sampson."

"Verecek bir şey yok patron. Adamının nasıl geçtiğini buldum. Kyle ölmüş. Craig de öyle. Buraya gelsen iyi olur." Sampson'ın sesi acımasızdı ve midem daha da düğümlendi. İki muhafız mı ölmüştü? Bu, birkaç düşük seviyeli gangsteri öldürmekten bir adım ileri idi. Bu adamların yüksek eğitilmiş eski askerler olması gerekiyordu.

"Beş dakika içinde orada oluruz," diye cevap verdi Archer. "Buraya bazı hediyeler de bırakılmış. Hata yapmış ve parmak izi bırakmış olma ihtimaline karşı kanıtları paketlemek istiyorum."

Sampson küfretti ve duvara yumruk atmış gibi bir çatırtı duydum. "Tamam. Acele etme; bu ikisi hiçbir yere gitmiyor. Gözün sürekli kızın üzerinde olsun, takviye çağırıyorum."

"Ne tür?" Steele kaşlarını çatmış Kody'nin telefonuna bakarken sordu.

"Pahalı olanlardan," diye yanıtladı Sampson. "Gerçi sizin buna gücünüz yeter."

"Güzel," diye cevap verdi Archer. "Olay yerinizi emniyete alın, yakında orada olacağız."

Arama sona erdi ve ben de *etrafımdakilere* baktım, kendimi bir okyanusta sürükleniyormuş gibi hissediyordum.

"Takviye kuvvet mi?" Kısık bir sesle sordum. Şüphelenecek *daha fazla* insan getirmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ama bunu tamamen yalnız yapamazdık. Hayatta kalmak istiyorsak olmazdı.

Archer başını salladı, sonra alnımdan öptü. "Steele, şu bıçakları torbaya koy. Kody ve Kate, gidip kutunun içinde ne olduğuna bakın. Bazı aramalar yapmam gerekiyor."

Ben daha fazla soru soramadan gitmişti - zaten tam olarak cümle kuramıyordum. Kody elini nazikçe sırtımın küçük kısmına koydu ve beni yağmurun kırık pencereden halıyı ıslattığı ve perdelerin deli gibi estiği yatak odama geri götürdü.

"Açmamı ister misin?" diye sordu, ben de başımı salladım.

Kapağı çevirdi ve içinde kanlı vücut parçaları ya da hayvanlar olmadığı için rahat bir nefes aldım. Bir Barbie vardı ama bu sefer saçları benimki gibi pembe değildi. Sarışındı ve dağınık bir şekilde kesilmişti ve yırtık bir elbise giymişti. Küçük bebeğin yüzüne ağlamış gibi makyaj bulaşmıştı ve ruju neredeyse kan gibi görünüyordu.

Yırtık bir fotoğraf bebeğin annem olduğunu doğruladı. Fotoğrafta çok gençti ama saç ve kıyafet tarzı oyuncak bebeğe çok benziyordu. Biri kolunu anneme dolamıştı ama fotoğraf ikiye ayrılmıştı ve her kimse onu kesmişti.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Kody, kutudan bir dantel parçası çıkardı. Bu bir sütyendi. Ya da eskiden öyleydi. Askılarından biri kopmuş ve dantel kaplarından biri yırtılmıştı. Bandın bir kısmında eski, kurumuş kana benzeyen koyu bir leke vardı.

Yine de alttaki not bize tüm resmi gösterdi.

Eski bir şey olmadan düğün mü olur?

Öğürdüm. Bu annemindi. Bize annemin sütyenini hediye etmişti, bir saldırıya uğramış gibi yırtık ve kanlıydı.

Tiki muhafız ölmüştü, bir diğeri de kayıptı. Archer yaklaşık bir saat sonra eve geri geldi ve bize detayları anlattı. Kyle ön kapıdaydı; gözlerinin arasından vurulmuştu. Craig arazinin doğu tarafında yürüyordu -yatak odamın penceresinin baktığı tarafta- ve boğazı kırık bir cam parçasıyla kesilmişti.

Kayıp gardiyan Trevor artık en büyük şüphelimizdi. Arazinin batı hattında devriye geziyor olması gerekiyordu ama hiçbir yerde bulunamadı. Ayrıca on bir numara erkek ayakkabısı giyiyordu.

"Sampson'ın adamları yolda," dedi Archer, ağır bir iç çekişle masaya otururken. Yanağında bir kan izi vardı ama elleri temizlenmişti. "Sabaha burada olurlar."

Ellerimi Kody'nin bana hazırladığı sıcak kakao bardağına sardım. "Kim bu adamlar? Ve neden şu anda sahip olduğumuz adamlardan daha güvenilir olduklarını düşünüyoruz? Ya da *sahip olduklarımızdan*." İkisinin öldüğünü ve birinin de kayıp olduğunu düşünürsek.

"Paralı askerler," diye yanıtladı Archer, "basitçe söylemek gerekirse. Onlar dünyanın en yetenekli ve ölümcül ajanlarından oluşan bir organizasyon. Onlara ulaşmak kolay değil, kabul ettikleri müşteriler konusunda çok titizler, bir mil uzunluğunda bir bekleme listeleri var ve en önemlisi..." Archer omuz silkerek sözlerini tamamladı.

Kody acımasız bir gülümsemeyle, "Çok pahalı," diye bitirdi. "Ama bu adamlar ve kızlar için para kraldır. Sözleşmeyi kim öderse sadakatleri ona olur, bu kadar basit."

"Peki ya biri onlara bizden daha fazla öderse? Bizi satarlar mı?" Belki aptalca bir soruydu ama daha önce hiç paralı asker tutmamıştım.

Archer başını salladı. "Hayır, bir kontratı kabul ettiklerinde, fiyatı ne olursa olsun aykırı bir şey kabul etmezler. Bu onların iş yapısının bir parçası ve onlara itibar kazandıran da bu. Bir müşteriyi satmak, duyulduğu takdirde gelecekteki tüm işlerin sonu olur."

"Mantıklı, sanırım," diye mırıldandım, sonra kakaomdan bir yudum aldım. Kody çok güzel yapmıştı, krem şanti, küçük marshmallows ve her şeyiyle. "Sabaha burada olacaklar mı?"

"Evet, ama bize sadece bir hafta kadar zaman ayırabilirler." Archer onayladı. "Steele, günün her saati burada olacakları için ana süiti konaklama odasına dönüştürmek için düzenlemeler yapıyor."

Burnumu kırıştırdım. Ana süit babam ve Cherry'nin odasıydı. Oraya adımımı bile atmamıştım ve şimdi bunu değiştirmek gibi bir niyetim yoktu. "Neden babamın burada yaşamasına izin verdin?" diye sordum, bu düşünce birden aklıma geldi. "Neden buranın sahibiymiş gibi davrandı?"

Archer sadece omuz silkti. "Kontratınızı satın aldıktan sonraki aylarda çok aptalca şeyler yaptım Prens. Düşünce sürecimi şimdi açıklayamam."

Kody bir kahkaha attı. "Eminim kendinden nefret etmenin derin çukurlarındaydın ve MK'nın seni bulmaması için hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak istedin."

ne yaptığını anlamaya çalışıyordum."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve gülümsemeye çalıştım. "Tamam, tabii, bunu kabul edebilirim."

Ama o zaman neden buraya taşındınız?"

Archer'ın dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Çünkü belli ki ben bir mazoşistim ve senin bu kadar yakın ama dokunulmaz olmanla kendime her gün işkence etmem gerekiyordu."

Ben de gülümseyerek başımı salladım. "Aptal."

O sırada Steele elinde telefonuyla odaya geri geldi. "Her şey tamam," dedi Archer'a. "Sabah işi ben denetleyeceğim."

Archer başını sallayarak onayladı. "Teşekkürler."

"Peki, şimdi ne olacak? Bu gece yatak odamda uyumayacağım ve bir otele gitmek için ayrılmanın slasher filmi saçmalığı kapsamına girdiğini hissediyorum." Üçüne de baktım ama hepsi bana şaşkın şaşkın baktı. "Hani şu aptal sarışın hatunun evine girilir ve yatak odası darmadağın edilir, o da evden çıkar ve bir tuzağa düştüğü için altı milyar kez bıçaklanır ya, o filmdeki gibi mi? Hayır mı? Tamam o zaman, sizin daha fazla slasher filmi izlemeniz gerekiyor."

Steele orantısız bir sırıtışla, "Ya da sizin daha az izlemeniz gerekiyor," diye yorum yaptı.

"Güvenli bir odamız var," dedi Archer. "Hiçbir şekilde lüks değil ama güvenli. Bu gece orada uyuyabilirsin, yarına kadar tüm hasarı onarmış ve arkadaşlarımızı getirmiş oluruz."

Kaşlarımı çattım. "Ben mi orada uyuyacağım? Peki ya siz?"

Archer elini kirli sakalında gezdirerek, "Tüm o kanıtları SGPD'deki bir arkadaşşıma götürüyorum," dedi. "Bıçaklarda parmak izi ve sütyendeki kanda DNA testi yapılmasını istiyorum. Büyük ihtimalle Deb'e ait olduğunu bulacağız, ama eğer değilse..." Omuz silkti.

"Doğru karar," diye mırıldandım. "Her ihtimale karşı kontrol etmemek aptallık olur."

"Haydi," dedi Kody, sandalyesini masadan geriye iterek. "Sana güvenli odayı göstereyim. İçini yudumlarken uyuyakalacak gibi görünüyorsun."

Tartışmak istedim ama haklıydı. Esnemekten kendimi alamıyordum ve bu güvenli odayı görmeyi çok merak ediyordum. Tabii ki bir güvenli odaları vardı. Archer D'Ath yasal olarak her şeyi düşünmüş gibi görünüyordu.

Kody evin içinden garaja doğru ilerledi, Ferrari koleksiyonunun yanından geçti ve uzak duvardaki gizli bir paneli tıklayarak açtı. Karanlığa inen bir dizi merdiven ortaya çıktı ve kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Ürkütücü, çok mu?"

Sırttı. "Neden olmasın? Drama katıyor, değil mi?" Bir ışık yaktı ve merdivenlerden inerek evin altından geçiyormuş gibi görünen dar bir koridora doğru ilerledi. Koridorda yürürken aşağıya inen başka bir merdiven fark ettim.

"Bu nereden geliyor?" diye sordum.

"Benim odamla Archer'ınki arasındaki çamaşır dolabını biliyor musun?" Kody omzunun üzerinden bana bakarak cevap verdi. "Onun arkasında sahte bir panel var."

"Huh," dedim, "harika. Bekle, nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum? Eğer güvenli bir odaysa, bana daha önce gösterebilirdin diye düşünüyorum."

Kody bana sırttı. "Muhtemelen göstermeliydik, evet. Ama aslında hiçbir zaman *ihtiyaç duyulmayacağından* emindik. İsyan Gecesi'nden sonra ev inşa edilirken Arch'ın koyduğu bir eklentiydi, sonra bunu bir daha hiç düşünmedik. Üçümüz herhangi bir davetsiz misafirle başa çıkabilecek kadar yetenekliyiz, ama-

İçimi çektim. "Ama ben değilim."

Durdu, dönüp bana baktı, eli belime gitti. "Söyleyeceğim şey bu *değildi*. O zamanlar, Kamboçya'dan döndüğünde, hiçbirimiz seni güvende tutmak için ne kadar ileri gideceğimizi bilmiyorduk bebeğim. Tüm bunların nasıl tırmanacağını tahmin edemezdik, ama şimdi oldu, bunun için oldukça memnunum."

Bir kez daha onu takip etmem için beni dürttükten sonra, tek bir kapının bulunduğu koridorun sonuna doğru ilerledik. Kody yan taraftaki kapağı açtı ve yaklaşmamı işaret etti.

"Elini buraya bastır bebeğim." Pürüzsüz yüzeyi işaret etti.

Tereddütle uzandım ve bana söylediği gibi avucumu ekrana bastırdım. Yüzey mavi bir ışıkla aydınlandı ve hemen ardından kapı sessizce açıldı.

Odaya girdiğimizde Kody, "Harika," dedi. "Görünüşe göre Archer son zamanlarda bunu düşünmüş. Buraya son geldiğimde sadece boş bir odaydı."

"Bana biyometrik erişim sağlamak için parmak izlerimi nasıl aldığını sormak ister miyim?" Gözlerimi kısarak Kody'ye baktım, o da bana sırtarak karşılık verdi.

"Bebeğim, hadi ama," diye takıldı, "sinsiliği hafife alma."

Gözlerimi devirdim, sonra odaya baktım. Kody'nin söylediği gibi boş olmaktan çok uzaktı. Aslında, bir kral yatak, kanepeler ve televizyonla tamamlanmış küçük bir stüdyo daire gibi düzenlenmişti. Yan tarafta küçük bir mutfak bile vardı ama buzdolabını hızlıca kontrol edince içinde yiyecek olmadığını gördü.

"Burası o kadar da sıkışık görünmüyor," dedim etrafıma bakarak. "Archer tam bir diva."

Kody dolabı ararken bir kahkaha attı ve yatak için bir kucak dolusu yeni nevresimle çıktı. "Al, biraz çarşaf serelim de uyuyabilesin."

"Pek olası değil," diye homurdandım ama yine de yatağı yapmasına yardım ettim.

İşimiz bittiğinde Kody battaniyeleri geri çekti ve içeri girmemi işaret etti. "Uyumaya ihtiyacın var, bebeğim. Bu sadece saatin neredeyse sabahın ikisi olmasıyla ilgili değil. Bir sürü zihinsel stresle uğraşıyorsun ve bunu atlatmanın tek yolu uyuyabildiğin zaman uyumak."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Söylemesi kolay," diye karşı çıktım. "Bu gece evin *içindeydi*, Kody. Biz evdeyken."

Beni sıcak kucağına çekti ve bir elini saçlarımda gezdirdi. "Biliyorum bebeğim." Sesi yumuşak ve anlayışlıydı. "Ama bu konuda bana güven. O kapı kapandığında? Kimse içeri giremez."

Öfkelendim. "Evet, tabii. Tabii takipçim Archer ya da Steele'i öldürüp sonra da elini kesip sensörde kullanmazsa."

Kody bana *bakabilmek* için geri çekildi. Benden bu kadar etkilendiği için kendi akıl sağlığını sorgulayan türden bir bakış. "Bebeğim, bu berbat bir şey. Ama hayır, o zaman bile işe yaramaz. Biri içeri girdiğinde kapı sadece içeriden açılabilir. Onları içeri almak zorundayız."

"Ah," diye mırıldandım, söz konusu kapıya baktım. Şimdilik hâlâ açıktı ama bunu bilmek aslında oldukça rahatlatıcıydı.

"Kesinlikle," dedi Kody gülerek. "Ŗimdi yatağa gir ve *uyu*, bebeğim."

ŖaŖırtıcı derecede rahat yatağa tırmanmaya baŖladım, sonra kaŖlarımı çatarak ona baktım. "Kalıyorsun, değil mi?"

Sadece bir saniye tereddüt etti, sonra baŖını salladı. "Tabii ki kalıyorum." Kapiya yöneldi ve düğmeye basarak kapattı, bizi güvenli bir Ŗekilde içeri kilitledi, sonra ıŖıkları söndürdü. Duvarların dibindeki LED'lerden oluŖan bir Ŗeritten gelen zayıf bir parıltı, aksi takdirde tamamen karanlık olacak olan Ŗeyi kırdı.

Kody yatağa döndü, kot pantolonunu ve tiŖrtn çıkardı, sonra benimle birlikte yorganın altına girdi. Kollarıyla beni sarıp göğsüne bastırdı ve parmakları saçlarımın arasında gezindi.

"Uyu bebeğim. Ben yanındayım."

Hırsızlık olayından sonra uyumanın mümkün olmadığına dair tüm inancıma rağmen, bir de baktım ki seslerin yumuŖak mırıltısıyla uyanıyorum.

"ŖŖŖt," diye mırıldandım, gözlerimi açma zahmetine girmeden. Bu sesleri tanıyordum. "Uyuyorlar."

KonuŖmaları durakladı, sonra içlerinden biri kıkırdadı. Bir an sonra yatak kaydı ve Steele beni kollarıyla sardı, Kody'nin onları içeri almak için bırakmıŖ olması gereken yeri aldı.

Steele saçlarıma bir öpücük kondurarak, "Uyumaya devam et, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı. "Bugün gitmemiz gereken bir yer yok."

Kody yumuŖak bir alay etti ve Archer benim duyamayacağım kadar yumuŖak bir Ŗeyler mırıldandı ama Steele gitmedi. Hatta sanki beni bırakmaya dayanamıyormuŖ gibi bana daha da sıkı sarıldı.

Hislerimiz karŖılıklıydı.

Bir baŖka el saçlarımı okŖadı ve Archer eğilip yanağımdan öptü. "Tatlı rüyalar, Prenses."

O ve Kody güvenli odadan ayrıldılar ve Steele benimle kaldı, belli belirsiz tanıdık bir melodiyi nefesinin altında usulca mırıldanıyordu.

S teele ve ben günün büyük bir kısmını yeraltındaki güvenli odanın karanlığında kıvrılıp uyuyarak geçirdik ve ancak karnım yankılanacak kadar yüksek sesle guruldadığında yeniden ortaya çıktık.

Üst katta Archer ve Kody'yi mutfak masasında kendilerinden sadece birkaç yaş büyük görünen yakışıklı, siyah giyimli bir adamla otururken bulduk. Anna mutfakta yemek hazırlamakla uğraşıyor ve beslenmesi gereken fazladan boğazlar hakkında nefesinin altında mırıldanıyordu. Bu çok şirindi çünkü yemek pişireceği insanların olmasını da çok seviyordu.

"Zed," diye selamladı Steele adamı. "Bu işte çalıştığını bilmiyordum."

"Steele, seni gördüğüme sevindim," diye karşılık verdi yabancı ayağa kalkıp

Elini sıkmak için uzattı. "Bu senin kızın mı?"

"Madison Kate olarak da bilinir," diye mırıldandım ve adama şüpheyle baktım. Mantık bana onun paralı askerlerden biri olduğunu söylüyordu ama sanki orada dikilmiyormuşum gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum.

"Evet," dedi Steele eğlenerek ve kolunu belime doladı, "Hellcat, bu Zed. O... düşman değil." Ama dost da değil, diye düşündüm.

Zed bana bir aşağı bir yukarı baktı ve kaşları çatıldı. "Çok şirin."

Steele'in belimdeki tutuşu biraz daha sıkılaştı ve Archer başını kaldırıp Zed'in arkasına baktı. Kody kollarını kavuşturup başını salladı, sanki bu adamdaki cesarete inanamıyormuş gibiydi.

Zed dikkatini tekrar Steele'e çevirdi, onların koruyucu tepkilerinden habersiz ya da umursamazdı. "Ve ben bu işte çalışmıyorum. En azından pek sayılmaz. Hades artık Shadow Grove'da gayrimenkul satın aldığına göre çıkar çatışması var."

Steele sanki bu ona çok mantıklı geliyormuş gibi başını salladı ama ben ne yapacağımı şaşırmıştım. Ayrıca açıktan ölüyordum. Steele'in elinden kurtularak mutfaktaki Anna'ya doğru ilerledim ve çocukların her ne hakkında konuşuyorlarsa konuşmalarını bıraktım.

"Bu akşam ne yiyoruz?" Dirseklerimi tezgâha dayayıp sarımsakları ince ince doğramasını izleyerek aşçımıza sordum.

"Pizzalar," diye cevap verdi bana sert bir bakış atarak. "Odun ateşinde pişenlerden, Steele'in eve sipariş edip durduğu kartondan değil."

Kıs kıs güldüm. Anna pek sık küfretmezdi ama Steele'in pizza dükkânı seçimi nedense onu çileden çıkarmıştı.

"Zaten nefis kokuyor," dedim ona gülümseyerek. Babamın çalışanlarının hep gölgede kalmasıyla büyümüştüm, hiçbir zaman gerçek insanlar olarak *var olmamışlardı*. Ama şimdi Anna daha fazla etrafımda olduğu için, onun arkadaşlığını her türlü zevkli buluyordum.

Kaşlarını çattı ama şakacıydı. "Tabii ki öyle," diye mırıldandı. "Sevgiyle yapıyor, koruyucularla değil."

Sırıttım, sonra dönüp çocuklara baktım. Zed gidiyordu, ben de kibarca bir şey yaptım ve ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Tanıştığımıza memnun oldum Madison Kate," dedi küçük, alaycı bir gülümsemeyle. "Yaklaşan nikâhınız için sizi tebrik ederim."

"Seni geçireyim Zed," dedi Archer ve arkadaşıyla birlikte mutfaktan ayrıldı. Ya da *düşmanı olmayanla*.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Kody'nin hâlâ masada oturduğu yere doğru ilerledim. Steele, Archer'ın az önce boşalttığı koltuğa oturdu.

"Ee, kim Zed'i açıklamak ister?" İkisine kaşlarımı kaldırarak baktım. "O paralı askerlerden biri değil mi? Yoksa öyle mi? Kafam karıştı."

Kody elimden tutup beni kucağına çekti ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Günaydın bebeğim."

"Zed örgütün bir üyesi, evet," diye yanıtladı Steele, "ama bu sözleşmede çalışmıyor. Düğününüzün konuk listesini görüşmek için buradaydı." Sivri bakışları sözlerinden daha fazlasını ima ediyordu.

"O Hades'in yardımcısı," diye mırıldandı Kody kulağıma, kimsenin - Anna'nın bile- uzaktan duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle, çünkü *kimseye* güvenmiyorduk. "Düğün günü güvenliğimizi o koordine edecek."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Ama aynı zamanda, bu yeni bilgiyle içimde bir merak dalgası oluştu. Bu planın başarılı olması için büyük ölçüde Timberwolves'a güvendiğimizi biliyordum ve Archer bana her şeyin Hades'in mülklerinden birinde yapılacağını söylemişti, ama henüz çetelerinden biriyle *tanışmamıştım*. Demi dışında.

Çocuklar yeni yönetimlerinin çeteyi medyadan, halkın gözünden uzak tutma konusunda ciddi olduğunu söylediklerinde yanılmamışlardı. Aslında etkileyiciydi. Korkutucu olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Timberwolves'un ikinci sorumlusu o mu?" Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Siz üçünüzden çok daha yaşlı görünmüyor."

"Değil." Steele omuz silkti ama ayrıntı vermedi. Diğer organize suç örgütleri hakkında dedikodu yapmanın iyi bir davranış olmadığını düşündüm.

Archer mutfağa geri döndü ve ağır ağır esnedi. "Prenses, benimle gelin; sizi yeni muhafızlarımızla tanıştırayım."

Kody'nin kucağından inip Archer'ın uzattığı elini tuttum ve beni mutfaktan çıkarmasına izin verdim. Merdivenlerden yukarı çıkarken elimi tuttu ama ana süitin bulunduğu kanada sola dönmek yerine
-Paralı askerlerimizin kalacağı yere, sağa gitti.

"Uh, senin odanda mı?" Kendi kapısını iterek açıp beni içeri çektiğinde gülerek sordum.

Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken bana sırtıttı. "Hayır, ama artık öylesin." Elimi çekerek beni daha da yaklaştırdı ve bir an sonra Archer'ın ağzı kalbimi hızlandıran ve tenimi karıncalandıran aç bir öpücükle benimkini keşfederken sırtımı kapıya yaslamış buldum.

"Sinsi," diye mırıldandım, birkaç dakika sonra dudaklarımı bıraktığında, bakışlarımla buluştuğunda gözleri ısınmıştı. "Eğer beni yalnız bırakmak istiyorsan, sadece sorabilirdin."

Kaşlarını kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun? Steele birkaç saat önce onu seninle birlikte yataktan çıkarmaya çalıştığımda beni bacağımdan bıçaklamakla tehdit etti. Sahiplenici piç. Bütün gün sana sarılmak için aklımı kaçıırıyordum."

Bunu duymak beni bu kadar eğlendirmemeliydi. Eğer bu ilişki yürüyecekse, erkeklerin bir tür denge bulması gerekiyordu. Ya da en azından kıskançlığı bir kenara bırakmaları. Yine de içlerinden biri yanımda biraz daha kalabilmek için şiddet tehdidinde bulunduğu hissettiğim sıcak ışıltıyı inkâr edemezdim. Cehennem gibi sıcaktı.

Yine de Archer'a bakarken sırtışımlı gizlemeye çalıştım. "Artık yalnızım," dedim ona. "Benimle ne yapmak istiyorsun?"

İnledi, vücudu benimkine daha sert çarpıyordu. "O *kadar* çok şey var ki Kate, hiçbir fikrin yok." Dudakları tekrar benimkilere çarparak indi ve beni yutmasına izin verdim.

Tam her şeyin iyiye gittiğini düşündüğüm anda durdu ve elini kafatasımın dibine koydu. "Yine de seni bizimkilerle tanıştırmam gerek. Güvenliğimizi sağlamak ve Sampson'ın ekibi üzerinde kapsamlı kontroller yapmak için en az bir hafta burada yaşayacaklar. Ayrıca Trevor'ı da ayıklamaya çalışacaklar, her ne cehenneme gittiyse artık."

Surat astım. "Yani... beni buraya beni becermek için getirmedin mi?"

Dudaklarında bir sırıtış belirdi ve beni tekrar öptü ama hızlıca ve daha fazla zorlamama izin vermeden. "Keşke," diye mırıldandı, sesi acı doluydu. "Ama senin güvenliğin her şeyden önce gelir. Hadi gidelim."

Ellerimizi tekrar birleştiren Archer beni odasından çıkarıp ana süt kanadına doğru götürdü. Yol boyunca surat astım ve bana baktığında bir kahkaha attı.

"Kes şunu Prenses," diye beni nazikçe azarladı. "Dünden sonra bir molaya ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm zaten."

Uyumadan önce ne kadar ağrım olduğunu hatırlayarak sııttım. Gerçi şimdi iyiydim, yani...

Ana sütin çift kapısına ulaştık ve Archer kapıyı çalmadan iterek açtı. Kabaydı, evet, ama burası onun eviydi, sanırım.

"D'Ath," diye selamladı odadakilerden biri, üzerinde çalıştığı dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp bakmadan. Tek kişilik yataklardan birine oturmuş, sırtını duvara dayamış ve bilgisayarını kucağına almıştı. "Bu o mu?"

"Madison Kate," diye düzeltti Archer, ses tonu keskindi. "Evet, o. Kate, bu Leon." Bana hızlı ve meraklı bir bakışla bakan dizüstü bilgisayardaki adamı işaret etti. Belki yirmili yaşlarının sonlarındaydı, kafası tıraşlı ve kollarını parmak uçlarına kadar kaplayan dövmeleri vardı. Burnunda, gangster imajıyla tamamen çelişen, kare çerçeveli bir okuma gözlüğü vardı.

"Merhaba," dedim ona küçük bir el sallayarak. Leon başını salladı, bakışları çoktan bilgisayarına dönmüştü ve parmakları tuşların üzerinde uçuşuyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Madison Kate," dedi, sesi dalgın geliyordu. "Elinde büyük bir karmaşa var, ha?"

Dudağımı ısırdım. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. "Evet. Öyle de denebilir."

Ağzının kenarı bir gülümsemeye dönüştü ama başını kaldırıp bir daha bakmadı. Her ne üzerinde çalışıyorsa, önemli bir şey olmalıydı.

"Bu Danny," dedi Archer, banyodan biri çıkarken. Kaşlarım havaya kalktı ve bakışlarımı *Danielle*'in kısaltması olduğunu tahmin ettiğim Danny'nin üzerinde gezdirdim.

"Selam." Kız elini uzatarak yanımıza geldi. "Sen Madison Kate olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum."

Saçları sıkıca örülmüştü ve büyüleyici bir gümüş tonundaydı; Leon'la aşağı yukarı aynı yaşta görünüyordu - beklediğimden daha gençti.

ama aynı zamanda hayal ettiğimden daha fazla vajinaya sahipti. Kiralık yardımcılarımızın hepsinin erkek olacağını varsaymam benim hakkımda ne söylüyordu?

"Sen de," diye mırıldandım. Uzattığı elini sıkarken elini etkileyici bir şekilde sıkıca kavramıştı.

Sırıttı. "Bir piliç beklemiyordun, değil mi?"

Doğru kelimeleri ararken kaşlarımı çattım. "Um... hayır? Bununla ilgili bir sorunum olduğundan değil. Sadece en az yüzde doksan eminim ki herkes sizin hakkınızda hepimiz erkekmişsiniz gibi konuşuyor."

Danny omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Organizasyondaki kadın sayısı bir elin parmaklarını *geçmez*, yani çoğu iş sosis festivali gibi."

Leon yatağından bir kahkaha attı ve Danny'ye bir bakış fırlattı. "Görsel için teşekkürler Dan."

O da ona sırtarak karşılık verdi. "Bir şey değil."

"Danny ve Leon güvenlik ekibimiz üzerinde çalışıyorlar," dedi Archer, elini bilinçsizce bana dokunma ihtiyacı duyuyormuş gibi belime koydu. "Kayıp muhafızın gerçekten bizim adamımız mı yoksa o da mı öldürüldü diye araştırıyorlar."

"Ayrıca Kody'ye ilgi duyan şu blogcu hatunu da araştırıyorlar," diye ekledi Leon, gözleri hâlâ bilgisayarındaydı. "İlginç birine benziyor." Bunu söylerken dudaklarında bir gülümseme belirdi ve Danny gözlerini devirdi.

"Seksi demek istiyor. Sunucusunu hacklemiş ve senin oğlanla birlikteymiş gibi davranırken çektiği mastürbasyon pornolarından oluşan bir albüm bulmuş." Burnunu kırıştırdı. "Klas kız."

Leon özür dilemeden omuz silkti. "Onların kafalarının biraz sikilmiş olmasını seviyorum.

Onları cehennem gibi pis yapıyor."

Danny bana sert bir bakış attı. "Ayrıca kocaman memeleri var demek istiyor ve kendisi tam bir meme erkeği."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve Archer iç geçirdi.

"Yine de o bir tehdit mi?" Archer parmaklarıyla belimde daireler çizerek sordu. "Gerçekten umursadığımız tek şey bu."

Leon başını salladı. "Hayır, bundan şüpheliyim. Muhtemelen Kody'ye olan saplantısı için sert bir terapiye ihtiyacı var ama onun dışında zararsız görünüyor."

"Ama," diye ekledi Danny Leon'a ters ters bakarak. "Yine de blog sitesini kapatmak için onu ziyaret edeceğiz."

Bu bilgi omuzlarımdaki yükü biraz hafifletti ve Danny'ye minnettar bir gülümseme verdim. "Bunun için teşekkürler."

Gümüş sarısı kadın gülümseyerek karşılık verdi. "Bize bunun için para ödüyorsunuz. yap."

Archer saatini kontrol etti. "Sampson ekibinin geri kalanını Anna ikinize de akşam yemeği hazırlıyor. Hayır cevabını kabul etmeyecek, o yüzden saat yedi gibi yemek odasına gelin, tamam mı?"

Leon küçük bir selam vererek, "Emredersiniz efendim," diye karşılık verdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Madison Kate," dedi Danny. "Eminim güvenlik açığını kısa sürede kapatabiliriz."

Archer ve ben onları işlerine devam etmeleri için bırakarak odadan çıktık ve aşağı indik.

"İyi birine benziyorlar," diye yorum yaptım.

Bana hızlıca sırtıttı. "Hoş. Çok sık iyi olarak tanımlanabileceklerini sanmıyorum. Bu ikisinin elinde Kody, Steele ve benim toplamımdan daha fazla kan var."

Yüzümü buruşturdum. "Ciddi misin?" Çünkü bu *çok fazla* kan demekti. Danny normal bir kadın gibi görünüyordu, her ne kadar alıngan, iyi tonlu bir kadın olsa da. Leon ise sıradan, mürekkep meraklısı bir bilgisayar ineği gibi görünüyordu.

Archer bana bir gülümseme verdi, sonra parmaklarıyla çenemi yakaladı. "Onların en iyi olmasının bir nedeni var Prenses. Güvenlik ihlalimizi çözebilecek biri varsa o da bu ikisidir. Kim bilir, belki de buradayken bizi takip eden birini yakalarlar."

"Bu iyi olurdu," diye kabul ettim ve onu öpmek için aramızdaki mesafeyi kapattım. "Bunun için teşekkür ederim."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne için?"

Omuz silktim. "Bunun için. Güvenliğimizi elden geçirmeleri için bu paralı askerleri tuttuğum için. *Her ihtimale* karşı bodrumda güvenli bir oda inşa edip içini döşedikleri için. Bilmiyorum, her şeyi bu kadar ciddiye aldığım için. Takipçim kim bilir ne zamandır bana bir şeyler gönderiyordu ve babamın umurunda bile değildi ama senin umurunda. Benden nefret ettiğinde bile beni güvende tuttun. Bu yüzden teşekkür ederim."

Archer'ın gözleri uzun bir süre benimkileri aradı, sonra başını yavaşça salladı. "Bebeğim, bunu zaten açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum," diye fısıldadı, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezinirken. "Senden asla nefret etmedim. Yaptığım şey için beni affetmemiş olsaydın bile, yine de akla gelebilecek her şeyi yapardım."

seni güvende tutmak için. Bu tehditler tamamen ortadan kalkana kadar durmayacağım Kate. Bu konuda sana söz veriyorum."

Beni öptüğünde, her kelimesinde ciddi olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Sorun şuydu ki, o sadece bir insandı. Kimse sonsuza dek söz veremezdi. Archer D'Ath bile.

J Tam da Archer'ın tahmin ettiği gibi Nikki resmi düğün fotoğrafçımız olacağı için çok heyecanlıydı. Mola verdikten birkaç gün sonra kendimizi "nişan fotoğraflarımız" için Rainybanks'teki depo stüdyosunda bulduk, bizden beklenen de buydu.

Son iki fotoğraf çekiminin aksine, bu çekimde yer almaktan rahatsız olmadım. Bir kere, artık Archer'ın manyetik çekimine karşı koymama gerek yoktu. Diğer yandan, Kody ve Steele'in de fotoğraf çekiminin bir parçası olması için ısrar etmiştim. Archer'ın sağdıçları oldukları bahanesini kullanmıştık ama içten içe sadece adamlarımla fotoğraf çektirmek istiyordum.

Bütün bir sabah Archer ve benim birlikte poz verdiğimiz karelerden sonra Nikki önce oğlanların, sonra sadece benim, sonra da dördümüzün fotoğraflarını çekmeye başladı. Üç çocukla da yeterince çalışmıştı, bu yüzden rahatsız edici bir deneyim değildi. Aslında, her şey *çok* rahattı. O kadar ki, sözde Archer'la nişan fotoğrafları çektirirken Steele ve Kody'yle ne kadar rahat olduğumu fark etmedim bile.

Yine de Nikki'nin gözünden hiçbir şey kaçmadı. Çok dikkatliydi ve arka planda kaybolmakta çok iyiydi. Bu yüzden günün sonunda bana en sevdiği karelerden bazılarını gösterdiğinde çenem neredeyse yere çarpacaktı.

Uzun süre hiçbir şey söylemediğimde Nikki, "Merak etme," diye mırıldandı. "Bunları başka kimse görmeyecek. Ama o anları yakalamadan edemezdim." Elini uzatıp düğmeye basarak öne çıkan anları gözden geçirdi ve çok net bir resim çizen bir çiftin üzerinde durakladı.

Ancak bu, birbirlerine deliler gibi aşık olan ve düğünlerine hazırlanan iki insanın resmi değildi. Üç farklı erkeğe deliler gibi aşık olan bir kızın resmiydi ve onlar da ona aşıktı. Lanet olsun, mükemmeldiler... sadece bizim gözlerimiz için.

"İşte düğün koordinatörünüzün istedikleri." Nikki gülümseyerek başka bir klasöre tıkladı ve günün başında Archer'la bana verdirdiği tüm kurabiye kesimi "çift" pozlarını gösterdi. "Gerçi ben diğerlerini tercih ederim," diye fısıldadı ve bana bilmiş bir göz kırptı.

"Göz kamaştırıcılar," diye itiraf ettim, tüm bunların ortaya çıkmasına izin verdiğim için hâlâ zihinsel olarak kendimi azarlıyordum. Eğer suikastçilerim bu düğünün

tam olarak olması gerektiği gibi değildi, o zaman tüm plan boşa gidebilirdi.

Çocuklar odanın diğer ucunda takım elbiselerini değiştiriyor, uzun zamandır görmediğim bir rahatlıkla şakalaşıyorlardı... Onları hiç böyle görmüş müydüm bilmiyorum. Belki de grup olarak birlikte daha fazla şey yapmamız gerekiyordu. Belki de ilişkimizi yürütmenin anahtarı buydu.

"Bunları bana gönderir misin?" Nikki'ye sessizce sordum. "O zaman sil onları? Arch-"

"Başka bir şey söyleme," diye mırıldandı. "Hepsi senin. Ama belki hayatın daha az çılgın olduğunda, tekrar gelmeyi düşünebilirsin? Üç oğlunla birlikte? Hepinizi aynı yatakta görmek için sabırsızlanıyorum." Sırttı ve neredeyse nefesim kesiliyordu.

Yanaklarım kızardı ve başımı salladım ama gülümsememi gizleyemedim.

"Sen ve ben," diye mırıldandım nefesimin altında, beyaz saten gece elbisemi çıkarmak ve makyajımın bir santimini silmek için yanından ayrılırken.

"Her şey yolunda mı?" Soyunma odasına giderken yanlarından geçerken Kody sordu. Yanaklarım Nikki'nin yorumundan dolayı hâlâ sıcaktı ve beynim, beni de getirdikleri ilk çekimde olduğu gibi üçünün de yağ içinde olduğunu hayal ederek dönüp duruyordu. Ancak zihnimdeki görüntüde ben hepsinin ortasında idim ve kimse iç çamaşırı giymiyordu.

İnledim.

"Evet," diye cevap verdim fazla parlak bir gülümsemeyle. "Sadece üstümü değiştiriyorum, sonra gidebiliriz." Bana şüpheli bir bakış attı ama konuyu daha fazla uzatmadı.

Hızlıca **ü z e r i m i** değiştirdim, kot pantolonumu ve atletimi giydim, ardından tasarım gece elbisesini soyunma odasının dışındaki giysi rafına geri koydum.

Nikki'ye veda edip otoparka geri döndüğümüzde arabamızın yanında iki tanıdık gangsterin beklediğini gördük.

"Zane," diye tersledi Archer, tüm duruşu öfkeyle sertleşmişti. "Burada ne halt ediyorsun?"

Azraillerin lideri eğildiği arabamızın yanından kalktı ve abartılı bir çalımla bize doğru geldi.

"Küçük kardeşim," diye alay etti, "seni burada görmek ne güzel."

"Saçmalamayın, Zane. Ne istiyorsun?" Archer kollarını göğsünde kavuşturdu ve hafifçe önüme geçti. Bunu yaptığının farkında olduğundan bile tam olarak emin değildim.

Cass olduğu yerde kaldı, elleri ceplerinde motosikletlerinin yanında duruyordu, sanki başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Burada. Yine de bana küçük bir baş selamı verdi, gözleri iyi olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi keskin bakıyordu.

O koca huysuzu daha düzenli olarak kontrol etmeliydim. Ona en son Steele ameliyattan çıktıktan hemen sonra mesaj göndermişim ve doktorlar bize onun iyi olacağını söylemişlerdi.

"Buraya seni görmeye gelmedik Archer," diye cevap verdi Zane, boynunu büküp kardeşinin etrafından bana bakarak. "Madison Kate, biraz konuşabilir miyiz acaba?"

Kody bir kahkaha attı. "Eğer onunla son konuştuğun gibi bir şeyse, konuşmamı tercih ederim."

Zane'in kaşları kalktı ve Kody'ye yırtıcı bir gülümseme verdi. "Ona aileye katılacağını haber verdiğim zamanı mı kastediyorsun? Bunun için bana teşekkür edeceğini düşünmüştüm. Üçünüzü de onu karanlıkta tutmak için söylediğiniz yalanlardan kurtarmış oldum. Ayrıca... mezardan çıkarılması gereken başka iskeletler var mı?"

İçimi çektim. Müdahale etmezsem bu işin sonu kan dökülmesine varacaktı.

Archer'ın inatçı insan kalkanının etrafından dolanarak ellerimi kalçalarımın koydum ve Zane'e sert bir bakış attım. "Senin için ne yapabilirim, Zane?"

Elbette, benim güvenliğim şeklindeki pazarlık kozunu kaybettiği için kızgın olduğunu biliyordum ama Archer misilleme olarak hiçbir şey yapmamıştı... henüz. Belki de Zane kardeşinin kendisine saldırmasını bekleme paranoyasından hoşlanmıyordu.

Zane gözlerini üç adamıma da dikerek, "Özel konuşalım Madison Kate," diye açıkladı. "Eğer sakıncası yoksa."

"Aslında," diye cevap verdim, "var. Archer, Kody ve Steele'den daha fazla sır saklamayacağım, o yüzden ne söylemek istiyorsan söyleyebilirsin. Böylece beni gittiğin anda tekrarlama zahmetinden kurtarmış olursun."

Zane'in yılanı benzeyen sırtışı ekşidi ve bakışları karardı. Ya bana söyleyecek önemli bir şeyi yoktu ya da bunu herkesin önünde söyleyecek kadar hevesli değildi. Her iki durumda da ruh hali oldukça sert bir şekilde değişmişti.

"Yani, bu kadar mı? Şimdi hepsi mutlu, lanet bir aile mi? *Nişan* duyurusunu gördüm." Alaycı bir şekilde alkışladı. "Tebrikler, küçük kardeşim. Ama zaten evliysen bu hâlâ nişan sayılır mı?"

Archer kardeşinin saçmalıklarına sabrı tükenmiş gibi yorgun bir iç çekti. Onu suçlayamazdım.

"Zane, cidden mi? Sakın bana düğüne davet edilmediğin için üzgün olduğunu söyleme." Archer'ın sesi kuru ve alaycıydı, Zane'in öfkesini kasıtlı olarak dürtüyordu.

D'Ath'ın büyük kardeşi tiksintiyle dudağını büktü. "Kendine bir çocuk gelin almakta bu kadar acele etmeni ironik buluyorum Archer. Büyük büyükbabamızın ders dışı aktiviteleri yüzünden ona karşı takındığın onca yüksek ve kudretli düşünceden sonra, işte onun izinden gidiyorsun."

Göz ucuyla Archer'ın kaskatı kesildiğini fark ettim. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

"Ben o sapık gibi değilim," diye tısladı Archer, Zane'in göğsüne vurmak için bir adım öne çıkarak. "O hasta, sapkın, dengesiz, güç ve para sarhoşu bir piçti."

Zane rahat bir omuz silkti, Archer'ın damarına bastığı için kendini beğenmişti. "Tıpkı sana benziyor kardeşim. Bütün o para ve güç senin aklını başından almış. Sen de karını tıpkı onun Ana'yı satın aldığı gibi satın aldın."

Şaplak.

Kahretsin, Archer sinirlendiğinde çok *hızlıydı*. Zane bir an orada dikilmiş bir şeyler savururken, bir an sonra yere yığılmış, bayılmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında, sonra Cass'e baktım. Bisikletlerin yanındaki pozisyonundan bir santim bile kıpırdamamıştı ama şimdi sadece sinirli görünüyordu. "Cass..."

Ağır bir iç geçirdi ve kamburunu çıkararak bize doğru yaklaştı. "Bunu hak etti," diye gürledi iri adam, hayal kırıklığıyla çete liderine bakarak. "İyi misin evlat?" Sorusu bana ve sadece bana yönelikti. Onlara gösterdiği ilgiye bakılırsa, diğer adamlar var olmayabilirdi bile.

Başımı salladım. "İyiyim," diye cevap verdim. "Sen?"

Cass'in dudakları muhtemelen gülümseme olması gereken bir ifadeyle kıpırdadı. "Zane'le ben ilgilenirim. Siz dördünüz o uyanmadan gitseniz iyi olur, tamam mı?"

Archer hiçbir şey söylemedi ama Cass'in omzuna, *"Bunun için teşekkürler, seni gerçekten takdir ediyorum,"* der gibi bir tavırla vurdu. Ya da öyle bir şey.

Bizimkiler arabaya doğru gitmeye başladılar ama ben bir süre geride kaldım. Zane'le özel olarak konuşmaya hiç niyetim yoktu ama Cass'e güveniyordum. Beni Archer'a geri göndererek hiç gerekmediği halde güvende tutmuştu.

"Buraya gerçekten ne için geldi?" İri yarı, dövmele gangstere sordum. Omuz silkti. "Bilsem ne olacak, bana söylemezdi. Yine de onu heyecanlandıran bir şey buldu."

İçimi çektim, kollarımı kavuşturdum. "Tamam, endişelenme. Eminim önemliyse tekrar deneyecektir."

Cass başını salladı, sonra bir elini kısa sakalının üzerinde gezdirdi. "Gerçekten iyi misin evlat? O çocuklar sana iyi davranıyor mu?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Eğer ilişkilerimi soruyorsanız _."

"Değilim," diye kestirip attı Cass kahkahası atarak. "Demek istediğim eğer Hala seninle uğraşıyorlarsa, ne yapacağını biliyorsun. Beni ara, cesetleri temizleyeyim."

Bu sefer düzgünce güldüm. "Huysuz, gerçekten umursuyorsun. Yine de endişelenme. Onları domuzlara atarım ve kimse kanıt bulamaz." Ona vahşi bir sırıtış attım ve gözleri hafifçe büyüdü.

"Kahretsin," diye mırıldandı, "bu daha çok benziyor. Çık git buradan. Bana mesaj at ve evde güvende olduğunu haber ver."

"Yapabilirim," diye kabul ettim ve otoparkta çocukların arabamızla bekledikleri yere doğru ilerledim. Sonra aklımdan bir düşünce geçti ve Cass'e bakmak için geri döndüm. "Hey, senin kız nasıl?"

Bana attığı bakış saf bir şiddetti ve ben sadece daha geniş sırıttım. Benim tahminim hâlâ ulaşılabilir olduğu yönündeydi. Kendi dramam sona erdiğinde, bu gizemli kadının kim olduğunu bulmam gerekecekti. Bay Huysuz'u bu kadar meşgul ettiğine göre oldukça havalı biri olmalıydı.

"Her şey yolunda mı?" Steele, ben arka koltuğa onun yanına kayarken sordu. Başımı salladım. "Evet, Cass iyi."

Archer park yerinden çıkarken kısa bir kahkaha attı ve Cass'i Zane'in baygın halinin başında bıraktı. "Evet, fena değil."

"Zane'den çok daha iyi," diye ekledi Kody. "Bunu bir gün çözmeliyiz." Burnumu kırıştırdım. "Neyi çözmeliyiz?"

Steele bana sırıttı. "Zane. Kullanışlılığını yitirdi ve artık can sıkıcı olmaya başladı."

"Onu öldürecek misin?" Bu fikir beni neden ürküttü bilmiyorum. Belki Archer'ın kardeşi olduğu için? Ya da bir zamanlar annemi sevdiği için? Bilmiyordum.

Bana cevap veren Archer oldu. "Bugün deęil," dedi dűřünceli bir ses tonuyla. "Ama gűnűn birinde beni çok fazla zorlayacak. řu anda hayatta olmasının tek nedeni ona minnettar olmam."

Dikiz aynasından ona gűz kırptım. "Ne için?"

Kűűk bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sakladığım řeyi sana sűyledi ve iyi ki de sűyledi."

Bakışları benimkileri gűvenli olandan çok daha uzun sűre tuttu, sonra yavaşça  nűműzdeki yola geri d ndű. Hiçbir řey sűylemedim, űnkű haklıydı. Zane istese de istemese de hepimize bir iyilik yapmıřtı.

T Sonraki hafta olaysız geçti. Çok olaysız. Bir sonraki hafta sonu geldiğinde, her gölgede zıplıyor, her telefon sesinde ya da kapı çaldığında irkiliyordum. Basitçe söylemek gerekirse? Berbat bir haldeydim.

Bu yüzden Leon kolunun altına sıkıştırdığı dizüstü bilgisayarıyla çalışma odasına girdiğinde çok rahatladım. Bir paralı asker için o şeye çok bağlıydı. Yine de ben ne bilirdim ki? O ve Danny'den önce paralı askerlerle hiç tanışmamıştım.

"Madison Kate," diye kısa bir baş sallamasıyla beni selamladı. "Adamların buralarda mı?"

Bir kaşık dondurmayı dudaklarıma götürürken kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Neden? Benimle doğrudan konuşmakla ilgili bir sorunun mu var?"

Leon'a karşı bu tavrı takınmam için hiçbir neden yoktu, sadece bana bakan herkesi sinirlendiriyor ve tersliyordum. Takipçim eve girdiği geceden beri *sessizdi*. Paket yok, not yok, ürkütücü telefon aramaları yok. Sanki sıkılmış ve ortadan kaybolmuş gibiydi.

Yine de Leon yemi yutmadı. "Aslında kendimi iki kez tekrarlamak istemiyorum. Danny ve benim yarın gitmemiz gereken başka bir iş var, bu yüzden burada hallettiğimiz her şey hakkında bilgi almam gerekiyor."

Aceleyle doğruldum ve dondurmamı masaya bıraktım. "Kahretsin, pardon, günleri tamamen unutmuşum. Onları alıp beş dakika içinde burada olurum."

Leon umursamıyormuş gibi elini salladı ve ben de koşarak odadan çıktım. Kody ve Archer spor salonunda antrenman yapıyorlardı - benim seansım iki saat daha sürecekti, bu yüzden dondurma yemeye başlamıştım - Steele de havuzda tur atıyordu.

Hepimiz çalışma odasına döndüğümüzde Danny de Leon'a katılmıştı ve elinde kalın bir dosya dolusu kâğıt vardı.

Hepimiz otururken Leon saatini kontrol ederek "Pekâlâ," dedi. "Bir sonraki nöbetçi bu pencereden geçmeden önce beş dakikamız var." Oturduğu yerin karşısındaki pencereyi işaret etti. "O yüzden bunu kısa ve tatlı tutacağız."

"Bize uyar," diye onayladı Archer. "Ne buldunuz?"

Danny elindeki kâğıtları Archer'a uzatarak, "Pekâlâ, öncelikle güvenlik ekibinizin üç üyesinin uydurma geçmişleri var," dedi. "Bildığınız gibi bu bizim işimizde alışılmadık bir durum değil. Ama önlem olarak onları ortadan kaldırmanızı öneriyoruz."

"Tamamdır," diye kabul etti Archer. "Başka ne var?"

"Trevor, kayıp muhafızın?" Leon dizüstü bilgisayarını açıp birkaç tuşa dokunarak söyledi. "Artık kayıp değil." Ekranı çevirerek gözlerinin arasında ve göğsünde en az bir kurşun yarası olan ölü bir adamın görüntüsünü gösterdi. Gömleğini ıslatan kan miktarından bunu söylemek zordu.

"Öldürülmüş mü?" Nefes nefese kaldım.

Danny omuz silkti. "Pek sayılmaz. Yerini tespit ettim ve konuşmaya gittim. Sohbet etmek istemedi." Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da bana vurduğumduymaz bir bakışla karşılık verdi. "Kimse bana ateş edip de yaşayamaz."

Neredeyse gülmek istiyordum ama o çok ciddiye.

"Yani o bizim sızıntımız olabilir mi?" Archer düşünceli bir şekilde çenesine vurarak sordu.

"Öyle görünüyor," diye kabul etti Leon. "Kaldığı yerde bunu düşündüren birkaç eşya vardı, bir kadın iç çamaşırı koleksiyonu ve mülkün etrafındaki güvenlik yayınlarından alınan bazı görüntü kareleri gibi."

"Bekle, Trevor'ın sapığın kendisi olduğunu mu söylüyoruz?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ağızımdan kaçırardım.

Leon bana meraklı bir bakış attı. "Öyle olduğunu düşünmüyor musun?"

Başımı salladım. "Bu çok kolay. Takipçim böyle bir kanıtla yakalanmayacak kadar zeki."

Danny başını salladı. "Bizim de düşüncemiz buydu. Trevor'ın onun içerideki adamı olduğundan ve kanıtın ya yerleştirildiğinden ya da bir tür ödeme olarak verildiğinden şüpheleniyoruz. Araştırmalarımız sırasında Trevor'ın çamaşırhanelerden kadın iç çamaşırı aşırma ile ilgili bir geçmişi olduğunu öğrendik."

"İğrenç," diye fısıldadım, dehşete düşmüştüm.

"Değil mi?" Danny sevimli burnunu tiksintiyle kırıştırdı. "Her neyse, eğer içerideki adam Trevor'sa, en azından senin sapığın mülke girmekte zorlanacaktır. Paket teslimatlarını gizlemek için kamera kayıtlarını geçersiz kılamayacağı da kesin; Leon o işi halletti."

Leon başını salladı. "Dijital baskınız artık bir rahibenin pisliğinden daha sıkı. Erişim yetkisi olan tek kişiler siz dördünüz ve Sampson."

Kody bu benzetmeye bir kahkaha attı ve Danny gözlerini devirdi. "Başka bir şey daha var," dedi, "senin saplantılı

Birkaç gün önce blogcu bir kız. Zararsız biri ve bu olay yüzünden neredeyse altına işeyecekti. *Ancak* istediği gibi blog sitesini kapatmadı, bu yüzden Sırbistan'a gitmeden önce oraya uğrayıp onunla bir kez daha sohbet edeceğiz."

"Ayrıca seni kimin öldürttüğünü de bulduk," dedi Leon sonradan aklına gelmiş gibi. Hemen devam etmediğinde çenem düştü. Sanki gerilimi uzattığını biliyormuş gibi bana sırtıttı. Danny'nin oyun oynayacak havada olmadığı belliydi. İçini çekti ve başını ona doğru salladı. "Archer bize Demi Timber'la birlikte topladıkları bilgileri verdikten sonra doğru ipuçlarının peşine düşmek o kadar da zor olmadı," dedi bana doğrudan. "Archer senin ölümünden kazançlı çıkacak bir amcan ya da kuzenin olduğunu düşündüğünü söyledi ve bu konuda doğru iz üzerindeydi. Katerina ve Abel'in Deb ve Declan adında ikizleri olduğunu zaten biliyordunuz. Çok iyi gizlenmiş olan şey ise Abel'in oldukça küçük kız kardeşi Josephine'di,

Serena adında bir kızı vardı."

"Beni öldürmeye çalışan o mu?" Şaşkınlıkla sordum.

"Pek olası değil," diye homurdandı Leon. "Josephine ve kocası Gunther Zukman, Serena üç yaşındayken öldüler. Serena, baba tarafından büyükannesi ve büyükbabası tarafından, Wittenberg ailesiyle hiçbir teması olmayan katı Katolik bir evde yetiştirildi."

Archer elini sakallı yanağında gezdirdi. "Yani Kate'in benimle evlenmesinden önce mirasa sahip olacak kişi Serena mıydı?"

Leon başını salladı. "Evet, teknik olarak."

"Teknik olarak mı?" Hikâyenin devamını sezerek tekrarladım.

Danny başıyla kâğıtların olduğu dosyayı işaret etti. "Raporun kırk yedinci sayfası. Serena Zukman yaklaşık on yıl önce merdivenlerden aşağı feci bir şekilde düşmüş. Felç geçirmiş ve beyni hasar görmüş. Akli dengesinin yerinde olmadığı ilan edildi ve vekâlet kocasına verildi."

Kaşlarım havaya kalktı. "On yıl önce mi? Yani... Katerina ve annem öldürülmeden hemen önce mi? Katerina'nın Wittenberg'i yönetmesi için atadığı güvenilir CEO da mı? Bu bir tesadüf değil."

Leon esnedi, sonra başını salladı. "Aynen öyle düşünüyoruz. Serena'nın kocası sayfa elli üçte."

Archer raporu çevirerek o sayfayı açtı ve kırk yaşlarında, saçları dökülmüş, tamamen sıradan görünen bir adamın fotoğrafını gördü.

saç çizgisi ve gözlükler.

"Karl Beymen. Serena Zukman ile sözde kazasından üç yıl önce evlendi. Ayrıca uydurma Karl Kruger adını kullanıyor." Leon durakladı, keskin bakışları üzerimdeydi.

Kaşlarımı çattım. "Bu isim benim için bir şey ifade etmeli mi?"

"Etmeli," diye cevap verdi. "Wittenberg'in şu anki CEO'su."

Danny ve Leon gittikten sonra, "Bu hiç mantıklı değil," diye mırıldandım. Uçağa yetişmeden önce *Mrs.Jones4eva*'yı bir kez daha ziyaret edeceklerdi.

Steele dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğilerek, "Katılıyorum," dedi. "Vasiyetsiz bir ölüm durumunda mirasın yaşayan bir sonraki kan akrabasına geçtiği varsayımına dayanarak, Samuel mirasın sıradaki sahibi olacaktır. MK'nın en yakın kan bağı olan akrabası olur."

"Tabii değilse," diye önerdi Kody.

Bu öneriden sonra oluşan sessizlik boğulacak kadar yoğundu ve ben gergin bir şekilde yerimde kıpırdandım. Babam biyolojik olarak benim babam değil miydi? Bu, bana karşı insani duygulardan tamamen yoksun olmasını ve beni satmaya istekli olmasını açıklayabilirdi.

"Biraz sabırlı olun," diye devam etti Kody, "Deb'in MK'yi ailesinden saklamak için pek çok şeyi örtbas ettiğini biliyoruz, değil mi? Ya Kruger Deb'in bir kızı olduğunu *hiç* bilmediyse, sonra buraya gelip Deb'in hamile olduğunu öğrendiğinde onu öldürdüyse -ya da bunu yapması için birini tuttuysa-"

"Zane'in bebeğiyle," diye mırıldandı Archer, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Kody başını salladı. "O zaman şirket karısına *kalır* çünkü başka mirasçıları yokmuş. Deb, ölümü halinde Samuel'i dışarıda bırakmak için vasiyetini özellikle düzenlemişti ama MK'nin adını vermek yerine *kan bağı olan akrabalarını* yazmıştı."

"Peki ne değişti?" Üstüne gittim. "Altı yıl sonra beni bulmasına ve başıma ödül koymasına ne sebep oldu?"

Steele, "Baban," dedi. "Baban boğazına kadar borca batmıştı ve senin güven fonuna nasıl erişebileceğini araştırıyor olabilirdi. Gerçi Deb ve Katerina tarafından kurulmuştu ve neyi kurcaladığına dair hiçbir fikri yoktu. Belki *de bir şekilde* senin biyolojik baban olmadığını öğrendi ve bu yüzden seni sattı."

"Kayıplarını azaltıyor," diye mırıldandım, kelimelerimi acı kaplamıştı.

"Ve aynı zamanda Kruger'ı senin varlığından haberdar etti," diye ekledi Archer iç çekerek.

"Bu sadece bir teori," diye ekledi Kody, "ve kesin olarak çözebileceğimiz bir şey değil, ama..." Omuz silkerek sözlerini tamamladı.

Başımı salladım. "Haklısın. Bu bir teori ama oldukça iyi bir teori. Mantıklı geliyor. Ama Samuel benim babam değilse kim? Archer'la olan evliliğimi neden halka açıklamıyoruz? Evlilik öncesi anlaşmamız mal varlığımın ondan başkasına geçmesini engelliyor, değil mi?"

Kody omuz silkti. "Yani Kruger'ın adamları önce Arch'ı öldürür, sonra da seni. Bum, bum, bitti."

Archer'ın telefonu çaldı, varsayımlarımızın ağır gerilimini kesti ve ekrana baktığında kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" diye sordu telefonu hoparlörden açtığında.

Leon, "Buraya gelip bunu kontrol etmek isteyebilirsin," diye cevap verdi. Danny arka planda kötü bir şeye küfrediyordu ve ben de Archer'a endişeli bir bakış attım. "Adresi ve birkaç resim göndereceğim. Dan ve benim gitmemiz gerekiyor ama birkaç gün izin aldığımızda geri dönmemizi istiyorsanız yönetimle konuşun."

Archer yüzünü buruşturdu. "Olur. Teşekkürler Leon."

"Teşekkür ederim," diye gülerek cevap verdi. "Bazen kas gücü yerine beyin gücü için işe alınmak güzel."

Danny arka planda ona bir şeyler mırıldandı ve o da gülmekten kırıldı, sonra aramayı sonlandırdı.

Bir saniye sonra Archer'ın telefonu gelen birkaç mesajla biyledi ve onları tıklayarak açtı, sonra inledi ve telefonu Steele'e vermeden önce başını salladı.

"Danny ve Leon oraya varmadan önce başka biri *Bayan Jones*'u ziyaret etmiş," diye bilgi verdi, "ve hak iddia etmek için oldukça açık bir mesaj bırakmış."

"Siktir," diye nefes aldı Steele, sonra telefonu Kody ve bana uzattı. Kanepede birlikte oturuyorduk ve ikimiz de görüntülere bakabiliyorduk.

Sonra hemen keşke bakmasaydım dedim.

Kody takıntılı blog yazarı vahşice öldürülmüş, vücudu masa sandalyesine bantlanmış ve korkunç derecede acı verici bir şekilde parçalara ayrılmıştı. Ama en kötüsü, bilgisayar klavyesinin üzerinde oturan, gözlerinin üzerine çarpı işaretleri çizilmiş ve küçük plastik elleri kesilmiş küçük esmer Barbie bebektir.

"Bunu neden yaptı?" Fısıldadım, karnımda safra yuvarlanıyordu. "Danny bu kızın zararsız olduğunu söylemişti. Onu neden öldürdü?"

Archer telefonunu Kody'nin elinden geri aldı ve bize acımasız bir bakış attı. "Sanırım öğrenmek üzereyiz."

Yutkundum ve başımı sallayarak yerimden kalktım. Elbette haklıydı. Oraya bizzat gitmeli ve psikopat sapığının geride bıraktığı diğer ipuçlarını ya da mesajları araştırmalıydık ve bunu biri cinayeti polise bildirmeden *önce* yapmalıydık. Charon ya da Zane'in cep polisleri ortaya çıkarsa, uğraşmamız gereken son şey saçma sapan güç gösterileriydi.

Arabaya doğru giderken hiçbirimiz konuşmadık. Yakında *bir şey* bekliyorduk. Sonuç olarak patlayıcı bir şey olmadan bu kadar uzun süre karanlıkta kalmak sapığının düzeninde yoktu.

Bu son mesajdan çıkardığım tek umut kırıntısı neydi? Mesajı eve teslim etmemişti. Belki de Trevor'ın gitmesiyle erişimi kesilmişti.

Umarım evimizin içinde bir nebze daha güvende olabiliriz.

Hiçbir şey beni *MrsJones4eva*'nın stüdyo dairesine girer girmez çarpan *kokuya* hazırlayamazdı.

"Vay canına," diye mırıldandım. Burnumu tıkamak için elimi kullanarak sığ nefes almaya çalıştım. "Bu o kadar da taze değil."

"Tahminimce birkaç günlük." Steele bana bir çift lateks eldiven uzattı, sonra da kendi ellerine geçirdi. İşimiz bittiğinde bu suç mahallini temizlemesi için başkasına bırakacağımızı tahmin ediyordum.

"Danny, Leon'la birkaç gün önce ziyarete geldiklerini söylememiş miydi?" Çürüyen ceset kokusundan öğürmemeye çalışırken sesim boğuklaşarak sordum. *Kandan* bahsetmiyorum bile. Her yerde kan vardı. Neredeyse üzerine basabileceğim şeylerden korktuğum için odaya daha fazla girmek istemiyordum.

Kody başını salladı. "Ve ondan *sonra* da blogunda yazmaya devam ettiğini söylediler." "Benim tahminim mi?" Steele kadının yatağının yanında durduğu yerden

Ceset. "Sapığın Danny ve Leon'u buraya ilk geldiklerinde takip etmiş, onlar gittikten sonra da blog yazarını öldürmüş."

"Öldükten sonraki blog yazıları mı?" Ben işaret ettim.

Steele uzandı ve açık olan tarayıcı penceresini dikkatle aşağı kaydırды. "Büyük olasılıkla bizim adamımız tarafından gönderilmiş. Bir göz atın. Bunlar her zamanki Kody takıntılı saçmalıkları değil; bunlar MK'ye özel mesajlar."

"Dur," diye solum, akıştaki bir görüntüyü işaret ederek. "Bu benim annem. Hediye kutusundaki sutyenli fotoğraf."

Dördümüz de yanımızdaki çürümekte olan cesedi görmezden gelerek bilgisayar ekranına baktık.

"Bu..." Gözlerimi kısarak fotoğrafa, özellikle de kolunu anneme dolamış olan adama baktım. "Şu saha görevlisi James annemle birlikte mi?"

Patricia Sparrow. Bu *Bayan Jones4eva*'nın gerçek adıydı. Patricia Sparrow yirmi iki yaşında bir kızdı ve on yedi yaşındayken bir partide Kody ile tanıştıktan sonra ona karşı bir saplantı geliştirmişti. Elbette Kody onunla tanıştığına dair hiçbir şey hatırlamıyordu ama Patricia saplantısını tetikleyen kısa karşılaşmayı ayrıntılarıyla anlatan kapsamlı günlük kayıtları tutmuştu.

Patricia ayrıca karanlık internette *MadisonSLUTneeds2die* kullanıcı adıyla çok daha kötücül bir tartışma başlığına ev sahipliği yapıyordu ve bu da onun Kody hayran sayfasının önerdiğinden çok daha acımasız bir çizgiye sahip olduğunu gösteriyordu.

Muhtemelen takipçim onu bu sayfa yüzünden öldürmüştü, çünkü tüm parmakları et yumuşatıcıdan geçmiş gibi görünüyordu ve tartışma başlıklarındaki kendi nefret dolu yorumları keskin, tanıdık bir el yazısıyla derisine kazınmıştı.

Olay yerinden eve geldiğimizde "Beni koruyor," diye mırıldandım. Bir duşa ve cildimi bulaşık teliyle ovmaya ihtiyacım vardı ama o zaman bile burnumdan eski kan ve çürüyen insan kokusunu çıkarabileceğimden şüpheliydim.

Kody elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi. "O berbat seri katil tarzıyla mı? Evet, öyle görünüyor."

İçimi çektim, ellerimi yüzümde gezdirdim. "En azından ölmemi istemeyen bir kişi var."

Kody çarpık bir gülümsemeyle, "Bardağın dolu tarafına bakmak bu," diye onayladı.

Archer aynı fikirde olmayan bir sesle homurdandı. "Henüz."

Ona şaşkınlıkla göz kırptım, beynim noktaları birleştiremeyecek kadar bulanıktı. "Ha?"

Omuz silkti. "*Henüz* ölmeni istemeyen biri, ama sana yapmak istediği şey muhtemelen ölmüş olmayı dilemene neden olacak. Kaç kişiyi acımasızca öldürdüğünü göz önüne alırsak, bazı boktan şeyler yapabileceğini biliyoruz."

Birkaç kez daha göz kırptım, sonra başımı salladım. "Bu iç karartıcı nottan sonra duşa ihtiyacım var. İyi geceler." Elim Kody'ninkinden kurtardım ve aceleyle merdivenlerden yatak odama çıktım. Soygun gecesinden beri yenilenmiş, kırılmaz gizlilik camları takılmıştı.

Duşum hızlıydı ama kaynar sıcaktı ve her yerimi antiseptikle yıkadım. Bir insanın çürüyen insan bedenlerinden ne gibi çılğın hastalıklar kapabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Banyodan sadece külot ve tişörtle çıktığımda, yeni duş almış Archer'ı yatağımanın sahibiymiş gibi yatağıma tırmanırken buldum. Sanırım öyleydi de.

Yorum yapmadım çünkü eve girdiklerinden beri her gece içlerinden birinin benimle uyuması alışkanlık haline gelmişti, sanki yatağımda yalnız kalırsam *uyumamın* mümkün olmayacağı konusunda aralarında anlaşmışlardı. Haklıydılar da.

Esneyerek kollarına girdim ve yanağıımı sert göğsüne dayayarak kıvrıldım. Uzandı ve ışıkları kapattı, sonra parmaklarıyla saçlarımı okşadı.

Bir süre öylece uzandım, Archer'ın kalbinin düzenli atışını dinledim ve o zavallı kıza yapılan tüm korkunç şeyleri hayal ettim. İçimden derin bir ürperti geçti ve midem çalkalandı. Ölmeden önce yaşamış olması gereken *acı* akıl almazdı.

"Uyu Kate," diye fısıldadı Archer, saçlarımı öperek. "Söz veriyorum, bu gece güvendesin. Seni bırakmayacağım."

Öfkelendim ama ifadesine itiraz etmedim. Çünkü haklıydı. *Bu gece* güvendeydim. Peki ya yarın? Ya da ertesi gün? Ya da gelecek hafta? Er ya da geç, şansım tükenecekti.

Bu iç karartıcı düşünceyle, kesilmiş blogcuların ve penceremdeki gölgeli figürlerin kâbuslarıyla dolu huzursuz bir uykuya daldım. Yine de ne zaman irkilip uyansam, Archer beni yatıştırıp tekrar uyutmak için yanımdaydı. Sonunda zihnim yorgunluğa teslim olmuş olmalıydı çünkü bir sonraki bildiğim şey, her zamanki saatimden çok daha geç uyandığımdı.

Kara kara düşünen kötü çocuğımla sarmaş dolaş olmuştum ama o uyumuyordu. Nefes alış verişi sabitti ama parmakları omurgamda öyle bir iz bırakıyordu ki tüm sinir uçlarımı aydınlatıyor ve beni inletiyordu.

"Günaydın Prens," diye mırıldandı alçak bir sesle.

Kelimeler çok zordu, bu yüzden sadece esnedim ve ona daha sıkı sarıldım. Sapıklarla, seri katillerle ve suikastçılarla uğraşmanın canı cehenneme. Sadece yatakta adamlarımla kalmak ve dünyayı görmezden gelmek istiyordum. Bunu istemek çok mu zordu?

İçimi çektim. Tabii ki çoktu. Çünkü bu dış güçlerin hiçbirisi, sırf onlarla uğraşacak ruh halinde olmadığım için ortadan kaybolmayacaktı.

"Saat kaç?" Gözlerimi bir aralıktan fazla açma zahmetine katlanmadan mırıldandım. Gün ışıdıydı, bu kesindi ve ben genellikle şafaktan sonra uyumazdım.

Archer uzun bir nefes verdi, sanki o da sonsuza kadar olduğumuz gibi kalmak istiyormuş gibi kollarını bana doladı. "On gibi."

Şaşkınlık içimde dalgalandı. "Eğitimi atladın mı?"

Archer genellikle Kody'yle sabah beş civarında spor salonunda buluşurdu ve son zamanlarda -eğer onlardan biri yatağıını paylaşıyorsa- ben de izlemeye gelirdim. Okçu'nun sekizgende *büyük bir* hayranıydım ve her zaman da öyle olacaktım.

"Evet," diye yanıtladı. "Zor bir gece geçirdin ve ben de gizlice dışarı."

Ona bakabilmek için başımı arkaya yatırdım, yüzümde şaşkın bir gülümseme belirdi Dudaklarım. "Çok tatlısın *kocacığım*."

Dudakları uykulu bir gülümsemeye kıpırdadı. "Bu dünyada senin için yapamayacağım hiçbir şey yok *karıcığım*. Kody ile bir antrenman seansını atlamak bunların en küçüğü." Avucu yüzümü kavradı, başparmağı alt dudağıının üzerinde gezindi ve bakışları ısındı.

Hızlı bir nefes aldım, gözleri gözlerime kilitlendiğinde ve açık, ham duyguları parladığında içimdeki arzu sel oldu. Milyon yıl geçse de tüm bunları o pislik maskesinin ardında sakladığını tahmin edemezdim. Bana olan aşkının derinliğini asla tahmin edemezdim. Bu sıradan bir flört ya da geçici bir üniversite aşkı değildi. O tamamen içindeydi... ve ben de öyleydim.

"Arch..." Başladım, sonra sesim boğazımda düğümlenince yarıda bıraktım. *Şu anda* tamamen içindeydi ama ruh halinin ne kadar hızlı değişebildiğini görmüştüm. Beni lekeli ruhunun her zerresiyle sevdiğine inanıyordum ama aynı zamanda beni güvende tutmak için beni kendinden uzaklaştıracığına da inanıyordum.

Yine de ne düşündüğümü söylemem için beni zorlamadı. Sadece dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu öpücüğe eğildim ve derinleştirdim çünkü her ne kadar kelimeleri yüksek sesle söyleyemesem de ona nasıl hissettiğimi *gösterebileceğimi* biliyordum.

"Kate..." diye mırıldandı inleyerek, ellerim yanlarından aşağıya inip boxer'ının bel bandına dolanırken. "Kararlılığıı fena halde sınırıyorsun."

"Ne kararlılığı?" Göğsünü öptüm ve boxerını alaycı bir şekilde çekiştirdim.

Sinirli bir hırıltı çıkardı ama parmaklarını saçlarıma geçirdi ve dudaklarıımı tekrar derin bir öpücük için onunkilere götürdü.

"Seni *her* elime aldığımda anlamsızca becermemeye kararlıyım," diye itiraf etti bakışlarındaki hınzırlıkla. "Ama sen bunu öyle bir yapıyorsun ki-"

"Sert mi?" Ben önerdim. Elim şortunun içine kaydı ve kalın ereksiyonunu kavradı. "Beni her fırsatta becermenin nesi yanlış? Şikayet etmiyorum."

Dudakları sırtarak yukarı kalktı ve ben sikini okşarken kalçaları yuvarlandı. "Belki değil, ama..." Başparmağım ucunda daireler çizip ön spermin kaygan boncuklarıyla oynarken protestosu bir iniltiye dönüştü.

"Ama *ne*?" Göğsünü bir kez daha öperek alay ettim.

Derin bir nefes aldığımda elleri omuzlarımı buldu ve beni sırtüstü çevirdi. Kalın kalçası göbeğime çarparak bacaklarımı birbirinden ayırdı. Sanki herhangi bir teşvike ihtiyacım varmış gibi.

Sanki bu yeni bir bilgiymiş gibi, "Tam bir baş belasısın, Prenses," dedi.

Sırttım ve kalçalarımı ona doğru salladım. "Buna bayılıyorsun."

Küfürler mırıldandı ve boynumu öptü, beni titreten ve inleten noktayı hafifçe ısırdı. "*Seni* seviyorum," diye sert bir sesle düzeltti beni, bir elini kalçamın altından geçirip bacaklarımı daha da açtı.

Tişörtüm birbirine karışmış, göğüslerimi zar zor örtüyordu ve külotum da onun sert boyu göbeğime değerken kağıt mendilden yapılmış olabilirdi. Hem de *ıslak* kâğıt mendil.

Kapı açılmadan ve Steele içeri girmeden bir an önce kapım çalındı. Archer'ı üzerimde bulduğunda kaşları hafifçe çatıldı ve neye uğradığını anladığında gözlerindeki arzu parıltısını yakaladım.

"Kardeşim," diye tersledi Archer. "Ne oluyor lan?"

Steele sadece sırttı. "Ne? Bana sahne korkusu yaşadığını söyleme, koca adam. Hellcat'in seyircilere aldırış etmediğini iyi biliyorum." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken bana göz kırptı.

İnlememi yutmaya çalıştım ama bu öneriyle amım zonklarken yine de gizlice dışarı çıktı. Kody'nin dörtlü ilişki önerisi beynimde dönüp duruyordu ama Archer henüz *üçlü* ilişkiye bile girmemişti.

"Siktir git, sik kafalı," diye karşılık verdi Archer arkadaşına. "İstersen izle; belki bir şeyler öğrenirsin."

Oh, evet.

Archer dudaklarımı bir başka parmak kıvrımlı öpücükle yakaladığında, Steele'in bakışlarını tuttum ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek piercing'ini göstermesini izledim. Sonra acı içinde kaşlarını çatı.

"Blöfünü görmeyi ne kadar istesem de Arch," dedi iç çekerek, "aslında bir haberle geldim."

İnledim, ama iyi anlamda değil. Archer bir küfür savurdu ve ince battaniyenin ereksiyonunu gizlemek için hiçbir şey yapmadığı yanıma yatmak için yuvarlandı.

"Ölü, sakatlanmış insan haberleri mi?" Ürperdim. "Ya da patlayan araba haberleri?"

Steele sırtıttı. "Terazinin cehennemi, Hellcat. Ama... bunların ortasında bir yerde." Bakışlarını Archer'a çevirdi. "Annemle babam az önce telefonda konuşuyorlardı."

Archer daha büyük bir tutkuyla tekrar küfretti. "Ne istiyorlardı lan?"

Ses tonundaki keskinlik Archer'ın Steele'in ailesi hakkında ne hissettiğini tam olarak anlatıyordu. Steele'in onları bir araba bombasına benzettiği gerçeği mi? Her şeyi anlatıyordu.

Steele gergin bir sesle, "Rachel'ın anma töreni önümüzdeki hafta sonu," dedi. "Bunun için beni evde istiyorlar."

Archer alay etti. "Eminim istiyorlardır. Onlara kendilerini becermelerini mi söyledin?"

Steele küçük bir yüz buruşturması yaptı ve kalbim onun için acıdı. Ailesiyle arasında her ne olduysa, bunun için hâlâ acı çekiyordu.

"O kadar kolay değil kardeşim," dedi Steele Archer'a iç çekerek ve başparmaklarını kot pantolonunun kemer köprülerinden geçirdi.

Archer inledi ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Biliyorum."

Doğrulamak ve Steele'e tüm dikkatimi vermek için çabaladım. "Ne zaman gitmen gerekiyor?"

İç çekerken omuzları çöktü. "Bugün. Şimdi. Rachel'ın *nefret* edeceği tüm bu aptalca *etkinlikleri* onun adına planladılar. Ama hepsine katılmamı istiyorlar. Hürmetkâr oğulları rolünü oynamamı falan."

Archer yorganı arkaya attı ve kot pantolonunu yerden aldı. "Pekâlâ, bana on dakika ver, ben de bize bir jet ayarlayayım."

Steele başını salladı. "Hayır dostum, benimle gelmiyorsun." Kısa bir kahkaha attı. "Teklifin için minnettarım, beni yanlış anlama. Ama sen basının önünde babamı yumruklamadan da bu iş yeterince acı verici olacak."

Archer ofladı pufladı. "Bu *bir* kez oldu ve o bunu hak etti."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Bu hikâye için ölüyordum ama şimdi sormanın sırası değildi.

Steele, "Her zaman hak ediyor," diye onayladı. "Ama ben iyi olacağım. Bütün hafta sonunu zil zurna sarhoş geçireceğim ve beni aşağılayan zengin heriflerle kavga edeceğim. Tedavi edici olacak."

Archer yüzünü buruşturdu. Kot pantolonunun düğmelerini ilikledi, sonra elini tekrar saçlarında gezdirdi. "Bence seninle gelmeliyiz. Eğer Kevin denerse-"

Steele, Archer'ın söylemek üzere olduğu şeyi keserek, "Yapmayacak," diye tersledi. "Bir *boka* kalkışmayacak yoksa onu öldürürüm, o da bunu çok iyi biliyor. Bu işin peşini bırak Arch; Pazartesi ilk iş döneceğim." Arkadaşına uyarıcı bir bakış fırlattı, sonra bakışlarını yumuşatarak üzerimden geçti. Topuklarının üzerinde döndü ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Telaşla iri gözlerimi Archer'a çevirdim. "O...?"

Archer sadece başını salladı. "İyi olmaktan çok uzak. Onunla konuşabilir misin? Şu anda ayrılmak güvenli değil. Belki senden gelirse dinler."

O daha cümlesini bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım bile. "Evet, tabii ki." Yataktan fırladım ve üzerime bir kot pantolon geçirdim.

Archer odadan çıkmadan önce kolumdan tutup beni kendine çekti ve sertçe öptü. "Teşekkür ederim, Kate."

Başımı salladım. "Teşekkür edecek bir şey yok." Çünkü Archer *Kevin*'den söz ettiğinde yüzünde beliren o acı dolu ifadeyi bir daha görmemek pahasına Max Steele için yeri göğü inletirdim.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek Archer'ı tekrar öptüm, hızlıca, sonra da kıcımlı Steele'in yatak odasına soktum. Yatağının ucunda durmuş, ne topladığını pek de umursamıyormuş gibi kıyafetlerini bir çantaya atıyor, güzel yüzünü gölgeleyen derin bir kaş çatıyordu.

"Hey," dedim odasına girerken. Kıcımlı yatağın üzerine, çantasının yanına tünedim. "Konuşmak ister misin?"

Bana hızlı, esprisiz bir gülümseme fırlattı. "Pek sayılmaz. Seni buraya Archer mı gönderdi?"

Başımı salladım. "Archer D'Ath beni hiçbir yere göndermiyor, çok teşekkür ederim. Buraya geldim çünkü *endişeliyim*. Lütfen biraz konuşabilir miyiz?"

Tereddüt etti, elinde katlanmış bir tişört hala açık çantanın üzerinde duruyordu, sonra gözleri benimkilerle buluştu ve omuzları çöktü.

"Konuşacak bir şey yok, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, bakışları benimkilerden uzaklaştı ve kaşlarını çatmama neden oldu.

"Yalanlar ve sırlar hakkında ne demiştik Max?" Ses tonumu sert tuttum ve burnu kırıştı.

Eşyalarını bir kenara atarak yanımdaki yatağa yığıldı. "Evet, iyi noktaya değindin güzelim." Bir an için yüzünü kollarının arasına gömdü.

Yanına uzandım ve başımı elime yasladım. "Peki, konuş benimle. Bilmediğim ne var? Archer yalnız gitmen konusunda neden bu kadar endişeli? Bunun sapığımdan korunmandan daha fazla bir şey olduğu izlenimine kapıldım, ki bunun şu anda çok geçerli bir endişe olduğunu da eklemeliyim."

Steele yüzünü kollarının üzerinde kaydırarak bana baktı. "Çünkü benim annem ve babam asla çocuk sahibi olmamaları gereken iğrenç insanlar."

Dudağımı ısırdım, Steele'in çocukluğu için duyduğum üzüntü içimi kapladı. "O kadarını anladım. Kevin senin baban mı?"

Steele yüzünü buruşturdu. "Evet."

Bunun neden can sıkıcı bir konu olduğunu açıklamadı, ben de onu zorlamadım. Hazır olduğunda bana anlatırdı. Ama neden bu kadar keyifsiz olduğunu anlamak için Rachel'in anıtı hakkında biraz daha bilgi sahibi olmam gerekiyordu.

"Takipçim dışında, yalnız gidersen güvenliğinden endişe etmen için başka bir neden var mı?" Ona dikkatlice sordum. Onun için endişeleniyordum ama ısrarcı ve meraklı görünmek de istemiyordum.

Başını iki yana salladı. "Oradayken karaciğerime vereceğim zararı saymazsan hayır."

Kaşlarımı çattım. "Henüz içki bile içmemen gerekiyor. Hâlâ iyileşiyorsun."

Görünüşe göre bu komikti, çünkü kıs kıs güldü ve bana şirinlik yapıyormuşum gibi bir bakış attı. Şerefsiz. Ayağım kıkında olsa ona şirinliğimi hemen gösterirdim.

"Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, bir kolunu belime dolayarak. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Kaşlarımı çattım ama beni daha yakına çekmesine izin verdim. "Tutamayacağın sözler verme, Max Steele." Onu usulca dudaklarından öptüm ve yan döndüğünde vücudumu onunkine yaklaştırdım. "Sadece beni götürmeye ne dersin? Ailenle tanışmak isterim, boktan insanlar olsalar bile."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Ailemle tanışmak mı istiyorsun, Cehennem Kedisi?"

"Şey, evet. Bir aşamada muhtemelen aileni kız arkadaşınla tanıştırmam gerekecek, değil mi?"

Steele'in gülümsemesi daha da genişledi. "Kız arkadaşım, ha? Bu hoşuma gitti. Ama hayır. Dürüst olmak gerekirse Cehennem Kedisi, onlarla tanışmanı asla istemiyorum. İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun ve onlar en kötüsünden başka bir şeyi hak etmiyorlar." Yorgun bir iç geçirdi. "Rachel için yapacağım anma törenini aradan çıkaracağım -çünkü o benim ikiz kardeşimdi ve onu *tüm* kalbimle seviyordum- ama sonra ailemle bağlarımı koparmak için elimden geleni yapacağım."

Dudağımı ısırdım, tartışmak istiyordum ama yapamayacağımı da biliyordum. Tüm hikâyeyi bilmiyorken olmazdı. Bunun yerine, ona güvenmeli ve eve döndüğünde ihtiyaç duyduğu destek olmalıydım.

"Tamam," diye mırıldandım. "Ama güvenlik görevlilerinden birini yanına almalısın." Kaşları çatıldı ve tartışacağını biliyordum.

"Tartışmaya açık değil Max," dedim sert bir sesle. "Yanına bir koruma al, zırh giy, ne yapman gerekiyorsa yap ama bana tek parça halinde dön. Anlaşıldı mı?"

Kaşları gülümsemeye dönüştü. "Evet efendim."

Gözlerimi kısarak ona baktım, şüpheliydim. "Güzel. Eğer vurulduğunu, havaya uçtuğunu ya da boğulduğunu duyarsam-"

"Hellcat," Steele sırtarak sözümü kesti. "Sağ salim eve döneceğim. Söz veriyorum." Kaşlarımı çattım ve başparmağıyla alnımdaki kırışıklıkları düzeltti. "Dört gün içinde dönmüş olacağım," diye fısıldadı, "ve her lanet saniyede seni düşünüyor olacağım."

Gülümseyerek omzunu ittim ve o sırt üstü dönene kadar beline sarıldım. "Peki, gitmeden önce beş dakikanı ayırabilir misin? Uzaktayken hatırlayacağın bir şeyler olduğundan emin olmak istiyorum."

Steele'in sırtışı genişledi, elleri tişörtümün eteklerine gitti. "Beş dakika mı? Güzel kız, beni hafife alma."

Sonra da tavşanlar gibi seviştik.

N James'in gelmesini beklerken sinirden parmaklarımı masanın üzerine vuruyor ve dudağımda bir delik açmamak için kendimi zor tutuyordum. Kody sandalyesinde arkasına yaslanmış, elinde Danny ve Leon tarafından derlenen bilgi dosyasını okuyordu.

"Burada gerçekten şüpheli bir şey yok," diye mırıldandı ve işi bitince dosyayı kapattı. "Zaten bilmediğimiz bir şey yoktu."

"O zaman neden annemle fotoğrafı vardı?" Kaşlarımı çatarak itiraz ettim. "Orada bundan bahsedilmiyor. Nasıl olur?"

Archer başını yana eğdi. "Danny ve Leon çok titizler ama her şeyi gören göz değiller. James ve Deb'in bağlantısına dair bir kayıt olmasaydı, bulacak bir şey de olmazdı."

Kollarımı kavuşturarak ofladım. "Haklısın."

"Sanırım sormamız gerekecek." Söz konusu görevli yemek odasına girerken Kody sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "James, geldiğin için teşekkürler."

James, Archer ve bana kaşlarını çattı, sonra Kody'ye kısa bir baş selamı verdi. "Önemli değil." Karşımızdaki masaya oturdu. "Bu Sampson'ın ekibiyle mi ilgili? O işi paralı askerlerin hallettiğini sanıyordum."

Archer başını salladı. "Aslında James, bu Deb'le ilgili."

James tepki vermedi. Yüzünde tek bir duygu titreşimi bile geçmedi, şaşkınlık ya da kafa karışıklığı bile.

Kody dosyasından fotoğrafın bir çıktısını çıkardı ve masanın üzerinden James'e doğru kaydırды. "Bunu bize açıklamak ister misin?"

James resme baktı, sonra derin bir iç çekti. Hemen cevap vermedi, fotoğrafa bakarak zaman geçirdi. "Bu fotoğraf..." dedi boğuk bir sesle. "Nereden buldun bunu?"

Öfkem alevlendi. "Bunun ne önemi var ki?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu. "Önemli, MK, çünkü bu fotoğraf benimdi. Cüzdanımdaydı..." Bakışları resme dönerken başını sallayarak sözünü kesti. "Ne kadar süre olduğunu bile bilmiyorum. Ama bir gece barın dışında soyuldum, cüzdanım çalındı. Hiç kopyasını almamıştım."

Kaşlarım havaya kalktı ve çocuklarıma kararsız bir bakış attım. James doğruyu mu söylüyordu? Çünkü bu son derece uygun olurdu...

"James," dedi Kody biraz daha yumuşak bir tonda, "bunu bize açıkla. Sana çok güvendik ama şu anda tüm işaretler Deb ve MK'nin sapığı olduğunu gösteriyor."

James'in gözleri büyüdü. "Ciddi misin? Burada bir adım atacağım ve bu fotoğrafın takipçi tarafından hediye edildiğini varsayacağım. Öyle değil mi? Eğer o bensem neden kendimi ifşa edeyim ki? Mantıklı değil ve sen de bunu biliyorsun. Bu yüzden şu anda burada oturuyorum ve ceplerimde taşlarla bir teknenin arkasından atılmıyorum."

Haklıydı. Eğer gerçekten sapığım olduğunu düşünseydik, çoktan ölmüş olurdu. Ama bir domuzun karnında sindiriliyor olurdu, denize atılmıyor olurdu.

"James," diye hırladı Archer. "Konuşmaya başla. Belki sapık sen değilsin ama bize hikâyenin tamamını anlatmadığın da kesin."

Bekçi uzun bir nefes verdi, sonra parmaklarını orta kahverengi saçlarında gezdirdi. Yakışıklı bir adamdı, buna şüphe yok. Annemin yirmi küsur yıl önce neden ondan hoşlandığını anlayabiliyordum.

"Evet, Deb'i tanıyordum," diye itiraf etti ama benimle göz teması kurmaktan özenle kaçındı. "İlk turnemden sonra izinli olarak eve döndüğümde kısa bir ilişkimiz olmuştu. Birkaç arkadaşımı izlemeye gittiğimde onunla Murphy'de tanıştım."

"Scruffy Murphy's mi?" Kody sordu. "Şehrin güney tarafındaki canlı müzik mekânı mı?"

James başını salladı. "Evet, işte o. Her neyse, Deb birkaç kız arkadaşıyla oradaydı, bana arkadaşının bekârlığa veda gecesi için olduğunu söyledi." Yüzünü buruşturdu.

Archer, "Takılmışsın," diye yorumladı, sesi düz ve sivriydi.

"Evet," diye itiraf etti James iç çekerek. "O gece. Sonraki iki hafta boyunca neredeyse her gün görüşmeye başladık."

"Peki sonra ne oldu?" Bunu düşünürken sesim çatallaşarak sordum. James bana dengesiz bir kaçık gibi gelmemişti. Bana karşı sağlıklı bir saplantısı olan dengesiz bir seri katil gibi de görünmüyordu.

Bunun yerine, sadece kayıp bir aşkı anımsayan bir adam gibi görünüyordu... ve bu beni üzdü.

James kısa bir süre gözlerimle buluştu, sonra tekrar fotoğrafa baktı. "Sonra... hiçbir şey olmadı. Görevdeydim ve geri döndüğümde Deb

Samuel ile evliydi. Burada, Shadow Grove'da, zengin kocası ve sevimli küçük kızıyla mükemmel bir hayatı varmış gibi görünüyordu." Bana kısa ve acı bir gülümseme fırlattı. "Meğer o gece *Deb'in* bekârlığa veda partisiymiş. İznim bittikten bir gün sonra babanla evlendi."

Oh kahretsin.

Samuel'in gerçek babam *olmadığına* dair yaptığımız konuşma beynimde titreşti ve Archer'a ürkek bir bakış attım.

Gerçi o da aynı fikirdeydi. Elini masanın altındaki dizime koydu ve güven verici bir şekilde sıktı.

"Neden gelip burada çalışıyorsun James?" Archer, dilimde yanan soru yerine sordu.

Bekçi omuz silkti. "Dürüstçe mi? Kader ya da öyle bir şey. Hatırlarsan, bu işi *senin* bahçıvanın olarak kabul etmiştim Arch. Samuel'in değil. O ortaya çıkıp malikânenin lordu olarak maskaralığa başladığında, ben sadece radarın altında kaldım. Samuel'le aramızda hiçbir zaman husumet olmadı; hatta hiç tanışmadık bile. Ama Deb'i bu kadar uzun süre elinde tutan adamlarla yüzleşmeye dayanamadım."

"Annemin sadık kalmakla ilgili ciddi sorunları varmış gibi görünüyor," diye mırıldandım içimden. Elbette, şu anda üç erkeğe aşık olduğumu düşünürsek bu adil değildi ama *lanet olsun*. Önce Zane, şimdi de James mi?

James bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Onu suçlayabilir misin? Samuel Danvers tam bir pislik, kızım. Deb'in onu bir saniye bile sevdiğini sanmıyorum."

İyi bir noktaya değindin.

Kody parmaklarıyla James'in dosyasına vurdu. "Deb'in takip edildiği ve öldürüldüğü aylarda senin görevde olup olmadığını araştırırsak, bir mazeret bulabilir miyiz?"

James yarım bir gülümseme verdi. "Sanki bunu zaten yapmamışsınız gibi. Hâlâ nefes alıyorum, değil mi?"

Kody de sırtıttı. "Öylesin."

James dikkatini tekrar bana çevirdi. "Anneni tanıdığım konusunda daha açık olmadığım için özür dilerim, MK. Ama bir süre önce öldü, bu yüzden konuyla ilgili olduğunu düşünmedim. Sana neler olduğu konusunda sana ışık tutamam ama çocuklarına elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum."

Dudaklarımı büzdüm, samimiyetini tarttım. Kody ve Archer bu toplantıyı düzenlemeden önce bana James hakkında bilgi vermişlerdi. Son yirmi yılın büyük bir kısmını deniz kuvvetlerinde, çok gizli bir bölümde geçirdiğini biliyordum. Bu iş kabul ettiğinde çocuklarla açık açık konuşmuştu.

Onu işe almışlardı çünkü göz önünde fazladan bir güvenlik katmanı olması fikri hoşlarına gitmişti.

"Tamam," dedim iç çekerek.

James başını salladı, sonra kaşlarını çattı. "Yalnız şimdi sapığının neden Deb'le olan ilişkiye dikkatini çektiğini merak ediyorum. Çok kısıydı, sadece birkaç hafta. Deb'in -kusura bakmasın- yıllar içinde şüphesiz benimkinden çok daha uzun süren başka ilişkileri de olmuştur. Öyleyse neden *beni* suçluyorsunuz?"

"Belki de sadece burada, burnumuzun dibinde olduğun içindir? Askeri kayıtlarınız ve görev yerleriniz konusunda bu kadar açık sözlü olmasaydınız, belki de bu durum sizden şüphelenmemize neden olurdu." Kody çoğunlukla sesli düşünüyor gibiydi. "Ya da önce ateş edeceğimizi ve asla soru sormayacağımızı düşündü."

James düşünceli bir sesle mırıldandı. "Beni öldürmeyip sadece kovmuş olsanız bile, bu savunmanızın bir katmanını daha ortadan kaldırırdı."

Archer, "Danny ve Leon buradayken de dikkat çekmedi," diye yorum yaptı. "Sanki onları sadece kısa bir süreliğine elimizde tuttuğumuzu ve onların yetenekleriyle boy ölçüşemeyeceğini biliyordu."

"Askerlerin şüpheli olarak işaretlediği diğer muhafızlar kimdi?" James sordu.

Kody kontrol etmek için birkaç sayfa çevirdi. "Grant Silas ve Niell Grosmon. İkisi de iş geçmişlerini bir şekilde değiştirmişler. Sampson dün onları işten çıkardı ve Leon'un olası aday listesi uyarınca yerlerine geçecek kişilerle görüşmeye başladı bile."

"Yani bu ikisinden biri hâlâ sapığıma bilgi veriyor olabilir," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak.

James omuz silkti. "Ya da tamamen masumlar ve örtbas etmek istedikleri utanç verici bir şey var. Diğer tüm muhafızlar kontrolden geçti mi?"

Kody homurdandı. "Geriye kalan birkaçı, evet. Hiçbirinde şüpheli bir şey yok. Sampson, Gill ve Dave, Phillip kampı yönetirken onunla birlikte eğitim almışlar, sonra da kolluk kuvvetlerine ya da özel güvenliğe geçmişler. Ryan ve Adamson da senin gibi deniz kuvvetlerinden geldiler. Dosyalarının her yönü tertemiz."

James bir iç çekti ve elini yüzünde gezdirdi. "Gülleri budayarak geçireceğim sessiz ve güzel bir emeklilik buraya kadarmış," diye mırıldandı kısa bir kahkaha atarak. "Bu karmaşa yerine Bayan Greenborough'nun işini kabul etmem gerektiğini biliyordum."

Archer bir kahkaha attı. "Sana iki kat maaş vermemiz ve izin günlerinde dağdaki atış poligonunu kullanmana izin vermemiz dışında."

James sırttı. "İyi noktaya değindin."

"Gitmeden önce bir soru daha soracağım," dedi Archer, parmakları dizimde sıkılaşıarak. "Samuel'in MK'nin biyolojik babası olmadığından hiç şüphelendin mi?"

Bu soru bir Mack kamyonunun çarpmasıyla geldi ve James sandalyesinden düşmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ne?"

"MK'nin biyolojik babası olabileceğin hiç aklından geçti mi?" Kody, ellerini önündeki masada birleştirmiş ve bakışlarını yoğunlaştırmış bir şekilde detaylandırdı. "Öyle olmalı, doğum gününü hesaplayıp geriye doğru saydığında..."

James yüzünü buruşturdu, sonra başını salladı. "Hayır. Yani, evet, aklımdan geçti. Tabii ki oldu. Ama korunma konusunda titiz davrandığım gerçeğini bir kenara bırakırsak-"

Annemin James'le seks yaptığını düşünerek ürperdim. Hadi ama, kimse annesinin sikildiğini hayal etmek istemezdi.

"-DNA testi yaptım."

Bekle, ne?

James bir omzunu silkerek bana mahcup bir bakış attı. "Annenle baban evlendikten neredeyse tam dokuz ay sonra doğmuşsun. Evet, benim olabileceğin aklıma geldi. Samuel yeni kız arkadaşıyla ortaya çıktığında burada kalmamın bir nedeni de buydu."

"Yani..." Sesim sert ve kuruydu, boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Yani babalık testi mi yaptın?"

James başını salladı. "Sadece senin fırçandaki saçları kullandım. Sonuçlar negatif çıktı; sen benim çocuğum değilsin." Küçük bir gülümseme sundu. "Yine de biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Sende Samuel'de gördüğümünden çok daha fazla ben görüyorum."

Archer kaşlarını çatmış, parmakları hâlâ dizimi kavıyordu. "Testi hangi laboratuvar yaptı?"

James'in kaşları havaya kalktı. "Sonuçlarla oynanmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Archer omuz silkti. "Samuel Danvers için her şey mümkün. Özellikle de onunla yaptığım bu anlaşmadan daha fazla para koparacağını düşünüyorsa. Bir test daha yapmak ister misin?"

"Elbette. Bir şeyi değiştirir mi bilmiyorum ama evet, kesinlikle." James başını salladı, sonra Kody'nin yaptığı gibi sandalyesinden kalktı. Odadan çıkmaya başladı, sonra kapı aralığında duraksadı. Bana bakmak için geri döndü. "Ne olursa olsun Madison Kate, yine de yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Sonuç ne olursa olsun. Sen iyi bir çocuksun ve bu karmaşadan daha iyisini hak ediyorsun."

Sonra Kody ile birlikte ayrıldı ve ben de uzun bir nefes vererek Archer'a döndüm.

"Peki, ona inanıyor muyuz?" Zayıf bir sesle sordum. Ona inanmak istiyordum... ama hayat beni bugünlerde herkesin şüpheli olduğuna şartlandırmıştı.

Archer başımın arkasını kavradı ve beni nazikçe öpmek için yüzümü kendisine yaklaştırdı. "Şu anda mı Kate? Kimseye güvenmiyorum."

Az önce aklımı nasıl okuduğunu düşününce acı bir kahkaha attım. "Ama onun sapık olduğunu düşünmüyoruz, değil mi?"

Archer başını salladı. "Ben düşünmüyorum. Ya siz?"

Omuz silktilim. "Hiçbir fikrim yok. Umarım yoktur. Yine de... gerçek babam olması muhtemel görünüyor ve bu her türlü berbat olurdu, değil mi? Sapığımın bana karşı açıkça cinsel bir ilgisi var ve biyolojik babam olduğu ortaya çıkarsa bu çok ama *çok* iğrenç olur."

Archer burnunu kırıştırdı. "Şimdiye kadar aşılmamış pek fazla çizgi yok, Prenses. Enstest muhtemelen bir blog yazarına internette sürtüklük yaptığı için işkence etmek ve sakatlamaktan çok daha aşağılara düşer."

Önce inledim, sonra ürperdim. İyi bir noktaya değinmişti. Ama James o tür çılgın katil hisleri vermiyordu. Ama... başka biri var mıydı?

"Hey, DNA testinden bahsetmişken," dedim, aklıma bir düşünce geldi. "Annemin sütyenindeki kanın sonuçları neydi?"

Archer burnunu kırıştırdı ve başını salladı. "Çıkmaz sokak. Şüphelendiğimiz gibi onunkiydi."

Biraz daha sönükleştim. Sonuçlarda daha aydınlatıcı bir şey olsaydı bunu benden saklayacağını düşündüğümünden değil, ama bir yanımda biraz umut besliyordu.

Çıkmaz sokak. Lanet olsun, son zamanlarda her yerde bunlar var gibi görünüyor.

T üzerimden çekilen battaniyelerin soğuk telaşı beni hoş rüyamdan kopardı ve bir protesto homurdandım. Gözlerim hâlâ kapalıyken el yordamıyla battaniyeyi tekrar bulmaya çalıştım ama piç kurusu onu elimden almıştı.

"Kody!" Sızlandım. "Neden benden nefret ediyorsun?"

Kıkırdaması onu incitmek istememe neden oldu. Ama bu düzgün bir şekilde uyanmak anlamına geliyordu ve ben *gerçekten* uyumaya geri dönmek istiyordum. O kadar rahattık ki; neden gidip bunu mahvetmek zorundaydı?

"Bebeğim," diye mırıldandı, ben sabahın sert ve soğuk havasına karşı bir topun içinde büzülürken yüzünü boynuma gömdü. "Sen de Arch da dün kaçırdığımız seans için bana borçlusunuz."

Yine de dudakları köprücük kemiğimin üzerinde gezindi ve arzunun ürpertisi içime işlediğinde inledim.

Bir elini tişörtümün altına sokup parmaklarının kaburgalarımda gezinmesine izin verdiğinde "Haksızlık bu," diye mırıldandım. Beni bu şekilde tutmasında aptalca sahiplenici bir şey vardı; *çok* tahrik ediciydi. "Bu psikolojik savaş."

Kody'nin kıkırdaması tenimde tüyler ürpertti ve kendimi topumdan çözülürken buldum, daha fazlası için istekliydim.

"Ne işe yararsa bebeğim. Bu sabah bana iyi bir eğitim seansı ver, ben de sonrasında seni ödüllendireyim." Sesi yaramaz ve vaat doluydu.

Bir gözümü kırarak
açtım. "Detaylandır."

Bana sırtarak arkasına yaslandı. "Bana güvenmek zorundasın, bebeğim." Gözleri parlıyordu. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

İnledim. "Güvendiğimi biliyorsun, seni bok kafalı."

Gülümsemesi genişledi. "Evet, ama bazen bunu *duymak* güzel." Bana bakışı sözlerinden daha sivriydi ve ne demek istediğini anlamıştım. Ama siktir et onu, uyumam gerekirken beni spor salonuna sürüklerken aşkımı itiraf etmiyordum.

Yine de...

İç çekerek kendimi oturur pozisyona getirdim ve kollarımı boynuna doladım. "Kodiak Jones..."

"Hmm?" Parlak bakışları gözlerim ve ağzım arasında dans ediyordu, sanki beni öpme dürtüsüyle savaşıyordu. Bu oğlanların son zamanlarda nesi vardı?

Dudaklarımı yaladım, bu sadece onun dikkatini daha da dağıttı. Sonra sııttım. "Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldadım, bakışlarını yakaladım ve dikkatle tuttum. "Sen benim de penguenimsin." Yüzünde bir eğlence parıltısı belirdi ve burnumu kırıttırdım. "Ya da penguenlerimden *biri*. Sorun olur mu? Üç penguenim olabilir mi?"

Kody kısa bir kahkaha attı. "Hayır, siktir et onları. Archer daha çok bir deniz aslanı zaten. Ama ne demek istediğini *biliyorum*, her ne kadar söylemeyecek kadar inatçı olsan da. Ben de seni seviyorum bebeğim."

Dudaklarını dudaklarıma mühürledi, beni yavaşça öptü ve tüm bu duyguların içime akmasına izin verdi, beni ruhumdan yukarı doğru ısıttı. Lanet olsun, Kodiak Jones bazen fazla mükemmel oluyordu.

"Mmm," diye mırılandım öpüşmemiz sona erdiğinde, "Eğer şu anda uyumama izin verirsen seni daha çok seveceğim."

Bir kahkaha attı, sonra beni tekrar, daha sert öptü. "İyi denemeydi. Şimdi kalkacak mısın yoksa seni spor salonuna kadar bu kıyafetle taşımak zorunda mıyım?"

Büyük boy tişörtüme ve külotuma baktım, sonra iç çektim. "Sanırım üstümü değiştireceğim. Bana yarım saat ver."

Kody neşeli bir havlamayla yataktan kalktı ve kapıya yöneldi. "Hiç şansın yok bebeğim. Beş dakikan var yoksa ne giyersen giy... ya da giymezen giy, seni oraya sürüklerim."

Yatak odamdan gülerek çıktı ve ben de bir iniltiyle yatağıma geri döndüm. Ama ne kadar uyumak istesem de ona kızamazdım. Beni eğitiyordu çünkü beni seviyordu. Fildişi kulemde oturup parlak zırhlı şövalyelerimin günü kurtarmasını beklemek yerine *kendimi* korumak için mümkün olan en iyi şansa sahip olmamı istiyordu.

Buna bayıldım. Adamlarımın beni zayıflatmak değil, güçlendirmek istemelerini sevdim. Yeteneklerime inanıyorlardı... ama karşılığında adil oynamalı ve Kody'nin beni eğitmek için zamanı olduğunda ortaya çıkmalıydım.

Lanet olsun.

Çok fazla inleyerek yataktan çıktım ve üzerime bir bluz ve yoga pantolonu giydim. Bu iş görür.

Spor salonuna doğru uykulu uykulu ilerlerken saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım, her üç adımda bir esnedim, sonra neredeyse yutkunuyordum

Spor salonuna girdiğimde dilime yapıştı.

"Hadi ama!" Ellerimi kalçalarımaya koyarak haykırdım. "Bu hiç adil değil."

Archer daracık bir boxer şorttan başka bir şey giymeden barfiks çektiği yerden sadece güldü. Pislik.

"Üzgünüm bebeğim," diye seslendi Kody müziğin gumbürtüsünden, "tüm bu ikiyüzlülüğten seni duyamıyorum. Hey, güzel egzersiz kıyafeti." Elleri kalçalarında, kendini beğenmiş bir sırtışla bana doğru yürüdü. Üzerinde bir çift bol basketbol şortu vardı ve başka *hiçbir şey yoktu*. Ciddiyim. Yürürken aletin sallandığını görebiliyordum. Onunla bu haldeyken nasıl konsantre olabilirdim ki?

Hayal kırıklığına uğramış bakışlarım tekrar Archer'a kaydı ama o bana göz kırptı ve daha da sertleşirken havadan bir öpücük verdi.

Pop.

Yumurtalıklarım patladı.

"Kody..." Mızımızlandım. "Kaba davranıyorsun."

O sadece sırıttı. "İntikam kötüdür, bebeğim. Seninle bir seans boyunca kaç kez ereksiyonla uğraşırken acı çektim..." Başını salladı ve dilini şaklattı. "Şimdi başlayalım. Bugün senin gerçek dövüş becerilerin üzerinde çalışmak istiyorum."

Suratımı astım ama iyi bir noktaya parmak basıyordu. Onu delirttiğimi çok iyi bildiğimden, egzersiz yaparken minimal, dar kıyafetler giyme eğilimindeydim. Görünüşe göre, kendi ilacımdan biraz almamın zamanı gelmişti.

"Haftalardır yaptığımız şey bu değil mi?" Isınmak için beni her zaman başlattığı kardiyo makinelerine doğru onu takip ederek sordum.

Başını salladı. "Teoride var. Ama bu becerilerinden bazıların eyleme döktüğünü görmek istiyorum. Arch nazikçe sana antrenman partneri olmayı teklif etti." Çenem düştü. "Archer'la dövüşmemi mi istiyorsun?" Sesim şok olmuş bir ciyaklamaydı ve başımı sallayarak koca göte ters ters baktım. "Ben yapamam.

Seninle savaşıcağım!"

Gülümsemesi saf şeytandı. "Neden olmasın, Prenses? Sana karşı nazik olacağım." "Neden olmasın?" diye haykırdım. "Şaka mı yapıyorsun?

Beni yok edeceksin!" "Ancak benden gerçekten nazikçe istersen," diye cevap verdi aç bir bakışla ve

yanaklarım anında kızardı. Bu sabah cidden beni öldürmek istiyorlardı. Kody

kendi kendine kıkırdadı, sanki bu iğrenç fikir hoşuna gidiyormuş gibi.

Piç kurusu. "Hadi, ben Arch'la bazı şeyleri hallederken on dakikalık bir ısınma turu yap, sonra devam edebilirsin. Eğer pis yumruklar atarsan faul bile çalmayacağım."

Yanılıyor olabilirdim ama bu Kody'nin Archer'ı yumruklamamı önermesine çok benziyordu, bu da beni eliptik makinede ısındığım süre boyunca düşünmem gereken bir bilmeceyle baş başa bıraktı.

Bir yandan Kody bana kirli dövüşme ve Archer'a diz çöktürme izni veriyordu. Öte yandan, şu anda Archer'ın aletinin sağlam olmasından oldukça hoşlanıyordum.

Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmaktan bahsediyorum!

Makinemdeki zamanlayıcı biplediğinde ve Kody bana eldiven giymemi söylediğinde, bir karara varmaya daha yakın değildim. Bekleyip Archer'ın bana ne kadar *kolay davranmak* istediğini göreceğimi tahmin ediyordum.

Anlaşıldığı üzere, çocuklar alay etseler de eğitimimi ciddiye almaya niyetliydiler. Sonraki yarım saat boyunca Archer mükemmel bir antrenman partneriydi. Sabırlı ve sakindi, yapıcı eleştirilerde bulunuyor ve Kody'nin antrenman tekniklerini destekliyordu. Gerçekten *de öğrendiğimi* hissediyordum, ki o küçük şortun içinde Archer'la bir antrenman seansından beklediğim bu değildi.

Ama sonra Kody bizden boğuşma üzerinde çalışmamızı istedi ve profesyonelliğimin hızla buharlaştığı yer burasıydı.

Kendimi savunmam gerekirse. Ben sadece bir insandım.

"Kate," diye uyardı Archer sırtımı dikleştirip kıcımlı ona yasladığımda. "Kes şunu."

Kolumu arkamda tutmasına rağmen kısıp bir kahkaha attım. Bir bilek kilidi göstermesi *gerekliyordu* ama tek düşünebildiğim Kody'nin birkaç hafta önce beni sikerken ellerimi kemeriyle nasıl bağladığı oldu. *Sonra* Archer'ın yeni yatak çerçevesindeki eğlenceli özelliklerden bahsettiğini düşünmeye başladım ve... şey... Artık dövüşmeyi öğrenmekle ilgilenmiyordum.

"Siz başlattınız." Kalçalarımı tekrar yuvarladım ve sikiinin arka tarafımda kalınlaştığını hissettim. Evet, dövüş eğitimini bitiren tek kişi ben değildim.

Kody bir elini saçlarında gezdirerek nefes verdi. "Bebeğim, beni burada öldürüyorsun. Belki de bugünlük paydos etmeliyiz." Saatini kontrol etti, sonra başını salladı. "Evet, sanırım işimiz bitti."

Archer kolumu bırakırken, "Çok şükür," diye mırıldandı. Yine de toparlanmam için bana zaman vermedi. Ayağa kalkarken aynı hareketle beni omzunun üzerinden fırlatarak döndürüp kaldırdığında küçük bir şaşkınlık çılgılığı attım.

"Arch-" diye itiraz etmeye başladım, sonra kıcıma bir şaplak atınca çenemi kapattım. *Sertçe*. Beni omzuna alarak salondan dışarı çıkmaya başladı.

Kody'nin protesto çılgılığı Archer'ın duraklamasına neden oldu. "Hey, ne oluyor be adam?" "Üzgünüm kardeşim," dedi Archer kıs kıs gülererek, "benim uzmanlığım

bedavaya, biliyorsun." Belli ki alay ediyordu, antrenman zamanı için seksle ödeme yapılması gerektiğini ima ediyordu.

Kody kollarını kavuşturmuş, ters ters bakıyordu. "Arch-"

Tırnaklarım Archer'ın yanlarına battı ve baş aşağı duran karnımda heyecan dalgalandı. "Archer, adil oyna. Kody bu sabah benim dedi."

Dürüst olmak gerekirse, Archer'ın geri adım atıp beni Kody'ye teslim etmesinin hiçbir şekilde mümkün olmadığını biliyordum. Bir kere, ben lanet olası bir un çuvalı değildim. Bir diğeri, büyük sik enerjisi zaten yüksek vitese geçmişti ve hepsini bir kutuya geri sokmaya zorlanırsa yasal olarak patlayabilirdi.

Yani evet, onunla dalga geçiyordum. Ama aynı zamanda, Kody bana her türlü yaramaz fikri veren o bakışı atıyordu. Bazen Kodiak Jones ve ben neredeyse aynı beyni paylaşıyorduk.

"Peki," diye tersledi Archer, sesine sinirli bir hırıltı yayılmıştı. Ben hâlâ omzunda sallanırken tekrar yürümeye başladı, "Geliyor musun, gelmiyor musun Kody?"

İşte bu. Bu beklediğimden de kolay oldu.

Archer koşarak odasına gidip beni yatağına atarken Kody'nin memnun kıkırdaması bizi takip etti. Kody odaya girip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattığında ben hâlâ terli saçlarımı yüzümden geriye doğru süpürüyordum.

"Olaylar ilginç bir hal aldı." Ellerimin üzerinde geriye yaslandım ve ikisine baktım. İkisi de sertti, kıyafet seçimleri bu gerçeği gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu ve dudaklarımı yaladım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Kody. Aramızdaki mesafeyi geçti ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Dudakları bir arzu telaşıyla benimkilerle buluştu, dili ağzımın içinde öyle bir dolaştı ki, bana tüm bunların tam olarak nasıl sonuçlanacağını anlattı. Archer evdeki en büyük alfa deliğinin kendisi olduğunu düşünüyor olabilirdi ama Kody beta değildi.

Hay sikeyim. Bu ikisiyle zorlu bir yolculuğa çıkacaktım. Tabii.

"Ç ı k a r ş u sütyeni," diye emretti Archer, sonra komodine doğru ilerledi. çekmeceyi açtı.

Kody dudaklarımı serbest bıraktı ve ben kollarımı yukarı kaldırıp o da göğüslerimi çıplak bırakacak şekilde dar bluzumu sıyırırken karşılıklı sırttık. Giysiyi bir kenara fırlattı, sonra yumuşak bir iniltiyle ellerini göğüslerimin etrafında kavuşturdu.

"Göğüslerin delice bebeğim," diye mırıldandı. "Onları çok sık düşünüyorum."

Sırttım ve ellerini biraz daha itmek için sırtımı dikleştirdim. Ellerinin üzerimde olmasını seviyordum.

Archer yüzünde hınzır bir ifade ve elinde bir şeyle bize döndü. "Bilekler, Prenses," diye emretti ve ben de itaatkâr bir şekilde ellerimi ona uzattım.

Her bir bileğimin etrafına kalın bir deri bant geçirdi, her birinin dışında metal bir halka olan mini kemerler gibi. Kody yanımdaki yatağa tünemiş, Archer kayışları bağlarken merakla beni izliyordu.

"Şu anda çok ilgimi çekti," diye mırıldandı ereksiyonunu ayarlarken. "Senin sapık bir sikici olduğunu hep biliyordum, Arch."

Archer bir kahkaha attı. "Doğru. Son baktığımda sikine metal sokulan ben değildim."

Kody irkildi ve ben sırttım. "Deneyene kadar eleştirme," diye mırıldandım, yeni bileziklerimi incelerken. "Ama bunlarla ne yapacağız?"

Archer sırttı. "Bekle ve gör."

Kody kısa bir kahkaha atarak, "Oh," diye mırıldandı. "Archer bu oyunu oynuyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne oyunu?"

Kody omuz silkti. "Merakın delice bebeğim. O kelepçelerin ne için olduğunu merak ederek seni delirtecek. Muhtemelen hiçbir şey." Archer'a eğlenen bir bakış fırlattı. "Ya da belki bir şey. Sanırım öğrenmek için sabırlı olman gerekecek."

Bağırmak istedim. Şu piçler! Bugün bu evde tam bir psikolojik savaş yaşanıyordu. Yine de beni ne kadar iyi okuduklarını inkâr edemezdim. Onlara karşı durumu tersine çevirmeli ve biraz güç kazanmalıydım. Görünüşe göre hepimizin içinde sağlıklı bir doz alfa saçmalığı vardı.

Yataktan kayarak Archer'ın önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve bileklerimdeki ilgi çekici kelepçeleri görmezden geldim. Parmaklarımı bel kemerinin altından geçirirken kirpiklerimin arasından ona baktım. Aleti kocaman ve sertti, dar kumaşı zorluyordu ama bir an tereddüt ettim.

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin, Günışığı?" Geri çekilmesi için ona son bir şans verdim. "Sanırım Kody ve ben ikimiz de paylaşmaktan hoşlanmadığını biliyoruz."

bu ilişkinin yönü. Şimdi geri çekilmek istersen gücenmek yok."

Ama kirli oynadığım için, sadece kararını benim lehime zorlamak için şortunun kumaşından aletine kalıcı bir öpücük yerleştirdim. İşe de yaradı. Ellerini başıma götürerek beni devam etmem için cesaretlendirirken bir yandan da sinirli bir homurtu çıkardı.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Ben böyle iyiyim."

Kody ve ben aynı anda kıs kıs güldük. "Yalancı," diye suçladım.

Archer bana kaşlarını çattı, ama gözleri arzuyla parlıyordu ve sıcak nefesimin onu kızdırmasına izin verdiğimde siki seğirdi. "İyi, o zaman bunun *bir kez* daha yaşanmasına izin verecek kadar meraklıyım. Beni sorgulamaya devam edersen lanet fikrimi değiştirir ve Kody'yi hemen kovarım." Bu tehditle kaşları çatıldı ve ben de gülümsememi geri çektim.

"Bana uyar." Ereksiyonunu serbest bırakmak için şortunu aşağı sıyırdım.

Kody nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve arkamdaki yatağa doğru kaydı. Bir saniye sonra elim Archer'ın aletinin etrafında dolanırken şortu yere düştü, ben de bunu onun rızası olarak kabul ettim. Kody'nin paylaşma konusundaki istekliliği hiç söz konusu olmamıştı.

"Prenses." Archer saçımı atkuyruğumun dibinden tuttu. "Eğer o lanet ağzını hemen açmazsan..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Hevesle dudaklarımı ayırdım ve dilimi sikinin başının üzerinde gezdirdim.

Archer küçük bir inilti çıkardı, saçlarımı tutuşu bana rehberlik ederken onu ağzıma daha fazla aldım, horozunu şekerden yapılmış gibi emdim ve yaladım. Bu lanet şeye ne kadar bağımlıysam, o kadar da kötü olabilirdi.

Onu daha derine çekip gırtlığıma kadar yuttuğumda, nefes verirken "Evet amına koyayım," diye mırıldandı.

Kody elinde kendi ereksiyonuyla ayakta durmak için kaydı ve parmaklarımı etrafına sarmak için uzandım. Çoklu görev yapamayacağımı kim söylemişti?

Elim Kody'nin üzerinde çalışırken Archer'ı emerek şehre gittiğimde onlardan biri -ya da ikisi birden- bir inilti çıkardı. Bir an sonra Archer saçımı çekerek ağzımdan çıkardı ve beni Kody'ye doğru itti.

Eğer ağzım Kody'nin kocaman siki tarafından hızla doldurulmasaydı, gülümseyebilirdim. Görünüşe göre, Archer doğru teşvik verildiğinde başkalarıyla iyi oynayabiliyordu.

Yine de Archer, Kody'yi daha derine almam için beni zorlarken at kuyruğumun etrafına doladığı güçlü parmaklarıyla başımın kontrolünü elinde tuttu. Sonra parmaklarım aletini sıktığında homurdandı.

"Becer beni," diye fısıldadı Kody nefes verirken. "Seni tatmam gerek bebeğim. Yatağa gir."

İki kere söylememe gerek yoktu. Yerden kalktım ama içlerinden biri yoga pantolonumun kemerini yakalamadan önce yatağın yarısına kadar ancak gelebildim. Bir saniye sonra esnek kumaş, külotumla birlikte tek bir akıcı hareketle bacaklarımdan aşağı sıyrıldı. Sonra kendimi yumuşak bir şekilde sırt üstü dönmüş buldum.

İkisine bakarken nefesim boğazımda düğümlendi. İkisi de yatağın ayak ucunda, omuz omuza, çırlıçıplak, etkileyici sikleri sertleşmiş ve önlerinde sergilenmiş bir şekilde duruyordu. Daha iyisini bilmesem, hayal gücümün çılgınca çalıştığı bir tür komada olup olmadığımı sorgulardım. Çünkü cidden, her kızın ıslak rüyasını yaşıyordum.

Söze dökülmemiş bir anlayışla her ikisi de yatağa birer dizini koydu ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Gözlerinin çıplak vücudumda aç bir şekilde gezinmesi beni beklentiyle çılgına çeviriyordu ve sonra hala bileklerimin etrafındaki deri kelepçeler vardı...

"Bebeğim," diye mırıldandı Kody, parmaklarını bacağымda gezdirirken. Dizimin iç kısmını öptü, sonra bacaklarımı ayırdı. "Son zamanlarda sana ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?"

İç uyluğumu öperken bir inilti çıkardım ama cevap veremedim. Archer nefesimi kesen ve nabzımı hızlandıran morartıcı bir öpücükle ağzımı kaptı. Kody'nin ağzı göbeğimi bulduğunda, Archer'ın öpücüğüne doğru nefes nefese kaldım.

Archer bunu beni daha sert öpmesi için bir davet olarak algıladı, kocaman eli ağzıma hükmederken yüzümü sahiplenici bir şekilde kavradı ve ben de hevesle ona doğru eğildim.

Kody'nin dili klitorisimi buldu, hassas etin üzerinde gezinmeden önce alaycı bir şekilde daire çizdi ve beni inletti. Sadece kıkırdadı, beni daha geniş açıp amıma ziyafet çekerken parmakları kalçalarımı kazıyordu.

Kody'nin dili sırlıslık olmuş göbeğime doğru ilerlerken, Archer arkadaşının bacaklarımdan arasında ne yaptığını izlemek için öpüşmemize ara verdi. Bir an için büyülenmiş gibiydi, ben kıvrınmamak için elimden geleni yaparken Kody'nin beni dillemesini izliyordu. Gerçi bu hiç de kolay değildi. Özellikle de Archer izlerken.

Lanet olsun. Kody haklıydı. Üçüne de yatakta ihtiyacım vardı... er ya da geç.

"Çok duyarlısın, Prenses," diye mırıldandı Archer, gözleri Kody'nin bacaklarımın arasındaki ağzına yapışmışken bile yüzü göğsüme doğru eğildi. Sert meme uçlarımdan birini ağzıma aldı ve ben de onun haklılığını kanıtlarcasına ürperdim. Başını ellerimin arasında kavradığımda, deri kaplı bileklerimi tuttu ve başımın üzerinde hareket ettirdi. Onları şiltenin içine doğru itme şekli bana kesin bir şekilde *bunları hareket ettirme* dedi.

Yine de işi bitmemişti. Elini karnımın üzerinde gezdirdi, parmakları aşağı inmeden önce yara izimin çıkıntısını takip etti. İşaret parmağı klitorisimi bulduğunda öldüm.

"Arch," diye nefes aldım, ellerimi koyduğu yerde tutmak için savaşıırken ihtiyaç içinde kıvranıyordum. Benimle alay ediyordu - benimle *alay ediyordu*. Parmak uçları klitorisimi hafifçe okşadı, sonra etrafından dolaştı. Orospu çocuğu, bu işkenceye daha fazla dayanamazdım.

"Evet?" Dilini meme ucumun etrafında gezdirdi.

Kody yüzünü çevirdi ve iki parmağını içime sokarken uyluğumun iç kısmını şakacı bir şekilde ısırdı. Ona karşı kıpırdandım ve o da kıs kıs güldü.

"MK kelepçelerin ne için olduğunu bilmek istiyor," diye tercüme etti düşüncelerimi tam olarak tahmin ederek. "Değil mi, bebeğim?" Parmakları içime girip çıkıyordu ve ben kısık bir iniltiyle kıvranıyordum.

"Bu doğru mu Kate?" Archer mırıldandı, başparmağının pedi klitorisime bastırdı ve beni soluk soluğa bıraktı. "Ne için olduklarını bilmek ister misin?"

Başımı salladım, o ve Kody benimle oynarken nefes alışım hızlandı.

Archer sırtarak, "Belki de sadece dekorasyondur," dedi.

Gözlerimi ona diktim. "Saçmalık."

Sırtışı daha da genişledi. "Kıbarca sor, bebeğim."

İçten içe hoşuma gitse de itiraz edercesine inledim. "Lütfen Archer, kelepçelerin ne için olduğunu söyle."

"Bu daha doğru," dedi bana saf, lanetli bir küçümsemeye. Ben ters ters baktım, o da sırtıttı. Ama yine de komodinin çekmecesini açmak için yataktan kalktı.

Kody bana meraklı bir bakış fırlattı ve yanıma uzanmak için vücuduma tırmandı. Rahatladığında parmakları tekrar amıma girdi ve dokunuşunun altında inledim.

"Bugün müşterin olması gerekmiyor muydu Kodiak Jones?" Başparmağı klitorisimi bulduğunda mırıldandım ve sırtım yataktan kalktı. Lanet olsun, çok sert boşalmak istiyordum ama bunu onlardan biri ya da *her ikisi* içimdeyken yapmak istiyordum.

Kody bir kahkaha attı. "Peki bunu özledin mi? Kesinlikle hayır. Zaten müşteri listemi azaltmamın zamanı gelmişti."

Archer çevresel görüşümde hareket etti, ama neyin peşinde olduğunu görmek için başımı çeviremeden, Kody talepkâr bir öpücükle dudaklarımı yakaladı. Parmakları bacaklarımın arasında daha hızlı çalışıyordu ve ağzına karşı inledim, kelepçelerimin birbirine tutturulmasının tıkırtısını ve çekiştirmesini neredeyse kaçıırıyordum.

Neredeyse, ama tam olarak değil. Metal halkaların kelepçelerin birleşmesine izin vermesini bekliyordum. Beklemediğim şey, Kody yaramaz bir sırtısla beni bıraktığında, Archer'ın onun yerini alması, dudaklarıma sert bir öpücük bırakması ve ardından kulak mememi ısırmasıydı.

"Dizlerinin üzerine çök, bebeğim." Emri kulağımda boğuk bir sesle yankılandı ve heyecandan titredim. Bileklerim bağlıyken beni kaldırması gerekiyordu, sonra dizlerimin üzerinde dengede durduğumda kollarımı başımın üzerine kaldırdı... sonra kelepçelerimi yatağının gölgeliğinden sarkan başka bir zincire tutturdu.

Önce başımı kaldırıp sonra Archer'a bakarken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Ne..."

Sırıttı, beni öptü ve sonra yatağın yanındaki kordona uzandı. Kollarımı yukarı çekti, böylece dizlerimle yatağa ancak ulaşabildim.

"Vay anasını," diye mırıldandı Kody, yatağa yanıma uzanarak onayladı. Dizlerimin üzerinde tam ortadaydım, kollarım o kadar uzamıştı ki istesem bile hareket edemezdim. Ayrıca Niagara Şelalesi'nden daha ıslaktım. "Ben buna çok varım."

Archer arkadaşına sıırıttı, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Peki ya sen bebeğim? Sen de var mısın?"

Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım. "Aklında ne olduğunu bana gösterdiğinde olacağım."

Bir kahkaha attı ve beni yatakta döndürdü, böylece Archer'ın elleri kalçalarımın Kody ile yüz yüze geldim. "Bacaklarını aç, Prenses." Kulağıma fısıldaması, amıma doğru arzu dalgaları gönderdi ve itaatkâr bir şekilde dizlerimi şiltenin üzerinde daha geniş açtım.

Archer'ın eli önüme doğru hareket etti, amımı buldu ve beni genişçe açarak Kody'ye pozisyonundan en iyi görüntüyü verdi. Bir şey o

İnlemesine ve sikini sıvazlamasına bakılırsa, açıkça takdir edilmişti.

"Evet," diye mırıldandı Kody, çoğunlukla kendi kendine, "evet, bu birkaç müşteri kaybetmeye değer." Archer'ın yastıklarına doğru kaydı ve ereksiyonunu tembelce yumrukladı. Aç gözlerle Archer'ın arkadan amıma doğru hizalanmasını ve yavaşça içeri girmesini izledi.

Üzerimizdeki zincirlere asılı olmam çok iyi bir şeydi çünkü Archer beni sikiyle doldurup klitorisimle oynarken beni dik tutan tek şey buydu. İçime tamamen oturduğunda nefes nefese kalmıştım ve anlaşılmaz kelimelerle küfür ediyordum. Kody'nin benimle oynaması yüzünden boşalmaya o kadar yaklaşmıştım ki Archer beni hiç vakit kaybetmeden uçurumun kenarına gönderecekti.

"Kate," diye gürledi Archer kulağıma, dudakları kulak mememi çekiştiriyordu, "Ben söyleyene kadar sakın boşalma."

Bir kahkaha attım, hareket etmeye başladığında kelepçelerin ağırlığını almasına izin verdim, parmakları klitorisimi keşfederken beni yavaşça becerdi. Kody hâlâ beni izliyor, mastürbasyon yapıyordu ve gözlerinin üzerimde olması her hissi yüz kat daha yoğun hale getiriyordu.

"Komik olan ne, Prenses?" Archer hırladı, dişleri boynumu ısıırıyordu.

"Sen," diye cevap verdim şehvet dolu bir kıs kıs gülererek. "Bana gelmememi söylüyor. Bu çünkü işler kesinlikle böyle yürümüyor."

Archer kıpırdamadan durdu, siki içime gömülmüştü. Kody'nin sırtışı genişledi ve bileklerimden tavana asılmış halde sohbet ettiğime inanamıyormuş gibi başını salladı.

Lanet olsun, eğer oynamak için bir denizaltı istiyorlarsa, şımarık biriyle uğraşmaya alışsalar iyi olur. Ama boktan bir itaatkâr olacağımın acı verici bir şekilde açık olduğunu düşündüm.

Archer'a alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle, "Canım ne zaman isterse o zaman gelirim, sevgili kocacığım," dedim Kody ile göz göze gelirken. "Sonra tekrar ve tekrar geleceğim... ve eğer işleri doğru yapıyorsan-"

Archer yüzümü tutup başımı geriye yatırarak ağzımı sert bir öpücükle kapattığında sözlerim kesildi ve amım onun sikinin etrafında sıkıştı. Evet, haklı olduğumu biliyordu.

Haklılığım sadece birkaç dakika sonra pes edip beni tekrar, öncekinden daha sert ve daha hızlı sikmeye başladığında kanıtlanmış oldu. Kelepçelerim üstümüzde takırdadı ve ben boşalırken uzun ve yüksek sesle inledim, iç kaslarım onun etrafında sıkıştı ve çırpındı.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Kody orgazmım dindiğinde ve Archer'ın elleri göğüslerimi kavramak için yukarı kalktığında. "Bunu ne kadar güvenli yaptın?" Başını kaldırıp bileklerime bağlı zincire baktı.

Archer alay etti, ben birkaç küçük orgazm artçı şokuyla titrerken parmakları göğüslerimi yoğuruyordu. "Beni ne sanıyorsun, kardeşim?"

Kody gülerek önümde dizlerinin üzerine çöktü, sonra uzanıp bileklerime bağlı zinciri çekiştirirdi. "Sadece kontrol ediyorum. Şimdi siktir git ve hayal kırıklığından taşaklarım düşmeden önce bana bir sıra ver."

Archer'ın reddetmesini bekliyordum, ama bunun yerine amımdan çekilmeden önce derin bir öpücük için başımı geri çekti. "İyi," diye mırıldandı, "ama seni bu pozisyona sokmamın bir nedeni var, bebeğim." Göz kırptı, sonra Kody'nin parmakları saçlarıma dolandı ve yüzümü tekrar ona doğru çekti.

"Hey bebeğim?" diye fısıldadı dudaklarıma, sikini amıma dayarken.

"Mmm?" Ben de mırıldandım. Kalçalarımı ileri doğru itmek ve ona doğru batmak istedim ama yeterli hareket alanım yoktu.

Hâlâ benimkine değen dudakları, sadece ucunu içime sokarken bir gülümsemeyle kıvrıldı. Lanet olası alay.

"Seni seviyorum MK," diye fısıldadı boğuk bir sesle, sonra hızlı bir hamleyle içimi doldurdu. Beni gererken uzun ve alçak sesle inledim. Tüm erkeklerim pantolon departmanında kutsanmıştı, ama Kody en üst noktayı tuttu. Archer'ın aletine boşalmaktan sıırıslıklam olmamış olsaydım, bu kadar kolay geçmesine imkân yoktu.

Elleri kalçalarımı kavrayıp beni becermeye başladığında "Siktir," diye nefes aldım. Archer yine de bir şeylerin peşindeydi ve onu *göremediğim* gerçeği beni deli ediyordu. Yine de umut edebilirdim.

Archer beni fazla bekletmedi. Döndüğünde şilte alçaldı ve arkamda pozisyon alırken sıcak nefesi omurgamı tüylendirdi. Her bir sinirim beklentiyle yanıyor, üçlü ilişkimizde son adımı atmasını bekliyordu. *Hadi, Sunshine...*

Kody'nin itişleri yavaşladığında inledim ve Archer'ın eli kığımın kıvrımlarını yumuşatırken boynumu öpmesine izin vermek için başımı yana eğdim. Sikeyim evet. *Evet!*

"Kıçını sikkemi istiyorsun, değil mi?" diye gürledi eğlenerek. "Zihinsel olarak bana küfrediyor ve bunun için *yalvarıyorsun*.

Şimdi. Bunu her yerinde görebiliyorum, Prenses."

İnledim ama karşı çıkmadım. Tam isabet kaydetmişti.

"Yüksek sesle söyle bebeğim," diye ısrar etti, parmakları yanaklarımı ayırırken bile. Çatlağımdan aşağı soğuk bir kayganlaştırıcı damlası aktı ve neredeyse sarsılıyordum.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, "Evet, siktir, evet, Arch..." Kayganlaştırıcıyı kığımın üzerinde gezdirirken inledim. Kody duraklamıştı, siki tamamen içime oturmuştu ve kalçaları sanki beklerken kendini aklı başında tutmak için sadece minimal itişlerle hareket ediyordu. Bu arada beni çığına çeviriyordu.

"Archer," diye inledim, "lütfen, lütfen Arch, kığımın sik. Lütfen, ikinizi de içimde hissetmeye ihtiyacım var. Beni germenize, çiğ çiğ sikmenize, içimi dölle doldurmanıza ihtiyacım var..." Parmağını içime sokup kayganlaştırıcıyı etrafa yayarken sözlerim bir nefese dönüştü. O parmağı birkaç kez pompaladı, sonra bir tane daha ekledi ve lanet olası yıldızları görmemi sağladı.

"Lütfen, Arch," diye inledim. "Lütfen, aletine ihtiyacım var. Lütfen..."

Kody yüzümü tuttu, arkadaşının adını haykırmamı kısıkanıyormuş gibi sözlerimi öptü ama yeterince konuşmuştum. Bir an sonra Archer parmaklarını sikiyle değiştirdi ve ben Kody'nin öpücüğüne karşı haykırdım.

Archer'ın sonuna kadar itmesi birkaç saniye sürdü, sonra zincirlerinin ne kadar güçlü olduğuna dair zihinsel bir teşekkür göndermek zorunda kaldım. Tüm vücudum gevşemişti ve sadece bileklerimdeki kelepçeler beni dik tutuyordu.

İkisi sırayla içime girip çıkmaya başladığında, titreyen, kemiksiz bir yığına dönüştüm. İçimden yıldırım hızında bir orgazm geçti, beni çığlık attırdı ve titretti, ama duraklamadılar bile. Eğer bir şey varsa, beni doruk noktam boyunca daha sert becerdiler, sonra tekrar boşalana kadar daha da sertleştiler.

Kody, amım onun etrafında tekrar tekrar sıkılırken ve kaslarım spazm geçirirken küfürler homurdandı. Hızı kesildi ve boşalmadan çekildi, bu da beni bir protesto ciyaklamasına neden oldu.

"Sakin ol bebeğim," diye güldü. "Gelmeme üç saniye kaldı, tamam mı?"

Dudaklarımı yaladım, kelimeler oluşturacak kadar nem kazanmaya çalıştım, ama niyeti bir saniye sonra yatağın üzerinde ayağa kalkıp sıcak horozunu ağzıma soktuğunda netleşti.

Ben Kody'nin sikini açgözlülükle emerken Archer, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Archer kalçalarımı sıkıca kavradı ve Kody'nin elleri saçlarımı çekip boğazımı sikerken, cezalandırıcı itişlerle kığımın becerdi.

eşzamanlılık. Bir an sonra Kody'nin kalçaları sarsıldı ve sıcak tohumu boğazımın arkasına çarptı. Yutkundum, inledim, sonra geri çekilirken tüm uzunluğunu yaladım.

"Kahretsin," diye homurdandı Archer. "Kıçına boşalacağım bebeğim." Bu bir istek değil, bir ifadeydi ve ben de onu cesaretlendirmek için nefes nefese kaldım.

Kody dizlerinin üzerine çöktü, Archer'ın aleti beni becerirken bakışlarımı tuttu. Aşağı uzandı, klitorisimi buldu ve Archer doruğa ulaştığını haykırırken öfkeyle ovuşturdu. Kody'nin parmakları üzerimde çalışırken ürperdim, tekrar boşaldım, sonra kendimi kelepçelerden sarkıttım.

Vay canına. Kahretsin.

Kody tüm gün çalışmamaya karar verdi ve ardından birkaç müşterisi için yedek eğitmen bulmak üzere bazı telefon görüşmeleri yaptı. Bir süredir bunu yapmayı düşünüyordu. Steele vurulduktan sonra ekstra önlemler almaya başlamıştı ama yine de memnundum. Bu, biz ayrıyken birinin ona ateş etmesi için daha az fırsat anlamına geliyordu.

Anna'ya gece izin verdik -pizzalarımızı sipariş etmemize izin vermek yerine elleriyle yapmakta ısrar ettikten sonra- ve çalışma odasına yerleşmeden önce tüm evin kilitli olduğundan emin olduk. Çocuklar kanepenin iki ucunda Xbox oynarken ben de aralarına sokulup Bree'ye mesaj attım.

"Ayak bileği ameliyatı nasıl geçti?" Archer karakterini *tekrar* öldürdüğünde Kody telefonuma bakarak sordu.

"İyi geçmişe benziyor," diye cevap verdim ve ona Bree ile Dallas'ın büyük bir demet çiçekle gülümseyen fotoğrafını gösterdim. "Gönderdiğimiz çiçekleri almış."

Kody düşünceli bir ses çıkardı. "Birlikte çok güzel görünüyorlar."

Archer elindeki kumandayı masaya fırlattı ve kanepede arkasına yaslandı. "Bree ve çiçekleri mi?"

Kody gözlerini devirdi. "Bree ve Dallas. Bu ikisini eş olarak seçmezdim, şımarık zengin velet ve gangster eski mahkûm. Ama işe yarıyorlar."

Gülümsedim, aynı fikirdeydim ama Archer parmaklarıyla baldırlarıma masaj yaparken sadece alay etti. "Lütfen, birbirleri için yaratılmışlar. Korunaklı zengin kızlar mürekkep yalamış kötü bir çocuğa asla karşı koyamazlar. Değil mi Prenses?" Bana kendini beğenmiş bir bakış fırlattı ve ben de ayak parmağımı kaburgalarına sapladım.

"Kibir sana hiç yakışmıyor, Günişiği," dedim alaycı bir sesle ve kolunu bana dolayan Kody'ye omuzlarımı yasladım.

Archer sırıttı. "Yalan söyleme; benim kibrim de cehennem kadar seksi."

Gözlerimi devirdim ama inkâr etmedim. "Neyse, bu bana Bree'nin Dallas ve onun Wraithlere olan yükümlülükleri hakkında endişelendiğini hatırlattı. Ona bu konuyu sizinle konuşacağımı söyledim çünkü aklıma bir çözüm gelmiyor."

Archer başparmağıyla dizimin üstündeki ağrıyan yeri ovarken kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Sence Dallas'ı Charon'a ettiği yeminden caydırabilir miyiz?"

Omuz silktim. "O senin amcan ve onu parmağının ucunda oynatıyorsun, değil mi?"

Archer başını salladı. "O benim sadece kan bağı olan amcam ve elimin altında falan değil. Sadece beni kızdırmayacak kadar kendini koruyor."

Anlayarak iç çektim. "Anlıyorum. Sen onun işine burnunu sokmuyorsun, o da seninkinden uzak duruyor. Ama Dallas'a yardım etmenin bir yolu olmalı. Muhtemelen daha bebeği doğmadan öldürülecek."

Adamlar birbirlerine baktılar, sonra Archer yüzünü buruşturdu. "Şu anda sorun çıkarmaya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum Kate."

İtiraz sesim Kody'nin "Takasa ne dersin?" diye eklemesiyle kesildi. Daha önce de oldu."

Archer kaşlarını çatarak düşündü, sonra başını salladı. "Teklif edecek kimsemiz yok ve Moore da Orakçılar'la daha iyi durumda olmaz. Hatta daha kötü."

Kody içini çekti. "İyi bir noktaya değindin. Zane onu ibret olsun diye cezalandırma fırsatını kaçırmazdı. Ferryman'ın da böyle yaptığını tahmin ediyorum. Dallas herkesten çok MK'ya sadık olduğunu çok belli etti."

İçim burkuldu. "Bunun çeteler için oldukça büyük bir hayır-hayır olduğunu hayal edebiliyorum."

"Evet, öyle de denebilir," diye mırıldandı Archer. "Bana bırak; bu konuda düşünmem gerekecek, tamam mı? Moore'u hâlâ sevmiyorum ve ona daha da az güveniyorum. Ama Bree'nin mutluluğunun senin için önemli olduğunu görebiliyorum..." Kelimeleri, iyi bir insan olmak ona fiziksel acı veriyormuş gibi ezerek söylüyordu. Çok tatlıydı.

Sırıtarak Kody'nin kucağından sıyrıldım ve Archer'ın üzerine tırmanarak minnettar bir öpücükle ağzımı onunkine yapıştırdım.

"Teşekkür ederim Günışığı," diye fısıldadım öpüşmemiz sona erdiğinde, kollarım hâlâ onun boynunda sımsıkı, onunki de benim belimdeydi. "Söz veriyorum, Dallas ve Bree yardımımızı hak ediyor. Zaten daha fazla müttefike ihtiyacımız var, değil mi?"

Archer homurdanarak bir ses çıkardı ama yanıt olarak beni tekrar öptü.

"Böyle devam ederseniz Archer'ın paylaşma isteğini tekrar test etmek zorunda kalacağız," diye uyardı Kody, ona baktığımda bana sinsî bir sırıtış attı.

Archer oflayıp pufladı, sonra da beni şok etti. "Bu fikre karşı değilim," diye mırıldandı yüzünü eğip boynumu öperken.

Bir şaşkınlık nefesini yuttum ve başımı salladım. "Nadir görülen bir ruh hali içindesin Archer D'Ath," diye yorumladım gülerek. "Ama beklemek zorunda."

Sevgili düğün organizatörümüz yirmi dakika içinde arayacak, unuttun mu?"

Archer boynumu hafifçe emerek beni inletti. "Yani diyorsun *ki karıcığım*, seni on beş dakikadan daha kısa bir sürede boşaltmamız gerekiyor? Bu kolayca yapılabilir."

Güldüm ve ellerimi göğsüne koyarak ondan uzaklaştım. "Vücudun falan mı kapıldı?"

"Ayrıca on beş dakikamız bile yok," diye ekledi Kody telefonunu kontrol ederken. "Zed şu anda kat planlarını ve topçuları tartışmak için buraya geliyor."

Archer uzun bir iç çekti, sonra parmaklarını mürekkep siyahı saçlarının arasından geçirdi. "Peki," diye homurdandı. "Devam edilecek."

Kaşlarım havaya kalktı ama yine de başımı salladım. O paylaşımcı bir ruh halindeyken hayır diyemeyeceğimden emindim. Amım *daha sonrasının* beklentisiyle şimdiden nemlenmişti.

"Misafir bekliyorsak, giyinsem iyi olacak," dedim iç çekerek, sonra isteksizce Archer'ın kucağından indim. Üzerimde sadece bol bir tişört - Kody'ninkilerden biri- ve altımda da sıcak bir pantolon vardı -sadece üçümüz olduğumuzda yeterince iyiydi ama muhtemelen misafir için kabul edilebilir değildi.

Aceleyle merdivenleri çıktım ve daha yatak odama varmadan kapı çaldı. Kot pantolonumu giyip sütyenimi taktığımda Zed'le konuşmamızın yarısını kaçırmıştım bile. Zaten ne olup bittiğini de tam olarak anlamamıştım.

Hepsi yemek masasında oturmuş, düğün mekanımızın - Shadow Grove'un kuzey tarafında mezhepsel olmayan bir şapel - planlarını aralarında paylaşıyorlardı. Tıkanma noktalarını ve görüş hatlarını tartışıyorlardı ve yaklaşık iki dakika içinde beni tamamen kaybettiler. Bu iyiydi çünkü onları orada oturtup bana her şeyi açıklamaya zorlamayacaktım. Pusu taktikleri konusunda hızlandırılmış bir kursa *ihtiyacım* yoktu. Sadece ne yaptıklarını bilmelerini istiyordum.

Bu düğünde tek bir rolüm vardı. Yem.

Zed başını bana doğru salladığında tekrar dikkat kesildim. "Kızınız için ne gibi önlemler aldınız?" Soğuk ve değerlendirci bakışları üzerimde olsa da sorusu Archer'a yönelikti. "Tam olarak çelik yelek giyemez. Düğünün düzmece olduğuna dair ilk ipucu, gelin kurşun geçirmez yelekle geldiğinde ortaya çıkar."

"Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim," diye mırıldandım, Archer'a *ben sana demiştim* bakışı attım.

Gözlerini devirdi ve derin bir nefes verdi. "Hâlâ üzerinde çalışıyoruz," diye gönülsüzce itiraf etti. "Şimdilik, Kate'in menzilli bir silahla vurulmasına fırsat vermemek için tüm görüş noktalarının adamlarımız tarafından korunduğundan emin olmaya odaklanmamız gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

Zed başını salladı. "Anlaşıldı. Tuzağa yem atmak istiyoruz, farelere yiyecek atmak değil." Telefonu masanın üzerinde titredi ve kaşları yukarı kalktı. "Affedersiniz, buna bakmam gerekiyor. Patron sesli mesajlardan hoşlanmaz." Gözlerini devirdi, sonra telefonunu kulağına götürdü. "Hades."

Selamlamak için söylediği tek şey buydu, sonra Hades diğer uça konuşurken sessizce dinledi. Sonunda gözleri Kody'ye kaydı ve dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Evet efendim," dedi sonunda telefona, "ona söylerim."

Görüşmeyi sonlandırdı ve boğazını temizledi. "Neyi söyleyeceksin?" Kody kuşkuyla sordu.

Zed sırtıttı. "Hades araba kazasının güvenlik kamerası görüntülerini izledi. Sana nişancılığının yıllar içinde çok geliştiğini söylemek istedi, çünkü eskiden berbat bir nişancıydın."

Kody kaşlarını çattı. "Değildim."

Zed ters ters baktı. "Öyleydin amına koyayım. *Beni* vurduğun zamanı hatırlıyor musun?" Archer kıs kıs güldü. "Onu unutmuştum."

Kody şimdi de somurtuyordu. Zed'e ters ters bakarken kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuştu. "Sadece bir sıyrıktı, seni koca bebek. Steele o zamandan beri yeteneklerimi geliştirdi."

"O nasıl bu arada?" Zed sesindeki alaycı tonu düşürdü. "Ucuz atlattık."

"Çok yakındı," diye mırıldandım, kurşun göğsüne isabet ettikten hemen sonra gözlerindeki ışığın kayboluşunu hatırlayınca ürperdim.

Archer homurdanarak onayladı. "Şanslıydı, orası kesin. Rachel'in anma töreni için ailesiyle birlikteyken onu takip etmesi için fazladan bir adam gönderdim."

Zed yüzünü buruşturdu. "Bunu unutmuşum. Ofise döndüğümde Hades'in adına bir bağış göndereceğim." Bana sıkı bir gülümseme verdi, sonra sandalyesini geriye itti ve masadaki tüm kâğıtları topladı. "Bu iyi bir plan çocuklar. Sadece o gün kızınızı nasıl koruyacağınızı düşünün."

Zed başını sallayarak yemek odasından çıktı, tam o sırada telefonum çaldı. Ekranı okuduğumda yüzümü buruşturdum.

İçimi çekerek aramayı cevapladım ve hoparlör düğmesine bastım. "Merhaba Alyssa," diye düğün planlayıcıyı selamladım.

"Madison Kate!" Adımı söyleyince içim burkuldu. "Benim güzel gelinim! Heyecanlanıyor musun? Sadece iki hafta kaldı!"

Archer yemek masasının karşısında bana kendini beğenmiş bir sırıtışla baktı, ben de onu tersledim. Kody, Zed'in evden çıktığını görmeye ve çevre alarmlarını sıfırlamaya gitmişti, ben de eğlenceyi paylaşmaya karar verdim.

"Çok heyecanlıyım," diyerek Archer'a hınzırca bir gülümseme verdim. "Aslında hoparlörde sen varsın ve Archer da burada. Alyssa'ya merhaba de tatlım."

Orta parmağını bana doğru uzattı. "Merhaba Alyssa," dedi yine de, bakışlarını tutarak. "Bu günü ne kadar iple çektiğimi anlatamam. Sanki *yıllardır* bu muhteşem kızı benim yapmak için bekliyordum gibi geliyor."

Düğün planlayıcımız için yaptığımız gösteriye rağmen ifadesinde tam bir samimiyet vardı ve içim pelteye döndü.

Alyssa telefonda heyecanla ciyakladı, ardından *büyük günümüzün* tüm ayrıntılarını yönetmemize yardımcı olmak için oluşturduğu çeşitli elektronik tablolar hakkında konuşmaya başladı.

Archer masanın öbür ucundan benimle göz göze geldiği ve konsantre olmamı neredeyse imkânsız hale getirdiği için onu çoğunlukla dinlemedim. Ancak Alyssa'nın yanıtlamam gereken bir soru sorduğunu fark ettiğimde tekrar kulak kabarttım.

Yanaklarım utançtan kızarmıştı. "Pardon, ne dediğini kaçırdım," diye itiraf ettim, "hat biraz koptu." *Yalan.*

"Ah, çok özür dilerim. Araba kullanıyorum, belki de telefonun çekmediği bir dönemden geçtim," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Nedimeni sordum. En iyi arkadaşının korkunç bir kaza geçirdiğini biliyorum, ama onun yerine geçecek kişinin adını bana söyleyebilir misin?"

Gözlerimi kırıştıtarak telefona baktım, aklım karışmıştı. İlk tanışmamızdan beri bunu ikinci kez düşünmemiştim bile.

"Sana e-postayla gönderirim," diye teklif etti Archer nazikçe. "Bizden başka bir şey ister misin Alyssa?"

"Evet, bir düşüneyim." Bir an için bir melodi mırıldandı, sonra parmaklarını şıklattı. "Doğru. Prova yemeği-"

Archer sert bir sesle, "Bir tane bile almayacağız," diye sözünü

kesti. "Oh." Alyssa'nın sesi tamamen şaşkındı. "Ama-"

"Özür dilerim; size daha önce söylemeliydim. Ama planladığımız samimi bir aile yemeği var. Kızım babasını aylardır görmedi, anlıyor musun? Bu yüzden düğünümüzden önceki geceyi gerçekten özel bir *aile* anı haline getirmek istiyoruz. Anlıyorsunuz tabii ki."

Archer uzanıp telefonumdaki aramayı sonlandırırken dudaklarıma yayılan gülümsemeye karşı koyamadım.

"Aile yemeği, ha?" Gözlerimi kısarak sordum.

Omuz silkti. "Gelinim için bir kilo etten daha iyi bir düğün hediyesi olabilir mi?"

İnledim, gözlerimin geri kaymasına izin verdim. "Bazen çok tatlı şeyler söylüyorsun, kocacığım."

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Buraya gel de sana gerçekten ne kadar tatlı olabileceğimi göstereyim." Gözleri parladı ve sandalyesinde geriye yaslanırken eli masanın altında hareket etti.

Lanet olsun. Böyle bir teklifle... Sandalyemi geri itme zahmetine bile girmedim. Doğrudan masanın üzerinden kucağına tırmandım. Şipşak bir sevişme için birkaç dakikamızı ayırabilirdik.

Ya da ortaya çıktığı gibi o kadar da hızlı değil.

LO geceden sonra Steele beni aradı. Buzdolabından aşırđığım soğuk pizza dilimlerimi aldım ve çocuklara odama gideceğimi söyledim. Bütün günü Archer ve Kody'yle geçirmekten ne kadar hoşlansam da Steele'le yalnız konuşmak istiyordum.

"Hey sen," diye mırıldandım, odama çıkarken telefonuna cevap verdim. "Senden bundan daha erken haber alabileceğimi düşünmüştüm."

Ağır bir iç çekişle telefonu kapattı. "Özür dilerim, Cehennem Kedisi." Sesi kalındı ve kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı. "Aramak istedim... Tek düşünebildiğim sensin."

Yatak odamın kapısını arkamdan kapattım ve yatağıma doğru ilerledim. "Max... sarhoş musun?"

Esnedi. "Evet. Süper sarhoşum. Olacağımı söylemiştim."

Kalbim onun için acıyordu. Ailesiyle geçireceğı bu hafta sonu açıkça acı vericiydi ve ben de orada olmayı çok istiyordum.

"Steele..." Hayal kırıklığıyla iç çekip yatağıma uzandım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Hıçkırdı. "Bana her şeyi sorabilirsin, güzelim."

"Ailen neden hastaneye hiç gelmedi? Neredeyse ölüyordun Max ve seni görmeye bile gelmediler." Ağır ağır yutkundum, açık bir yarayı deştiğimi biliyordum. Yine de onu daha iyi anlamak istiyordum. Steele ile ailesi arasında ne olmuştu da onu bu kadar az önemsiyorlardı bilmek istiyordum çünkü onu bu kadar çok severken bunun nasıl mümkün olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Steele küçük bir inilti çıkardı ve elini yüzünde gezdirdiğini hayal edebiliyordum. "Kısa cevap mı? Onlar kötü insanlar. Bu yüzden onlarla tanışmanı istemiyorum, Cehennem Kedisi. Belki kafalarına sıkılacak bir kurşunu ve Benny's'e gitmeyi hak edecek kadar kötü değiller... ama onları hayatımızda istemiyorum."

Bizim hayatımızda.

Ses tonundaki acılık içimde bir hüznün dalgası yarattı ama anlıyordum. Görünüşe göre hiçbirimizin ebeveynlik konusunda pek şansı yokmuş. Belki de bu yüzden hepimiz birbirimize bu kadar iyi uyuyorduk.

"Senin için çalabilir miyim?" Steele konuyu değıştirerek sordu. "Babam daha önce beni anma töreninde çalmaya zorlamaya çalıştı, ben de ona gitmesini söyledim."

Boku yedim. Ama Rachel onun için çaldığım zamanları severdi. Onun yerine bu gece senin için çalabilir miyim?"

"Elbette çalabilirsin," diye fısıldadım, dinlemek için yastıklarına yaslandım.

Kısa bir duraklama oldu, piyanonun başına geçtiğini hayal ettim, sonra tekrar hıçkırdı ve inledi. "Şarap ve alkollü içkileri karıştırmak muhtemelen kötü bir fikirdi," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Ya da belki de yarım şişe tekilaydı. Onun gibi bir şey. Her neyse. Otelin lobisindeyim," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Görünüşe göre senin için çaldığım sürece beni kimin dinlediği umurumda değil."

Çalmaya başladığında nefesim kesildi ve dudağımı ısırdım. "Max..." İnledim. "Bu melodiyi biliyorum."

Küçük bir kahkaha attı, çalarken telefonu omzuyla kulağı arasında dengelemeye çalışıyormuş gibi nefesi ağırlaşmıştı. Görünüşe göre sarhoş olmak koordinasyonunu etkilememişti.

"Umarım öyledir," diye mırıldandı. "Yine de yazmayı bitirdim. Hatta bir isim bile verdim... ilk kez kendi şarkılarımdan birine isim verdim. Genelde Rachel isim verirdi."

Ölen kız kardeşinden bahsederken sesindeki keder ve acı göğsümü sızlattı. Onun anısını onurlandırmak için sırtına neden mürekkep yaptırdığına şaşmamalı.

"Peki, adı ne?" Ona sarılmak istercesine kolumu kendime dolayarak nazıkçe sordum.

Kısa bir kahkaha attı. "*Serbest bırakmak.*" Ben de güldüm. "Ciddi misin?"

Cevap verirken sesindeki sırtışı duyabiliyordum. "Kesinlikle. İstesem de bu parçanın ardındaki duyguyu yansıtacak daha iyi bir isim bulamazdım."

Boş tavanıma bakarak aptal gibi sırttım. Bu melodiyi bana telefonda ilk kez çaldığında hissettiğim *rahatlamayı* hatırlıyordum.

Ama bu kez öylece uzanıp dinledim, her notayı, her tuş vuruşunu, Steele'in müziğine daha önce hiç duymadığım bir şekilde kattığı her ham duyguyu içime çektim.

Ancak bir süre sonra kızgın erkek sesleri Steele'in müziğinin dinginliğini böldü ve telefon hattı sanki cihazını düşürmüş gibi takırdarken şarkı aniden kesildi.

Panik içinde doğruldum. Bağıranları duymak için kulaklarımı zorladım ama kelimeleri seçemedim. Tek duyabildiğim en az iki adamın seslerinin yükseldiği ve ardından bir kadının çığlığıydı.

Siktir. *Lanet olsun.* Max'in başı dertteydi.

"Max!" Artık telefonunu tutmadığı belliyken ne kadar nafile olsa da bağırdım. "Steele! Hey, neler oluyor? Max!"

Bir saniye sonra hat tekrar tıkırdadı ve kulaklarıma ağır bir iç çekiş ve ardından Steele'in mırıldandığı bir küfür ulaştı. "Üzgünüm, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı inleyerek. "Görünüşe göre babamın bir görgü dersine ihtiyacı varmış."

İçimi rahatlamayla karışık soğuk bir endişe kapladı. Bu bir suikast girişimi değildi, sadece babasıydı. Lanet olsun bana.

"Ne oldu?" Boğuk bir fısıltıyla sordum, nabzım hâlâ hızlı atıyordu.

Steele kendine zarar vermiş gibi tıslar gibi bir ses çıkardı. "Kıçına tekme bastım," diye mırıldandı. "Eğer bu, bu aileyle *işimin bittiği* mesajını vermiyorsa, ne verir bilmiyorum."

Oh kahretsin. Steele'in sesinden adeta zehir ve umutsuzluk damlıyordu, sanki sonunda bu kadar ileri gittiğine inanamıyordu. Çok acı çekiyordu ve ben onun yanında olmalıydım.

"Eve dön Max," diye fısıldadım, onun acısı için döktüğüm gözyaşları yanaklarımdan süzülürken sesim boğuklaştı. "Eve, bize gel lütfen?"

"Evet," dedi bir başka ağır iç çekişle, sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi. "Evet, şimdi gidiyorum. Sabaha evde olurum, Cehennem Kedisi."

Sözlerinin bana getirdiği rahatlama şaşırtıcıydı. Eğer oturuyor olmasaydım, düşebilirdim. "Seni seviyorum Max," dedim ona, sesim sert ve kelimelerim içtendi. "Seni seviyorum amına koyayım. Eve sağ salim dön."

"Geleceğim, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, odasına geri dönmeye çalıştığını tahmin ettiğim sırada nefes alış veriş kesilmişti. "Seni daha çok seviyorum."

Bu açıklamayla birlikte telefon kesildi. Muhtemelen az önce asansöre binmişti ama bunun bir önemi yoktu. Eve geliyordu ve beni seviyordu. Önemli olan *tek şey* buydu.

Steele'le yaptığım telefon görüşmesinden sonra uyuyamadım. Büyük, boş yatağımda uzun süre dönüp durduktan sonra pes ettim ve tekrar dışarı çıktım. Artık yalnız uyuyamazdım ve aksini düşünerek kendimi kandırıyordum.

Kollarımı kendime dolayarak koridorda ilerledim ve hem Kody'nin hem de Archer'ın odalarını kontrol edip boş buldum. Merakla -çünkü saat gece yarısını çoktan geçmişti- onları bulmaya gittim.

İlk kontrol ettiğim yer spor salonuydu. Tabii ki Archer içerideydi ve BOB eğitim mankenine darbeler yağdırırken müziği bangır bangır çalıyordu. Eğer o kadar uzun yaşarsak, "düğünümüzden" sonraki hafta büyük bir dövüşü daha olacaktı. Onu gece geç saatlere kadar antrenman yaparken bulmak hiç de şaşırtıcı değildi.

"Kate," diye homurdandı beni gördüğünde. "İyi misin? Neyin var?" Yüzündeki teri silmek için gömleğinin önünü kaldırdı ve ben de ağzımın sulanmaması için kendimi zor tuttum.

"İyiyim," diye gülümseyerek cevap verdim. "Sadece uyuyamadım. Yine de sözünü kesmeyeceğim. Devam et."

Bir an endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatı, sonra başını salladı. "Eğer onu arıyorsan Kody ofiste."

Ona güven verici bir gülümseme gönderdim. "Harika, onu bulacağım." Eğitim mankenine başımla işaret ettim. "Çalışmaya devam et; beni tekrar zincire vurmak istiyorsan o dövüşü kazanmalısın."

Archer'ın çenesi düştü. "Ne? Prenses, daha üç hafta var! Ciddi olamazsın."

Kıs kıs güldüm ve ona cevap vermeden salondan çıktım. Kesinlikle ciddi değildim ama bunu bilmesine gerek yoktu. Onunla uğraşmak çok eğlenceliydi.

"Ofis "e en son adım attığımda buranın babamın olduğunu sanmıştım. Bu evin ona ait olduğunu ve çocukların onun servetinden beleşe yararlandıklarını sanıyordum. Şimdi bunun tam tersi olduğunu anladım ve çocuklar Samuel Danvers'ın mülkte kalan en küçük izlerini bile silmişlerdi.

Bunun için de şükürler olsun.

Işıklar açıldı ve Kody'yi deri ofis koltuğuna gömleksiz bir şekilde oturmuş, kulaklıkla konuşurken buldum.

Bekle bir saniye. Bekle bir saniye.

Kody kulaklıkla *Japonca* konuşuyordu ve bilgisayar masanın üzerinde önünde açıktı.

Kapı aralığında durakladım, diğer hattaki kişiyle akıcı bir şekilde Japonca konuşurken şaşkınlıkla ona baktım. Beni orada fark ettiğinde dudakları gülümsemek için yukarı doğru çekildi ama söylediklerinde duraksamadı.

Bunun yerine parmağını bana doğru uzattı ve kulaklığından gelen yanıtı dinlerken beni yanına çağırdı.

Merakla, süslü İran halısının üzerinden masasının köşesine doğru ilerledim. Dizüstü bilgisayarının yanındaki ağır meşe masanın üstünü sanki oraya oturmamı istermiş gibi okşadı.

Heyecandan içim içime sığmıyordu ve işaret ettiği gibi yaptım. Soğuk tahta çıplak kalçalarımın buluştuğunda nefesimi tuttum ve gerildim.

Kody sırtıttı, sonra bilgisayarında bir şeye tıkladı ve konuştuğu kişiye daha fazla yabancı kelime sıralamaya başladı. Ekranına hızlıca baktığımda konferans görüşmesinde onunla birlikte üç kişinin olduğunu gördüm; biri takım elbise giymişti, diğer ikisi ise spor kıyafetler içinde daha rahattı. Kody'nin görüşmedeki kutusu boştu ve az önce video beslemesini kapattığını fark ettim.

Gözlerim büyüdü ve sandalyesinde öne doğru oturdu, elleri kalçalarımın geldi. Gerildim, onu uzaklaştırmaya hazırdım ama sadece başını salladı ve parmağını dudaklarının üzerine koyarak sessiz olmamı söyledi.

Ugh. Lanet olsun. Kamerası kapalıydı ama mikrofonu kapalı değildi. Parmağının kıvrımına bu kadar kolay karşılık vererek ne düşünüyordum ki? *Tabii ki* iyi bir şey yapmıyordu. *Her zaman* kötü bir şeylerin peşindeydi.

Kahrolası Kody.

Yine de *lanet Kody'*ye hayır diyemiyordum. Asla. Bu yüzden parmaklarını külotumun yanlarından geçirdiğinde, itaatkâr bir şekilde kıcımlı kaldırıp külotumu bacaklarımdan çıkarmasını sağladım.

Ekranındaki Japonlarla konuşmaya devam etti. Dizlerimi açıp ağrıyan amcığıma uzun uzun aç gözlerle bakarken, sanki anadiliymiş gibi sohbet ediyordu.

Gözleri parladı ve dudağını ısırdı. Parmakları beni ayırıp klitorisimi bulduğunda bakışları benimkilerle buluştu. Benden küçük bir inilti kaçtı ve bana sessiz olmam gerektiğini hatırlatmak için parmağını hızla dudaklarına götürdü.

Ağzımı kapatıp iniltimi yuttum, sonra parmağını yaladığında içimden çığlık attım. Parmağını zonklayan ç e k i r d e ğ i m e geri götürdü,

Telefon konuşmasındaki bir şey hakkında gülerken yumuşak bir nefes vererek içime doğru itti.

İkinci bir parmağını daha içime sokarken kaşlarım çatıldı ve vücudum titredi. Sohbet ederken oynuyordu ama benimkine kilitlenmiş sabit bakışları bana gürültü yapmamam gerektiğini kesin bir dille söylüyordu. Bu bile beni en az parmaklama şekli kadar çılgına çevirmişti.

Başparmağı klitorisimi bulduğunda bacaklarım titremeye başladı. Kendini beğenmiş bir şekilde sırttı ve sandalyesinden kalkarak bir eliyle ağzımı kapattı. Sonra gerçekten işe koyuldu. Ben masaüstünde sessizce kıvranıp titrerken parmaklarıyla beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi.

Boşaldığımda neredeyse bayılacaktım. Beni sessiz tutan tek şey Kody'nin elinin ağzımı sıkıca kavramış olmasıydı.

Bir an sonra beni bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. Bakışlarımı tuttu ve neredeyse tekrar boşalmama neden olacak şekilde parmaklarını emdi. Lanet olası Kody. Bu *hiç* de adil değildi.

Tekrar konuşmaya başladığında gözlerimi kısıtım ve masadan kaydım - kelimenin tam anlamıyla *kaydım* çünkü cilalı ahşap az önce oturduğum yerde her türlü kayganlığa sahipti.

Dizlerim sandalyesinin önündeki halıya çarptı ve kaşları tamamen yukarı kalktı. Yine de tereddüt etmeden şortunu indirdi ve taş gibi sert aletini benim için serbest bıraktı.

Aferin oğluma.

Elimi tabanının etrafına sardım, sonra ağzımı ucuna kapattım. İstekli ve uyarılmayla sıırıslam olmuş bir halde, aletini yağlayan cömert ön sperm lekesini emdim ve yaladım.

Nefesi kesildi ve bir sonraki Japonca cümlesinde tökezledi, onu ağzımın derinliklerine alırken iki kez tekrarlamak zorunda kaldı. Evet, intikam gerçekten de çok kötüydü, değil mi Kodiak?

Elini başıma götürdü, parmakları saçlarıma dolandı, ben ağzımı onun shaftında aşağı yukarı gezdirirken, parmaklarım onun tabanında dudaklarımın hareketini yankıladı. Karın kasları gerildi ve başını geriye atıp dudaklarından sessiz küfürler döküldüğünü görmek için yukarı baktım. Mükemmeldi.

Dişlerimin yumuşak tenini sıyırmasına izin verdim, bunu yaparken elinin saçlarımda sıkılaşmasına bayıldım. Başımı aşağı doğru itti, siki boğazımın arkasına çarptı ve bırakmadan bir saniye önce beni boğdu.

Bu berbat bir şeydi, ama kafa vermenin en sevdiğim yanlarından biri de buydu, ağzım ve boğazım horozla o kadar doluydu ki zorlukla

Nefes al. Bu beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik etti ve kendimi boştaki elimi amıma götürürken buldum.

"Siktir," diye nefes aldı Kody, mikrofonunun duyamayacağı kadar yumuşaktı ama yine de... Bir saniye sonra, aramayı sonlandırdığı izlenimine kapıldım, sonra uzun ve yüksek sesle inledi.

"*Lanet olsun*, bebeğim!" diye bağırdı, ben onu daha derinden yutarken ve kendi klitorisimle oynarken. "Lanet olsun, kendine dokunuyorsun. Lanet olsun, bu çok ateşli."

Kalçalarını salladı, başımdaki eli ben öğürüp boğulurken aletini boğazıma daha fazla sokmaya zorladı, sonra dizüstü bilgisayarı gelen bir görüntülü aramanın ayırt edici sesini çıkardı.

"Siktir!" diye bağırdı. "Siktir, siktir, *siktir*. Bebeğim, bu çağrıya cevap vermeliyim." Saçımı çekiştirdi ve ben de hınzırca gülümseyecek kadar uzun bir süre onu ağzımdan bıraktım.

"Yani?" Ona meydan okudum. "Bu oyunu sen başlattın. Karar ver Kodiak."

Gözleri büyüdü, ben bakışlarını tutup dilimi parlayan sikinin ucunda gezdirirken kaşları çatıldı.

"Bebeğim, kamera açıkken cevap vermek zorundayım, bu-"

"Acele etsen iyi olur," diye alay ederek sözünü kestim, "burada olmadığını düşünecekler." Çoğunlukla masanın altında kalana kadar biraz geri çekildim, sonra onu tekerlekli sandalyeye yaklaştırdım. Daha fazla itiraz edemeden onu tekrar ağzıma aldım ve bir küfür savurdu.

Bir saniye sonra telefon bağlandı ve ben onu kırmak için mümkün olan her şeyi yaparken Kody'nin en cesur yüzünü takınması gerekiyordu.

Ama ben onun Japon iş bağlantısının bir şey için aradığını sanmıştım. Bu yüzden oldukça net bir şekilde İngilizce konuştuğunu duyduğumda şoktan boğulmak üzereydim.

"Merhaba anne," dedi yüksek sesle ve sikinin etrafındaki parmaklarım sertçe sıkıldı.

"Merhaba Kody," diye cevap verdi zayıf sesli bir kadın bilgisayardan, "Seni bu kadar geç saate kadar ayakta tuttuğum için özür dilerim. Bu zaman dilimlerini çözmek çok zor." "Hiç önemli değil," diye cevap verdi. Sesi biraz dişlerini gıcırdatıyor gibiydi ve her şeyi göz önünde bulundurduğumda onu tamamen suçlamadım. Annesi görüntülü konuşurken onun aletini yalamanın hoş olmadığına karar vererek geri çekilmeye çalıştım ama eli başımın arkasına sıkıca yapıştı. Bu ima

açıktı. Blöfümü görüyordu. "Zaten Tokyo ile bir konferans görüşmesi için geç kalmıştım."

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Ne de olsa... o *benim* annem değildi.

Birkaç dakika boyunca Kody ve annesi Tokyo'yla yaptığı iş hakkında sohbet ettiler. Görünüşe göre içeri girdiğim telefon görüşmesinde Kody'nin haftalar önce bahsettiği spor giyim hattı konuşuluyordu. Birkaç ay içinde Japonya'da piyasaya sürülecek, ardından da dünyanın geri kalanına yayılacaktı.

Merakla dinledim, ben ona hayatının saksosunu çekerken o normal bir şekilde konuşmaya çalıştıkça sesindeki gerginlikten zevk alıyordum.

Sonra annesi beni neredeyse öldürecek bir şey söyledi.

"İyi misin, Kody? Biraz tuhaf görünüyorsun. Terliyor musun?"

Bir kahkaha attım, tıkcım sesi bastırdığı için şükrettim ama Kody'nin kalçalarını oynatması güldüğümü anladığını gösteriyordu.

"Evet, iyiyim anne," diye cevap verdi, "spor salonunda biraz kas çektim, hepsi bu."

"Bu hiç iyi değil, tatlım," diye cevap verdi, sempatik bir şekilde. "Masaj yaptırman gerekecek. Belki şu yeni kız arkadaşın yardımcı olabilir?" Sesinde bilgi almaya çalıştığını belli eden bir ton vardı ve ben donakaldım. "Onunla ne zaman tanışacağım? Bana hep onun hakkında çok şey anlatıyorsun; muhteşem Madison Kate ile tanışmak için can atıyorum."

Oh Tanrım. Ne? Kody *annesine* benden mi bahsediyor? Daha önce hiç bana ailesinden *bahsetti*!

"Aslında," diye yanıtladı Kody küçük bir kahkaha atarak. "O burada."

Ne?

"Öyle mi?" diye yanıtladı annesi. "Nerede? Merhaba diyebilir miyim?"

"Hımm," diye mırıldandı Kody, ben onu dişlerimle tehdit ederken küçük bir homurtu çıkardı. "Şu anda konuşamaz," dedi sonunda. "Ağzı biraz dolu."

Aman Tanrım, onu öldüreceğim.

"Gerçekten mi?" Annesinin kafası karışmış gibiydi. "Atıştırmak için biraz geç değil mi?"

Öldür beni şimdi.

Masanın üzerinde, kalemin kâğıda sürtünmesi gibi bir ses duyuldu, sonra Kody bir not kâğıdı parçasını bana uzattı.

Kendini boşalt, bebeğim.

"Evet, son zamanlarda garip saatler geçiriyoruz," diye yalan söyledi Kody annesine, iki eli saçlarımda dolaşırken. "MK'yi spor salonunda eğitiyorum, bu yüzden Zoom aramalarımı yapmak için benimle geç saatlere kadar kaldı."

Parmaklarımı itaatkâr bir şekilde bacaklarımın arasına geri kaydırırken, elleri yüzümü tekrar aşağı indirdi ve boğazımı sikiyle doldurdu. Lanet olsun ona, annesinin hatta olmasına rağmen sırlıklam ve muhtaçtım.

Annesi, "Çok nazik bir davranış," dedi. Oğlunun böyle düşünceli bir kız arkadaşı olmasından memnun gibiydi. Kody başımı kontrol ederken, orgazma yaklaştıkça yüzümü daha hızlı sikerken başka ne söylediyse boğuklaştı. Yine de bana bir emir vermişti ve ondan önce benim yerine getirmemi istediğini biliyordum.

Parmaklarımla klitorisimi buldum, o boğazımı cezalandırırken öfkeyle ovuşturdum. Paramparça olmam sadece birkaç saniye sürdü. Lanet olsun, eğer annesi beni duyduysa, bu onun kendi hatasıydı. Kody'nin kalçaları sallanmaya başladığında serbest bırakıldığımı inledim, titredim ve masanın altındaki dizlerimin üzerinde kasıldım.

Sadece birkaç dakika sonra sıcak yükü boğazımın arkasına çarptı, şaftı ağzımda o kadar derindi ki elim taşaklarına kadar kaymıştı. Yine de boşalırken sessiz kalmayı başardı. Sadece dişlerini sıktı -vücudundaki diğer tüm kaslarla birlikte- ta ki nefesini verene kadar.

Sonunda saçlarımı bıraktığında, kemiksiz bir yığın halinde masanın altına yığıldım ve birkaç dakika sonra annesiyle yaptığı görüşmeyi bitirirken dudaklarımı yaladım.

Orada yatarken aklıma bir not aldım. *Kody ile seks tavuğu oynamayın. O kazanacak.*

S teele beni şafak vakti yanağıma kondurduğu yumuşak bir öpücükle uyandırdı ve parmağını dudaklarıma bastırarak sessiz olmamı söyledi. Ne kadar sert görünmesine rağmen onu gördüğümde hâlâ gülümsüyordum.

Sessizce Kody'nin uyuyan kucağından sıyrılıp Steele'in peşinden koridora çıktım ve ayaklarımı yerden kesen bir sarılmayla beni kucakladı.

"Seni özledim, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı kulağıma, sesi boğuktu.

Boynuna doğru sıırttım ve ona bir maymun gibi sarıldım. "Ben de seni özledim Max. Bir daha bu kadar uzun süre uzak kalma, tamam mı?" Sadece üç gece geçmiş olmasına rağmen... bu çok uzun bir süreydi.

Kıkırdadı, sonra ben hâlâ ona sarılıyken yürümeye başladı ve ben de itiraz edercesine bir ciyaklama çıkardım.

"Beni bırakmayacak mısın?" Ona doğru düzgün bakabilmek için boynundan geri çekildim.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Hayır. Bacaklarının beni sarması hoşuma gidiyor."

Gözlerimi devirdim. "Steele, olmamalısın-"

"Ben *iyiyim*, güzelim. Söz veriyorum. Her zamankinden daha iyiyim, tamam mı?" Bakışları ciddiydi ve ben de konuyu kapattım. Hâlâ abarttığından endişeleniyordum; göğsünden vurulup neredeyse ölmesinin üzerinden daha bir ay bile geçmemişti. Ama ben bile onun gerçekten normale dönmüş görüldüğünü kabul etmek zorundaydım.

"Peki beni nereye götürüyorsun?" Yatak odasını geçip merdivenlerden inmeye başladığında sordum.

Sırtışı daha da genişledi. "Bize kahvaltı hazırladım. Arch hâlâ uyuyorsa geç saatlere kadar spor yaptığını tahmin ediyorum, o yüzden seni biraz yalnız bırakabileceğimi düşündüm."

Eve döndüğü için aptalca bir mutlulukla tekrar boynuna sarıldım ve o da beni mutfağa götürdü. Masanın üzerinde taze krepler, meyveler, portakal suyu ve kahveden oluşan kocaman bir sofra kurulmuştu.

Steele sonunda beni ayağa kaldırıp bir sandalye çekerken "Vay anasını!" diye haykırdım. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Bana mahcup bir bakış attı. "Anna biraz yardım etti ama sadece mutfağını dağıtacağımdan endişelendiği için. Aksi takdirde

tek başıma tamamen yetenekli olabilirdim."

"Çok etkilendim. Kahveyi kim yaptı?" Geçici olarak yudumlarken ona arsızca gülümsedim. İyiydi, yanık değildi ve takdirimi mırıldandım.

"Ben," diye cevap verdi sırtarak. "Anna'nın senin süslü makineni çalıştıramayacağını biliyorsun."

Dudaklarımı yaladım, barista becerilerinin ne kadar ilerlediğinden etkilenmişim. "Max Steele," diye mırıldandım, masanın karşısındaki yerine yanımdaki koltuğa oturduğunda, "sen pek çok beceriye sahip bir adamsın. Oldukça etkilendim."

Kıkırdadı ve Kody'nin tişörtünün kaydığı çıplak omzuma bir öpücük bıraktı. "Güzel. Şimdi Kody ve Arch uyanıp kreplerin kokusunu almadan önce yemeğini ye."

İyi bir noktaya değinmişti. Yaklaşık on dakika boyunca, Archer'ın yaklaşan dövüşü ya da Kody'nin giyim markası gibi hafif konular hakkında sohbet ederek, garip bir aile içi mutluluk içinde birlikte yemek yedik... ama sonunda odadaki fili daha fazla görmezden geledim.

"Max..." İç çekerek mırıldandım, tabağımı ittim çünkü o kadar çok yemiştim ki patlamak üzereydim. "Sana dün geceyi sorabilir miyim?"

Steele bir iç çekti, parmakları dizimde sıkılaştı. Yemek yerken sürekli bana dokunabilmek için yanıma oturmuştu ve bu benim için hiç sorun değildi.

"Evet, soruların olabileceğini düşündüm," diye itiraf etti zayıf bir gülümsemeyle. "Aileme ne olduğunu bilmek ister misin?"

Başımı salladım, yüzünü incelerken endişeyle kaşlarını çatıttım. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan-"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Hayır, sorun değil. Benim tüm parçalarımı bilmeni istiyorum, boktan olanları bile." Kendi tabağını itti ve bir elini yüzünde gezdirdi. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar ve yanaklarında her zamankinden daha uzun kirli sakallar vardı. Sağ elinin parmak eklemleri kızarmış ve hafifçe şişmişti ama kalıcı bir hasar vermiş gibi görünmüyordu.

"Ben... sadece kısa tutacağım," diye mırıldandı acı bir gülümsemeyle. "Ailem Rachel'a tapardı. O onların meleği idi ve yanlış yapmazdı. Cidden, ailemizin gözleri önünde ailenin köpeğini öldürebilirdi ve bunun için beni suçlardı."

Burnumu kırıştırdım. "Bu hiç adil değil."

Omuz silkti. "Biliyorum ama her zaman böyleydi. Ailemin bir nebze de olsa hoşnutluğunu kazanmak için yapabileceğim *tek* şey piyanoda başarılı olmaktı. Yemin ederim, annemin bana en son ne zaman gülümsediğini hâlâ hatırlıyorum. On iki yaşındayken bir klasik kompozisyon yarışmasını kazandığım zamandı." Uzun bir nefes verdi ve bu anı karşısında başını salladı. "Her neyse, şu kadarını söyleyeyim, hepsi de boktan insanlar. Rachel konserime gelirken yolda öldüğünde beni suçladılar... ve durmadılar. Bu anma töreni tam bir saçmalıktı. Sadece zengin arkadaşlarından sempati ve para koparmak için bir bahaneydi."

Satır aralarını okurken çenem sıkıştı. "Sana hiç şiddet uyguladılar mı?" Sorum kısık ve endişe dolu bir sesle çıkmıştı.

Bana hüzünlü bir gülümseme fırlattı. "Sık sık. Phillip beni eğitim kampına çekene ve Arch'la tanışana kadar. Sonra beni test etmekten çok korktular."

"O zaman seni Phillip'e götüren her neyse ona çok sevindim. Arch ile tanıştığınıza ve kendinizi savunabildiğinize sevindim. Ama ailen-"

"Cehennemde yanabilirsin, umurumda değil," diye sözümü kesti. "Onlarla işim bitti ve artık üzerimde hiçbir güçleri yok. İhtiyacım olan tüm aileye bu çatı altında sahibim." Eğildi ve lanet olası ruhuma dokunan bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Aile. Beni de buna dahil etti ve bu beni tamamen suskun bıraktı. Annem öldüğünden beri bu kelimenin ne anlama geldiğini bile zar zor biliyordum.

"Hey, kim kahvaltı hazırladı ve beni uyandırmadı?" Kody, çok sevimli ve uyuklu bir şekilde mutfığa sendeleyerek girdi. Saçları dağılmıştı ve gömleği ortalıkta görünmüyordu.

Bekle, benim üzerimdeydi.

Steele ona kuru bir sesle, "MK için kahvaltı hazırladım," dedi. "Kendi başının çaresine bakabilirsin."

"Yalan," diye alay etti Kody, "beni o kadar çok seviyorsun ki-" Fırını çekip açarken sözünü kesti, sonra da memnuniyetle kükredi. "Ta-da, gördün mü? Önemsemediğini biliyordum." Kendisi için fırında sıcak tutulan bir tabak daha krep çıkardı.

Onları masaya getirdi ve Steele elini kalçama götürürken karşımdaki sandalyeye ağır ağır oturdu.

"Ee," dedi Kody, elindekini şuruba bulayarak. "Ne hakkında konuşuyorduk?"

Tabağındaki kocaman krep yığınının kaşlarını çattım. "Bunlardan Arch için ayırdığın var mı?"

"Tabii ki hayır," diye alay etti Kody. "Dövüşü için formda kalması gerekiyor zaten."

"Siktir git," diye gürledi koca adam, ağır ağır esneyerek odaya girerken. Kody'nin yanındaki sandalyeyi çekti ve çatal kullanma zahmetine bile girmeden tabağındaki üç krepi kaptı.

"Hey!" Kody itiraz ederek kör bıçağıyla Archer'a vurdu ama iri adam hakaretler savurarak karşılık verdi ve çaldığı yemeği yedek bir tabakta korudu.

Steele gülerek, "Lanet olası çocuklar," diye yorum yaptı.

Archer Steele'e gözlerini devirerek baktı ve parmaklarındaki şurubu yaladıktan sonra rulo halindeki krepten kocaman bir ısırık aldı.

Steele yüzünü buruşturarak, "Aslında hepiniz burada olduğunuza göre postalarımız var," dedi. Masanın ucuna uzandı ve bir yığın başka, daha az uğursuz postanın altından bir zarf çıkardı. El yazısı bir kez daha tüyler ürpertici bir şekilde tanıdıktı ve inledim.

"Yine mi?" diye sızlandım.

"Üzgünüm, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı Steele, zarfı Kody'ye uzatırken o da elini uzattı. "Ama bu sefer onu kameraya yakaladık. Ya içerideki adamı gerçekten gitti ya da Leon'un güvenliğini kıramıyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yaptık mı?" Steele başını salladı, sonra umutlarım azaldı. "Ama dur tahmin edeyim. Kimliğini gizledi ve biz de hâlâ kim olduğunu bulmaya yaklaşamadık, öyle mi?"

Steele omuz silkti. "Evet ama en azından artık kamera kayıtlarımızın güvende olduğunu biliyoruz."

"Doğru," diye mırıldandım, "umut ışığı. Neymiş o?" Sorumu, zarfı yırtarak açmış ve içinden tek bir kâğıt çıkarmış olan Kody'ye yönelttim.

"Bu..." Kaşlarını çatmadan önce gözleriyle kâğıdı tarayarak sözünü kesti. "Bu bir babalık testi."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Benim için mi?"

Kody başını salladı ve belgeyi almam için bana uzattı. "Hayır, Deb için... daha doğrusu Deb'in öldürülmeden hemen önceki bebeği için. Zane'in değildi."

Kahvaltı masamıza çöken sessizlik gerginlikle doluydu. Eğer annemin gizli hamileliği Zane'in değilse... kimindi? Samuel'in mi? Ve bu Zane'in cinayet zanlısı olarak tekrar masada olduğu anlamına mı geliyordu?

"Pekâlâ," diye mırıldandım, belgeyi tarayıp içindeki bilgilerin çok azını anlayarak, "kahvaltıda havayı dağıtmanın bir yolu da bu."

Steele yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Cehennem Kedisi."

"Senin hatan değil," diye cevap verdim iç çekerek. "Sadece bu karmaşayla işimizin bitmeye yakın bile olmadığını hatırlatmak istedim. Zane'in..." Yüzümü buruşturarak devam ettim ve belgeyi okuması için Archer'a uzattım.

"Babası olmadığını öğrendiğinde Deb'i öldürebileceğini düşünüyor muyuz?" Archer başını yana eğerek düşündü. "Olabilir. Gerçi bundan haberi olup olmadığına bağlı. Bu mektup Zane'e değil Deb'e gönderilmiş. Testi onun haberi olmadan yaptırmış olma ihtimali çok yüksek."

İnledim ve gözlerimi ovuşturdum. "Yani Samuel'in bebeği olabilirdi. Bu da Zane'in çılgına dönmesine ve tüm ev halkıyla birlikte annemi öldürmesine, sonra da ne bileyim, altı saat sonra *geri* gelip beni dolaptan çıkarmasına neden oldu..." Burnumu kırıştırdım. Zane'i tanısam bile bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Steele düşünerek başını salladı. "Ya da tamamen başka birinin bebeğiydi." "Lanet olsun," diye mırıldandı Kody, sonra bir çatal dolusu daha yemek aldı. "Neden sapığımın annemin bebeğini bulmamıza yardım etmek *istediği* hissine kapılıyorum?"

Katil mi?" İç çekerek başımı ellerimin arasına aldım. "Yani bu işin arkasında Kruger'ın olduğunu zaten bildiğimizi bilmiyor. Bu gerçekten kafa karıştırıcı olmaya başladı."

Steele'in eli sırtıma gitti ve rahatlatıcı daireler çizdi. "Bunu çözeceğiz, Cehennem Kedisi. Bu işte yalnız değilsin, hatırladın mı? Suikastçıların ve Kruger'ın icabına bir haftadan biraz fazla bir süre içinde bakacağız. Sonra takipçiyle ilgilenebiliriz. Bir ay sonra tropik bir adada yeniden başlamak için özgür olacağız."

Acı bir kahkaha attım. "Plajlardan nefret ediyorum; kum her yere bulaşıyor. Göl ya da şelale kenarında seksi bir dağ kulübesi falan bulabilir miyiz?"

Archer masanın üzerinden bana sıırttı. "Harika şimşek fırtınaları olan bir yer?"

İnledim ve heyecanla başımı salladım. "Ve kar. Kara bayılırım."

"Satıldı," diye duyurdu Kody masayı tokatlarken. "Emlakçıma haber vereceğim. Bu arada Archer, eğitime geç kaldın. Eğer yapmazsan

İki hafta sonraki maçını kazanırsan, MK bize hayalini kurduğun o dörtlü maçı vermeyecek."

Archer az önce ağzına aldığı meyve suyuyla boğuldu ve Kody'ye kaşlarını çatarak bakarken sıçradı. "Bu da ne-"

"Masum numarası yapma," diye alay etti Kody. "Her şey yüzünden okunuyor. Grup seksin tadını aldın ve şimdi lanet olası bir bağımlısın. Uykunda konuştuğunu biliyor musun?"

Archer'ın boynunda hafif bir kızarıklık belirdi, dövmelerinin altından zar zor fark ediliyordu ama yine de Kody'ye ters ters baktı ve başını salladı. Meyve suyunu bitirip sandalyesini geriye iterken, "Sen bir pisliksin," diye mırıldandı. "Geliyor musun, Prenses? Tekrar boğuşma oyunun üzerinde çalışmana yardım edebilirim."

Hafif bir kahkaha attım. "İyi deneme," diye cevap verdim. "Ben yatağa dönüyorum. Kody seansımı öğleden sonraya kaydıracak kadar nazikti." Antrenörüme sinsi bir sırıtış attım, o da bana göz kırptı. Evet, geç bir gece geçirmiştik.

Archer, "Hepinizden nefret ediyorum," diye mırıldanarak mutfaktan çıktı. "Hey!" Steele bağırdı. "Ne yaptım ben?"

Archer onu tersledi ve spor salonuna doğru gözden kayboldu. Kody, Steele ve benim kahvaltı tabaklarını toplamamıza yardım ettikten sonra dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Aslında uyu bebeğim," dedi mırıldanarak, "ve Steele'i *Uyumak* da. Isınmış bok gibi görünüyor."

Steele, karıncaları çekmemek için yapışkan tabakları durularken "Sertmiş kardeşim," diye mırıldandı. Ev işlerinde çalışan personelimiz olmasına rağmen, çocuklar böyle küçük işlerde şaşırtıcı derecede düşünceli davranıyorlardı. Hatta Archer'ı birkaç gün önce bulaşık makinesini boşaltırken yakalamıştım.

Kody kıs kıs güldü ve onun omzuna vurdu. "Gördüğümü söylüyorum. Şimdi gidip Archer'a benimle hiç tanışmamış olmayı diletteceğim." Mutfaktan çıkarken şeytani kıkırdaması ardında kaldı ve ben gülümsemeden edemedim.

O salağı çok seviyordum ve bunu ona *söylemenin* zamanı çoktan gelmişti.

"Evet." Steele kollarını arkadan belime doladı ve boynumu öptü. "Kody'nin sana benimle yatmanı söylediğinden oldukça eminim, Cehennem Kedisi."

Kıkırdadım ve kucaklamasına geri yaslandım. "Uyudu. *Uyu*. Hadi, önce bir duş almalısın." Elimi onunkiyle birleştirerek kaşlarımı imalı bir şekilde salladım ve onu da kendimle birlikte mutfaktan dışarı çektim.

Hiçbir şekilde ikna olmadı. Özellikle de duşta onun için sırtını keselemeyi cömertçe teklif ettiğimde. Ne de olsa Kody'nin siparişi sadece

duş almakla değil uyumakla ilgiliydi ve seks sonrası uykunun daha iyi olduğu kanıtlanmış bir gerçektir.

L Günü ilerleyen saatlerinde Kody ile spor salonundaydım, o bana komutlar yağdırırken ben de eldivenli ellerimle onun minderlerini yumrukluyordum. Antrenman seansımız için tamamen iş başındaydı ve ben de tartışmıyordum. Takipçi postalarımız her zaman elimizdeki risklere yeniden odaklanıyor gibiydi.

Kapının yanındaki dahili telefon çaldı ve ben de yumruklarıma ara verip kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Buldum," diye mırıldandı Archer, duvara karşı oturduğu yerden kalkıp eleştirilerini sunmaya başladı. Duvara monte edilmiş dahili telefona doğru ilerledi ve aramayı cevaplamak için düğmeye bastı. "Evet?"

"Efendim," dedi diğer uçtaki adam, "kapıda Bayan Danvers ile konuşmak isteyen biri var. Adının Barker olduğunu söylüyor?"

Kaşlarımı çattım ve Kody'nin uzattığı havluyla yüzümdeki teri sildim. Bark'ın burada ne işi vardı? Daha fazla uzaylı teorisinin peşinde mi?

"Pardon," diye düzeltti güvenlik görevlisi, "Profesör Barker."

Daha da tuhafı. Archer bakışlarımı yakaladı, sessizce ne yapmak istediğimi sordu, ben de omuz silktim. "Merak ediyorum. Sen merak etmiyor musun?"

Kody bir kahkaha attı. "Ne zaman meraklı *değilsin*, bebeğim?"

"Kapa çeneni." Sert karın kaslarına eldivenli bir yumruk attım. Onu en ufak bir şekilde incittiğinden bile şüphe etmeme rağmen bir *oof* sesi çıkardı. Yine de egomun hoşuna gitmişti.

Archer omuz silkti ve dahili telefonun düğmesine tekrar bastı. "Bırakın onu," dedi kapı nöbetçisine.

Steele inledi ve son yarım saattir uyukluyor gibi görüldüğü ağırlık sehпасından doğruldu. "Birkaç silah alacağım," diye esneyerek açıkladı, "asla çok dikkatli olamazsın."

Kody'nin eldivenlerimi çıkarması için ellerimi uzatırken iç çekerek kabul ettim. "Doğru,"

Ellerimden çekip aldı, sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. "İstersen git üstünü değiştir. İyi profesörü bekletebiliriz."

Kısa bir kahkaha attım ama teklifini kabul ettim. Notlarım düşmeye başladığında Profesör Barker'ın bana fazladan *kredi vermeyi* nasıl teklif ettiğini hâlâ hatırlıyordum. Bu yüzden ter içindeyken ve üzerimde sadece spor sutyeni ve şort varken onunla sohbet etmeye hiç niyetim yoktu.

Yaklaşık on beş dakika sonra yeni duş almış, kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymiş olarak aşağıya döndüğümde, çocukları Profesör Barker ile resmi yemek salonunda otururken buldum. Ya da benim düşünmeye başladığım şekliyle sorgu odasında.

Kurnaz olmaya da çalışmıyorlardı. Archer, Profesör Barker'ın karşısında, silahı önündeki masanın üzerinde oturuyordu. Steele, Archer'ın arkasındaki duvara yaslanmış, Kody ise masanın baş tarafında kayıtsızca oturuyordu. "Sizi beklettiğim için özür dilerim," diye yorum yaptım sıkı bir gülümsemeyle, özrümün hiçbir anlamı yoktu. "Seni burada gördüğüme biraz şaşırdım, Profesör Barker."

"Lütfen bana Roy de," dedi kırılgan bir gülümsemeyle. Bunu bana daha önce de söylemişti ve tıpkı o zamanki gibi onu duymamış gibi davrandım.

"Peki, sizin için ne yapabiliriz profesör? Haftalar önce sınıfınızdan çekildim." Archer'ın yanımda benim için ittiği sandalyeye oturdum.

Profesör Barker boğazını temizledi, gözleri rahatsız bir şekilde Archer'ın önündeki silaha kayd, sonra tekrar bana döndü. "Son görüşmemizde benim hakkımda yanlış bir izlenim edinmiş olabileceğinizi düşünüyorum Madison Kate."

"Adım Bayan Danvers," diye düzeltti Archer. "İlk isim bazında değilsiniz."

Profesör Barker yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Yoksa Bayan D'Ath mı?"

Archer yanımda durdu ve ben de elimi masanın altındaki dizine hafifçe koydum. Beyni çirkin duvar kâğıdını süslemeden *önce* bu ürkütücü profesörün ne sikim için burada olduğunu duymak istiyordum.

Profesör kendine olan güvenini yeniden kazanmış gibi biraz şişindi. "Gazetedeki nişan ilanınızı fark ettim ve biraz tuhaf olduğunu düşündüm... Ne de olsa bir yıldan daha uzun bir süre önce adliyede evlilik cüzdanınızı gördüğüme yemin edebilirim."

İçimi çektim. "Çok yazık."
Gülümsemesi bozuldu. "Neymiş o?"

"Sen," diye omuz silkerek cevap verdim. "*Muhtemelen* şimdi seni öldürmek zorunda kalacağız. Ama sanırım buraya bizim için önemli bir bilgiyle geldiysen...?" Soruyu açık bıraktım, sessizce bir şey bilmediğini umuyordum. Ondan hoşlanmıyordum; tüylerimi diken diken ediyordu. Anlaşılan çoktan bıkmıştım çünkü Bark'ı babasız bırakmaktan hiç çekinmiyordum.

Profesör Barker sanki şaka yapıyormuşum gibi kısa ve rahatsız edici bir kahkaha attı. Sonra gözleri önce çocuklara, sonra da masanın üzerindeki silaha kaydı ve yüzü soldu.

"Bakın, buraya sorun çıkarmaya gelmedim," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Sadece açıklamak istedim. Bir kitap yazıyorum, anlıyor musunuz? Kurgu ama tüm suçları Shadow Grove'daki gerçek olaylara dayandırdım. Eski dava dosyalarını ve gazete makalelerini araştırdıkça daha fazlasını keşfettim ve biraz... uh... takıntılı hale geldim. Sanırım. Anneni eskiden tanırdım ama hiç ilişkimiz olmadı. O benim ligimin çok dışındaydı, biliyor musun?" Tedirgin bir kahkaha daha attı ve alnında boncuk boncuk terler oluştu.

Archer'ın sorgulama tekniklerinden ilham aldım ve cevap olarak hiçbir şey söylemedim. Sessizlik koyulaştı ve Profesör Barker sandalyesinde kaydı. Kahretsin, umarım Jase'in çıplak oturduğu sandalyedir.

"Buraya neden geldiniz Profesör Barker?" *Acı dolu* bir sessizlikten sonra sordum. uzun bir sessizlik oldu.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum," diye itiraf etti titrek bir gülümsemeyle. "Sanırım bir ara sizinle düzgün bir röportaj yapabilir miyim diye sormak istemiştım. Shadow Grove'daki tüm bu suçların şehir ve eyalet yetkilileri tarafından nasıl bu kadar fark edilmediğini öğrenmek isterim."

Vay canına. Profesör Barker cidden ölmek istiyordu. Neredeyse gülünecek bir şeydi.

Kody ile bakiştık, o da bana kaşlarını çatı. İma edilen şey açıktı. Profesör Barker'ın kendi ayakları üzerinde durması ya da domuz yemi olması benim seçimimdi.

Kararlar, kararlar.

Derin bir nefes alarak Archer'ın dizini hızlıca sıktım ve benimle tartışmaması için sessiz bir uyarıda bulundum.

"Evimizden defolun Profesör Barker," dedim soğuk bir sesle. "Eğer hayatınıza ya da çocuklarınızın hayatına değer veriyorsanız, araştırmaya devam etmemenizi öneririm. Kurguya bağı kalın, yoksa öldürölürsünüz. Anlaşıldı mı?"

Profesör şaka yapıyor olabileceğimi düşünmüş gibi bana birkaç kez göz kırptı. Sonra Archer uzandı ve elini masanın üzerindeki silahın üzerine koydu.

"Onu duydunuz profesör," diye hırladı, "fikrini değıştirmeden gidin."

Kriminoloji profesörüm istese bile evimizden daha hızlı kaçamazdı. Evden kaçarken arkasından bir iz görmediğime şaşırmıştım.

Göründüğü kadar taşlaşmış bir halde onu takip ediyordu. Nasıl olup da bu kadar uzun süre hayatta kalabildiği bir muammaydı.

Ön kapı kapandığında Steele, "Onu öldürmeliydim," diye mırıldandı. Kody, profesörün *gerçekten* mülkümüzden ayrıldığından emin olmak için onu takip etmişti ama Archer, Steele ve ben kalmıştık.

İçimi çektim, başımı Archer'ın omzuna koydum ve kolu beni sardığında ona doğru eğildim. "Biliyorum," diye mırıldandım, "ama önümüzdeki birkaç hafta içinde *çok fazla* öldürme işi yapacağımızı hissediyorum. Belki Profesör Barker'ı bağışlamak karmayı biraz dengeleyebilir."

Archer alay etti. "Şüpheli. Ama bana kesinlikle tehlikeliden çok sinir bozucu biri gibi geldi. Beklemediği bir zamanda onu ziyaret ederiz. Çenesini *kapalı* tutmanın önemini gerçekten anlamasını sağlarız."

Sesindeki şiddetten ürperdim. "Lanet olsun Sunshine, bu tür edepsiz konuşmalarla beni tahrik ediyorsun."

Archer ve Steele buna güldüler ama *lanet olsun...* Şaka yapmıyordum.

"Hadi," dedi Steele duvarı iterek, "Anna akşam yemeğini neredeyse hazırlamış gibi kokuyor."

Bu yorum üzerine midem guruldadı ve onu takip etmek için memnuniyetle sandalyemden kalktım. Artık Anna'nın düzgün yemekler pişirmesine alışmıştık, daha önce dışarıdan yemeklere ne kadar bağımlı olduğumuz biraz utanç vericiydi. Diyetimizin ne kadar sınırlı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ama şimdi? Anna hepimizi gerçek birer yemek meraklısına dönüştürüyordu ve bundan açıkça gurur duyuyordu.

Steele haklıydı. Mutfığa girdiğimizde Anna son yemek tabaklarını da yerleştiriyordu ve bizim için ne hazırladığını mutlulukla anlattı: ıspanaklı ve ricotta cannelloni ve yanında taze yapılmış sarımsaklı ekmek. Nefis. Çok lezzetli.

Hepimiz yedikten sonra tabakları topladım ve dondurucuda dondurma avına çıktım. Archer'ın dövüşe hazırlanmak için iyi beslenmesi gerekiyor diye geri kalanımızın kendimizi mahrum bırakması gerekmiyordu.

Ama hepimiz bitmiştik.

"Bütün dondurmayı kim yedi?" Üç çocuğa kaşlarımı çatmak için arkamı dönerek sordum. Hepsi bana masum "kim ben?" yüz ifadeleri takındı ama ben bakışlarımı Archer'a diktim. Gece geç saatlerde yaptığı buzdolabı ziyaretleriyle *çok* sinsi olduğunu sanıyordu ama ben onun peşindeydim.

"Sen. Git. Biraz daha dondurma al." Önce onu, sonra da kapıyı işaret ettim. "Şimdi."

Başını iki yana salladı. "Yapamam, üzgünüm Prenses. Bir kere Kody dondurma hırsız. Bir diğeri, spor salonuna geri dönmem gerekiyor. Büyük bir dövüş yaklaşıyor, biliyorsun değil mi?" Onunla tartışmadan aceleyle odadan çıktı, ben de bakışlarımı Kody'ye çevirdim.

Kody yanakları pembeleşmiş bir halde, "Beni otobüsün altına atmanın yolu, göt herif," diye homurdandı. "Ama... Gerçekten gidip onun eğitimini denetlemeliyim."

Gözlerimi devirdim. "İkiniz de berbatsınız."

Steele kıs kıs güldü. "Ben giderim, Cehennem Kedisi. Ama sadece döndüğümde filmi seçmeme izin verirsen, tamam mı?"

"Anlaştık," dedim ona çabucak.

Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Ve filmi pantolonsuz izleyeceksin." Sırıttım. "Anlaştık."

"Kahretsin," diye homurdandı Kody, "iyi oynadın, Max Steele. İyi oynadın amına koyayım."

Güldüm, sonra garaja doğru giden Steele'i takip ettim. "Bekle, ben de seninle geliyorum."

Durakladı, kaşlarını kaldırarak bana soru sordu, ben de omuz silktim ve ayaklarımı ön kapıdaki babetlere geçirdim.

"Birlikten kuvvet doğar, Max," dedim ona sessizce. "Dondurma almak için markete giderken bile."

Dudakları gülümseyerek yukarı kalktı ve yaklaştığımda bir kolunu belime dolayarak beni uzun bir öpücüğün içine çekti. "Çok tatlısın, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı, sonra bana bir silah uzattı. "Al bunu. Arabada yedeği var." Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, o da omuz silkti. "Tedbirli olmak üzmekten iyidir, güzelim. Bugünlerde silah kullanma becerilerine güveniyorum."

Garaja doğru ilerleyip Archer'ın siyah Porsche'lerinden birine binerken, "Ah, bu tatlı yorumlarınız yüzünden kalbim duracak," diye takıldım. Steele muhtemelen kurşun geçirmez camı için seçmişti ve bunun için minnettardım.

En yakın dükkâna gittik ve Steele arabadan inip dükkâna girmeden önce etrafımızı dikkatle kontrol etti. Uzaktan vurulmak onu aşırı tetikte yapmıştı ve ben de onu suçlamıyordum. Düğüne ve tuzağımıza bu kadar yaklaşmışken hepimiz böyle hissediyorduk.

"Sadece dondurma mı?" Steele küçük dükkânın dondurulmuş bölümüne doğru ilerlerken sordu.

Başımı salladım, sonra mırıldandım. "Evde hiç Bailey's var mı? *Tam* da istediğim şey: Bailey's Irish Cream ile kaplanmış mocha dondurması." Tadına bakarak inledim bile.

Steele kıkırdadı ve bir kolunu belime doladı. Ön kolu silahını sakladığım yerin üzerinde duruyordu ve bu *her zaman* tetikte olmamız gerektiğini hatırlatan sağlam bir hatırlatmaydı.

Birkaç dakika sonra dondurucuda bir türlü bulamadığım bir küvet mocha swirl'ü ararken bunu kanıtlamış oldum. Her şey o kadar hızlı oldu ki nefes almaya bile fırsatım olmadı. Bir saniye önce kafam dondurucuya gömülmüştü, bir saniye sonra Steele belimdeki silahı aldı ve az önce yaklaşan kapüşonlu adama doğrulttu.

"Ne," diye homurdandı Steele, "lanet olsun?"

Adam ellerini önünde havaya kaldırdı, silahsız olduğunu gösteren bir hareketti bu ama koyu renkli kapüşonu kimliğini gizliyordu.

"Özür dilerim," dedi sert bir sesle. "Özür dilerim; sizi korkutmak istememiştim. Kapı muhafızınız geçmeme izin vermedi ve ben sadece... Sadece onun nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Tamam mı? Sadece Scott'ın nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım, küçük bir adım daha yaklaştım. "Memur Shane mi?"

Adam başını sallayarak onayladı ve kapüşonunu hafifçe geriye attı. Yüzünü gördüğümde nefesim kesildi. Daha doğrusu, yüzünün morarmış *halini* gördüğümde. Lanet olsun, biri ona ciddi ciddi vurmuştu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, "sana ne oldu böyle?"

Scott'ın ağabeyi bana şaşkın bir bakış attı, bakışları Steele'e, silaha ve sonra tekrar bana kaydı. "Ayağım takıldı," diye yalan söyledi dişlerini sıkarak. "Bak, kuralları çiğnediğimi biliyorum ama sadece kardeşimin nerede olduğunu bilmek istiyorum ve senin de bildiğini biliyorum. Lütfen söyle bana."

"Kurallar mı?" Şaşkınlıkla tekrarladım. "Hangi kurallar?"

Shane'in gergin gözleri tekrar Steele'e kaydı ve içimi bir anlayış kapladı. *Oh, anladım.*

"Bak Shane," dedim iç çekerek, "sana yardım edemem."

Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Hayır, yapabilirsin. Sen sadece *olmaz.*"

Hiçbir şey söylemedim çünkü haklıydı. Yardım etmezdim çünkü ne demem gerekiyordu ki? *Evet, Scott'ın nerede olduğunu biliyorum çünkü*

Onu kim öldürdü? Bazen pervasız ve biraz da saf oluyordum ama o kadar da aptal değildim.

"Hepsi bu kadar mı Memur Shane?" Steele silahını hâlâ Shane'e doğrultmuş ve bunu gizlemeye bile çalışmadan sordu. Anlaşılan SGPD'ye ihbar edilmek gibi bir endişesi yoktu.

Scott'ın yaşlı versiyonu zehirli zehirli baktı, sonra da yürüyüşünde hafif bir aksaklıkla hışımla uzaklaştı.

Steele ve ben sözsüz bir şekilde dondurmalarımızın parasını ödedikten sonra aceleyle arabaya döndük. İçeri girince silahı bana geri verdi. Onu torpido gözüne, zaten orada olanın yanına yerleştirdim, sonra uzanıp onu ensesinden yakaladım.

Onu sertçe öptüm, ağzına sahip olurken dilinin sertliğini sevdim. Birkaç dakika sonra onu bıraktığımda ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"Memur Shane'i dövdün mü?" Kısık bir sesle, ıslak dudaklarımı yalayarak ve onu tekrar öpmek için yanıp tutuşarak sordum.

Steele kaşlarını kaldırdı. "Sana sürük dedi, Cehennem Kedisi. Kimse böyle bir şey yapmaz ve bundan yara almadan kurtulamaz."

Koltuğumda kıvranarak inledim. "Lanet olsun," diye mırıldandım, "bu beni bu kadar tahrik etmemeliydi."

Steele bana ukala bir sırıtış attı ve arabayı çalıştırarak motorun mırıltısının koltuğumu titretmesine izin verdi. "Ama öyle ve ben senin bu yönünü seviyorum."

Güldüm, sonra başımı salladım. "Acele et ve bizi eve götür, yoksa seni burada Archer'ın arabasında becermek zorunda kalacağım."

Acı içinde inledi. "Cehennem Kedisi, benimle böyle alay etme; tehlikeyle flört etmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Çünkü Archer beni Porsche'sinde becerdiği için muhtemelen onu öldürürdü. Yine de Steele ayağını yere vurdu ve park yerinden hız sınırının yaklaşık iki katı hızla çıktı.

Yönümüzü değiştirmek için direksiyonu kırdığında eve sadece iki sokak uzaklıktaydık.

İrkildim, sonra onun gergin yapısına, parmak eklemlerinin direksiyonu kavrayışına ve birkaç saniyede bir aynasını kontrol edişine baktım.

"Takip ediyoruz," diye mırıldandım anlayışla.

"Evet," diye yanıtladı sert bir sesle. "Bakalım ne kadar iyiler."

Ayağını gaza bastı ve köşeyi dönüp ilerideki uzun yerleşim caddesine doğru hızla ilerlerken endişeyle emniyet kemerimi kavradım. Akşam olduğu için dışarıda çok fazla araba yoktu ama yine de Steele kavşaklardan hızla geçerken tüyler ürpertici birkaç ıskalama yaşadık.

Sonra takipçimiz ateş etmeye başladı. İlk atış arka cama büyük bir çatırtıyla isabet etti ama cam sağlam kaldı. Aynı şey benim panik halim için söylenemezdi ve yutkunamadan önce boğazımdan küçük bir korku sesi kaçtı.

Üç el daha ateş edildi ama bu sefer hazırlıklıydım ve o kadar irkilmedim.

"İyi misin?" Steele, Shadow Grove sokaklarında üzerimize ateş eden bir pislikle roket gibi ilerlerken lanet bir salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde sordu.

Başımı salladım. "İyiyim," diye yalan söyledim. "Shane olduğunu düşünüyor muyuz?"

Steele başını salladı. "Hayır, mümkün değil. Şu anda o şekilde araba kullanacak ya *da* hareket halindeki bir araçtan ateş edecek hareket kabiliyetine sahip değil. Bahse girerim bu adamlar evde sadece ikimiz varken bu fırsatı değerlendirdiler. Şaka yapıyorlar; Kody ve Archer'ın kışlarını kremlmesine ihtiyacımız yok." Bana kendinden emin bir gülümseme fırlattı. "Bu senin için sorun değil, değil mi? Aksi takdirde eve geri dönüp güvenliğin onları halletmesine izin verebiliriz."

Ona kaşlarımı çattım, sonra torpido gözünü açıp silahını aldım. "Boş ver onu; biz *hallederiz*."

Steele'in sırtışı genişledi. "İşte benim kızım."

Gergin bir şekilde sırtarak karşılık verdiğimde içimde bir gurur dalgası oluştu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Arabanın arkasına daha fazla mermi isabet ederken Steele aynasını tekrar kontrol etti. *Neyse* ki Archer'inkini almıştık.

"Tamam, yolcu tarafına sarkan bir adam ateş ediyor. Burada iki seçeneğimiz var." Durakladı, belli ki bu iki seçeneği kafasından geçiriyor ve risk açısından test ediyordu. "Bir seçenek," diye düzeltti bir an sonra. "Çünkü şanslı bir atışla vurulma riskini göze alamam. Bizi depo bölgesine götüreceğim, sonra direksiyona sen geçeceksin. Ben söyleyince direksiyonu kendine doğru çekeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

"Güzel," diye mırıldandı. "Bu kolay olmalı. Bunu planlamamışlar; bu sadece fırsatçı bir saldırı." Motoru daha hızlı çalıştırdı ve depo bölgesine doğru hızlandı. Yaklaştığımızda elini uzattı, ben de silahı uzattım.

"Bu iş sende, Cehennem Kedisi. Hadi tahtadan birkaç oyuncuyu daha temizleyelim." Bana geniş bir gülümseme fırlattı, sonra direksiyona doğru başını salladı.

O camını indirirken ben de uzanıp ellerimi direksiyona doladım. Gözleri aynaya yapışmıştı ve ayağı hala gazdaydı, sonra sakince "Hazır mısın? Ve... şimdi."

Onun emriyle direksiyonu kırdım ve spor arabamızı mide bulandırıcı bir dönüşe gönderdim. Tekerlekler depo alanının gevşek çakıllarında kaydı, bu da yakalayıp takla atmak yerine dönerken kaymamızı sağladı. Steele açık pencereden silahını doğrulttu, ardından araba onu takip eden kişiye doğru dönerken bir dizi mermi patlattı.

Ateş eder etmez silahını bana geri verdi ve direksiyonu bir kez daha kavradı. Bir an sonra dönüşümüzü kontrol etti ve arabayı bir dizi nakliye konteynerinin dışında sarsılarak duracak şekilde yavaşlattı.

"İyi misin, Cehennem Kedisi?" diye sertçe sordu, saçlarımı yüzümden çekmek için bir elini uzattı.

Onu rahatlatmak için başımı salladım. "Evet, evet, evet, tamamen iyiyim. Vay anasını.

Bu çılgıncaydı."

Muhteşem yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "İnanılmazsın," dedi inleyerek. "Hadi şu piçlerin işini bitirelim." Torpido gözünü tekrar açtı, ikinci silahı çıkardı, sonra kemerini çözdü ve dışarı çıktı.

Onu takip etmeden önce sadece bir an tereddüt ettim, biraz arkasında durdum, böylece biri saldırırsa dikkatini dağıtmayacak ya da atışlarını engellemeyecektim. Yine de endişelenmeme gerek yoktu. Bir nakliye konteynirinin kenarına çarpmış diğer arabanın buruşmuş enkazına yaklaştığımızda, artık bir tehdit olmadıkları çok açıktı.

Her nasılsa, sessiz, nazik, piyano çalan sevgilim, Porsche'miz çakılların üzerinde dönerken her iki saldırganı da kafalarından vurmaya başlamıştı.

"Hassiktir," diye nefes aldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Sen biraz belalıydın, bunu biliyor muydun?"

Steele bir kahkaha attı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Sen de öylesin, güzelim."

Adamları arayıp temizlememiz gereken küçük bir dağınıklık olduğunu söyledi, sonra da beni arabamıza götürüp bekletti.

İnanılmaz bir şekilde Archer'ın arabasındaki tek hasar arka camdı. Neredeyse tamamen örümcek ağı kırıklarıyla kaplanmıştı ama yedi kurşunun içeri girmesini engellemişti. Her biri kalın camın içine bir kupa gibi saplanmıştı.

Steele cesedin yan tarafında bir şey fark ederek, "Ah kahretsin," dedi. "Arch beni öldürecek. Buranın boyasını çizdim."

İçimden kahkahalar fışkırdı ve Steele yolcu koltuğuna geçip beni kucağına çekene kadar da durmadı. Onun kucağında rahatlardım ve hâlâ hayatta olduğu gerçeğini içime çektim. Adamlarımı götürmek için kurşunlardan çok daha fazlası gerekecekti.

her şey temizlendiğinde dondurmam iyice erimişti. Eğer bu kendi başına yeterince kötü değilse, bir şekilde kartonundan erimeyi ve Archer'ın Porsche'sinin halı kaplı döşemesine girmeyi başarmıştı.

Hoppala.

Öte yandan, arabası da kurşunlarla doluydu, yani biraz erimiş dondurma neydi ki?

Eve döndüğümüzde saat gece yarısını geçmişti. Sampson ve diğer güvenilir güvenlik görevlilerinden biri cesetlerle ilgileniyordu ve diğer arabayı da parçalanması için bir hurdacıya çekti miştik. Ölen iki adamın da üzerinde kimlik yoktu ama bu pek bir şey değiştirmede. Kim olursanız olun, ölü ölüdür.

"Benny eyaletteki en iyi beslenmiş domuzlara sahip olacak," diye mırıldandım yatmak için üst kata çıkarken.

"Hayır," dedi Kody, "bildiğim kadarıyla Sampson domuz kullanmıyor."

Şaşkınlıktan gözümü birkaç kez kırpıttım. "Cesetlerden kurtulmak için aynı derecede etkili başka yöntemler de mi var?"

Bunun üzerine üç çocuk da kıkırdadı, demek ki bir yerlerde espriyi kaçıırıyordum.

"Tamam, güzel. Ben uyumaya gidiyorum; kim-"

"Benimdir," diye sözümü kesti Steele.

Kody kaşlarını çatı. "Bu işler böyle yürümüyor, kardeşim."

Steele kollarını kavuşturarak yatak odamın kapısına en yakın pozisyonu aldı. "Olamaz mı? Son birkaç gündür Hellcat'in yatağında kimin uyuyacağını nasıl seçiyorsunuz?"

Archer alay etti. "Açıkçası, bu işi gerçek erkekler gibi hallediyoruz." Yumruğunu havaya kaldırdı ve Kody de aynısını yaptı. Sonra... "Taş, kağıt, makas."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandım, onların maskaralıklarını görmezden geldim ve Steele arkamdan gelirken odama girdim. Taş, kâğıt, makasla karar vermediklerinden neredeyse emindim, ama o zaman... beni şaşırtacak pek bir şey olmazdı.

Steele'in kucağında uykuya daldım ama ertesi sabah uyandığımda Kody'yi diğer yanımda buldum. Uyuyan iki erkeğime hayranlıkla bakarken gülümsedim, sonuçta uzlaşabildiklerini görmek beni memnun etmişti. Ve yatağında onlardan daha fazla olmasıyla sonuçlanan bir uzlaşma mı? Bu benim de seve seve kabul edebileceğim bir uzlaşmaydı.

İkisini de uyandırmak istemediğim için dikkatlice aralarından sıyrıldım ve Steele kolunu uzatıp Kody'yi kucakladığında kahkahamı bastırdım.

Alt katta Archer'ı mutfakta buldum. Adadaki bir tabureye oturmuş, Anna'yla sohbet ederken bir yandan da protein shake içiyordu.

"Günaydın." Sürüne sürüne Archer'ın oturduğu yere gittim. Uzanıp kolunu belime doladı, ben de ona doğru eğildim. "Neden uyanıksın?"

Küçük bir kahkaha attı ve Anna dilini şaklatarak bana baktı.

"Çünkü neredeyse akşam oldu kızım. Sen ve o çocuklar bütün gün uyudunuz. Yavaş yavaş kızarttığım kuzu omzunun ziyan olacağından endişelenmeye başlamıştım." Anna bana takıldığını göstermek için gülümsedi ve karnım guruldadı.

"Nefis," diye fısıldadım, Archer'a daha da yaslandım ve bana bu kadar sıkı sarılmasını sevdim. Saat kaç olursa olsun, hâlâ esniyordum. "Önce mısır gevreği alabilir miyim?" Umutla sordum ve Anna sahte bir kızgınlıkla ellerini havaya kaldırdı.

"Yiyebilirsin ama sadece kuzunun pişmesine daha iki saat olduğu için ve açlıktan bayılmanı istemediğim için."

"Otur." Ben söyleneni yapamadan Archer beni kendi taburesinin yanındaki tabureye kaldırdı. "Senin için getireyim."

Kilere gidip raftan şekerli mısır gevreğini seçmesini, sonra bana en büyük kâseyi getirip üçte ikisini doldurmasını hayranlıkla izledim. Sonra üzerine süt doldurdu ve bir kaşıkla önüme koydu.

Sırtarak onu kendime doğru çektim. "Mısır gevreğini nasıl sevdiğimi nereden biliyorsun?" Taburesine geri kayarken mırıldandım.

O da bana "*Beni hafife alma prenses*" der gibi bir bakış attı.

Anna'nın gözleri kırışarak ikimize gülümsedi, sonra da fırın eldivenlerini parmaklığın arkasına sıkıştırdı.

"Pekâlâ," dedi ellerini kalçalarına koyarak. "Akşam yemeğine iki saat var. Ben biraz çamaşır yıkayacağım; sen de diğer ikisinin uyanık olduğundan emin ol, tamam mı?" Archer da ben de anlayışla başımızı salladık. "Güzel."

Koşarak gitti ve ikimizi mutfakta yalnız bıraktı.

O gittikten bir saniye sonra Archer beni taburemden kaldırıp kucağına oturttu, sonra da kollarını belime doladı.

Sadece küçük bir itiraz homurtusu çıkardım, sonra mısır gevreğini yaklaştırdım, böylece o bana sarılırken ben de yemeye devam edebildim. Aptalca şirindi.

"Hey," dedi Steele esneyerek. Hâlâ yarı uykulu bir halde mutfağa girdi. "Ne zamandır ayaktasınız?"

"Um, on dakika mı?" Ağzıma bir lokma daha atmadan önce omuz silkerek tahmin ettim.

Archer boynumun yanını, kulağımın arkasını öptü, sonra da "Altı saattir." diye cevap verdi.

Steele arkadaşına tiksintiyle bakarak burnunu kırıştırdı. "İğrenç. Daha fazla uyumalısın, kardeşim."

Archer bir kahkaha attı, ılık nefesi tenime değip titrememe neden oldu. "Uyuyordum ama sonra Rainybanks Patoloji'deki adamımdan bir telefon aldım. James'in test sonuçlarını bugün gönderecekmiş."

İrkildim ve kucağında dönerek gözlerimi dikip baktım. "Ne?"

"Henüz almadım," diye beni temin etti, "ama onlar gelene kadar kalkıp üretken olabileceğimi düşündüm. Ama görünüşe göre James Pazartesi günleri çalışmıyor, yani bugün burada bile değil."

Dudağımı ısırdım, umutlanmamak için kendimi zor tuttum. Beni büyüten adam yerine sanal bir yabancının biyolojik babam olmasını istemek tuhaftı. Ama oldu işte. James'in babam olmasını *istiyordum* çünkü herhangi biri Samuel Danvers'tan daha iyi olmalıydı.

"Yani, her halükârda muhtemelen olumsuzdur," dedim zoraki hafif bir ses tonuyla. "James kendisinin de bir test yaptığını ve negatif çıktığını söyledi. Bu yüzden kurcalandığından şüpheliyim. Değil mi?"

Archer sadece omuz silkti. "Shadow Grove'da asla bilemezsin."

Steele, "Bakalım onu bulabilecek miyim," diye teklif etti. "Ev adresi bir yerlerde kayıtlı olmalı. Ya da en azından bir telefon numarası."

Archer başını salladı. "Steinwick bu ayrıntıları bizim için bulacağını söyledi ama ben bekleyip sonuçların ne göstereceğini görelim dedim."

Steele esneyerek, "Yeterince makul," dedi. "Yarın atış poligonuna gideriz diye düşünüyordum, eğer siz de isterseniz." Bunu bir grup aktivitesi gibi söylemişti ama nişancılığımı tekrar test etmek istediğini biliyordum - ki bu benim için çok daha iyiydi. Steele'in bana ateş etmeyi ilk öğretmeye başladığında söylediği gibi, bir silahla ne kadar çok ateş edersem, o kadar doğal gelecektir. Bir gün onun kadar iyi olmak istiyordum... bir gün.

Heyecanla başımı salladım ve Archer'ın kolları etrafımda sıkılaştı.

"Kulağa hoş geliyor," diye gürlledi. "Anna iki saat içinde ağır ateşte pişmiş kuzu omzu için buraya dönmemizi istiyor."

Steele salyalarını akıtan bir ses çıkararak aşçımıza teşekkür etmek için başını geriye attı ve ben de kıs kıs güldüm.

"Pekâlâ, ben gidip Kody'yi uyandıracağım," dedim onlara. "Biz... Bilmiyorum. Cumartesi planını tekrar gözden geçiririz."

Cumartesi bizim *düğün günümüzdü*. Lanet olsun... Çok yakındı. *Gerçek* bir düğün olmamasına rağmen hâlâ heyecanlıydım. Ayrıca kafamdaki bazı şeyleri de sağlamlaştırıyordu.

Her ne kadar şu anda peşimde olan aktif tetikçilerin tümünü -umarım- saf dışı bırakmak için bir hile olsa da, bu üç adama da tamamen aşık *olduğumu* fark etmemi sağladı.

Archer beni tekrar sıktı ve kucağından inmeme izin vermeden önce boynumu öptü. Steele yanından geçerken beni belimden yakaladı, iyice öptü ve sonra uzun uzun bakarak gitmeme izin verdi.

Üst katta, Kody'yi niyetlendiğim gibi uyandırmak yerine, kendimi yorganın altına geri sürünürken ve uykulu kucağına sokulurken buldum.

"Bebeğim," diye mırıldandı, "üşümüştün."

Küçük bir kahkaha attım. "Isıt beni o zaman Kodiak."

Uykulu, hırıltılı bir ses çıkardı. Dişleri şakacı bir şekilde boynumun kıvrımını ısırды, nefesim kesildi. "Ne dilediğine dikkat et, bebeğim." Beni daha yakına çekti ve sert aletini kıcıma sürttü.

"Belki de istediğim tam olarak budur," diye alay ettim, ona doğru eğildim. Yukarı çıktığımda aklımda olan şey bu değildi, ama kolları beni sardığı anda, cinsel olmayan tüm düşünceler tamamen pencereden uçup gitmişti.

Elini tişörtümün altına sokup çıplak göğüslerimden birini avuçlarken ve sert meme ucumla oynarken uykulu, memnun bir ses mırıldandı.

"Bence," diye mırıldandı, dudakları boynuma değerken, "seksi bir stres giderici olarak kullanıyorsun."

Sustum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi kısa bir kahkaha atarak, "ama şu anda neden stresli olduğun konusunda endişelenmeme neden oluyor."

Parmakları meme ucumu yuvarladı, vücuduma uyarılma titreşimleri gönderdi ve beni kıvrandırdı. "Bu beni sikmeyeceğin anlamına mı geliyor Kodiak Jones?"

Dişleri boynuma sürtündü. "Bebeğim, seni *asla* reddetmeyeceğim, özellikle de sakinleşmene yardımcı oluyorsa." Eli göğsümden ayrılıp göbeğimde gezindi, sonra uyku şortumu aşağı itti. "Ama yine de benimle konuşmanı istiyorum," diye devam etti, ben şortumu tekmeleyerek çıkarırken. Çıplak olan amımı avuçladı. "Bana seni neyin strese soktuğunu söyle bebeğim. Belki birden fazla şekilde yardımcı olabilirim."

Muhtemelen yardımcı olabilirdi çünkü fiziksel açıdan her şeyi halletmişti. Elini şortunu indirecek kadar uzun bir süre tümseğimden ayırdı, sonra büyük kaşık pozisyonundan yavaşça içime itti.

İçime doğru ilerlerken inledim. Üst bacağımyı kaldırdı ve daha iyi bir açı sağlamak için kalçasının üzerinden geçirdi. Ama tam olarak oturduğunda, orada durdu. Bekliyordu.

"Archer, James'in babalık testi sonuçlarını bekliyor," diye itiraf ettim, amım Kody'nin sert şaftının etrafında zonkluyordu.

"Ah, anlıyorum," diye mırıldandı içimde hareket etmeye başlarken. Eli gömleğime geri döndü ve bir kez daha göğsümü buldu. "James'in baban olmasını *istiyor* musun?" diye sordu nazikçe, kalçaları yuvarlanıyor ve derin itişler yapıyordu.

İnledim, uyarılma hissi tenimi sararken titredim, sonra sorusuna odaklandım. "James'i *tanımıyorum*," diye cevap verdim, biraz nefes nefese. "Bana tamamen yabancı biri. Ama evet, sanırım Samuel Danvers'ın kızı *olmadığımı* onaylanmasını istiyorum."

Kody anlayışlı bir sesle mırıldandı, sonra hızı biraz artarken göğsümü daha sıkı kavradı. Tembel orgazmım arttıkça onun hareketleri benden inilti ve sızlanmalar çıkardı.

"Aklında başka ne var bebeğim?" diye sordu alçak bir sesle, dudakları kulak mememi okşuyordu.

Nefesim hızlıydı, kalçalarım onun itişleriyle aynı anda sallanıyordu ve doruk noktam ufukta benimle alay ediyordu, ama Kody haklıydı. Gittikçe daha fazla

Stresimle başa çıkmak için sekse yöneliyordum ve bunda yanlış *bir şey* görmesem de -elimde son derece erkeksi üç sevgilim olduğu için- zihinsel yükümden arınma fırsatını da tanımam gerekiyordu.

İnledim. "Altı gün içinde Archer'la evleniyorum," dedim sonunda ona.

Kody'nin ritmi bir an duraksadıktan sonra daha yavaş bir tempoyla toparlandı. "Ve?"

Vücudum beni daha sert sikmesi için yalvarırken sırtım kavislendi ve kıcıımı ona doğru ittim. "Ve... Önce bir şeyi bilmeni istiyorum."

İstediğimin tam tersini yaptı ve yavaşlayarak durdu. En azından taşaklarına kadar gömüldüğünde durmuştu ve sadece ucuyla benimle alay etmiyordu.

"Dinliyorum," diye mırıldandı. Lanet olsun ona, biliyordu *tam olarak* aklımdaki şeydi.

Gözlerinin içine bakabilmek için boynumu bükerek inledim. "Seni seviyorum Kodiak Jones," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı ve dudaklarını sert bir öpücükle dudaklarıma yapıştırdı. "Güzel," diye mırıldandı beni nefessiz bırakan öpücüğünden sonra, "çünkü ben de seni seviyorum Madison Kate."

Oksitosin baş döndürücü bir dalga halinde beynime hücum etti ve mutlu bir ses mırıldandım. "Lütfen beni şimdi boşaltır mısın?" Dudaklarına daha fazla öpücük kondurarak tatlı tatlı sordum.

Dudakları hâlâ sırtarak kıvrılmıştı. "Tekrar söyle," diye emretti.

Bir kahkaha attım ama mecburen söyledim. "Seni seviyorum."

İnledi, sonra tamamen teslim oldu. Kody beni o kadar sert sikti ki yatak duvara çarptı ve boyası çatladı. Fısıltılı küfürler ve aşk itiraflarıyla aynı anda boşaldık. Büyüleyici bir şeydi.

Kody duşta durulanmaya gittiğinde, yatağımın ortasında iyi sikilmiş bir denizyıldızı gibi öylece uzandım. Kalçalarım onun döllerıyla ıslanmış ve yapış yapış olmuştu, yüzüm de kirli sakal döküntülerinden çiğ kalmıştı ama bu duyguyu zihnimdeki harika anılar kutusuna kaydetmek için biraz zaman ayırmam gerekiyordu.

"Bu..." Steele'in sesi beni sersemletti, "Bu çok baştan çıkarıcı."

Başımı hafifçe kaldırdım ve omzunu kapımın pervazına yasladığını gördüm. Kartal gibi açılmış pozisyonumdan beni en iyi şekilde görebiliyordu.

Her şeyimi. Kendimi kötü hissederek bacaklarımı daha da açtım ve sessiz bir davet sundum.

Gözleri her tarafımı taradı, şişmiş göbeğimde oyalandı, sonra bir küfür mırıldandı. "Bunu daha sonrası için bir senet olarak saklıyorum, Cehennem Kedisi," dedi bana, "çünkü Arch patoloji laboratuvarından sonuçları az önce aldı."

Soluk soluğa dik oturdum ve beklentiyle ona baktım. "Ve?" "Ve pozitif bir eşleşme çıktı. James senin biyolojik ebeveynin."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı ve oda dönmeye başladı. Lanet olsun, bayılmak üzere miydim? Hayır, bu haberle başa çıkabilirdim. Daha şok edici şeylerle başa çıkmıştım. Yine de ciğerlerimi tekrar çalışmaya zorlamam bir iki dakika sürdü, bu sırada Steele odayı geçti ve yatağın yanına çömeldi. Ben başımı sallayıp iyi olduğumu söyleyene kadar eliyle sırtımda rahatlatıcı daireler çizdi.

"Tamam," diye nefes aldım. "Tamam. Güzel. Bu birkaç şeyi açıklıyor, değil mi?" Steele'in endişeli bakışlarıyla karşılaştım ve o da başını salladı. "James biliyor mu? Onunla temasa geçtik mi?"

Steele yüzünü buruşturdu. "Evet, onu bulduk." İçini çekti. "Şu anda hastanede. Görünüşe göre biri dün gece evinin önünde onu soymuş. Onlarla dövüşmüş ve onlar da kaçmış ama çabaları için kaburgalarına bir bıçak yemiş."

Çenem düştü. "Ne oluyor lan? O iyi mi?"

Steele başını salladı. "İyi olmalı. Soyguncu ancak sürpriz unsuru sayesinde o kadar uzağa gidebildi. James kötü bir ruh hali içinde gibi görünüyor ama yakında serbest bırakılacak. Polis raporlarını doldurduktan sonra buraya gelecek."

Acı bir kahkaha attım. "Bunun ne yararı olacak ki? Bu bir tesadüf olamaz."

"Anlaştık." Steele çömeldiği yerden kalktı ve başını benim banyoma doğru eğdi. "Fikrimi değiştirmeden önce git duş al ve o daveti hemen kabul et." Ona biraz daha stres atmak istediğimi söyleyemeden odamdan çıktı, ben de banyoya doğru ilerledim.

Neyse ki Kody hâlâ sıcak spreyin altındaydı, sabunlanmış ve muhteşemdi.

Bol orgazmla akıl sağlığınızı korumak varken kimin terapiye ihtiyacı olabilir ki, değil mi?

T Ertesi sabah James bizimle birlikte poligona geldi. Akşam yemeği için tam zamanında eve vardığında yaptığımız konuşma en iyi ihtimalle garipti. Ama başka ne beklenebilirdi ki? Neredeyse on dokuz yaşındaydım ve bir çocuğu olduğunu hiç bilmiyordu. Dahası, annem onun hayatının büyük aşkı olmamıştı. Kötü biten iki haftalık bir aşktı.

Tuhaftı; bu kadarını kabul etmeye çok istekliydim.

Ama Steele James'in bizimle atış poligonuna gelmesini önerdiğinde ihtiyatlı bir iyimserlikle yaklaştım. Belki de birlikte biraz zaman geçirmemiz ve ortak bir zemin bulmamız gerekiyordu?

Beni rahatlatan şey, keyifli bir gün olmasıydı. James'in deniz kuvvetlerindeki neredeyse yirmi yıllık kariyeri ona silahlar konusunda zengin bir bilgi birikimi sağlamıştı ve rahatlaması hiç zaman almadı. Çok geçmeden Steele ile silahlar hakkında dostça şakalaşmaya başladılar ve ben dersimi denetleyen Archer ile baş başa kaldım.

"Prenses," diye mırıldandı Arch kulağıma, elleri kalçalarımdayken duruşumu ayarlarken. "Bu senin için sorun olur mu?"

Parmaklarının altında kalçalarımı oynattım. "*Bununla* mı?"

Archer bir kahkaha attı. "Hayır, *bununla*, James'in burada olmasıyla."

Yeni üyemize, biyolojik babama baktım. O ve Steele birlikte güldüler ve bu sahne içimde bir şeylere dokundu.

"Öyleyim," diye itiraf ettim, "ama şu anda çevremize kimsenin girmesine izin vermememiz gerektiği paranoyasından hâlâ kurtulamıyorum."

Archer onaylayan bir sesle mırıldandı. "Güzel."

Bakışlarıyla buluşmak için yüzümü ona çevirdim.

"İyi mi?"

Başını salladı. "Senin mutlu olmanı istiyorum Kate. Bir aileye sahip olmanın, gerçek babanı tanımanın nasıl bir şey olduğunu bilmeni istiyorum. Ama şu anda..."

Başımı salladım. "Katılıyorum. Şu an zamanı değil. Eğer bize gerçekten zarar vermek istemiyorsa, bunu anlaması gerektiğini düşünüyorum."

Archer'ın elleri kalçalarımdayken çekildi, saçlarımı öperken kolları bana sıkıca sarıldı. "Eve döndüğümüzde icabına bakacağım. Ateş etmeye devam et Prenses; gittikçe iyi oluyorsun."

Bu moral verici konuşmanın ardından uzaklaştı ve beni bir süre düşüncelerim ve hedefimle baş başa bıraktı. Steele'in bana verdiği tüm talimatları zihnimden geçirerek ve kâğıt hedefimi delik deşik ederek kendimi atışa verdim.

Archer'la az önce yaptığımız sohbete rağmen, üç çocuk da onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyor gibiydi. Zihinleri falan birbirine benziyordu. Rahatça sohbet ederken göz ucuyla onları izledim ve erkek arkadaşları babalarıyla ilk kez tanışan diğer kızların da böyle olup olmadığını merak ettim.

Belli ki hayır, çünkü bir kere ilk tanışmalarının yakınından bile geçmiyorlardı. İkincisi, çoğu kızın üç erkek arkadaşı yoktu.

Ama olmalıydılar. Bu en iyisiydi.

Kulaklıklarımı çıkarıp silahımı yere bıraktığımda Kody, "Selam bebeğim," diye seslendi. "Tüfek poligonuna gidiyoruz. Kimin uzun mesafeden daha iyi nişancı olduğunu görmek ister misin?" Gözleri heyecanla parlıyordu ve gülümsemesi genişti.

James bir kahkaha attı. "Evlat, hiç şansın yok. Seni mahvederim."

Steele omuz silkti. "Ben varım."

Archer ve Kody kıkırdadı, James ne kadar iyi olursa olsun Steele'in kazanacağını çok iyi biliyorlardı.

Steele onlara, "Gidin kurun," dedi. "Aklımda tazeyken Hellcat ile bazı geri bildirimleri gözden geçirmek istiyorum."

Kody, Archer ve James dışarıya, tüfek poligonuna yöneldi ve Steele yüzünde yırtıcı bir ifadeyle odanın diğer ucundan bana doğru ilerledi.

Gözlerimi ona diktim. "Benim için *geri bildirimin* var, ha?"

Dudakları sırtarak çekildi. "Çok haklısın, var." Yanımdan geçip kapının kilidini çevirdi, sonra geri döndü. "Ellerini masanın üzerine koy, Cehennem Kedisi."

Kaşlarımı kaldırdım ama söyleneni yaptım. Steele arkamda durdu, ben öne doğru eğilirken ellerini hafifçe kalçalarımaya koydu.

"Benim *görüşüm*, güzelim," diye mırıldandı, kot pantolonumun düğmelerini açıp kışımaya doğru indirirken, "seni elinde bir silahla izlemek şimdiye kadar gördüğüm en büyük tahrir edici şeylerden biri."

Isınmak için bir saniye bile beklemeden beni çivili aletine dayadığında nefesim kesildi. Zaten granit gibi sertleşmişken buna ihtiyacı yoktu.

"Şşşt," diye mırıldandı Steele ben haykırınca, "onlardan biri bakmaya gelmeden önce sadece birkaç dakikamız var. Kimse fark etmeden önce döllerim kot pantolonunu ıslatmış halde oraya geri dönmeni istiyorum."

İnledim, sonra dudağımı ısırdım. Lanet olsun, bunu hayal etmek bile beni tahrik ediyordu. Aletindeki piercinglerin bu açıdan beni *her* yönden okşamasından bahsetmiyorum bile.

"Tanrım," diye mırıldandım beni sert ve hızlı bir şekilde sıkmaya başladığında. "Beni sessiz tutmak için ağzımı tıkaman gerekecek Max."

Kıs kıs güldü ama mecbur kaldı. Birkaç dakika sonra boşaldığımda, çığlıklarımın sesi ağzımı kapatan eli tarafından boğuldu.

İki dakika sonra kendimi bir yandan tüfikle ateş etmeye odaklanmaya çalışırken bir yandan da külotumun ve kotumun ne kadar sıırıslılam olduğunu görmezden gelmeye çalışırken buldum.

Yine de oksitosin insanoğlunun bildiği en iyi antidepresan olmalıydı, çünkü atış poligonundaki günümüzün geri kalanında bulutların üzerindeydim.

SONRAKİ birkaç gün geçtikçe, kaygım artmaya devam etti ve öyle bir noktaya geldi ki, birden fazla orgazm bile onu uzun süre sarsamadı. Hafta ortasına geldiğimizde, kırılma noktama yaklaşmışım.

"Pekâlâ, dökül bakalım," diye homurdandı Archer, onu kandırdığım bir antrenman ortası sevişmesinden sonra aletini şortunun içine sokarken. "Her zamankinden daha sinirlisin," dedi bana suçlayıcı bir şekilde. "Aklında konuşmadığın ne var?"

Yoga pantolonumu tekrar giydim ve üstümü aradım. Barfiks barından sarkıyordu... nasıl olduysa artık.

"Ben de bunu çözmeye çalışıyordum," diye itiraf ettim utanarak. "Ama... Sanırım ne olduğunu biliyorum." Göğüslerimi sütyenimin içine geri soktum, sonra diz kırışlerimi esnetmek için yastıklı minderine oturdum. Archer beni sikerken bileğimi omzuna koyduğu bir şey yapmıştı ve bu esnekliğim üzerinde çalışmam gerektiğini fark etmemi sağlamıştı.

"Bu gerilim beni öldürüyor," diye yorum yaptı, yüzünü ve göğsünü kurulamak için bir ter havlusu aldı. Alışılmadık antrenmanlarımız sırasında kimse onun kardiyo çalışmadığını söyleyemezdi.

Yüzümü buruşturdum. "Samuel," diye itiraf ettim. "Cuma günü döndüğünde ne olacağı konusunda endişeliyim."

Archer mindere oturdu ve bana bir su şişesi uzattı. "Sana zarar vermeyecek Kate. Buna izin vermeyeceğim."

Ona kuru bir bakış attım. "Hadi canım. Ve ben bu konuda endişeli değildim... daha çok bunu gerçekten yapıp yapamayacağım konusunda endişeliydim. Anlıyor musun?"

Archer bana düşünceli bir bakış attı. "Onu öldürmek mi?" Başımı salladım ve o da başını yana eğdi. "Eğer istemiyorsan-"

"Hayır," diye tersledim ve yapmak üzere olduğu teklifi kestim. "Hayır, bu kişisel bir mesele. Onunla kendim ilgilenmeliyim. O beni *sattı*, Archer. Muhtemelen annemi öldürttü, beni *birkaç* kez hapse attırmaya çalıştı ve anılarıma ne yaptı da hepsini tamamen sildi bir Allah bilir. Ama en önemlisi... beni *sattı*. Korkunç acılar içinde ölmem umurunda değildi, bu yüzden ben de ona aynı nezaketi borçluyum."

Archer uzun bir süre okunamayan bir ifadeyle bana baktı, sonra ağzının kenarları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görünüşe göre ne olması gerektiği konusunda kararlısın."

Başımı salladım ve *öyle olduğumu* anladım. Sadece kararımın barışmam gerekiyordu.

"Evet," dedim usulca. "Evet, Samuel Danvers Cuma günü ölecek. Ne olursa olsun."

Archer'ın gülümsemesi daha da genişledi ve beni yerden kaldırıp omzuna attı. "Antrenmanın canı cehenneme," diye mırıldanarak beni salondan dışarı taşıdı. "Hadi gidip yatağımı kiralım."

CUMA SABAHİ karnım endişeden milyonlarca düğüm halinde uyandım. Ertesi gün Archer'la düğünüm olacaktı ama bu gece... bu gece Samuel Danvers'in alnına bir kurşun sıkacaktım.

Ya da niyetim buydu. Planların nadiren sorunsuz yürüdüğünü zor yoldan öğrenmiştik, bu yüzden bir avuç acil durum planı da hazırды.

Samuel ve Cherry öğleden sonra karaya inecek, sonra da kan dökülerek sona erecek "samimi aile yemeği" için kiraladığımız lüks restoranda bizimle buluşacaklardı. Ama bunlardan önce benim yapmam gereken başka bir şey vardı.

Aceleyle duşumu aldım, sonra Steele uyanmadan önce giyinmek için acele ettim. Kody ve Archer zaten spor salonundaydı ve isteğimi onaylatmakta zorlanacağımı biliyordum. Ama... çok kötü oldu. Ben bir mahkûm değildim, yani sonuçta bana hayır diyemezlerdi.

Öyle umuyordum.

Spor salonuna girip onları izlemek için bir ağırlık sehpasının kenarına tünediğimde ikisi de bana şüpheli bakışlar attı.

"Bugün bir yere mi gidiyoruz bebeğim?" Kody, Archer'ın tekmesini savuşturup çember çizerek yoldan çekilirken sordu. "Pantolon giyiyorsun."

Ona kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum. "Bunu sanki normalde pantolon giymiyormuşum gibi söyledin."

İki çocuk da bu cümle üzerine bana *baktı* ve yanaklarım kızardı. Haklıydılar... Son birkaç günü çıplak geçirdiğimden daha fazlaydı. Ama *stresliydim*, tamam mı?

"Her neyse," diye homurdandım. Ama yine de çağrılmış gibi hissediyordum. "Aslında bu sabah bir randevum var."

"Ben seni götürürüm," diye teklif etti Archer. Kody ile olan kavgasından uzaklaştı ve eldivenlerinin kayışlarını çözmeye başladı. Ben yine de başımı salladım.

"Teklif etmen çok hoş ama bu gelemeyeceğin bir randevu." O teklif edemedi bakışlarımı Kody'ye çevirdim. "Ya da sen. O gün için alternatif bir güvenlik ayarladım, eğer sizin için de uygunsa?"

İkisi de şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Bizim gelemeyeceğimiz ne gibi bir randevunuz var?" Kody yüksek sesle düşündü.

Archer'ın gözleri şüpheyile kısıldı. "RİA'yı mı aldıracaksın?"

Çenem düştü. "Ne?" Sesim boğuk bir ciyaklamaya dönüştü. "Hayır! Ne oluyor Arch? Bunu konuşmuştuk. Hayır, lanet olası RİA'mı aldırmayacağım ve hayır, bunu uzaktan bile düşünmeyeceğim."

Kody'nin kaşları o kadar sert kalktı ki neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. "Sen Bunu *konuştunuz* mu? Ne zaman? Hangi cehennemdeydin ben?"

Yanaklarım yandı ve Archer bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. Orosu çocuğu böyle devam ederse ayağımı kışına gömülü bulacaktı.

"Bu konu dışı," diye homurdandım ve Archer'a sert bir bakış attım. "Mesele şu ki, bugün yapmam gereken bir şey var ve sen davetli değilsin. Hikayenin sonu. Buraya, senin haberin olmadan sıvışıp gidebilecekken, seni bilgilendirme nezaketini göstermek için geldim. Beni bu seimimden pişman etme."

Archer kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Güvenlik olarak kimi ayarladın?"

Küçük bir nefes aldım, çocuklarla ilgili tartışmayı yeniden alevlendirmediği için rahatlamıştım. "Sampson benimle geliyor," dedim ona, "ve Cass." Saatimi kontrol ettim. "Aslında Cass her an burada olabilir. Benimle orada buluşmak yerine buradan bana eşlik etmekte ısrar etti."

Hem Archer hem de Kody bana kaşlarını çattı. "Cass mı?" Archer tekrarladı. "Neden Cass?"

Ona kaşlarımı çattım. "Hem beni hayatta tutacak *hem* de bana asılmaya çalışmayacak kadar sağlığımı önemseyen, seninkine yakın becerilere sahip başka birini düşünebiliyor musun? Cass'in korumam olmasını onaylayacağını düşünmüştüm."

Archer'ın kaşları çatıldı. "Hâlâ Zane'in ikinci adamı olduğu gerçeği dışında onaylıyorum."

Bir kahkaha attım. "Evet, ne kadar süre için? Bir aptal bile Azraillerin gerçek liderinin Cass olduğunu görebilir. Kendin de söyledin, Zane artık ömrünü tamamladı."

Archer başını eğerek ne demek istediğimi anladı.

"Bekle, dur bakalım," diye araya girdi Kody. Zavallı sevgilimin kafası fena halde karışmış görünüyordu. "MK'nin doğum kontrolü hakkında konuşulduğunu neden şimdi ğreniyorum? Burada ocuk bir seçenek mi?"

"Hayır."

"Evet."

Archer ve ben soruya aynı anda cevap verdiğimiz için birbirimize ters ters baktık.

"Pekala," diye mırıldandı Kody, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken, "bu iş ciddiyeşti."

Archer gözlerini devirdi ve su şişesini almak için bizden uzaklaştı. "Zaten yle değilmiş gibi, kardeşim."

"Tamam, bu benim gitmem için bir işaret," diye mırıldandım. Spor salonundan aceleyle çıktım ve arkamdan adımı bağıran Archer'a ters ters baktım.

Ayaklarımı babetlerin içine sokarken ön kapının zili çaldı ve Archer ile Kody spor salonundan çıkarken dev, dövmeli gangsterle karşılaşmak için kapıyı açtım.

"Lanet olası silahını al, Prenses," diye tersledi Archer. Hiç vakit kaybetmeden saklandığı yerden bir tane çıkardı ve gömleğimi kaldırıp belime soktu. "Bisikletine binmesen iyi edersin Cass."

Koca huysuz kaşlarını çattı. "Beni ne sanıyorsun, Arch?" Başını omzunun üzerinden sallayarak merdivenlerin dibine park etmiş eski model Pontiac'ı işaret etti. "Kızını tek parça halinde geri getireceğim."

Archer ya da Kody fikirlerini değiştirmeden önce Cass'i aceleyle arabaya doğru götürürken, "Gidelim," dedim. "Sampson kendi arabasıyla gelecek."

Ben Cass'in arabasına binerken iki çocuk da ön basamaklarda durmuş, kollarını kavuşturmuş bize bakıyorlardı. Kapımı kapattım ve emniyet kemerimi taktım, böylece Azrail'in 2iC'sinin arabaya binmeden önce benimkilere ne söylediğini duymadım. Yine de hışırtılı bir kahkaha atması, onlarla alay ettiğini gösteriyordu.

Uzun araba yolundan ön kapıya doğru ilerlerken onu "Baş belası," diye azarladım.

Tek omuz silkmekle yetindi. "İşi çok kolaylaştırıyorlar." Ön kapıdan geçerken bana baktı ve gardiyana küçük bir el salladı. "Bunun için hazır mısın, evlat?"

Heyecanla sıırıttım. "Kahretsin, evet."

Düğünüm sahte olsa da yine de bu olayı kutlamak istiyordum. Adamlarıma aramızdaki bu şey konusunda ne kadar ciddi olduğumu gösterecek bir şey yapmak istiyordum. Çünkü sonsuza *kadardı*.

Mrandevum gecikti, bu yüzden eve gidip çocukların bütün gün ne yaptığını öğrenmeleri riskini almak yerine, saçımı ve makyajımı yaptırmak için bir kuaföre gittim. Sonra da giyecek bir elbise almak için yakındaki bir butiğe girdim.

Hazırlandıktan sonra Cass beni restorana yaklaşık on beş dakika geç bıraktı. Beni içeri sokmaya çalıştı ama ben ona her şeyi hallettiğimizi söyledim. Ne de olsa tüm restoran doluydu ve buraya biftek için gelmediğimizden emindik.

En azından... *biftek* için değil ve kesinlikle yemek için de değil. Bizi ne kadar kızdırdığına bağlı olarak, Samuel Danvers'tan şerit kesmeye karşı değildim.

Cass'e yardımı için teşekkür ettim ve Osso'nun kapısını iterek açmadan önce en kalın derimi takındım.

Sampson beni takip ediyordu ve restoranın içinde bir an durup anahtarlarıyla kapıyı dışarıdan kilitlemesini dinledim. Elbette bizim de kendi anahtarlarımız vardı. Ama çıkarken personel çıkışını kullanacaktık.

"İşte geldi," diye alay etti tanıdık bir ses. "Sevgili kızım, kızaran gelin, *her zamanki* gibi modaya uygun bir şekilde geç kaldı. Kendi yansımanda mı kayboldun, canım?"

Görünüşe göre Samuel Danvers çoktan sarhoş olmuştu. Büyük ihtimalle uçakta da içmişti. Issız bar alanında onlara katıldığımda herkesin elindeki şampanya kadehleri sadece dekordu.

Gülümsüyormuş gibi yapma zahmetine bile girmedim. Neden *yapayım* ki? Ona boş boş baktığımda Samuel'in gülümsemesi duraksayınca az da olsa sapıkça bir zevk aldığımı itiraf etmeliyim.

Cherry boğazını temizledi, o kadar inanılmaz bir şekilde döngünün dışındaydı ki canı acıyordu. "Madison Kate, çok hoş görünüyorsun," dedi şaşkın bir sesle. "Sen ve Archer çok güzel bir çiftsiniz; ikiniz adına da çok mutluyum."

Oğluna yaklaşp kolunu belime dolayarak beni kendine çekmesine izin verdiğimde gözlerini nasıl kaçırdığını fark etmeden edemedim. Çoktan evlendiğimizden gerçekten haberi yok muydu? Samuel onu bu kadar ağır ilaçlarla mı uyutuyordu, yoksa bunu kendi kendine mi yapıyordu?

Archer bir nefes verdi, parmakları belime doğru büküldü. "Anne, Sam sana beş parasız olduğunu söyledi mi? Son kontrol ettiğimde bir milyon dolardan daha az parası vardı. Senin her zamanki standartlarına pek uymuyor, değil mi?"

Vay canına. Biz gerçekten sadece... bunun için gidiyorduk. Harika.

Cherry oğluna bir baykuş gibi göz kırptı ama geniş mavi gözlerinde bir parıltı vardı. Evet, bu acı verici, sevgisiz ilişkilere katlanmak için kendini uyuşturduğuna bahse girmeye hazırdım.

"Bu doğru mu?" diye sordu Samuel, şaşkın bakışları sözde şeker babasına kaydı. "Beş parasız mısınız?"

Bir milyon doların *züğürtlük* olarak görülmesi karşısında gözlerimi *faltaşı* gibi açmak istedim ama sanırım Cherry balina avlıyordu, olta balığı değil.

Samuel'in gülümsemesi kırılganlaştı ve neredeyse yalan söylemeye hazırlandığını görebiliyordum.

Ona soğuk bir sesle, "Cherry, zararını karşılayıp gitmeni öneririm," dedim. "Görüyorum ki çektiğin sıkıntılar için bir hatıra almışsın." Parmağındaki ışıltılı nişan yüzüğünü işaret ettim. "Ama muhtemelen bundan alacağın tek şey bu."

Dudakları aralandı ve bana dehşet dolu bir bakış fırlattı, sanki onu bir servet avcısı olarak ifşa ettiğim için ne yapabileceğimden korkuyormuş gibiydi.

Archer ona yorgun bir sesle, "Git anne," dedi, sanki bu onu kendi açgözlülüğünden kurtardığı ilk sefer değilmiş gibi. "İnan bana, bu işten çekip gitsen daha iyi olur."

Samuel'in kaşları çatıldı ve yüzü pembeleşti. Bu kadar kolay kovulmaya alışık *olmayan* bir adamdı ve Archer böyle konuşurken orada sessizce oturmak? Bu onun şişirilmiş egosuna hiç de iyi gelmiyordu.

Onun için çok kötüydü, zamanı dolmuştu.

"Kendine sakla *baba*," diye alay ettim. "Seninle bir dakika içinde ilgileneceğiz." Cherry'ye baktım ve başımı çıkışa doğru salladım.

Bundan daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu, ince topuklarının üzerinde oturduğu yerden kalktı ve hepimize sıkı bir gülümseme verdi. "Şey," dedi nefes nefese bir sesle, "sanırım gitmeliyim. İkinizi de tekrar tebrik ederim. Umarım yarınki düğüne hala hoş karşılanırım?"

"Katılmanızı tavsiye etmem," diye cevap verdi Archer, sesi buz gibiydi.

Cherry tokat yemiş gibi irkildi ama başını salladı. "Anlıyorum." Fısıltısı üzgündü ama Kody anahtarlarını kullanarak onu restorandan çıkarırken daha fazla tartışmadı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen, *evlat*?" Samuel, Cherry gittiği anda ağzından bir şeyler kaçırdı. "Bir *anlaşma* yapmıştık." Sanki ayaktaiken daha heybetliymiş gibi oturduğu yerden kalktı. Ama öyle değildi. "Belli ki faydalarından yararlandığın bir anlaşma." Samuel bana, Archer'ın belime doladığı elime, sanki bir tür ücretli eskortmuşum gibi dudak büktü.

Gerçi Archer sarsılmamıştı ve ben de tepki vermedim. Beni karanlık bir internet alışverişinde satan adamdan beklediğim tam da buydu.

Archer sıkılmış bir ses tonuyla, "Bir anlaşma yapmıştık," diye kabul etti. "Ve şimdi kendimi şartları değiştirirken buluyorum."

Samuel hiddetlendi. "Bunu yapamazsın. Kontratlar imzalandı. Anlaşma *tamamlandı*."

Archer'ın kolu etrafımda sıkılaştı ve sesi ölümcül bir hal aldı. "Sözleşmeler ancak taraflardan biri öldüğünde kâğıt ve mürekkep fiyatına değer Sam."

İçimden bir ürperti geçti ama bu korku değildi.

"Özel yemek odasına geçelim mi?" Steele, kolunun altındaki silahı kasten göstererek oturduğu yerden kalkmayı önerdi.

Samuel Danvers endişeyle üç gence baktı, ben onun gözünde hâlâ bir tehdit değildim ve dudaklarını yaladı. "Biliyor musunuz?" dedi zayıf bir gülümsemeye. "Sanırım gitsem iyi olacak."

Çıkışa doğru ilerlemeye başladı ama Kody'nin silahı şakağına dayanınca dondu kaldı. "Steele bir istekte bulunmuyordu, Sam."

Sonunda sözde babam panik içindeki gözlerini bana çevirdi ve yardım istedi. Ne şaka ama.

Ben de ona şaşkın bir gülümsemeye karşılık verdim. "Sorun nedir, baba? Gangster rolünü sevdiğini sanıyordum."

Anlamaya başlayınca bakışları karardı. Tüm bunların içinde aptal bir piyon değildim, kurban da değildim.

Kody, Samuel'i sertçe dürterek, "Kımılda," dedi. Yaşlı adam isteksizce söyleneni yaptı ve önümüzden özel yemek odasına doğru yürüdü. Ancak eşiği geçtiğinde tereddüt etti.

"Hayır, sanırım burada bir tür yanlış anlaşılma oldu." Geri çekilmeye çalıştı ama Kody kapıyı kapattığı için gidebileceği hiçbir yer yoktu. "Archer, hadi ama. Sen bir iş adamısın; ikimize de uygun bir anlaşmaya varabiliriz."

Archer özel yemek odasına girip tekli sandalyeyi işaret ederken sıkılmış bir sesle, "Ben Bay D'Ath, Sam," dedi. "Lütfen oturun. Kötü bir ev sahibi olmak ve onur konuğumuzu kendi idamında ayakta bırakmak istemeyiz."

Samuel'in yüzü kül rengine döndü. "Ne? Hayır. Hayır, bu... Bir *sözleşmemiz* vardı!" Sanki bu onu uzaktan da olsa kurtaracakmış gibi savunmasını geveledi. Ama son sevişmemi on sekiz ay önce karanlık ağda satmıştı. Ne utanç verici.

"Otur baba," diye emrettim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Elbisem kanı saklamak için uzun kollu ve simsiyahtı ve kendimi pembe saçlı Morticia Adams gibi hissediyordum. "Sana birkaç sorum var."

Samuel'in gözleri benden çocuklara kaydı ve tekrar bana döndü. "Neden senin için *bir şeye* cevap vereyim ki? Nasıl olsa beni öldüreceksiniz, bu çok açık." Tüm odanın plastik bir örtüyle kaplı olduğu gerçeğini işaret etti.

Haksız da sayılmazdı.

"Elbette öyleyiz," diye mırıldandım, başımı yana eğerek. "Kızını bir insan kaçakçılığı sitesinde sattıktan sonra daha azını mı bekliyordun?" Parmaklarımı şıklatarak ona sıkı bir gülümseme verdim. "Bekle, bunu sen yapmadın, değil mi?" Ona bir adım daha yaklaştım ve geri adım attığında bir memnuniyet kıvılcımı hissettim. "Hayır, kızını asla satmadın. Senin bir kızın yok, değil mi?"

Gözleri büyüdü ve yüzü daha da grileşti. Omzuna sertçe vurmam yetti ve tökezleyerek bizim hazırladığımız ve onu bekleyen sandalyeye oturdu.

"Güzel karımın söylemeye çalıştığı şey şu Sam," diye ekledi Archer yumuşak bir sesle, "onun sorularına cevap verip vermemen ölümünün ne kadar acı verici olacağını belirleyecek. Bunu çok çabuk yapabiliriz; sadece gözlerinin arasına bir yumruk ve işin biter."

"Ya da canını *acıtabiliriz*," diye ekledi Kody kötü niyetli bir sırıtışla. "Ne de olsa işkence sanatı konusunda kapsamlı bir eğitim aldık. Birini hayatta tutarken kaç kemiğini kırabileceğimi tahmin etmek ister misin?"

"Ya da bir insanın derisinin kaç mikro kesikle başa çıkabileceğini?" Steele hava durumundan bahseder gibi omuz silkti. "*Bin kesikle ölmek gibi bir* deyim duydun mu hiç?" Dudakları ürkütücü bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Seni temin ederim ki daha üç yüze ulaşmadan bayılırsın. Deyimler her zaman çok abartılıdır."

Adamım, benimkiler çok korkunç orospu çocuklarıydı. Onları bu yüzden de çok seviyordum. En berbat yapbozun dört parçası gibiydik ve mükemmel bir uyum içinde birbirimize kenetlenmiştik.

"Ne istiyorsun?" Samuel Archer'a sordu. Tabii ki bana değil *Archer'a* sordu. Tanrı, bir kadının onun kaderini ellerinde tutmasını yasaklamıştı. Samuel Danvers kendi ölümlülüğüne bakarken bile kadın düşmanı saçmalıklarını bırakmıyordu.

Archer da bunu biliyordu. "Bana sorma," diye mırıldandı, ellerini kalçalarımın koydu ve boynuma şefkatli bir öpücük kondurdu. "*Kızına* sor. Hesaplaşması gereken tek kişi o. Ben sadece *onu* memnun etmek için yaşıyorum."

Hiç düşünmeden dokunuşuna geri yaslandım. Dramatik davrandığını bilsem de sözlerinde fazlasıyla samimiyet vardı. Çok fazla gerçeklik ve bağlılık. Bu hem kalbimi ısıtıyor hem de ödümü koparıyordu. Giderek daha fazla kabul ediyordum ki bu ilişki *benim ona* kalbimi vermemle ilgili bir mesele değildi. Her iki taraf için de geçerliydi ve şu anda üçünün de kalbini ellerimde tutuyordum.

Bu çok büyük bir sorumluluktuk. Birini becermemeye kararlıydım yukarı.

Samuel zoraki bir kahkaha atarak, "Tamam, tamam, anladın," dedi. "Anladın işte. Ben senin baban değilim. Ne olmuş yani?"

Ağzından çıkan her kelime öfkemi körüklüyor ve olacıkları çiğnememi daha da kolaylaştırıyordu.

"Ne zaman öğrendin?" Ses tonumu soğukkanlı ve sakin tutarak sordum. Gerçekte, kesin olarak öğrendiğimde korkunç bir darbe olmamıştı. James'in biyolojik babam olması beni şok etmiş miydi? Kesinlikle evet. Samuel olmadığı için üzölmüş ya da şok olmuş muydum? Yakınından bile geçmedim. Derinlerde bir yerde, her zaman yanlış bir şeyler olduğundan şüphelenmiştim.

Samuel alay etti. "Her zaman biliyordum. On dokuz yaşımıdayken, servet avcısı fahişelerin beni beklenmedik bir hamilelikle tuzağa düşürmelerini önlemek için vazektomi yaptırdım. Çocuk sahibi olabilmemin *tek* yolu tüp bebektir ve Debbie'yle bunu hiç yapmadık. Düğünümüzden bir ay sonra hamile olduğunu açıkladığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Lanet olası bir mucize." Acı bir kahkaha attı, sandalyesinde bir tahtmış gibi kambur duruyordu.

Bu detayları düşünerek dudaklarımı büzdüm. "O zaman öldüğünde hamile olduğu bebek de senden değildi."

Samuel'in yüzü karardı ama bu bir şok değildi. Daha çok kızgınlık ya da tiksinti gibiydi. "Şüpheli. Debbie bunu bana da yapmaya çalıştı.

çeteci erkek arkadaşının çocuğunu taşımadığını fark etti. Bu lanet şey geri tepti. Sadece bana ait olmamakla kalmadı, aynı zamanda sadece bir kişiye ait olabileceği anlamına geliyordu." Sırıışı saf zehir gibiydi. Kahretsin, ondan nefret ediyordum.

Steele sıkılmış bir esnemeyle, "Çıkar ağzındaki baklayı Sam," diye söylendi. "Çok sinirlenirsem parmaklarını kırmaya başlarım."

Biz konuşurken sözümüzü kestiği için Hank'in parmaklarını nasıl kırdığını hatırlayınca içimden küçük bir ürperti geçti. Archer fark etmiş olmalıydı çünkü boynumun kıvrımına nazik bir öpücük daha kondurdu.

Gerçi Samuel bizi izlemiyordu; gergin bakışları Steele'in üzerindeydi.

"Debbie saldırıya uğradığını iddia etti," dedi bize, endişeyle dudaklarını yalayarak. "Bir gece eve kanlar içinde ve yara bere içinde geldi, elbisesi yırtılmıştı. Bana saldırıya uğradığını ve polise gitmek istediğini söyledi."

"Peki sen gittin mi?" Archer gürledi, sesi şiddetle doluydu.

Samuel başını salladı. "Tabii ki hayır. Muhtemelen o lanet olası Azrail'i kızdırmıştı ve o da ona bir ders vermişti. Ailemizi gazetelere sürükleyip Debbie'nin sadakatsizliğini ortaya çıkarma riskini göze alamazdım. Herhangi bir DNA testi onun bir fahişe olduğunu kanıtlayacaktı. Zaten o gangster muhtemelen onun sütyenini bir ödül olarak saklamıştır."

Donup kaldım. "Az önce ne dedin sen?"

Bana şaşkınlık ve tiksintiyle baktı. "Onu polise götürmesine izin vermeyeceğimi mi? Bir avuç pis puşt onlar zaten."

Başımı salladım. "Hayır. Az önce sütyeni hakkında ne dedin? Neden bundan bahsettin?"

Samuel burnunu kırıştırdı. "Bilmiyorum. Bayılmadan önce adamın sütyenini nasıl yırttığını anlatıp durdu. Ama eve geldiğinde sütyen takmıyordu." Omuz silkti, sanki önemsiz bir şeymiş gibi.

Ama değildi. Çünkü bana sapığım tarafından düğün için *eski* bir şey olarak yırtık ve kanlı bir sütyen hediye edilmişti.

Lanet olsun. Annem sapığı tarafından tecavüze uğramıştı. *Benim sapığım* tarafından.

Doğmamış bebeği *ona* aitti.

Tüm bu bilgileri işlerken dehşet ve tiksinti üzerime çöktü. Annem saldırıya uğramış ve *tecavüze* uğramıştı ve Samuel bunu polise bildirmeyi reddetmişti. Ne tür bir aşağılık pislik-

Archer kelebek bıçağını elime tutuşturduğunda ölümcül düşüncelerim yarıda kesildi. Bıçağı çoraplarımın jartiyerinin içine sokmuştum ve *çıkardığını* fark etmemiştim bile; Samuel Danvers'a duyduğum öfke o kadar derindi ki.

"Kanını akıt Kate," diye mırıldandı karanlık ve baştan çıkarıcı bir sesle. "Bunu ona ödet."

Güzel holografik bıçağıma baktım, sonra dişlerimi sıktım ve Samuel'e döndüm.

"Neden babammış gibi davranıyorsun?" Ona boş bir sesle sordum. "Madem annem sana hamile olduğunu söylediği andan itibaren biliyordun, o zaman neden onu terk etmedin?"

Yüz ifadesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "Çünkü Debbie sandığı kadar zeki değildi. Katerina'yla tanışmıştım; o ailenin iyi bir şeyler sakladığını çok iyi biliyordum. Evlilik sözleşmemi kabul etmekte çok aceleci davrandılar. Tek yapmam gereken beklemektir. On beş yıl evlilik ve bir çocuk, sonra Debbie'nin adına olan her şeyin yarısını alma hakkım vardı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Ama sen daha on iki yıllık evliyken öldürüldü."

"Tam da bu yüzden seni yanımda tuttum, benim küçük yemek biletim. Her şey sana miras kaldı. Sadece bu mülkiyeti *kendime* nasıl aktaracağımı bulmam gerekiyordu. Sorun şu ki, Debbie ölmeden önce bir şeyler olduğundan şüphelenmişti ve suyu bulandırmak için ciddi çaba sarf etti." Sanki ölmüş karısına hâlâ kızgınmış gibi kaşlarını çattı. "Sonunda ne yaparsam yapayım, kan bağı olduğunu kanıtlayamadığım için mirasın bana geçmeyeceğini anladım, ben de zarar etmeyi kestim."

Öfke damarlarımda asit gibi yandı. "Beni sattın."

Özür diler gibi bile görünmüyordu. "Elli iki milyona. Senin değerini düşündüğümde çok daha fazla, Madison Kate."

Ahh. Babam olmadığını bilsem bile -ki hiçbir zaman da öyle olmamıştı- bu yorum hala canımı yakıyordu çünkü hayatım boyunca bana karşı takındığı tavrı tamamen özetliyordu. Ben değeri belirlenmiş bir varlıktım. Daha fazlası değil.

Yine de mantıklıydı. Beni henüz on yedi yaşımdayken satmıştı, muhtemelen paramı ele geçirmek için diğer tüm yolları tükettiğinde. On sekiz yaşına girseydim, beni evlendirme yetkisini kaybedecek ve kötü borçlarını temizleme şansını yitirecekti.

Önce elimdeki bıçağa, sonra da Samuel'e baktım. Bu iğrenç adamla sonsuza dek Danvers ailesinin reisi olan adamı bağdaştırmak zordu. Ben çocukken, hatta kederli bir gençken, o saygı duyulacak ve hayranlık duyulacak biriydi. Asla sevilmezdi. Ama şimdi? Şimdi ölmesi daha iyiydi.

"Bununla ne yapacaksın?" Samuel elimdeki mor kılıca bakarak gülerek alay etti.

Bileğimin ustaca bir hareketiyle bıçağı bırakırken bakışlarım yükseldi ve onunla kilitlendi. Yüzünde beliren gerçek bir korkuyla ödüllendirildim.

"Şey," dedim omuz silkerek. "Geçenlerde biri bana senden payıma düşeni almayı hak ettiğimi söyledi. Ne de olsa köle pazarında satıldığım için intikamı hak ediyorum. Anneme nasıl davrandığını, *tecavüze* uğradıktan sonra sana nasıl geldiğini ve senin ona yardım etmeyi reddettiğini duyduğuma göre?" İki adım daha yaklaştım, Kody ve Steele Samuel'in sandalyesinin iki yanına doğru ilerlerken sessizliğin koyulaşmasına izin verdim. Mücadele etmesine ya da kaçmaya çalışmasına fırsat vermeden el ve ayak bileklerini kelepçeyle sandalyeye kilitlediler.

Samuel sonunda anlamış gibiydi. Bu odadaki tehlike Kody ya da Steele'den gelmiyordu; Archer'dan bile gelmiyordu. Hayır, bu sefer hepsi benden geliyordu. Bu anlatılacak benim hikâyem ve alınacak *benim* intikamımdı.

"Şimdi, *sevgili babacığım*, sanırım bu cümleyi tam anlamıyla kullanabilirim." Belimden eğildim ve bıçağımın ucunu takım elbisesinin kumaşına, dizinin hemen üstüne getirdim. Ancak o zaman tereddüt ettim.

Bunu gerçekten yapabilir miydim? Sırf kendi hazzım için bile bile bu kadar acıya neden olabilir miydim?

Kody göz ucuyla bana baktı ve sessizce bunu benim için yapmayı teklif ettiğini biliyordum. Ama onu reddederek küçük bir kafa salladım. Bunu yapmam gerekiyordu. Huzursuz zihnim pahasına da olsa, bu kanlı eylemin getireceği kapanışa ihtiyacım vardı.

Bir nefes çekerek bıçağı Samuel'in bacağına sapladım.

İnledi, kelepçelere karşı çırpındı ve ben sıkıca tutarken bıçağımı her yere sürükledi. Salak herif. Her yere kan sıçradı ama zihnimi buna kapattım ve elimdeki göreve odaklandım.

Birkaç dakika sonra, bir avuç kopmuş eti kaldırdım ve eleştirel bir gözle inceledim. "Ne düşünüyorsunuz çocuklar? Bir kilo kadar mı?"

Steele neredeyse gülmeye başlayacakmış gibi görünüyordu.

-Ama başıyla onayladı. "Öyle diyebilirim."

Samuel hâlâ çığlık atıyor, ağlıyor ve yaşaması için yalvarıyordu ama bunların hepsi kulak ardı ediliyordu. Et parçasını sandalyesinin yanındaki plastik kaplı zemine fırlattım ve ona eleştirel bir gözle baktım. Kalçasında yarattığım karmaşadan kan fişkırıyordu ve hayati bir şey kestiğime bahse girmeye hazırdım.

Kendimi savunmam gerekirse, eğitilmiş bir kasap değildim. Sadece intikam almak isteyen kızgın bir piliçtim.

Steele sözünü sakınmadan bana bir silah uzattı ve ben de onu kaygan, kanla kaplı parmaklarımın arasına aldım.

"Son bir sözün var mı baba?" Steele'in silahını yüzüne doğrulturken Samuel'e ürpertici ve soğuk bir sesle sordum.

Küfretmeye başladı ama tetiği çektim. Son sözlerini siktir et, onları hak etmedi.

Osso'nun lüks tuvaletinde acele etmeden pahalı el sabunlarıyla ellerimdeki kanı temizledim. Olması gerekenden daha kolay yıkandı, ama tırnaklarımın etrafını dikkatlice kontrol ettim, sonra aynada yüzümü inceledim. Kan lekeleri yanaklarımı ve boynumu ürkütücü çiller gibi kaplamıştı.

İçimi çektim, sonra kumaş el havlularından birini ıslatarak kanı sildim. Cinayetin tehlikeleri, diye düşündüm.

Kapı açıldı ve Archer içeri girerek kapının arkasından kapanmasına izin verdi. "İyi misin?" diye sordu sakın bir sesle.

Aynadan ona başımı salladım. "Evet, iyiyim. Uzun sürdüğü için üzgünüm."

Başını salladı. "İstediğin kadar dinlen Kate. Kody ve Steele temizlik işleriyle ilgileniyor."

"Güzel." Boynumdaki bir kan lekesini daha sildim, sonra da gözden kaçırmış olabileceğim bir şey var mı diye yansımanı inceledim.

Archer orada öylece durmuş beni izliyordu.

Sonunda bezi kirli çamaşır sepetine bıraktım ve yüzümü ona döndüm.

"Ne?" diye sordum. Bakışlarına karşılık vererek sordum. Kaşları yukarı kalktı. "Ne?"

Gözlerim kısıldı. "Her an paramparça olacağımdan endişeleniyormuş gibi beni izliyorsun. Ama değilim. Ben iyiyim. Tamam mı?" Ve garip bir şekilde, iyiydim.

İki adım daha yaklaştı ve beni makyaj masasına doğru sıkıştırdı. "Sana kırılacakmışsın gibi bakmıyordum, Prenses." Başparmağı ve işaret parmağı çenemi yakalayıp bakışlarını tutmam için yüzümü yukarı kaldırırken sesi sertti. "Sana bakıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en güçlü kadınlardan biri olabileceğini düşünüyordum. Ama aynı zamanda sende bir şeyleri kırdığımdan da endişeleniyorum." Gözleri benim hasarlı ruhuma kadar her şeyi görebiliyormuş gibi benimkileri aradı.

Derin bir nefes aldım, içime dolduğunu ve gergin kaslarımı sakinleştirdiğini hissettim. "Eğer öyleyse," dedim fısıltıyla, "o zaman onarılmasını istemiyorum."

İnledi, sonra hayatı buna bağılıymış gibi beni öptü.

Birkaç dakika sonra beni bıraktığında yanaklarım yanıyor, dudaklarım şişiyor ve kalbim canımı acıtacak kadar hızlı çarpıyordu.

"Hadi," dedi Archer, "eve gidelim. Unuttuysan söyleyeyim, yarın evleniyoruz." Beni tuvaletten çıkarmak için ellerimizi birbirine bağlarken sırtışı tamamen muzipti.

Ben de ona sırtıttım. "Nasıl unutabilirim ki?"

Özel yemek odasının plastik örtüleri çoktan kaldırılmıştı.

-ve cesetler- ve tüm sandalyeler ve masalar doğru yerlerine geri dönmüştü. Archer beni boş mutfaktan geçirdi ve personel çıkışından restoranın arkasındaki ara sokağa çıkardı.

Kody ve Steele başka bir sıradan, orta boy sedana yaslanmış, bizi beklerken bir şeylere gülüyorlardı.

Bizi ilk Kody fark etti. "Her şey yolunda mı?" Keskin bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezindi, sonra tekrar yüzüme döndü. Başını sallamadan önce bir saniye gözlerimi süzdü.

"Evet," diye cevap verdim sıkı bir gülümsemeyle. Kollarımı kendime sarmak istedim ama elbisemin de kanla kaplandığından emindim. Kumaş ıslak bir şekilde üzerime yapışmıştı ve tekrar ellerime bulaşmasını istemiyordum.

Steele yanımıza geldi ve beni sıkıca sararak saçlarımı öptü. Görünüşe göre kan umurunda değildi. "İnanılmazsın, bunu biliyor musun?" Bu sözleri kulağıma fısıldadı, sonra da cevap vermeme gerek kalmadan beni serbest bıraktı.

Archer eklemlerini sedanın bagajına vurdu. "Siz çocuklar bu işi hallettiniz mi?"

"Kesinlikle," diye onayladı Kody, sonra arabanın arkasına uzandı ve bir çift çelik yelek çıkardı. Birini Steele'e fırlattı ve diğerini kendi üzerine geçirdi. "Bu gece işimizi şansa bırakmayacağız." Bana göz kırptı ve midem endişeyle doldu.

Ne de olsa kurşun geçirmez yelekler sadece vücuttan vurulmaya karşı koruma sağlıyordu. Ya bu sefer takipçim kafadan vurmaya hedeflediyse?

Steele sakın bir sesle, "Aşırı tetikte olacağız, Cehennem Kedisi," diye güvence verdi. "Sana söz veriyorum, eve sağ salım döneceğiz."

Kody geniş bir sırıtışla, "Kesinlikle öyle olacak," diye onayladı. "Evde görüşürüz, bebeğim." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra Steele'le birlikte ceset imha aracına bindiler.

Archer ve ben ara sokakta ilerleyerek Sampson'ın Range Rover'ın yanında beklediği yere gittik.

"Çok hızlıydı," diye yorumladı güvenlik şefimiz cipe binerken. Archer ilk kez sürücü koltuğuna oturmadı. Onun yerine, kendisi arkada benimle otururken Sampson'ın bizi götürmesine izin verdi.

"Merhum Samuel Danvers bu konuda muhtemelen aynı fikirde olmazdı," diye mırıldandı Archer, Sampson'ın kıkırdamasına neden olan bir kara mizahla.

Hiçbir şey söylemedim, sadece arabayı sürerken pencereden dışarı baktım. Sadece bir an sonra Archer uzandı ve emniyet kemerimi çözdü.

Korku beni sarstı ve itiraz etmeye başladım ama o beni kucağına aldı ve kendi kemerini ikimize doğru çekti. Araba kazası korkumu kutusuna geri sokmak ve onun kucağında rahatlamak için birkaç derin nefes aldım.

"Rainybanks'e gittiğimiz o ilk geceyi hatırlıyor musun?" diye kulağıma fısıldadı, nefesi boynumu ısıtıyordu. "Sırf beni kızdırmak için yol boyunca kucağımda oturduğun zamanı?"

Hatırlayınca gülümsedim. "Tabii ki. Yol boyunca *çok* öfkeliydin."

Hafif bir kıkırdama çıkardı. "Kızgındım çünkü her geçen dakika seni kollarımda tutarken, kığın sikimi okşarken, kendimi sana kaptırıyordum... yeniden. Ama bu sefer, seni asla bırakamayacağımı biliyordum."

Kolları beni sıkıca sararak ne demek istediğini vurguladı ve ben de ona sarıldım.

Eve vardığımızda beni yatak odama kadar taşıdı. Sessizce beni makyaj masamın kenarına oturttu ve fermuarıma uzandı ama elimi göğsüne götürerek onu durdurdum.

Nazik bir gülümsemeyle ona "Ben hallederim," dedim. "Teşekkür ederim."

Kaşları çatıldı ama itiraz etmedi. Beni yalnız duş almam için bıraktı, muhtemelen onun yerine ortak banyolarını kullanacaktı.

Çabucak yıkandım, sonra çocuklardan aşırđığım tişörtlerden birini giydim ve büyük yatağıma tırmandım. Archer birkaç dakika sonra bana katıldı ve odama girerken ışıkları kapattı. İri bedeni, rahatlık ve koruyuculuğı haykıran bir şekilde etrafımda kıvrıldı.

İkimiz de uzun süre konuşmadık, ben uykuya dalmaya başlayana kadar öylece uzandık. İşte o zaman saçlarıma doğru usulca fısıldadığını duydum.
"Seni tüm kararmış ruhumla seviyorum Kate. Sen benim her şeyimsin."

BİR SÜRE SONRA, yatak alçalırken ve Steele diğer tarafıma tırmanırken kıpırdandım. Elleri soğuktu ve beni Archer'ın uyuyan kucağından çekip onun yerine kendisine sarılırken inledim.

"Şışt," diye nefes aldı. "Uyumaya devam et, Cehennem Kedisi."

Bir an sonra bir dizi ayak sesi daha duydum, ardından Kody'nin yatağımın zaten dolu olduğunu görünce mırıldandığı lanetini.

Steele bana karşı sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Çok yavaşsın, kardeşim," diye fısıldadı.

Kody biraz daha homurdandı, sonra her şey tekrar sessizleşti ve kendimi derin, rüyasız bir uykuya bıraktım.

Bir sonraki uyanışında neredeyse sabah olduğunu hissedebiliyordum. Archer'ın omzunun üzerinden saatime hızlıca bir göz atmam bu tahminimi doğruladı, ben de onu ya da Steele'i uyandırmadan dikkatlice yataktan çıktım. Neredeyse yatağımın yanında yere küçük bir yatak yapmış olan Kody'nin üzerine basacaktım.

Çok şirindi. Daha büyük bir yatağa yatırım yapmam gerekiyordu.

Kendi kendime gülümseyerek duş almak ve düğün günü için hazırlanmak üzere banyoya girdim.

Vay anasını. Sonunda gelmişti.

Çabucak yıkanıp giyindim, sonra odama geri döndüğümde Kody ve Steele'in gitmiş olduğunu gördüm. Archer hâlâ derin bir uykudaydı, usulca horluyor ve yastıklarından birini yüzüne sarıyordu.

Çok. Acayip. *Sevimli*.

Sırıtarak dolaptan elbise çantamı aldım ve parmak uçlarımla aşağı indim. Saç ve makyaj artistlerimin beni beklediği mekanda hazırlanacaktım. Şimdilik yemeğe ihtiyacım vardı.

Mutfakta Kody ve Steele'i waffle hamurunu karıştırırken birbirleriyle şakalaşıp gülerken buldum.

"Siz ikiniz nasıl oldu da üç nokta altı saniye içinde ölü gibi uyurken pişmeye başladınız? Bu kadar çabuk uyanmak normal değil," diye homurdandım, bir tabureye kaydım ve Steele'den bir öpücük kabul ettim.

O da bana sırtarak karşılık verdi ve gevşek bir tutam pembe saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Gitmeden önce biraz yemek yediğinden emin olmak istedik," dedi bana. Bakışları benimkilere kilitlenmişti ve neşeli ses tonundan daha yoğundu.

"Çok tatlısın." Onu tekrar öpmek için eğildim. "Ama arabamın her an gelebileceğinden eminim."

Kody waffle makinesine hamuru dökerken geniş bir gülümsemeyle, "Gitmek için waffle yapacağız," dedi. "Beş dakika bekleyebilirler."

Steele saatini kontrol ederek başıyla onayladı. "Üstümü değiştirsem iyi olacak. Bu sabah seninle geliyorum, Cehennem Kedisi."

Kaşlarım kalktı. Bu planın bir parçası değildi. Saçımı ve makyajımı yaptırmak için bir güvenlik görevlisiyle birlikte gitmem gerekiyordu -tıpkı gerçek bir gelin gibi

-Çocuklar da tüm takviye kuvvetlerimizi ve toplarımızı kontrol ediyorlardı.

Steele aceleyle dışarı çıkarken Kody bana, "Bunun daha güvenli olduğuna karar verdik," dedi. "Hiçbirimiz seni yalnız bırakmak konusunda iyi hissetmiyoruz, güvenlik adamlarımızla bile. Bu sabah benim ya da Steele'in sana yakın durması daha iyi olur."

Bu noktayı tartışmayacaktım bile; tamamen aynı fikirdeydim. "Peki, Steele işi nasıl aldı?"

Kody yüzünü buruşturdu. "Taş, kâğıt, makas."

Kapıya vurulan sert bir ses dikkatimizi çekti ve Kody waffle'ımı kontrol ederken ben de taburemden kayarak kapıyı açtım. Güvenlik camından baktım, sonra kapıyı açmadan önce Sampson'ın yalnız olduğundan emin olmak için video monitörümüzü iki kez kontrol ettim.

"Günaydın," diyerek yaşlı adamı geniş bir sırtışıla selamladım.

Kaşları şaşkınlıkla seğirdi. "Gitmeye hazır mısınız?" Büyük, siyah cipi merdivenlerin dibinde rölantide bizi bekliyordu ve başımı salladım.

"Evet, bana iki dakika verir misin? Kody waffle yapıyor. İçeri gelin." Geri çekildim ve ona kapıyı tuttum.

Bana şaşkın bir bakış attı ama söyleneni yaptı. Sampson'ın bugünkü planımız hakkında hiçbir fikri yoktu, güvenliğimizin hiçbirinin de yoktu. Sadece dördümüz ve Zed'in yedeği bunun benim *gerçek* düğün günüm olmadığını biliyordu, bu yüzden belki de bir gelin gibi davranmıyordum? Siktir et. Her neyse. Sampson yakında bunu çözecekti ve eğer gerçekten bizim tarafımızdaysa bu hileyi anlayacaktı.

Mutfağa döndüğümüzde Kody "muzlu waffle sandviçi" olduğunu söylediği şeyin son rötuşlarını yapıyordu, sonra da bir peçeteye sarıp bana uzattı.

"Gördün mü, artık arabada yiyebilirsin," dedi gururla, "ama belki şurup için fazladan peçete alırsın."

Sampson inledi ve başını salladı ama ben kahvaltımın bir ısırık alırken hiçbir şey söylemedi. Steele birkaç dakika sonra koşarak aşağı indi ve gitmeye hazır olduğumuzu söyledi.

Kody bizi fuayeye kadar takip etti, sonra ben çıkamadan bileğimi yakaladı.

"Hey, bebeğim?" Beni kendine doğru çekti ve ben de dudaklarımdaki şurubu beceriksizce yaladım. "Bugün ne olursa olsun-"

"Kodiak Jones," diye uyarı hırıltısıyla sözünü kestim, "şu anda veda etmiyor olsan iyi edersin. Bugün *ne olursa olsun*, hepimiz buradan canlı çıkacağız. Anladın mı?"

Bana acı dolu bir gülümseme verdi ama tişörtünün önünü avucumun içine aldım ve beni öpmesi için onu aşağı çektim. Onu tekrar serbest bıraktığımda ikimiz de zor nefes alıyorduk ama meramımı anlatmayı bitirmemiştim.

"Hiç kimse, Kodiak Jones, *hiç kimse* dördümüzü tekrar ayıramaz. Hele ki parasını sağa sola saçan boktan, gevşek bir iş adamı hiç değil. Sen benim lanet penguenimsin, Kody." Dudaklarına sert bir öpücük daha kondurdum, sonra da kışına bir şaplak attım. "Mihrapta görüşürüz, bebeğim."

Beni bir daha durduramadan aceleyle evden çıktım çünkü ihtiyacım olan son şey günün bu kadar erken saatlerinde gözlerimden akmaya başlamaktı. Ve bugün ikimizden birinin ölme ihtimali varmış gibi beni sevdiğini söylemesine izin verirsem olacak olan tam da buydu. Hayır. Olmayacak. Böyle bir şey olmayacak. Benim gözetimimde olmaz.

"Her şey yolunda mı?" Waffle sandviçim hâlâ elimdeyken arka koltuğa onun yanına kayarken Steele sordu.

Başımı salladım, sonra eğildim ve onu da öptüm. Ağzıma karşı inledi, dili dudaklarımda üzerinde gezindi ve parmakları beni daha da yakınlaştırmak için saçlarıma dolandı.

Birkaç dakika sonra öpüşmemiz sona erdiğinde "Bunu benimle paylaşacak mısın?" diye mırıldandı. Neden bahsettiğini anlamam sıcak bir saniye sürdü ama öne doğru eğilip waffle sandviçimden kocaman bir ısırık alması için gereken süre buydu.

Bir itiraz çığlığıyla yemeğimi geri çektim ama o sadece çaldığı lokmayı çiğnerken sırttı. Piç kurusu. Ama ona o kadar da kızamadım. Yemek çalan bu pii çok seviyordum.

Şimdi tek yapmam gereken gerçek kocamla sahte bir evlilik yapmak ve suikastçıları temizlemektir. O zaman belki sonsuza dek mutlu bir hayat sürebilirdik.

Olabilir.

M Gelin süitimiz, düğünün yapılacağı şapelin tam karşısındaki bir otel odasına yerleştirilmişti. İçeri girer girmez, saatte milyonlarca mil hızla konuşan kadınların bombardımanına uğradım. Steele yüzümdeki geyik bakışına güldü, sonra da kulağıma bize kahve bulacağını mırıldandı.

Kahretsin, onu sevmiştim.

Saatler sonra, saçlarım pembe buklelerden oluşan mükemmel bir çağlayandı, karmaşık bir örgüyle yüzümden geriye doğru çekilmiş ve küçük beyaz çiçeklerle örülmüştü. Makyajım kusursuzdu ve neredeyse içimden parlıyor gibiydim. Sanki Tinker Bell'i falan yutmuş gibiydim.

Gelinliğimi tam giymiştim ki banyo kapısının dışında sesler duydum.

Kaşlarımı çatarak fermuarımı yukarı çektim, sonra da sorunun ne olduğunu anlamak için kapıyı açtım.

"Arch?" Sesim telaşla keskinleşerek sordum. "Neler oluyor? Ne oldu?"

O ve Steele aynı anda dönüp bana baktılar ve bir an için ikisi de zamanda donmuş gibiydiler, sanki biri onları duraklatmıştı. Bu durum sadece düğün organizatörümün panik çılgılığıyla bozuldu.

"Hayır!" Alyssa uludu. "Hayır, bu kötü şans! Sakın bakma!" Bir metre boyunda olmasına ve *hiçbir* şeyi engellememesine rağmen aramıza girerek Archer'ın görüş alanını bir şekilde kapatmaya çalıştı.

Archer'ın dudakları sırtarak kıpırdadı ama gözleri bir saniye bile benden ayrılmadı. "Sanırım iyi olacağız, Alyssa," dedi ona hafif bir kahkaha atarak. "Kate ve ben batıl inançlara pek inanmayız, değil mi tatlım?"

Alaycı ses tonu, planlarımız aniden ters gittiği için burada olmadığını düşünmeme neden oldu, bu yüzden gerginliğin omuzlarımdan biraz kaymasına izin verdim. "Haklı," diyerek panik halindeki düğün planlamacımıza güvence verdim ve omzuna hafifçe dokundum. "Bize bir dakika izin verir misiniz lütfen?"

Kafası karışmış görünüyordu ama yine de başını salladı ve kuaför arkasından yaklaşırken odadan aceleyle çıkmaya başladı. Sonra kapının eşiğinde durakladı ve kaşlarını çatarak geri döndü. "Aslında Madison Kate, babanızdan haber alıp almadığınızı sormaya geliyordum. I

Onu şapelde görmedim ve zamana çok yaklaştık." Kaşları yukarı kalktı, sanki iyimser kalmaya çalışıyordu ama sessizce her şeyin parçalara ayrıldığını hissediyordu.

Ben de ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim ve bıçağı kalçasına sapladığımda babamın nasıl inlediğini düşündüm. "Üzgünüm, gelemeyecek," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "O ve Cherry dün eve dönerken uçakta biraz kötü kabuklu deniz ürünleri yediler. İkisi de bugün ishalden yatıyor."

Alyssa'nın gülümsemesi yerini yüz buruşturmaya bıraktı. "Anlıyorum.

Tamam, neyse, önemli değil. Bu modern bir düğün; tek başına yürümemen için hiçbir neden yok." Ama ses tonu bunun dünyadaki *en kötü* şey olduğunu söylüyordu. Ne kadar da haklıydı. Böyle bir durumda tam bir hedef olurum...

ama zaten amaç da buydu. Yem olmak. "Aslında," diye söze girdi Archer,

"Sampson devreye girecek, değil mi?" O güvenlik görevlisine sert bir bakış attı ve yaşlı adam telefonundan bize baktı.

"Um," diye başladı, keskin bakışları Archer'dan bana, sonra tekrar geri döndü. "Evet, tabii ki. Ben Madison Kate'in vekil amcası sayılırım, bu yüzden doğru olan da bu."

Beceriksizce söylediği yalana gülmemek için dudağımı ısırdım ama Alyssa zaten bu plan için heyecanını dile getirdiğinden, fark ettiğinden şüpheliydim. Bir yanım James'ten bu rolü üstlenmesini istemediğim için biraz suçlu hissediyordu ama çocuklarla birlikte şimdilik ona karşı temkinli davranmaya karar vermiştik. Oyunun bu son aşamasında sürpriz bir biyolojik baba ona güvenmek için biraz fazla klişeydi.

"Tamam, güzel, şimdi bu iş halloldu, yani eğer..." Archer Alyssa'ya sıkı bir gülümseme verdi, cümlesinin geri kalanı oldukça açıktı.

"Ah, evet, elbette," diye haykırdı, yanakları pembeleşirken elini göğsüne bastırdı. "Üzgünüm, güzel gelininizle biraz vakit geçirmek istediniz. Yine de lütfen çabuk olun. Sadece on dakika içinde başlamaya hazırız."

Bunu söyledikten sonra telaşla odadan çıktı ve benim saç ve makyaj kızlarım da onu takip etti. Archer Sampson'a sert bir bakış attı ve güvenlik görevlisi isteksizce ayağa kalktı.

O da çıkmadan önce hepimize eleştirel bir bakış attı ve başını salladı. "Bakın, bugün burada neler olup bittiğini bilmiyorum," dedi sessizce, "ama bilmeme de gerek yok. Sizi hayatım pahasına koruyacağım, bayan. Her gün olduğu gibi." Başıyla kısa bir selam verdikten sonra kapıyı arkasından sıkıca kapatarak odadan çıktı.

Ellerimi kalçalarımaya koyarak çocuklara kaşlarımı kaldırdım. "Tamam, ne oluyor "

"Sampson'ın sadık olduğundan oldukça eminim," diye yanıtladı Archer. kanepeye uzandı ve yanında getirdiği gümüş evrak çantasını açtı. İçinde çocukların tercih ettiğı Glock'lardan çok daha küçük, ince, gümüş bir tabanca ve beyaz deri bir kılıf vardı.

"Nedir bu?" Daha iyi görebilmek için yaklaşırken sordum.

Archer yüzünü çevirip bana sinsî bir sırıtış attı. "Prenses, seni oraya tamamen silahsız göndereceğimizi düşünmedin, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Ben değilim." Uzun, leylak rengi eteklerimi yukarı kaldırarak kelebek bıçağımı jartiyer kemerime bağladığım yeri gösterdim. Görünüşe göre onlara seksi iç çamaşırlarımla ölümcül bir silahın iç içe geçtiğini göstermek yine sersemletici düğmelerine çarpmıştı ve her iki çocuk da gözleri bıçağıma yapışmış halde donup kaldı.

"Aslında Steele," dedi Archer, önce toparlanırken boğazını temizleyerek. "Kate'le biraz özel konuşmak istiyorum. Sakıncası var mı?"

Steele gözlerini devirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çoktan şık bir takım elbise giymişti ama henüz ceketini giymemişti. "Saçmalama, Arch," diye tersledi. "Tabii *konuşmaktan* kastın *sevişmek* değilse, ki buna inanırım."

Archer arkadaşına ters ters baktı. "Ben ciddiym, kardeşim. Bana sadece beş dakika ver."

Steele'in reddetmek istediğini söyleyebilirdim. Tartışmak ve beni biraz daha kendine saklamak istiyordu ama Archer'ın ifadesindeki bir şey omuzlarının çökmesine neden oldu.

"Peki," diye mırıldandı. "Beş dakika. Sen bile bu kadar hızlı sevişemezsin." Bana göz kırptı, sonra odadan çıkmadan önce Archer'a bir kez daha ters ters baktı.

O gittiğinde Archer'a tuhaf bir bakış attım. "Pekâlâ, bu sabah biraz tuhaf davranıyorsun Arch." Silah çantasının yanındaki kanepeye oturmak için eğildim. O da dizlerinin üzerindeydi, böylece göz hizamızda duruyorduk. "Neler oluyor?"

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Düğün günümüzde gelinime bir silah vermek isteyemez miyim?"

Silahı takdir etmeme rağmen bakışlarım düzleşti. "Steele silahı bana verebilirdi, Arch. İtiraf et; aklında başka bir şey var."

İtiraz etmedi ama bakışları gözlerimden uzaklaşıp vücudumda gezindi, tehlikeli derecede düşük yakamda ve cömert

Göğüslerimin kıvrımları ortaya çıkmıştı. "Olağanüstü görünüyorsun Kate," dedi bana, sesi sertti. "Hayal edebileceğim her şeyden daha iyi. Şu anda tam bir tanrıçasın, bunu biliyor musun?"

Gülümsememe engel olamadım ama yine de başımı salladım. "Konuyu değiştirme, Günışığı. Sana neler oluyor?"

Gülümsemesi neredeyse endişeli bir hal aldı ve bir iç çekti. "Sana bir şey vermek istiyorum." Elini cebine attı ve küçük, kadife bir kutu çıkardı. Lanet olası bir yüzük kutusu. *Bu ne lan?*

Panik içinde "Arch-" demeye başladım ama bana orantısız bir gülümseme attı ve yüzük kutusuyla birlikte çıkardığı zarfı bana uzattı.

"Sadece mektubu oku," dedi sert bir sesle, bir elini endişeyle saçlarında gezdirerek.

Şaşkınlıkla burnumu kırıştırdım, bir gözüm hâlâ diğer elindeki yüzük kutusunda idi ama dediğini yaptım ve zarfı açtım. Ona bir kez daha şüpheyle baktıktan sonra mektubu çekip çıkardım ve keten dokulu kâğıdı açtım.

Bakışlarımı Archer'ın aptalca yakışıklı yüzünden indirdim ve mektubun zarif, akıcı el yazısını incelemeye başladım. İlk ortaya çıkan şey tamamen

Belli oluyor: Bu değildi. yazılı tarafından Archer.

Ben olsam görüldü El yazısı, sayfadaki düzgün ve kıvrımlı el yazısından çok farklıydı.

Mektup bana gönderilmişti ve Archer'ın büyükannesinden geldiğini anlamam için sadece birkaç kelime okumam yetti. Bir cümle daha okudum, sonra kaşlarımı çatarak Archer'a baktım.

"Bunu okudun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bana karşı oldukça açıktı, bu mektup sadece senin gözlerin için."

Rahatlamış bir halde dudağımı ısırdım ve dikkatimi tekrar mektuba verdim. Constance D'Ath satır satır, kelime kelime sayfalara uzanıyor ve beni kollarıyla, sevgisiyle ve *onayıyla* sarıyordu. Şimdiye kadar okuduğum en içten şeydi ve sonuna geldiğimde yanaklarım ıslanmış, görüşüm bulanıklaşmıştı.

"Bebeğim," diye nefes aldı Archer, "ağlama." Kumaş bir mendille yanaklarımı hafifçe sildi ve ben kısa bir kahkaha attım.

"Özür dilerim," diye inleyerek mendili ondan aldım. "Kahretsin, makyajımı mahvettim, değil mi?"

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle kasıldı. "Hayır, hâlâ lanet bir melek gibi görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim ve muhtemelen bir maskara karmaşası olan şeyi temizlemeye çalışmak için altlarına dokundum. Evet, mendilin üzerinde siyah lekeler belirdi. "Daha çok düşmüş melek gibi."

Archer'ın gülümsemesi daha da genişledi. "En sevdiğim tip."

Hâlâ elinde tuttuğu yüzük kutusu bir kez daha dikkatimi çekti ve başımla işaret ettim. "Peki, bana kutunun içinde ne olduğunu gösterecek misin?"

Parmaklarının arasında düşünceli bir şekilde çevirirken bakışları kutuya kaydı. Sonra boğazını temizledi. Boynunda hafif bir kızarıklık belirdi, bu beni korkutmaya başlamıştı ama sonra kutuyu açtı.

Nefesim kesildi. "Vay anasını."

"Kate," dedi Archer yumuşak bir sesle, elindeki muhteşem, ışıltılı elmas yüzüğe rağmen bakışları benimkileri yakaladı. "Olan biten her şeyin berbat olduğunu biliyorum. İlk günden itibaren her şeyi berbat ettim ve muhtemelen sonsuza kadar bunu telafi etmeye çalışacağım. Kahretsin, sonsuza kadar telafi etmek istiyorum çünkü bu birlikte olduğumuz anlamına gelecek..." Sözünü yarıda kesti ama boğazım o kadar sıkılmıştı ki söyleyecek sözlerim olsa bile hiçbir şey söyleyemezdim.

Archer derin bir nefes daha aldı. "Sana evlenme teklif etmiyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Çünkü biz zaten evliyiz. Evet, o adımı atladın."

Gözleri derin ve acı dolu bir duyguyla parladı. "Evet. Ama bu gerçek bir düğüne en yakın anım olabilir ve..." Sözlerini yarıda kesti, bakışları yüzüğe kaydı. "Bilmiyorum. Sanırım daha gerçekçi olmasını istedim. Parmağına ucuz bir kostüm takısı takmak istemiyorum Kate. Ne bugün, ne de başka zaman." Narin yüzüğü gereğinden fazla büyük parmaklarının arasına sıkıştırdı ve bana uzatırken komik görünmesini sağladı.

Dudağımı ısırdım, nabzım hızla atıyordu ama yüzüğü parmağıma geçirirken irkilmedim. Tam oturmuştu. Tabii ki öyleydi.

"Bu büyük büyükannemden geldi." Archer parmaklarımı sıkıca kavrarken başparmağı parıldayan elmasların üzerinde gezindi.

Hediyesinin ağırlığını hissederek uzun bir nefes aldım. Bunun bugünkü sahte düğünle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey bizimle ilgiliydi. Sadece bizimle. Archer ve ben... ve alışılmadık evliliğimiz.

"Bunun adı ne o zaman?" Bakışları bir kez daha benimkilerle buluştuğunda dudaklarımı ıslattım.

Tek omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım. Sadece aile yüzüğümü parmağında görmek istiyorum, Prenses. Benden daha fazla analiz etmemi isteme."

Bir kahkaha attım ama yüzümdeki sırıtışı silemedim. "Çok çarpıcı. Ama-"

"Biliyorum," diye başını sallayarak sözümü kesti. "Biliyorum. Tüm bunlar sona erdiğinde, eğer hâlâ istediğin buysa, yemin ederim boşanma evraklarımızı bizzat ben hazırlayacağım. Ama bu arada..." Küçük bir omuz silkme hareketi daha yaptı. "Bu arada, bir erkeğin bunu istemeyebileceğine dair umut beslemesine izin ver."

Kaşlarım havaya kalktı ve içimde *bir şeyler* dalgalandı. Ama bu beklediğim gibi bir panik değildi. Daha çok... Bilmiyordum bile. Heyecan mı? Bu garip miydi? Bizimle ilgili her şey tuhaftı, öyle olsun.

"Ben... ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ettim sonunda, gözlerim çok uzun süre onunkilere kilitli kaldıktan sonra.

Dudakları yarım bir gülümsemeyle eğildi. "Bir şey söylemene gerek yok Prenses. Sadece yüzde yüz bu işin içinde olduğumu bilmeni istiyorum. Seni yapabileceğimi bile bilmediğim kadar çok seviyorum ve ben-"

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, sözünü keserek. Gözleri irileşti. "Ne?"

"Beni duydun."

"Duydum mu bilmiyorum. Tekrar söyle."

Gözlerimi devirdim ve parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Ben de seni seviyorum dedim."

Yüzünü aydınlatan gülümseme hemen hafızama kaydettiğim bir görüntüydü. Asla ama *asla* unutmak istemediğim bir gülümsemeydi. Bana sanki tüm hayatını değiştirmişim gibi bakıyordu ve bu bana çok farklı duygular yaşattı.

"Ne, bu kadar mı?" diye alay etti, elimden tutup beni diz çöktüğü yere yaklaştırdı. "Hayatının ışığı olduğumu uzun uzun anlatmak yok mu?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Zorlama, Günışığı." Sırıttı ve ben de elimde olmadan ekledim: "Öyle olduğunu zaten biliyorsun."

"Evet, ama bunu senin dudaklarından duymak farklı bir şey Prenses." Diğer elini belime doladı ve beni daha da yaklaştırdı, ta ki kığım kanepenin kenarına dayanana ve leylak rengi ipek ve tüllerle kaplı dizlerim vücudunu sarana kadar. "Bu resmen dudaklarından çıkan ikinci favori sesim."

Kaşlarım merakla yukarı kalktı. "Sadece *ikinci* favorin mi? Sana seni sevdiğimi söylememden daha iyi ne olabilir?" O üç kelimeyi tekrar söylediğimde hafifçe titredi ve bu kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Lanet olsun... bu çocuklar asla bırakmak istemediğim en iyi bağımlılıktı.

"Bilmek ister misin?" Parmaklarımı bıraktı ve elini yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kaldırdı. Kendi dudakları sadece bir santim ötemde duruyordu, o kadar yakındı ki onu öpmek için can atıyordum. Yine de onun oyununu oynamak istiyordum çünkü Archer'ın oyunları benim için *her zaman* iyi sonuçlanırdı.

Bu yüzden tutuşunun izin verdiği kadarıyla başımı salladım. "Bilmek istiyorum."

"O zaman sana göstersem iyi olur," dedi hınzır bir sırıtışla. Aramızdaki boşluğu kapattı, dudakları kalbimi sızlatacak kadar yumuşak bir öpücükle benimkilerle buluştu ve küçük bir inilti çıkardım. Sonra donup kaldım.

"Bekle, bu muydu?" Ondan uzaklaşarak sordum.

Archer sırtıttı ve başını salladı. "*Pek* sayılmaz." Eteğimin kenarını buldu ve toparlamaya başladı. Elleri bacaklarımda gezindi. "Ama çok yakındı."

İnledim, beklentiyle dudaklarımı yaladım. "Steele *her* an geri gelebilir." Ama parmakları elbisemin altına giydiğim saten tangayı bulduğunda pek itiraz etmedim.

Archer bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Yani? İzleyebilir. Eminim o da bu boktan zevk alıyordur." Parmakları külotumu kenara çekti, sonra ağrıyan amımı okşadı. Lanet olsun, eğer beni düğünden önce bu kadar gergin ve gergin bırakırsa, taşaklarına tekmeyi basardım.

"Katılmak istemesi daha muhtemel olurdu," diye mırıldandım, sonra Archer'ın parmakları içime girerken nefesim kesildi. Şükürler olsun, dalga geçmiyordu. "Kahretsin," diye nefes aldım ve bileğini sıkıca kavradım.

"Yaklaştın," diye kıkırdadı, başparmağı klitorisimi bulup daireler çizirken parmakları içime pompalıyordu. Başımı geriye atıp elini sürerken uzun ve alçak sesle inledim. Zaten tüm bu "seni seviyorum" durumunun endorfini yüksekti, bu yüzden beni boşaltmak tam olarak zor olmayacaktı. Dudakları göğsümü öpmek için inmeden önce bile yolu yarılamıştım.

"Arch," diye soludum, elbisemin kumaşını kenara itip göğsümü ortaya çıkarırken. Dudakları sert meme ucumu yakaladı ve parmakları dudaklarımdan arasından pompalanarak orgazmımı endişe verici bir hızla inşa etti. Sadece birkaç dakika daha sürdü ve sonra işim bitti. Doruk noktam sert bir şekilde vurdu ve amım parmaklarının etrafında sıkılırken onun adını inledim.

Kıs kıs güldü, elbisemi memelerimin üzerinden geri çekerken nefesi nemli etimle alay ediyordu. "Dudaklarından çıkan *bu* ses benim en sevdiğim ses, bebeğim. Orgazmın ortasında adımlı inlediğinde. Bundan daha tatlı bir şey olamaz."

İnledim, parmaklarını ağzına götürüp emerken ağırlaşmış gözlerle onu izledim. Bu neden bu kadar seksiydi? Sebebi ne olursa olsun, içime bir ürperti gönderdi ve nefesim kesildi.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. "Sana ihtiyacım var, Arch."

Kaşlarından biri sessiz bir soruyla havaya kalktı ama bunu tartışacak vaktimiz yoktu. Bunun yerine, uzun eteğimi bir kolumla tutup arkamı döndüm ve ellerimi kanepenin arkasına koyarak diz çöktüm.

Boynumu eğerek ona baktım ve dudaklarımda alaycı bir gülümsemenin belirmesine izin verdim. "Çabuk ol, Günişığı. Eğer aletin üç saniye içinde içimde olmazsa, bu yüzüğü çıkaracağım."

Pantolonunu hiç bu kadar hızlı çıkardığını görmemiştim desem yeridir. İki saniye sonra külotum tamamen yırtıldı ve sert bir hamleyle içimi doldururken çığlık attım. Parmaklarım kanepenin kadife sırtında sıkılaştı ve ona karşı itmek için omurgamı eğdim. Zaten zamanımız kısıtlıydı ve onun boşalmasını hissetmek istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*.

O beni becerirken, elleri gelinliğimin kıvrıldığı kalçalarımı kavrarken, "Sikeyim evet," diye inledim. Her itişinde küçük homurtular çıkarıyordu ve ben de ondan gelen bu sesi ne kadar çok arzuladığımı düşünerek sııttım. "Daha sert," diye yalvardım ona, "daha hızlı, Arch. Bana sahipmişsin gibi sık beni."

Sihir. Sıkmek. Kelimeler. Kontrolünü kaybetti. Mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçlarımdan bir avuç tuttu ve beni sertçe sürerken sıkıca çekti. Her darbesi, tenime attığı her tokat beni çığlık çığlığa bırakıyordu ve şimdiden yıldızları görebiliyordum.

Cesaretlendirici inlemelerim gittikçe daha nefes nefese geliyordu, ellerim ikimizin de yuvarlanmasını önlemek için kanepenin arkasını sıkıca kavıyordu. Zirveye ulaşmaya başladığımda Archer saçlarımı serbest bıraktı, sırtımı ortaya çıkarmak için omzumun üzerinden fırçaladı ve gülümsedim.

Yavaştı, sonra içimde hareketsiz kaldı.

"Prenses," diye boğuk bir sesle homurdandı, bir parmağını omurgamın üst kısmından aşağı doğru gezdirdi. "*Bu* da ne?"

Daha geniş sııttım ve ona hâlâ ne yapmakta olduğumuzu hatırlatmak için kalçalarımı oynattım. İpucunu aldı ve tekrar hareket etmeye başladı, ama bu sefer yavaştı. Nazikti. Parmağı omurgamdaki yeni mürekkebin izini sürerken *sevgi doluydu*.

"Neye benziyor, *Archer*?" Onun sikinin üzerinde sallanırken, orgazmımı kovalarken alay ettim.

Derinden gelen erkeksi bir gümbürtü çıkardı ve elleri benimkilerin üzerinde kapanırken dudaklarıyla o küçük dövme izlemek için öne eğildi. "Derine bir ok dövmesi yaptırmışsın gibi görünüyor Kate." Kalçaları yuvarlandı, kalın gövdesi çaresiz amcığma fazla yavaşça pompalanıyordu. "Bunu neden yaptın ki?"

Küçük bir kahkaha attım, ellerime bu kadar yaslanmasına bayılıyordum. "Çünkü aptal," diye nefes nefese kaldım, "seni seviyorum. İşte bu yüzden."

Yumuşak bir inilti çıkardı ve kalçaları biraz daha hızlı sallandı, orgazmım yeniden artarken beni titretti. "Ben de seni seviyorum prenses," diye itiraf etti ve sonra beni ısırdı.

Bağırdım ve o da bunu bir işaret olarak aldı. O kadar sert boşaldım ki kulaklarım çınladı ve görüşüm bulanıklaştı ve tam orada bana katıldığını biliyordum. Parmakları kanepede benimkilerle birleşti ve biz boşalırken onun kocaman, mürekkepli elinin benimkini kavrayışına bakmaktan kendimi alamadım. Işıltılı, elmas D'Ath yüzüğü tenini ısırdı ve bir kan lekesi soluk tenimi işaretledi, ama bu bile senaryo olsaydı daha mükemmel olamazdı.

Biri boğazını temizledi ve Archer daha içimden çıkmadan sözümüzü kesti. Steele'e gülümsemek için yüzümü çevirdim.

"Hey Max," diye selamladım onu, dudaklarımı yalayarak.

İkimize de ters ters baktı. "Şu anda kendimi ne kadar kontrol ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, Cehennem Kedisi. Bana öyle bakma."

Archer kıs kıs gülererek takım elbisesinin içine girdi, sonra da elbisemi düzeltti.

"Temizlensem iyi olacak," diye mırıldandım hafif bir kızarıklıkla, koltuktan kalkıp bacaklarımın arasındaki kayganlığı hissederken.

Steele gözlerini devirdi ama makyajcımın bıraktığı ıslak mendil paketini bana fırlattı. "Söylediğim gibi beş dakika içinde dönmeliydim." Hızlı temizliğimi bitirdiğimde yanıma geçti ve buklelerimi biraz toparlamak için parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Başparmağını sol gözümün altına götürdü ve kaşları çatıldı. "Ağlıyor muydun?" Suçlayıcı bakışları ellerini savunurcasına kaldıran Archer'a yöneldi.

"Bana öyle bakma, bok kafalı. Ben yapmadım."

"Connie'ydi," diye Steele'i temin ettim. "Bana çok tatlı bir mektup yazdı."

Hâlâ kaşlarını çatıyordu ama başını salladı ve beni nazıkçe oturmaya itti, böylece silahımı silahla birlikte verilen uyluk kılıfına takmama yardım edebilecekti. "Pekâlâ, herkes yerini aldı. Arch, gitsen iyi olur." Steele başını sallayarak

Kapı. "Mümkün olan son saniyeye kadar MK ile kalacağım, sonra gitme zamanımız gelecek."

Archer başını salladı onun Anlayış, sonra
kambur için Öpücük beni sahiplendi. "Güvende kal
bebeğim," diye mırıldandı. "Seni seviyorum."

Dudağımı ısırdım ama ben bu duyguya karşılık veremedim o gitmişti.
Steele bana kaşlarını çattı.

"Buna hazır mısın, Cehennem Kedisi?"

Başımı salladım, kararlıydım. Buna fazlasıyla hazırdım.

T Alyssa, Sampson ve bana başıyla gitme zamanının geldiğini işaret ettiği anda neredeyse yere yığılacaktım. Tören müziği yeni çalmaya başlamıştı ve içimi yoğun bir duygu düğümü kapladı. Bach'ın dandik bir düğün marşı değildi. Bir yaylı çalgılar dörtlüsü tarafından çalınan Steele'in benim için yazdığı şarkıydı.

Ne oluyor lan?

Bu çocuklar sanki gerçek bir düğünmüş gibi tatlı jestler yapıyorlardı. Bu durum sinirlerimi bozuyordu ve kolum Sampson'ın kolunda titriyordu.

"Merak etmeyin hanımefendi," diye mırıldandı bana nefesinin altından. "Senin çocuklar beni çelik yelekle sardılar. Eğer biri ateş ederse, sen yere yat, ben seni korurum, anladın mı?"

Başımı salladım. Ona vurulmakla ilgili en ufak bir endişem olmadığını söyleyemedim, titriyordum çünkü kalbim aşkla doluydu.

Konukların yüzleri tamamen anonimdi, neredeyse hepsi oraya yerleştirilmişti. Elbette Constance ve Ana'nın gelmemesi için bahaneler uydurmuştuk; onların çapraz ateş altında kalma riskini göze almamızın imkânı yoktu. Samuel ölmüştü, Cherry'ye istenmediği söylenmişti ve Bree hâlâ hastanedeydi. Güvenlik ekibimiz dışında *kimseyi* tanıımıyordum ve ben de tam olarak böyle olmasını istiyordum.

Şapelin koridorundan aşağı inerken neredeyse nefesimi tuttum. Çok büyük bir mekân değildi, bu da "samimi davetli listesi" saçmalığımızı destekliyordu ama Steele'in yaylı sazlar dörtlüsü tarafından çalınan müziğinin sesini içime çekmek ile herhangi bir suikast girişimine karşı tetikte olmak arasında kalmıştım. Yine de plan beni uzun menzilli saldırılardan korumalıydı. Plana güvenmek zorundaydım.

Yine de, Sampson beni koridorun sonunda damadımın beklediği yere götürürken avuçlarım terliyordu, onu hiç görmediğim kadar seksi görünüyordu. Belki de buna, her ikisi de içimdeki itaatkârın arzusuyla nefes nefese kalmasına neden olan özel dikim takımlar giymiş olan iki sağdıçına eşit derecede aşık olmam da yardımcı oldu.

Üçü de beni ilk kez görüyorlarmış gibi bakıyorlardı ve bu asla alışmak istemediğim bir duyguydu. Tüylerimi diken diken ediyordu.

Tüm cildim kırıldı ve göğsüm sıkıştı, ama gülümsemeyi durduramadım.

Lanet olsun, MK, bu bir tuzak, gerçek bir düğün değil. Kendine gel!

Kutlamamız konserve düğün konuşması saçmalığını sürdürmeye başladı ve ben onu tamamen duymazdan geldim. Tüm dikkatim çocuklarımdaydı. Bakışlarım üçünü de yuttu ve diğer her şey arka planda kayboldu. Bugün birinin -ya da birkaç kişinin- beni öldürmeye çalışmasını *beklerken* pek akıllıca bir hareket sayılmazdı ama... çok kötüydü. Archer'ın dediği gibi, bu gerçek bir düğüne en çok yaklaştığımız an olabilirdi, o halde neden en iyi şekilde değerlendirmeyelim?

Planımıza güveniyordum. Hava geçirmezdi.

Yine de tören ilerledikçe huzursuz olmaya başladım. Bakışlarımı tutan Archer'ın da kaşları çatılmıştı ve onun da aynı şekilde endişelendiğini hissedebiliyordum. Şimdiye kadar bir şeyler denemiş olmalıydılar. Liste hâlâ aktifken kontratımı alan dört tetikçi hakkındaki tüm istihbaratımız, her birinin standart yönteminin kolay bir hedef almak olduğunu gösteriyordu. Biz de onlara tam olarak bunu veriyorduk. Yine de hiçbir şey olmamıştı.

Tören boyunca tek bir kişi bile saldırmaya çalışmamıştı. Bir kişi bile. Kimse tüm bu saçma sapan düğünü bölmeye *kalkışmamıştı* bile ve kısa süre sonra kendimi söylemeye hiç hazır olmadığım yeminlere takılıp düşerken buldum.

Yine de elimden gelenin en iyisini yaptım, o basmakalıp, iyice yıpranmış evlilik yeminlerinin her satırında adamlarımın her birinin gözleriyle buluştum. Çünkü yasal olarak kiminle evli olursam olayım, *üçüyle de* uzun soluklu bir beraberliğim olacaktı. Umarım hepsi bunu biliyordur.

"...şimdi gelininizi öpebilirsiniz." Nikâh memurunun beyanı beni şok etti. Archer parmaklarını saçlarıma geçirip, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim yakıcı bir öpücükle ağzımı kaparken nefesim ke s i l d i .

"Neler oluyor lan?" Dudaklarına fısıldadım, pembe buklelerimin dökülmesinin yüzlerimizi alkışlayan sahte konuklardan gizlemesine izin verdim. "Ne yanlış gitti?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı, başparmağı yanağıma okşarken. "Ama iyi ki de öyle oldu."

Ve bir anda kilise patladı.

Mecazi anlamda değil. Lanet olası bir bomba patladı ve şapelin arka tarafını tamamen havaya uçurdu. Archer kendini üzerime atıp beni korudu.

Silahını koltuk altı kılıfından çıkarırken bile vücuduyla bana saldırıyordu. Her açıdan silah sesleri geliyordu ve içim endişeyle çalkalanıyordu. Planımızda bir şeyler ciddi şekilde ters gitmişti.

"Yerde kal," diye havladı Archer ağırlığını üzerimden biraz kaldırırken.

İtiraz etmedim, sadece Archer ayağa kalkıp saldırganlardan birine ateş etmeye başladığında ölü kutlayıcımızın arkasına sığınmaya çalıştım. *Çok sayıdaki saldırganlarımızdan birine.*

"Bebeğim, iyi misin?" Kody silahının şarjörünü çıkarıp yenisini takarken yanımda belirerek sordu. Nasıl olmuştu da bütün şarjörü kullanmıştı? Çocuk tam bir makineydi.

"Evet," diye cevap verdim. "Git. Ben iyiyim."

Başını salladı, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve ayağa kalkmadan önce en az beş el ateş etti. Hepsinin de hedeflerini vuracağından hiç şüphem yoktu. Steele onu gerçekten iyi eğitmişti.

Elbisemin uzun ipek eteğini tutarak hızla yukarı çektim ve kendi silahımı aldım. Savaşmadan ölmem mümkün değildi. Hayır. Lanet olsun. Hayatta olmaz.

Kutlayıcıyı kalkan olarak kullanmaya devam ederek, neler olup bittiğini görebilecek kadar yükseldim. Bunun pek bir faydası olmadı. Neredeyse takım elbiseli adamlardan oluşan bir duvar beni koruyordu, bu yüzden pek bir şey göremiyordum. Yine de bu, sinsi bir herifin karşı yönden bana doğru yaklaşmasını engellemedi. Sadece gözümün köşesindeki hareketinin parıltısı beni uyardı ve Steele'in beni eğittiği gibi hızlıca tepki verdim.

Önce ateş et. Asla soru sorma.

Adam yere düştü, kalbim hızla çarparken atışım hedefini buldu.

Siktir. *Lanet olsun.* Böyle bir saldırı beklemiyorduk ama neyse ki her koşul için plan yapmıştık.

"Cehennem Kedisi!" Steele beni koruyan takım elbiseli askerlerin arkasından kükredi. "Plan C, güzelim!"

"Anladım!" Ben de bağırdım, zaten yapacağımız şeyin bu olduğunu tahmin etmiştim. "Üçe kadar say bebeğim!" Kody başka bir yerden bağırdı. Sonra,

"Üç!"

Korunduğum yerden fırladım ve iki takım elbiseli askerin arasındaki boşluktan içeri daldım, lila gelinliğimle bir kartopunun içine girip yuvarlandım. Ayaklarımı bulduğumda -elbise ve pembe saçlar yüzünden tamamen kör olmuşum- sıçradım

Doğruca Kody'nin kollarına. Birlikte kısa koridordan aşağı fırladık ve ön kapıda bizi bekleyen cipe doğru hızla ilerledik.

"Yürü!" Kody direksiyonun arkasındaki Sampson'a bağırdı ama ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Sampson kısa merdivenlerden gümbür gümbür inmeye başlamıştı bile; SUV'nin ağır hizmet tipi arazi lastikleri parkta yürüyüş yapar gibi ilerliyordu. Kody kapıyı çekerek kapattı, biz de caddeye çıktık ve çatışmayı tozumuzun içinde bıraktık.

"İyi misin?" diye sordu, silahını bir kenara koyup enseme tutarken endişeyle bana döndü. "Yaralandın mı? Lanet olsun, lanet olası kiliseyi havaya uçuracaklarını hiç beklemezdim; bu delilikti!"

"İyiyim," diye temin ettim onu, "bir çizik bile yok. Yine de dört suikastçıdan çok daha fazlasıydı, Kody. Ve birlikte mi çalışıyorlardı?"

Yüzünü buruşturdu ama başını salladı. "Yardım almış olmalılar. Kulüp 22'ye gittiğimizde daha fazlasını öğreneceğiz." Başparmağı yanağımı okşadı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle," diye söz verdim ona. "Beklediğimiz bu olmasa da, C Planı kusursuz bir şekilde işledi. Değil mi?"

"Kaç tane yedek plan vardı?" Sampson sürücü koltuğundan aynadan bize bakarak sordu.

Kody ona sadece sırtıttı. "Yeterince."

Sampson başını eğdi. "Yeterince adil. Kulüp 22, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Kody, kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekerek. "Hades bir resepsiyon düzenlemenin eğlenceli olacağını düşündü, sanırım hepimizin düğünden sağ çıkacağımıza güveniyordu."

Sampson homurdandı. "Güvenli bahis. Orada bizim tarafımızda savaşılan bir sürü silahlı Timberwolves gördüm."

Kody kısa bir kahkaha attı. "Evet, bunu fazla silahlandırdık. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir." Kolu belime sıkıca sarılmıştı ama emniyet kemeri takmadığım için hâlâ sinirden terliyordum.

Ben kendimi onun elinden kurtaramadan Kody diğer eliyle kemerimi yakaladı ve sıkıca üzerime geçirdi. Tuttuğum nefesim anında rahatlayarak dışarı fırladı ve alnımdan öptü.

"Yanıdayım bebeğim," diye mırıldandı. "Benimle güvendesin. Her zaman."

Bu ifadeden bir an bile şüphe etmedim. Peki ya Archer ve Steele?

T Vardığımızda kulüp sessizdi, "misafirlerin" çoğu hala saldırganlarımla birlikte yıkık şapeldeydi. Saatin henüz öğlen olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile ve Club 22'nin gündüz içki içilen bir mekân olduğundan şüpheliydim.

Bu kavgadan kaçmaktan *nefret ediyordum*, *nefret ediyordum* ama bu konu son birkaç haftadır enine boyuna tartışılan bir konuydu. Beni oradan olabildiğince çabuk çıkarmanın mantığını ben bile inkar edemezdin. Sadece bir numaralı hedef değildim, aynı zamanda çelik yeleksiz ve en az deneyimli askerdin. Evet, o dövüşten kaçmaktan nefret ediyordum ama anladım.

Kulübe girdiğimizde muhteşem dansçılardan biri bizi karşıladı ve sahne arkasında benim için kıyafet değiştirmeye hazır olduğunu söyledi. Tereddüt ettim, lila gelinliğimi üzerimde tutmak istiyordum ama önüme hızlı bir bakış yüzümü buruşturmama neden oldu. Bir noktada, belki de ölü bir kutlayıcıyı kalkan olarak kullanırken, bir başkasının kanından epey bir miktar emmiştim. Pek iyi görünmüyordu.

Kody beni birkaç dansçının sahnedeki setleri için hazırlandığı kulis alanına kadar takip etti ama güzel esmer

-Venüs beni özel bir giyinme odasına götürdü; burada askıya bir elbise çantası asılmıştı ve altında da yepyeni bir ayakkabı kutusu duruyordu.

Venüs bana sıcak bir gülümsemeyle, "Patron, gelinliğinin günü kurtaramaması ihtimaline karşı yedek bir kıyafet ayarladı," dedi. "Sana uyacaktır ama uymazsa bana seslenmen yeterli. Bir avuç çengelli iğneyle harikalar yaratabilirim."

Ona teşekkür ettim, o da odadan çıktı ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Kody kaldı, ben fermuarıma uzanırken gözlerini benden ayırmıyordu.

"Üzerimi değiştirirken bana öylece bakacak mısın?" Sırtarak alay ettim.

Gözleri karardı ve bana doğru yaklaştı. "Üstünü mü değiştireceksin? Hayır. Ben daha çok soyunmayı umuyordum." Bana göz kırptı ve avuçlarını boynumda gezdirdikten sonra elbisemi omuzlarımdan aşağı itti. Kanla ıslanmış kumaş bir dalgalanmayla ayak bileklerimin etrafında toplandı ve beni jartiyer kemeri, boş silah tutacağı, jartiyer ve çoraplardan başka bir şeyle bırakmadı. Külotum çoktan gitmişti ve elbise sütyen giymeye uygun değildi.

Kody keskin bir nefes çekti, göğüslerimi avuçlarının arasına alırken bakışları yalvarıyordu. "Bebeğim, aklımı başımdan alıyorsun," diye fısıldadı. Başımı arkaya eğdiğimde dudakları benimkileri buldu. Beni şefkatle öptü, sanki öpücüğümü hafızasına kazıyormuş gibi ağzımın çizgilerini takip etti.

Belimi kavrayıp beni arkamdaki alçak makyaj masasının üzerine kaldırdığında nefesim kesildi.

Bacaklarımı ayırıp beni tekrar öpmek için yaklaştığında "Kody," diye kıkırdayarak itiraz ettim. "Hades'in soyunma odalarından birinde sevişmememiz gerektiğini hissediyorum. Az önce aldığımız onca yardımdan sonra saygısızlığa biraz fazla yakın geliyor."

İnledi, boynumu öptü, sonra iç çekti. "Sanırım iyi bir noktaya değindin. Yine de seni istiyorum. Seni o koridorda elbisenle yürürken görmek inanılmaz bir rüyanın içine hapsolmak gibiydi." Kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve emerek beni kıvrandırdı.

"Kodiak Jones," diye azarladım gülerek, "giyinmeme yardım et. Oraya gitmem ve çocukların tek parça halinde döndüğünden emin olmam gerekiyor."

Derin bir iç çekti ama gözlerimi yakalayarak bir adım geri çekildi. Sonra bana bilmiş bilmiş sırttı ve parmaklarını saçlarımın arasına sokarak kulağımın altındaki taze dövme için başımı yana eğdi. Taze mürekkebin hafif sızısıyla ürperdim ama bu iyi bir ürpermeydi.

"Kody kulağımın dibinde mırıldandı, dudakları derime işlediğim küçük penguen deseninin üzerinde yumuşak öpücükler bıraktı. "O anda seni öpebilmek için neredeyse o sikiği itip yolumdan çekecektim. Seni seviyorum, MK."

Sırttım, onun için yaptırdığım dövmeye verdiği tepkiden delicesine mutlu olmuştum. "Ben de seni seviyorum penguenim," diye fısıldadım, sonra başım dönene ve onun için yanıp tutuşana kadar beni öpmesine izin verdim.

"Giyinmene izin versem iyi olacak." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, sanki aletiyle bunu yapmayı çok istiyormuş gibiydi. "Arch'ı arayıp Steele ve onun hayatta olduğundan emin olacağım."

Bu küstahça yorum karşısında irkildim. Steele'in göğsüne aldığı bir kurşunla neredeyse ölüyor olmasının acısı hâlâ çok tazeydi. "Lütfen ara," diye mırıldandım. "Çabuk olacağım."

Kody soyunma odasından çıktı, kapıyı sadece dışarı çıkabilecek kadar açtıktan sonra sıkıca kapattı. Hemen diğer tarafta olacağını biliyordum.

O telefon ederken kapıyı açtım. Şu anda beni yalnız bırakmazdı; hepimiz böyle aptalca şeyler yapamayacak kadar gergin ve paranoyaktık.

Benim için bırakılan elbise çantasının fermuarını aceleyle açtım ve muhteşem, yere kadar uzanan fildişi bir elbise buldum. Neredeyse tamamen karmaşık cam boncuklar ve yumuşak saçaklardan oluşuyordu ve altında ipek bir slip vardı. Gatsby dönemi kulübünün temasına çok uygundu ve son derece çarpıcıydı.

Sırtarak hızla içine girdim ve fermuarı arkadan yukarı çektim. Üzerime eldiven gibi oturdu ve verilen ayakkabılar -şampanya parıltılı Jimmy Choo'lar- tam benim ölçülerimdeydi. Saçım ve makyajımla ilgili yapabileceğim pek bir şey yoktu, bu yüzden sadece karışık pembe buklelerimi parmaklarımla taradım ve örgümü sabitleyen birkaç iğneyi yeniden tutturdum.

Yansıma bakıp omuz silkerek işimin bittiğine karar verdim. Endişeli sinirlerim zaten midemi düğümlemeye başlamıştı. Oraya gitmeli ve çocuklarımla iyi olup olmadığını öğrenmeliydim. Herkesin o şapelden sağ salim çıktığını bilmem gerekiyordu.

Kapıyı açtım ve Kody'yi tam karşımdaki duvara yaslanmış, telefonu kulağında ve gözleri benimkilerle buluşmuş halde buldum. Kaşlarım soru sorarcasına havaya kalktı ve dudakları yarım bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Tamam, endişelenme kardeşim," dedi telefona doğru. "Temizlen ama acele etme. Gelinimizi bir süre yalnız ağırlamaktan mutluluk duyarım." Buna ne cevap verdiyse bir kahkaha attı ve sonra aramayı sonlandırdı.

Yüzündeki rahatlamış ifade karşısında rahatlayarak uzun bir nefes aldım. "Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Hayatta olması gereken herkes hayatta."

"Şükürler olsun." Aramızdaki boşluğu kapattım ve kollarımı boynuna doladım. "Lanet olsun, biriniz daha vurulursa bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Kevlar'ı günlük gardırobunuzun bir parçası falan yapmalıyız."

Kody güldü ama kolları hafifçe sertleşti.

İçimden soğuk bir korku dalgası geçti. "Kodiak?" Ona ters ters bakacak kadar uzaklaşarak sordum. "Kimse vurulmadı, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu.

"Herkes hayatta," diye geçiştirdi ve paniğim daha da arttı. "Kody!"

Tersledim. "Kim vuruldu? Steele miydi? Steele mi vuruldu?"

Yine mi? Aman Tanrım, ben-"

"Steele iyi," diye sözümü kesti Kody sırtarak. "Arch'tı." Gerçekten de gülmeye başladı. Bu durum nasıl *komikti*, hiçbir fikrim yoktu.

"Kodiak Jones, bunu daha ayrıntılı açıkla yoksa seni bıçağımla hadım ederim."

Yüzünü buruşturdu ve aletini avuçladı. "Sana inanmıyorum. Aletimi sakatlayamayacak kadar çok seviyorsun. Ama cidden, o iyi. Telefondaki o huysuz ve boktan şeydi."

Dudağımlı ısırdım, endişe dalgaları üzerime çöküyordu. Ama Kody'yle telefonda konuşacak kadar iyiye...

"Söz veriyorum, bebeğim." Kody ellerini yüzüme götürdü ve dudaklarımı nazikçe öptü. "Arch iyi. Kolunda sadece bir yara vardı. Sadece en sevdiği dövmelelerinden birini bozduğu için kızgın."

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi?" Ses tonum bir rahibenin iğrençliğinden daha kuruydu. "Öyle mi dedi?"

Kody kıs kıs güldü. "Kelimelerle değil ama bunu kastettiğini biliyorum. Çok değerli. Her neyse, o ve Steele buraya gelmeden önce James'e pansuman yaptırmak için evden geçiyorlar. Hades insanların kanayan kurşun yaralarıyla gelmesini pek hoş karşılamıyor. Bu tür şeyler *meşru* bir iş için hiç de hoş karşılanmaz."

Meşru olduğunu vurgulama şekli, kulüplerin Hades'in imparatorluğunun sadece görünen kısmı olduğundan emin olmamı sağladı. Gerçi bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Adamlarımla Shadow Grove'daki suçlular arasındaki anlaşmalar ve bağlantılar ne olursa olsun, hiçbirimiz kendi suç örgütümüzü yönetmekle ilgilenmiyorduk.

"İyi olduğundan *emin* misin?" Archer'ın *vurulduğu* gerçeği yüzünden hâlâ çok endişeliydim. Suikastçilerim beni yakalayamadan bu adamlar beni sırf stres yüzünden öldüreceklerdi.

Kody başını salladı. "Onu geri arayıp kontrol etmek ister misin?" Telefonunu bana uzattı ama ben başımı salladım.

"Hayır, sorun değil. Eğer iyi olduğunu söylüyorsan, o zaman iyidir." Yine de dudağımlı ısırdım. "Tamam, belki de ona mesaj atmalıyım?" Kody kıkırdarken telefonu elinden aldım.

Dirseğimle ona şakacı bir şekilde vurdum ve Archer'a mesajımı yazarken sırtımı onun göğsüne yaslamak için döndüm.

Kodiak Jones: Günişığı! Vuruldun mu? WTF?!

Ona mesaj atanın ben olduğum gerçeğini detaylandırmama gerek olduğunu düşünmüyordum. Kody'nin Archer'a *Günişığı* demesi fikri bile

güldüm.

Mesaj okundu olarak işaretlenmeden önce bir duraklama oldu. Kody bana sarıldı, kollarını belime doladı ve dudakları kulağımın arkasındaki penguen dövmesini tekrar buldu.

Archer D'Ath: Steele'i suçla. Sik kafalı.

Mesaj karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ama cevap veremedim bir başkası geldi.

Archer D'Ath: Ben iyiyim, Prenses. Sadece bir sıyrık, söz veriyorum.

Mesajı bir kalp emojisiyle bitirdi ve gerginlik kemiklerimden sızdı. O iyiydi. Ölmüyordu. Acil servise doğru bir ölüm kalım yarışını daha kaldıramazdım.

Kodiak Jones: Güzel. Sadece... buraya gel. İkinizi de kendi gözlerimle canlı görmeliyim.

Archer D'Ath: Emredersiniz efendim.

Bunu göz kırpan bir yüz ifadesiyle takip etti ve ben de sırtıttım. Evet, öyleydi. İyi.

Telefonu Kody'ye geri vermeden önce tekrar çaldı.

Archer D'Ath: Seni seviyorum, Kate

Hay sikeyim. Bunu yazılı olarak görmek bambaşka bir şeydi.

Cevabımı yazmadan önce Kody'ye bakarak sadece bir saniye tereddüt ettim Ekranı görebildiğini çok iyi biliyordu.

Kodiak Jones: Ben de seni seviyorum.

Bir kalp emojisi ekledim, sonra yanaklarım sıcakken Kody'ye telefonunu geri vermek için hızla döndüm. Her nedense, diğer erkeklerin önünde L kelimesini söylemek, onların önünde seks yapmaktan yüz kat daha garip geliyordu. Gerçekten de ne kadar kırılmış olduğumun bir kanıtı.

Yine de Kody beni yargılamıyordu. Sadece telefonunu alıp cebine geri koydu, sonra da yanağımı avucunun içine aldı.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı beni usulca öpmeden önce. "Hadi gidip biraz şampanya alalım. Ne de olsa bu bir parti."

"Daha bu sabah koca bir şapel havaya uçurulmuş ve sayısız insan öldürülmüşken öğle vakti parti yapmak garip mi?" Parmaklarımızı birleştirip ana bar alanına geri dönerken düşüncelerimi yüksek sesle düşündüm. Geldiğimizden beri bar daha da dolmuştu ve şimdiden içip gülen müşterilerin üzerinde zar zor gizlenmiş bir sürü silah gördüm.

Kody bana sırtıttı. "Hayır. Bu daha çok bu sabah bize yardım eden Hades'in adamları için bir ödöl. Ayrıca, VIP konuklara da açtılar, böylece sadece bir sosis festivali değil, düzgün bir parti olacak. İşin içki satışına dayalıyken iyi bir parti için her bahane geçerli, bebeğim."

Bu yeterince iyi bir gerekçe gibi görünüyordu ve kesinlikle herkes şimdiden iyi vakit geçiriyor gibiydi. Payetli flapper elbiseli güzel bir garson yaklaştı ve bizi birkaç şampanya kadehi ve içinde hala mühürlü bir şişe Perrier-Jouët Belle Epoque rosé bulunan bir buz kovası yerleştirdiği ayrılmış bir masaya davet etti.

Kody ona teşekkür etti ama şampanyayı bizim için açıp doldurmayı teklif ettiğinde onu el sallayarak uğurladı. Görünüşe göre hâlâ paranoyak olan tek kişi ben değildim, çünkü Kody flütlerin her birini dikkatle kontrol ederek gerçekten boş olduklarından emin oldu. Tatmin olduğunda şampanyanın mantarını açtı ve ikimiz için de doldurdu.

"Sence biri bizi *burada uyuşturmaya* çalışır mı?" İçkimi ondan alırken sessizce sordum.

Omuz silkti. "Bence tedbirli olmaktan zarar gelmez. Bu ilk kez olmaz bebeğim."

Burnumu kırıştırdım, kısa bir süre önce aşırı dozda fentanilden neredeyse nasıl öldüğümü çok net hatırlıyordum. "Haklısın."

İçkimden bir yudum alırken odanın öbür ucunda tanıdık bir yüz gördüm. Bir an sonra bizi fark etti ve kararlı bir ifadeyle standımıza doğru yöneldi.

"Zed." Kody keskin kıyafetli adamı başıyla selamladı. "Her şey planlandığı gibi gitti mi?"

Zed iç çekerek oturdu ve Kody'nin kendisi için doldurduğu şampanya kadehini kabul etti. "Olabildiği kadarıyla, evet. Yirmi üç saldırgan kesinlikle yürüttüğümüz tüm senaryoların üst sınırındaydı ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi."

"Bu konudaki yardımınız için teşekkür ederim," dedim ona ciddi bir şekilde. "Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam bile."

Zed bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Tahmin edebiliyorum. Sağlam bir plandı; Archer'ın yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. Eğer biri sevdiğim kadına suikast düzenlerse..." Başını sallayarak devam etti ama Kody bir kahkaha attı. Başka bir şey söylemeden önce Zed ona sert bir bakış fırlattı ama bunu Kody'ye daha sonra sormak üzere bir kenara kaydettim.

"Azrailleri sen mi davet ettin?" Kody konuyu değiştirip bara doğru başını sallayarak sordu. Kimden bahsettiğini göremiyordum ama içtenlikle Zane olmamasını umuyordum. Son etkileşimimiz bende her türlü iğrenç hissi uyandırmıştı ve anneme gerçekten ne kadar değer verdiğini sorgulamaya başlamıştım.

Zed ikisinden bir yudum aldı ve omuz silkti. "Orakçılar iş için iyidir. Ama *bu* partiye sadece Cass davet edildi. Kimse bugün burada D'Ath ailesinin yeniden bir araya gelmesini istemiyor, teşekkürler."

Cass'in burada olduğunu öğrenince neşelendim. O huysuz pii severdim.

"Ah kahretsin, bela burada," diye homurdandı Zed. Bir an sonra, ipeksi bakır saçları olan güzel bir kız, yüzünde geniş, biraz masum bir gülümsemeyle bize doğru zıplayarak geldi. Kot pantolon ve kolsuz bluz giymişti, bu yüzden kulüp müşterilerinin takım elbiseleri ve ışıltılı elbiseleri arasında yersiz görünüyordu.

"Kody!" diye bağırdı ve onu karşılamak için ayağa kalkan erkeğimin kollarına atladı. "Aman Tanrım, uzun zaman oldu! Seni çok özledim! Bu sabah ne oldu? *Yine* kimse bana bir şey söylemiyor." Ikisini yudumlayan Zed'e sert bir bakış fırlattı. "Ama Arch ve Steele'le birlikte burada olacağınızı duydum-" Bir solukla sözünü kesti, Kody'yi bırakıp gözlerini bana kilitledi. "Sen! Vay canına, sen Madison Kate Danvers'sın! Vay anasını. Aman Tanrım, sen ve Arch daha yeni *evlenmediniz mi*? Beni davet etmediğine inanamıyorum ama her neyse, seninle tanışacağım için çok heyecanlıyım!" Kody'yi kenara iterek onun yerine oturdu ve bana sarıldı.

Kucağında kaskatı kesildim ve yanaklarında kızaran bir yüzle beni hemen bıraktı.

"zr dilerim. Kahretsin, zr dilerim. Sana sarılmamalıydım. Özür dilerim." Kelimeleri birbirine karıştırıyor ve çok utanmış görünüyordu ve bu beni çok şaşırtıyordu.

Başımı salladım. "Sorun değil, cidden. Sadece beni hazırlıksız yakaladın. Ben pek sarılan biri değilim."  aşkım dışında bu doğruydu. Onlarla birlikteyken kollarına sarılma hissine doyamazdım.

Kız bana tekrar gülümsedi, tüm yüzü aydınlanmıştı. *Gerçekten çok* güzeldi ve benim yaşlarımda görünüyordu. Belki biraz daha genç. "Ben Seph," diye kendini tanıttı. "Bahse girerim bu şerefsizler benden de hiç bahsetmemişlerdir."

Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi ve ben de gülmemek için kendimi zor tuttum. Archer gerçekten de ondan bana bahsetmişti.

"Seph," diye homurdandı Zed masanın karşısından. "Senin burada olmaman gerekiyordu. Hades'i çağırmamı mı istiyorsun?"

Seph'in gözleri kısıldı. "Sakın buna cüret etme. Bırak da beş dakika zararsızca eğleneyim, Zed. Tanrım, tam bir oyunbozansın."

"Reşit değilsin Seph. Başını daha fazla belaya sokmadan defol git buradan." Zed cebinden telefonunu çıkardı ve Seph küçük bir protesto çığlığı attı.

"Zed, sık kafalı olma. Madison Kate'in de yaşı küçük!"

Zed omuz silkti, dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı. "Yine de daha sonra Hades tarafından kıcına tekmeyi yiyecek olan sensin." Başını masamıza yeni gelen Cass'e doğru salladı. "Cass, Seph'e eve kadar eşlik eder misin?"

Cass başıyla beni selamladıktan sonra koyu renk gözlerini yanımdaki canlı kıza çevirdi. Belki de ışığın bir oyunuydu ama bakışlarının şefkatle yumuşadığına yemin edebilirdim. "Benim için bir zevk, Zed," diye gürledi ve elini kıza uzattı.

"Canın cehenneme Cassiel," diye karşılık verdi kız, kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak. "Hepiniz bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmayı bırakmalısınız. Ben on yedi yaşındayım, yedi değil. Madison Kate ve Kody ile takılmak istiyorum."

Cass ve Zed birbirlerine baktılar ve Kody gülmemeye çalışıyor gibiydi. Bütün bu parçaların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu anlamak istiyordum.

Zed yorgun bir sesle, "Çocuk muamelesi görmek istemiyorsan, çocuk gibi davranmayı bırak, Seph," diye cevap verdi. Bu tartışmayı ilk kez yapmadıkları hissine kapıldım. "Cass'le git, yoksa ben ararım." Telefonunu kaldırdı ve *Hades*'in arama ekranını gösterdi.

"Üzgünüm kızım," diye fısıldadım ona sempatik bir şekilde. "Yine de seninle tanışmak güzeldi."

"Sen de," diye mırıldandı bana. "Belki bir gün lanet tasmandan kurtulurum ve doğru düzgün takılabiliriz. Şimdiden iyi arkadaş olabileceğimizi biliyorum." Gülümsemesi genişti ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamadım. Garip bir şekilde, haklı olabileceğini düşündüm. Archer'ın Persephone adındaki bu kız hakkında bana söylediklerini çok net hatırlıyordum. Onu *on üç* yaşındayken seks kölesi olarak satılmaktan kurtarmıştı. Şu anda sadece on yedi yaşında olduğunu düşünürsek, Hades'in ona karşı aşırı korumacı olmasına şaşmamalı.

"Hadi ama Seph," diye homurdandı Cass, "senin şımarık kışına bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerim var." Ama o huysuz herifi tanıyordum ve bu işten hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Daha da meraklandım.

Seph'in çenesi gerildi ve gözleri iri, dövmeleli Azrail'e dikildi. "Seninle gelmiyorum Cass. Eve dönüş yolunu kendim bulurum." Bana döndü ve yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu, sonra aynısını Kody'ye yaptı. "Arch ve Steele'e benden selam söyle."

"Söyleyeceğim," diye söz verdi Kody.

Zed ve Cass'i tersledikten sonra bara doğru ilerlemeye başladı. Zed Cass'e sessiz bir bakış attı ve Seph kendini Reaper 2iC'nin omzuna atılmış bulmadan önce sadece birkaç adım daha atabildi. Zed onu kulüpten dışarı taşıırken Seph tekmeledi ve çığlık attı ama ben onun için endişelenmedim. Cass bir kıza böyle zarar vermezdi. O iyi biriydi ve Seph'e karşı belli bir sevgi besliyordu.

Oh. Ya özlemini çektiği kız oysa? Onun "yer tutucusu" da kızıl saçlı bir kızdı.

Zed bana hitaben, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Seph kulüplere gelmemesi gerektiğini biliyor ama asi bir dönemden geçiyor." Yüzünü buruşturdu ve Kody güldü.

"Evet, sana iyi şanslar," diye alay etti Kody, tekrar yanıma oturdu ve kolunu belime doladı.

Zed sadece gözlerini devirdi ve şampanyasından bir yudum daha aldıktan sonra telefonunun ekranındaki arama tuşuna bastı. Telefonu kulağına götürerek yüzünü buruşturdu. "Patron, Seph buradaydı. Cass şu anda ona eve kadar eşlik ediyor." Bir an durakladı ve telefonun diğer ucunda konuşulanları duyunca yüzünü buruşturdu. "Archer buraya geldiğinde bilgi alabilmek için kalmam gerekiyordu. Cass her şeyi halletti; ona bir şey olmasına izin vermeyecektir." Bir duraklama daha oldu ve Zed elini temiz traşlı yüzünde gezdirdi. "Peki efendim. Anlaşıldı."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve içkisinin geri kalanını bir dikişte bitirdi.

Kody sırttı ve ona yeniden doldurmasını teklif etti. "Ateşle oynuyorsun, Zed," diye hafifçe yorum yaptı ve yaşlı adam omuz silkti.

"Yeni bir şey değil, Kody." Sırttı, sonra dikkatini bir kez daha bana yöneltti. "Şimdi bana kimin bu kadar sert bir suikast düzenleyecek kadar parası ve nedeni olduğunu söylemek ister misiniz? Birisi gerçekten ölmeni istiyor, Madison Kate."

Burnumu kırıştırdım. "Yok artık."

Archer ve Steele yaklaşık bir saat sonra geldi ve ben kendimi ikisine doğru fırlatmaya çalışırken neredeyse masaya takılıp düşüyordum. Önce Steele'e sarıldım, kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömdüm. O da bana aynı sertlikte sarıldı, sonra tutuşunu hafifçe gevşetti.

"Cehennem Kedisi, ben iyiyim," diye fısıldadı kulağıma, sonra da yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hepimiz iyiyiz. Söz veriyorum."

Ofladım. "Bu doğru değil." Onu bıraktım ve ellerimi kalçalarımaya koyarak Archer'ın yüzüne döndüm. "Nasıl oldu da *vuruldu* Archer D'Ath? Senin yenilmez olman gerekiyordu!"

Dolgun dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Öyle miyim? Huh, bunu bilmiyordum. Öyle olsaydım bu silahlı çatışmalar daha kolay olurdu." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu ama sol elini kullandı.

Gözlerim kısıldı ve bir tahminde bulunarak sağ koluna sertçe vurdum. İrkildi ve acı içinde tısladı, ben de daha sert baktım. "Öyle görünmüyorsun, D'Ath. Konuşmaya başla."

Yüzünü buruşturdu, sonra Steele'e karanlık bir bakış fırlattı. "Steele beni vurdu. Onun yerine ona kız."

Çenem düştü ve Steele'e suçlayıcı bir bakış atmak için arkamı döndüm. Ama o sadece hayal kırıklığı içinde başını Archer'a doğru sallıyordu.

"Çok iyi, kardeşim. Gerçekten pürüzsüz. Beni otobüsün önüne doğru it, neden yapmıyorsun?"

Archer bir kahkaha attı. "Evet, yaptın." Bedenime doğru eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ama ben iyiyim, Prenses. Stres yapmayı bırak." Dudaklarımaya hızlı bir öpücük kondurduktan sonra masamaya doğru ilerledi ve Kody'nin Zed'le paylaştıkları şişeden ona bir viski doldurmasına izin verdi.

"Max Steele," diye hırladım ve ona ters ters baktım. "Ne oluyor lan?"

Bana gülümsedi ve elimi tutmak için uzandı. "Hellcat, görüldüğü kadar kötü değil," dedi gülerek, beni daha yakına çekti, sonra otururken beni kucağına kaldırdı.

"Demek Archer'ı sen vurmadın?"

Gri gözleri benimkilerle buluştu, eğlence doluydu. "Vurmadım. Archer'ı böbreğinden bıçaklamak üzere olan adamı vurdum ve onun şişko kolu kafasından vurmama engel oldu. Bu gerçekten onun hatası."

Ona inanamayarak göz kırptım. "Sen... dur bakalım. Bekle. Bana Archer'ı *kasten* vurduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Steele gözlerini devirerek, "En iyi ihtimalle sıyırdı," diye düzeltti. "Bu konuda bebek gibi davranıyor. Sıyrılmış bir pazu, böbreğe saplanmış bir bıçaktan iyidir, benden söylemesi."

"Max Steele!" Öfkeyle çığlık attım. "Onu öldürebilirdin!"

Archer Steele'e sırtarak, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. Belli ki Steele'in Archer'ı vurmasından korkan tek kişi bendim.

Steele sadece sırttı ve burnumun ucunu öptü. "Bu bir olasılık bile değildi, Cehennem Kedisi. Beni ateş ederken gördün mü? Iskalamam."

Zed ve Kody sessizce kıkırdıyordu, bense hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırdım.

"Hey," diye fısıldadı Steele, kollarını belime dolayarak. "Planı iyi uyguladın, Cehennem Kedisi. O adamı kafasından vurduğunu gördüm."

İçimden aptalca bir gurur geçti ve ona ne kadar kızgın olsam da dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Evet," diye cevap verdi boynumu öperek, "bütün hafta boyunca gördüğüm en ateşli şey. Yaptığın o mükemmel kıvrılma ve yuvarlanma hareketine hiç girmeyeyim bile." Doğrudan amıma giden seksi bir inilti çıkardı. Lanet olsun ona, libidomu bana karşı böyle kullanıyor.

"Max..." İtiraz edercesine inledim, sonra öfkeme yenik düştüm. Yüzümü çevirdim, yanağını avucumun içine aldım ve onu sertçe öptüm. Dudakları benimkilere karşı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve öpüşmemizi o kadar derinleştirdi ki, izleyicilerimize rağmen kucağında kıvranıyor ve daha fazlası için çaresiz kalıyordum.

Steele beni bırakana ve merakla bizi süzdüğünü fark edene kadar Zed'in orada olduğunu bile tamamen unutmuştum.

"Poli ilişki, ha?" diye mırıldandı Kody'ye kaşlarını kaldırarak. Kody omuz silkti. "Deneyene kadar eleştirme dostum."

Zed başını sallayarak bir kahkaha attı. "Benden daha cesur adamlar olduğunuz kesin."

Archer viskisini yeniden doldurduktan sonra sırtarak Zed'in omzuna vurdu. "Doğru kız için neleri kabul edebileceğini bilersen şaşırırsın Zed."

Masanın öbür ucunda Archer'la göz göze geldim ve bana attığı bakış saf bir hayranlıktı. Nabzımın hızlanmasına ve içimin ısınmasına neden oldu ve ben de büyük bir aşkla ona gülümsedim. Alışılmadık ilişkimizi kabullenmiş olması aklımı başımdan alıyordu.

O ve Zed görevle ilgili sıradan bir bilgilendirmeye geçtiler ve ben de partinin tadını çıkarmak için biraz zaman ayırırken Steele'in kucağına geri sokuldum.

Çocukların hepsi şampanyayı bana bırakarak viskiye geçmişti, bu yüzden sarhoşluğun sıcak vızıltısının uzuvlarımda dolaşmaya başlaması uzun sürmedi. Müzik akılda kalıcıydı ve istemeden de olsa kendimi Steele'in kucağında sallanırken buldum.

Parmakları kalçalarımdaya sıkılaştı ve birkaç dakika sonra küçük bir inilti çıkardı. "Cehennem Kedisi, bana sürtünmeye devam edersen seni banyoda becermek zorunda kalacağım."

Güldüm ama kalçalarımı ona doğru daha sert yuvarladım. "Belki de gidip dans etmeliyiz," diye önerdim. "Bu enerjiyi bir şekilde atmam lazım."

Steele kabul etmeden önce Archer bana "Kody'yi al," dedi. Ona kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü," dedi sırtarak, "bir kere Steele dans edemiyor. İkincisi, beni vurdu ve ödülü hak etmiyor."

Kody kıs kıs güldü ve ayağa kalkarak bana elini uzattı. "Hadi bebeğim, seninle dans etmeyi sevdiğimi biliyorsun." Bana attığı göz kırpması her şeyi anlatıyordu. İkimiz ne zaman birlikte dans etsek, sonunda öpüşüyor ya da daha fazlasını yapıyorduk. Mükemmeldi.

Kalabalık dans pistine doğru ilerledik, ben elbisemin kenarına takılıp düşerken birlikte kıkırdadık. Kody düşmeme fırsat vermeden beni yakaladı ve sanki kasıtlı bir dans hareketiymiş gibi beni eğdi. *Çok* pürüzsüzdü.

"Hey bebeğim?" Kody beni kollarına çekip müzikle birlikte hareket etmeye başladığında "Hey bebeğim?" dedi. Birbirimize yakın duruyorduk ve ben şimdiden aramızdaki kıyafet miktarına lanet ediyordum. Kurşun geçirmez yeleği atmıştı ama öyle bile olsa... çıplak olmak daha iyi olurdu.

"Hmm?" Kollarımı boynuna doladım ve ona hayranlıkla baktım. Adamlarıma o kadar aşık olmuşum ki bu delilikti.

O da bana sırttı, sanki ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibiydi. "Arch'ın bu sabah sana bir hediye verdiğini fark ettim. Bu boşanma davası açmayacağın anlamına mı geliyor?"

Gözlerim açıldı ve söz konusu yüzüğe bakmak için elimi aramıza soktum. Bana o kadar mükemmel uyuyordu ki sanki benim için yapılmış gibiydi. Tartışmasız bir şekilde göz alıcıydı ve belli ki paha biçilmez bir antı kaydı. Evet, bu yüzük sıradan bir biblodan çok daha fazlasıydı.

"I..." Söyleyecek söz bulamadım. Bunun anlamı bu muydu? Eğer boşanmayla başladıysak tüm ilişkimiz için ne ifade ediyordu? Yine de zoraki bir evlilikle başlamamalıydı. Ama yine de... şimdilik her şeyi olduğu gibi bırakmanın ne zararı vardı?

Kody elimi tuttu, ağzına götürdü ve yüzük parmağımı öptü. "Sorun değil," diye mırıldandı. "Sadece aklının nerede olduğunu merak ediyordum."

Ona orantısız bir gülümseme verdim, yüzüğümü öpüşündeki şefkatten kalbim çarpıyordu, sanki sadece Archer'ın değil hepsinin yüzüğüymüş gibi. "Şimdi mi?" "Şu anda mı?" dedim gülerek, konuyu değiştirerek, "Şu anda kafam şampanya yüzünden biraz bulanık ama aynı zamanda kimse fark etmeden seni banyoya nasıl sürükleyebileceğime odaklanmış durumdayım."

Evet, sarhoştum. Kody'nin kaşları itirafım karşısında kalktı ve yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Bu doğru mu?"

"Evet." Dudaklarımı yaladım. "Ama aynı zamanda sana o kadar aşığım ki bu beni gerçekten korkutuyor. Uzun vadeli düşünmeye başlamadan önce şu suikastçı ve sapık olayını atlatabilir miyiz? Şimdilik sadece hayatta kalalım."

Kody'nin gözleri uzun bir süre benimkileri aradı, bedenlerimiz hâlâ müzikle birlikte sallanıyordu. "Hayatta kalabiliriz," diye kabul etti, "ama sen *hayatta* kalmaktan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Sen *gelişmeyi* hak ediyorsun bebeğim."

"Hepimizin var," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

İkimiz de aynı fikirdeymişiz gibi başıyla kısa bir selam verdi. "Güzel. O zaman şimdi başlayalım."

Onu sorgulamama fırsat vermedi, parmaklarımızı birbirine bağladı ve beni dans pistindeki kalabalığın arasından çekti. Gittiğimiz yönü fark ettiğimde bir kahkaha attım.

"Kody, yapamayız." En iyi ihtimalle zayıf bir itirazdı ve bunu söylerken hâlâ gülüyordum. Bana sırtarak baktı ve kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açtı.

"Kesinlikle yapabiliriz." Beni etrafında döndürdü ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öptü. Öpücüğüne inledim, dudaklarımı ayırarak ağzımı sahiplenmesine izin verdim, dizlerimi zayıflatan çaresiz bir şekilde.

Sonra biri sifonu çekti ve biz de şok içinde öpüşmeyi kestik. Tuvaletlerden birinden çıkan bir kadın, Kody'nin ellerini belime koymuş bir şekilde orada durduğunu görünce iki kere baktı. Evet, neyin peşinde olduğumuz çok açıktı ve Kody hiç sikine takmıyor gibiydi. Bir kenara

Yalnız olmadığımızı fark etmenin ilk şaşkınlığından sonra her zamanki gibi rahattı, elleri hâlâ beni sıkıca tutuyordu.

Kadın ellerini yıkarken gözlerini erkeğimin üzerinde gezdirdi, sonra bakışlarımla karşılaştı ve onaylar bir şekilde sırttı. "Son kabinde en çok yer var," dedi bana göz kırparak, sonra hızla ellerini kuruladı ve tuvaletten çıktı.

Şoktan çenem açık kalmıştı ama Kody'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Diğer kabin kapılarının hiçbirisi kapalı değildi ve hiç vakit kaybetmeden beni en uçtaki kabine çekti. Tabii ki normal bir kabinden daha büyüktü, kapının arkasına sıkıştırılmış küçük bir bank oturağı ve sanki kulüp uyuşturucu kullanımına göz yumuyormuş gibi duvarda aynalı bir raf vardı. Bekle, burası bir Timberwolf kulübüydü, muhtemelen öyleydi.

"Kody," dedim gülerek, beni duvara yaslayıp boynumu öpmeye başladığında, "Hades'in gece kulübünde *gerçekten* sevişmemeliyiz. Bu çok saygısızca bir şey gibi görünüyor. Benim fikrim olsa bile."

Sadece güldü ve penguen dövmemi tekrar öptü - görünüşe göre yeni favori şeyi - ayak parmaklarımı kıvıran arzu ürpertilerini içime gönderdi.

"Güven bana bebeğim, Hades'in umurunda olmaz. En azından tuvalete götürdük; Zed kızları ana kulüpte sikmesiyle tanınır." O kadar ilgisizdi ki kendi endişelerimi bir kenara bırakmam kolay oldu.

Siktir et. Zaten buradaydık.

"İğrenç," dedim Zed'e hafif bir tiksintiyle, ama aynı zamanda elbisemin fermuarına uzandım ve ağır boncuklu elbiseyi omuzlarımdan sıyırdım.

Elbise yere düşerken Kody beğenisini dile getirdi ve elleriyle çıplak göğüslerimi avuçladı. "Sikeyim evet," diye mırıldandı, meme uçlarımdan birini ağzına almak için eğildi.

"Çabuk olsak iyi olur," dedim iç çekerek. "Yoksa birileri aramaya gelecek."

"Bırak arasınlar," diye homurdandı, sesi saf sekstendi.

Sırttım, bakışlarındaki aç, şehvet dolu ifade karşısında dudağımı ısırdım. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken parmaklarım gömleğinin düğmelerini hızla çözdü, sonra tek bir hareketle hem gömleğini hem de ceketini çıkardım.

Vücudu *deliceydi*. Çocuklarla tanışmadan önce, onunki gibi tüm vücutların photoshop hilesi olduğunu düşünüyordum. Ama hayır, o düpedüz kesilmişti ve

Tüm o sert kaslara ve keskin hatlara asla doymayacağımı rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Lanet olsun, mükemmelsin." Parmaklarımı onun mürekkepli göğsünde ve karın kaslarında gezdirdim. Ön sevişmeyi daha fazla uzatamayacak kadar tahrik olmuşum, bu yüzden beline ulaşır ulaşmaz kemerini ve pantolonunu çekiştirerek açtım ve sertleşen ereksiyonunu serbest bıraktım.

Aletini avuçladığımda Kody inledi, parmaklarım onun büyük kolanının etrafına kapandı. "Lanet olsun bebeğim," diye fısıldadı boynuma, dudakları tenimde geziniyordu. "Senin içinde olmaya o kadar ihtiyacım var ki canım acıyor."

"Peki, ne bekliyorsun?" Davet edercesine bir bacağımı beline doladım. İpucunu aldı, beni kaldırıp duvara sabitlemek için ellerini kıcımın altından geçirdi ve ayak bileklerimi onun arkasında çaprazladım.

Bir eliyle beni tutarken küçük bir inilti çıkardı, diğer eliyle de kocaman sikini sıırıslıklam göbeğime kadar soktu. Ucunu içeri ittikten sonra elini yüzüme götürdü. Çenemi öyle bir kavradı ki gözlerimiz kilitlendi ve ileri doğru fırlayıp içimi doldururken ve beni en lezzetli şekilde gererken göz temasını sürdürdü.

"Seni çok seviyorum MK," dedi sert bir sesle, siki tamamen yerine oturduğunda. "Çok. Lanet. Sert." Bu ifadeyi, neredeyse geldiğimi gören birkaç sert itme ile noktaladı.

Onu sıkıca kavradıktan sonra dudaklarımı dudaklarına yapıştırmak için başımı geriye yatırdım. Muhtemelen sessiz olmamız gerekiyordu ve Kody'nin dili iyi bir tıkaç gibi görünüyordu. Yani... Steele'in ya da Archer'ın aletinin yokluğunda, öyleydi.

Kody beni sikerken de aynı şekilde öptü: Sert, hızlı ve derin. Kalın siki amımdaki tüm sinirleri harekete geçiriyor, mümkün olan en iyi açıyla bana vuruyor ve birkaç saniye içinde her tarafımı sıkıp kıvrınmamı sağlıyordu. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, biri tuvalete girerken ana kapının açıldığını bile duymadım.

Ama o duymuştu. Bir uyarı fısıldarken hızı yavaşladı ve öpücüğü yumuşadı.

"Sessiz ol bebeğim," diye ısrar etti. "Ses çıkarma, tamam mı? Güvenlik tarafından dışarı atılmak falan istemeyiz."

Endişe içime işledi, soluk soluğa kaldım ve aletinin etrafında gerildim. Yumuşakça inledi ve beni tekrar öptü.

"Şşşt," diye gülerek nefes aldı. "Sessiz ol ve söz veriyorum bu gece bu kulüpten ayrılmadan önce seni tekrar boşaltacağım."

Sessiz bir iniltiyle gözlerim geri yuvarlandı. Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirdim ki? Kody de bunu biliyordu. Bir kez daha dudaklarına yumulmama izin verdi, beni susturdu ve sonra beni titreyen bir karmaşa haline getirerek sikmeye başladı. Parmakları aramızda dolaşp klitorisimi buldu ve ben sikinin üzerine boşalırken bütün dünyam başıma yıkıldı.

İçimden küçük sızlanmalar ve inlemeler dökölüyordu ama o sesleri öpücüğüyle bastırıyor, kendi boşalmasının peşinden koşarken kalçaları titriyordu.

Tuvalet kapısı tekrar kapandığında Kody dudaklarımı bıraktığında başım dönüyor, nefesim kesiliyordu.

"Yine yalnız mıyız?" Nefes nefese bir fısıltıyla sordum.

Dudaklarını yaladı, siki hâlâ içimde seğiriyordu. "Neden? Şimdiden tekrar mı gitmek istiyorsun?"

Kıs kıs güldüm. "Her zaman. Ama ben daha çok buradan görünmeden gizlice kaçmayı kastetmiştim."

Kody alaycı bir şekilde dudak büktü ama nazıkçe beni tekrar ayağa kaldırdı, sonra temizlemek için bir avuç tuvalet kağıdı aldı. Yine de şipşak sevişmemizin kanıtlarını silerken yırtıcı gözlerle beni izliyordu ve yakında beni tekrar boşaltma sözünü yerine getireceğini biliyordum.

Günaha *çok* erken teslim olmayı reddederek, beni gözleriyle becerme şeklini görmezden geldim ve elbisemin içine geri döndüm. "Fermuarımı çek bebeğim," dedim ona, saçlarımı önümden kaldırarak.

Dediğimi yaptı, sonra gömleğini çekiştirerek tekrar giydi, sadece yarım ilikledi. Önünü pantolonunun içine soktu ama arkasını dışarıda bıraktı. Sanki herkesin tuvalette seviştiğimizi bilmesini *istiyordu*.

Evet, bu Kody'ydi. İnsanların bilmesini istiyordu. Onu azarlayamadım bile çünkü insanların onun olduğumu bilmesini bu kadar çok istemesini sessizce seviyordum.

Kabin kapımızı kırarak açtı ve bana izin vermeden önce dışarı baktı. Ana kulübe tekrar girmeden önce beni duvara yapıştırdı ve nefes nefese öptü. Sonra başparmağını alt dudağımın üzerinde kaydırđı ve sırtıttı.

Oh, evet. Kodiak Jones'a çok kızmıştım.

T Gecenin geri kalanı biraz bulanık geçti. Kody'nin biz masadayken elini eteğime sokarak verdiği sözü yerine getirdiğini hatırlıyordum. Archer ve Steele neler olduğunu çok iyi biliyorlardı ve bu beni daha da tahrik etmişti. Gözleri sürekli bana kilitlenmişti ve kendimi hiç bu kadar kraliçe gibi hissetmemiştim.

Archer gece için bize bir otel süiti ayarlamıştı ama kulüple lobi arasında bir yerde uyuyakalmışım. Arabadan çıkarılışım ve asansörde çocuklar arasında geçen yumuşak, alçak sesli konuşmalar belli belirsiz gözümün önüne geldi ama sonra her şey boştu.

Tekrar uyandığımda, güneş ışığı tül kaplı pencerelerden içeri süzülüyordu ve başım ağrıyordu.

"Ah," diye mırıldandım ve bir elimi gözlerime götürerek onları kapattım.

Biri bana güldü ve bir dizi güçlü, sıcak kol beni sardı. Bu, akşamdan kalmalığımı sonsuz derecede daha katlanılabilir hale getirdi ve arkamdaki sert vücuda sokuldum.

"Günaydın güzelim," diye mırıldandı Steele kulağıma, sonra boynumu öptü.

"Başım ağrıyor," diye uykulu bir iniltiyle itiraf ettim, kığım onun sabah odununa doğru bastırıyordu. Kahretsin, uykulu sekse bayılıyordum. Umarım aynı fikirdeydik çünkü...

"Cehennem Kedisi," dedi Steele parmak uçları vücudumda gezinirken, sonra eli tümseğimi kavradı. "Baş ağrısı için en iyi tedavinin orgazm olduğunu iyi biliyorum."

Parmaklarını içime soktuğunda cesaretle kıvranarak inledim. "Evet," diye nefes nefese kaldım, "Bu tedaviyi alacağım."

Yumuşak bir kahkaha attı. Parmaklarını içime pompalarken dudakları boynumun kıvrımını öptü ve başparmağı klitorisimi buldu. Lanet olsun, parmakları konusunda çok yetenekliydi.

"Max," dedim iç çekerek, "aletini istiyorum."

Eğlenerek homurdandı ve şakacı bir şekilde boynumu ısırdı. "Böyle bir isteği nasıl reddedebilirim? Oturabilecek misin?"

Hevesle başımı salladım ve beni ters-cowgirl tarzında beline oturtmasına izin verdim. Oh, evet. Tüm o piercinglerle mi? Akşamdan kalmalığım

çoktan buharlaşmıştı.

"Kahretsin," diye soluk soluğa onun sert, çivili uzunluğuna gömüldüm. İçime daha derin girmek için kalçalarını kaldırdığında o piercinglerin her birini hissettim ve boğazımdan boğuk bir çığlık kaçtı.

"Bu iyi mi?" Steele sordu, kendi sesi de uyarılmışlıkla gergindi.

"Tamam mı?" Bir kahkaha attım. "Bu *inanılmaz* bir şey."

Ellerimi kalçalarına dayadım, dizlerimi yatakta daha geniş açtım ve onu daha derine, farklı bir açıyla almak için öne doğru eğildim. Yatak odasının kapısı açıldığında daha hareket etmeye bile başlamamıştım, yavaşça delikli sikine biniyordum.

Archer bizi gördüğünde hiçbir şey söylemedi, sadece kapıyı arkasından kapattı ve omuzlarını yasladı. Yine de bakışları karanlık ve boğucuydu, gri eşofman altı arkadaşına binmemi izlerken çoktan şişmişti.

"Orada öylece durup seyredecek misin koca adam?" Alaycı bir sesle sordum. Ya da seksle sıırıslıkam olmuş bir inlemeyle süslü olmasaydı alaycı olabilirdi.

Kaşları yukarı kalktı. Pazusu kalın bir bandajla sarılıydı ama geri kalanı kaslı, dövmeleli bir mükemmellikteydi. "Alternatif ne, Prenses?"

Steele'in elleri kalçalarımı kavradı, ona binmeye devam etmem için beni teşvik etti ve ben de hınzırca sıırıttım.

"Buraya gel ve yüzümü sik, Günişığı. Seni boşaltmak istiyorum." Teklifimi dudaklarımı yalayarak noktaladım ve Archer'ın terleri göz açıp kapayıncaya kadar yere döküldü.

Bir an sonra ağızım dolmuş, saçlarım Archer'ın yumruğunun etrafında düğümlenirken Steele altımdaki hızı devralmıştı. Kahretsin, *evet*. Lanet olsun, *evet*.

Steele beni alttan becerdi, piercingleri amıma kirli, şaşırtıcı şeyler yaparken, Archer bana tam olarak istediğimi verdi. Zorluydu, talepkârdı, her lanet itişte boğazımı daha sert becerirken neredeyse beni boğuyordu. Gözlerim sulandı ve daha fazlası için yalvararak kıcına yapıştım.

Önce ben boşaldım, amım Steele'in sikinin etrafında sıkıştı ve çırpındı, o da bana daha sert ve daha sert çarptı. Archer başımı tekrar öne doğru çekerken çığlıklarım boğuklaştı. Bir an sonra boşalırken bir küfür savurdu, ben hevesle yutarken sıcak tohumu boğazımdan aşağı fııskırdı.

Steele'in sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı, beni daha hızlı becerirken parmakları kalçalarımda sıkıydı ve ben Archer'ın şaftının uzunluğunu yaladım.

"Sen lanet olası bir tanrıçasın," diye homurdandı Archer. Steele içimde salıverildiğini homurdanırken yüzümü kavradı ve beni öptü. "Kahvaltıda ne istediğini sormaya geldim, karıcığım."

Bir sonraki öpücüğünde inledim, hâlâ Steele'in aletinin üzerinde kıvranıyordum. "Şimdiye kadar oldukça iyi bir kahvaltı oldu," diye itiraf ettim arsız bir sırıtışla. "Ama oda servisi sipariş edersen waffle alacağım."

Archer dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Tamamdır." Eşofmanını tekrar giydi ve yatak odasından bir kez daha çıktı.

Bitkin bir halde Steele'in sikinden çıktım ve tembel bir sırıtışla yanına yığıldım. "Haklıymışsın," dedim ona, bir yastığı paylaşana kadar sokularak. "Baş ağrısı tamamen geçti."

O da bana sırtarak karşılık verdi. "Doktor Max'e her zaman güven, Cehennem Kedisi. O senin için neyin iyi olduğunu bilir."

Sevgi dolu, gri gözlü bakışları benimkileri sabit tutarken, parmakları omzumdan başlayarak tenimde hafif desenler çizdi, sonra sol göğsümün yanına ulaştığında durakladı. Orada, çok yavaşça, çok nazikçe üçüncü dövmemin çizgilerini takip etti.

"Geçen gün Cass'le bunu yapmak için mi kaçtın?" Ses tonu uykulu ve rahattı ve tüm vücudum ne kadar aşık olduğuma dair kocaman bir sıcaklık ve bulanıklık içindeydi.

Başımı salladım. "Hoşuna gitti mi?"

Dirseğinin üzerinde doğrulup eğildi ve sadece onun için bir desen çizdiğim hassas tenimi öptü: nabız çizgisine dönüşen bir tiz nota anahtarı. Vurulduktan sonra kalp monitörünün bipleyen nabız çizgisine ne kadar uzun süre baktığımı ona anlatmaya başlayamazdım bile, bu yüzden Cass'in çizdiği deseni gördüğümde mükemmel olduğunu anlamıştım.

Steele bana boğuk bir fısıltıyla, "Bunu kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla seviyorum, Cehennem Kedisi," dedi. "*Seni* kelimelerin tarif edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

Beni tekrar öptü, dudaklarının konuşma dili için çok büyük olan tüm duyguları konuşmasına izin verdi. Zaten kimin kahvaltıya ihtiyacı vardı ki? Kesinlikle benim değil.

Ben Steele'i ikinci raunda ikna edemedi yatak odasının kapısı tekrar açıldı ve Kody kaşlarını kaldırarak bize baktı.

"Hiç hoş değil çocuklar," dedi kaşlarını çatarak. "Parti davetiyem neredeydi?"

Sırıttım ve omuz silktim. "Duşta unuttuğuma eminim. Max'le bana onu bulmamızda yardım etmek ister misin?"

Kody'nin bakışları kavurucu bir sıcaklığa ulaştığında dudakları aralandı ama uzun bir nefes verdi ve başını salladı. "Çok cezbedici, tahmin bile edemezsin. Ama az önce Kruger hakkında bir istihbarat aldık."

şok içinde doğrudum. "Ne? Aldık mı? Neymiş o?"

Kody sırtıttı. "Hiçbir fikrim yok, o yüzden giyin de öğrenelim. Yemek de on beş dakika içinde burada olur, o yüzden acele et."

Söyleneni yaptım, duşumu hızlıca aldım ve Archer'ın dün benim için arabaya koyduğu gece çantasından yeni kıyafetler çıkardım.

Süitimizin oturma odasına çıktığında oda servisi yeni gelmişti. Anlaşılan düğün günümüzde yaşananlar kimsenin paranoyasını azaltmamıştı, çünkü gergin hizmetçi arabasını içeri iterken dışarıda en az yedi tane gizlenmemiş silah gördüm.

Kody hesabı imzaladı ve kuyruğu tutuşmuş gibi aceleyle odadan çıktı. Ancak kapı sıkıca kapandıktan sonra herkes biraz rahatladı.

"Pekâlâ, hepimiz bu kadar gerginsek, yemeğimizin zehirlenmediğini nereden bileceğiz?" Ellerimi kalçalarımaya koydum ve kaşlarımı çatarak yemek arabasına baktım.

Kody tabaklarımızın kapaklarını kaldırdı ve omuz silkti. "Bilmiyoruz ama açlıktan ölüyorum." Waffle'larımından birini kaptı ve ben itiraz edemededen bir ısırık aldı.

"Kody!" Hemen yanına gittim ve kahvaltımı parmaklarının arasından çekip aldım.

Ağzındakini yuttu ve sırtıttı. "Lezzetli waffle'lar. Fare zehri baharatı onlara gerçek bir vuruş veriyor."

Gözlerimi devirdim, tabağımı aldım ve yemek masasına taşıdım. "Ha-ha, göt herif. Gerçekten zehirlenmiş olsaydık bu çok *komik* olurdu. Peki, Kruger'la ilgili haberler nedir?" Sorumu Archer'a yönelttim, haberi alanın o olduğunu tahmin ediyordum.

Tek omuz silkerek yanımdaki koltuğa oturdu ve bacaklarımdan birini dizine doladı. "Henüz bilmiyorum. Cass bana oldukça şifreli bir mesaj bıraktı ve kısa süre içinde tekrar arayacağını söyledi.

Kaşlarımı çattım ve waffle'larımından küçük bir ısırık aldım. Tadı fena değildi. Tahmin etmiştim. Ama artık zehir fikri aklıma girdiğine göre, her şeyde onu hayal ediyor olacaktım.

"Bu çok can sıkıcı." Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım. Cass neden böyle belirsiz bir mesaj bırakıp sonra da arayacağını söylesin ki? Sanki güvenli değilmiş gibi.

onu aramamız için.

"Doğru mu?" Kody de aynı fikirdeydi. "Arch'ın sizi *uyandırmakla* meşgul olduğu için aramayı kaçırmış olması daha da sinir bozucu." Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı, kahvaltıdan önce hızlıca seviştığımızı çok iyi biliyordu.

"Sampson ve James etrafa bakıyorlar," dedi Archer. Elini kendi elinin üzerine koyduğu dizimin üzerinde rahatça dinlendirdi. "Eminim içlerinden biri yakında bize dönecektir."

Steele pastırma ve yumurtasını yerken başıyla onayladı. "Danny ve Leon'un başka bir işe gitmeleri çok yazık oldu; çok işe yarıyorlardı."

"Bir de bana sor," diye kabul etti Kody, sonra da sırtıttı. "Sence bu ikisi vuruşuyor mudur?"

Archer gözlerini devirdi ve içini çekti. "Kimin umurunda? Onlar paralı askerler, ruhlarının şu anda ne kadar siyah olduğunu düşünersek, gerçek iblis olmaktan bir adım ötedeler."

Kaşlarım havaya kalktı. "Pardon, bu duyduğum bir yargı mı? İkiyüzlülük, senin adın-"

"Yargılamıyordum Kate," diye homurdanarak sözümü kesti, "sadece *herhangi bir* askerin ilişki için yeterli insanlığa sahip olup olmadığını sorguluyordum. Ayrıca Danny ve Leon'un tavşanlar gibi sevişmelerinin önemli olmadığını, bunun işlerine asla engel olmayacağını belirtiyordum. Denizciler şirketlerinde kolay kolay işe alınmazlar ve düşük performans gösterdikleri için kovulmak diğer işlerden çok daha kalıcıdır."

Bu bilgiyi merakla dinledim ama daha fazla dedikodu yapamadan Archer'ın telefonu çaldı.

"James," diye tersledi telefonu açarken, "ne buldun?"

Telefonu hoparlöre aldı ve hepimizin duyması için cihazını masanın üzerine koydu.

"Patron," diye yanıtladı James, "haklıymışsın. Kruger Shadow Grove'da, iki gün önce sahte bir isim ve kimlikle özel jetle gelmiş. Yanında küçük bir ordu getirmiş ama tahminime göre dünden beri bir düzine kadar adamı kayıp."

Dudaklarım şok içinde aralandı. Bu, düğün sırasında bazı ek saldırganların nereden geldiğini açıklıyordu. Ama bizzat burada bulunarak ne elde etmeyi umuyordu ki?

"Onun yerini tespit edebildiniz mi?" Archer gergin ve kısık bir ses tonuyla sordu.

James cevap verirken telefonu gelen bir mesajla pırıldadı, "Adresi az önce gönderdim. Kıyıya yakın bir yerde özel bir evde kalıyor. Uydu görüntülerine göre evin etrafında yirmi küsur koruması var. Paranoyak bir orospu çocuğu olduğu kesin. Yine de daha net bir resim elde etmek için yerden daha iyi bakmam gerekiyor."

Archer bundan rahatsız olmuşa benziyordu, elini uzun kirli sakalının üzerinde gezdirdi.

"Sampson ve adamlarının hepsi seninle birlikte evde mi?" Steele sessizlik içinde sordu.

"Elbette," diye cevapladı James, tamamen işle ilgili. "Ryan ve Adamson dışında hepsi şu anda seninle birlikte. Seninle Kruger'ın yerinde buluşmamızı ister misin?"

Üç adam benim takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde birbirlerine anlamlı anlamlı baktılar.

"Evet," diye yanıtladı Kody. "Yola çıktığımızda size tahmini varış zamanımızı bildiririz."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı James. "Peki ya Madison Kate?" Beni sorarken sesinde bir tereddüt vardı. Endişelendiği için mi? Yoksa... başka bir şey mi?

"Güvende," diye yanıtladı Archer. "Kısa süre içinde sizinle temasa geçeceğiz." Cevap beklemeden aramayı sonlandırdı, sonra elini tekrar dizime attı. Parmakları tenimi ısırdı ama itiraz etmedim. Olayların bu şekilde değişmesinden dolayı içgüdüsel olarak bir pislik gibi davranmaya çalıştığını biliyordum.

Sadece yeni bir şey için, herkesin işini kolaylaştırabileceğimi düşündüm. "Benim peşinize takılmama gerek yok," dedim onlara. "Beni burada Ryan ve Adamson'la bırakabilirsiniz."

Üçü de bana sanki iki başım birden çıkmış gibi baktı.

"Bebeğim," dedi Kody gülerek, "kendini iyi hissediyor musun? Sabahın bu saati için fazla makul geldi."

Onu tersledim. "Komik, pislik. Ben ciddiym; bu iş benim maaş seviyemin çok üstünde gibi görünüyor. Eğer ayaklarımı yere vurup sizinle gelmekte ısrar edersem, bir kere hepiniz *benim* güvenliğimle o kadar meşgul olacaksınız ki, muhtemelen vurulacaksınız... yine."

Archer Steele'e kaşlarını çatı, o da sırıttı.

"Ve başka bir şey daha," diye devam ettim, "bu bana ulaşmak için bir tuzak olabilir. Kruger bana dikkatsiz biri gibi gelmiyor, aile mülkümü ele geçirmek için kaç tane ölüm ayarladığını düşünürsek. O değil

Bunu onun elinden alabilecek tek kişi ben olduğum için bu işi eline yüzüne bulaştırması muhtemel."

"Peki ya tuzak bizi senden uzaklaştırmak içinse?" Kody düşünceli görünerek karşı çıktı. "Takip edeceğimizi bildiği sahte bir iz bırakacak, sonra da sizi burada bizden kaçırarak. Eğer plan buysa, Ryan ve Adamson'a sizi güvende tutacak kadar güvenmiyorum."

Omuz silktim. "Peki, başka ne seçeneğimiz var? İhbarı görmezden gelip sonsuza dek Kruger korkusuyla yaşamak mı?"

"Ya da ayrılabiliriz," diye yüksek sesle düşündü Steele. "İkimiz ihbarın peşine düşeriz, birimiz de seni korumak için detaylarla birlikte burada kalır."

Başımı salladım. "Bu işe yarar. Ekstra destek için Cass'i arayabileceğimize eminim."

Archer burnunu kırıştırdı. "Orakçılardan uzak durmayı tercih ederim. Elimizden geldiğince. Zed'i arayıp adamlarından birinin yardım edip etmeyeceğini sorabilirim."

"MK ile kim kalıyor o zaman?" Kody sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

Steele omuz silkti. "Ben kalacağım."

Kody bir kahkaha attı ve gözlerini devirdi. "Eminim öyle yapacaksın. Asla olmaz. En iyi keskin nişancı sensin, bu yüzden Kruger'a ateş etmek için mantıklı seçim sensin." Tavana baktı, sonra uzun bir iç çekti. "Arch, sen kalıyorsun."

Archer çatal saplanmış gibi sarsıldı. "Ne? Hayır. Bu benim kaçmam gereken bir görev. Kruger'ın canını ellerimle boğacağım." Sesi karanlıktı ve beni ürperten bir tehditle doluydu.

"Baskın kolunda taze bir kurşun yarasıyla bir bok yapamazsın, sık kafalı," diye tersledi Kody onu. "Gelecek haftaki dövüşünü mahvedecek olman yeterince kötü; lanet bir kovboy olduğun için bugün öldürölme riskini göze alamayız."

Archer itiraz etmeye başladı, ben de boğazımı temizledim. "Burada benimle kalmakla ilgili bir sorunun mu var, Günişığı?"

Çenesi kıpırdadı ama içinde bulunduğu kaybet-kaybet durumunu çabucak fark ettiği için hiçbir ses çıkmadı. Evet, akıllı çocuk.

Steele gülerek, "Pekâlâ, iyi sohbetti," dedi ve masadan kalktı. "Hadi Kody, Hellcat fikrini değiştirmeden önce."

Gözlerimi devirdim ve onlar aceleyle giyinip silahlanırken waffle'larımı bitirdim. Archer nefesinin altında mırıldandı ama

Zed, otele göz kulak olmak için herhangi bir destek sağlayıp sağlayamayacağını sordu.

Kody kendi telefonunu kontrol ederken, "Kurtlar gelene kadar bekleyeceğiz," dedi.

"Yapmayın," diye cevap verdi Archer. "Tereddüt ettiğimiz her saniye Kruger'ın kaçma riskini alıyoruz. Bu odadan çıkmıyoruz ve önümüzdeki on beş dakika içinde hiçbir şey beni geçemez. Sadece gidin."

"Ben de katılıyorum," dedim. "Ayrıca, ben de artık çaresiz bir genç kız değilim. Arch ve ben kendi başımızın çaresine bakabiliriz; siz gidip annemi öldüren o orospu çocuğuyla ilgilenin."

Hem Kody hem de Steele sarsılmış görünüyorlardı ama hemen beni öptüler ve James'le buluşmak üzere dışarı çıktılar. Kapı arkalarından kapandığında ellerim kalçalarımın Archer'a döndü.

"Bu bakış ne için?" diye sordu, gözleri şüpheyle kısılmış ve kaşları çatılmıştı.

"Günüşüğü," dedim sert bir sesle, "cidden hâlâ gelecek hafta dövüşmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Kaşlarından biri kalktı. "Neden yapmayayım ki?"

Ona bön bön baktım. "Bilmiyorum, belki de kolunda bir kurşun yarası olduğu içindir?"

Beni kucağına çekerken dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Kanepede oturuyordu, bu yüzden beline sarıldım ama sargılı pazısına dokunmaktan dikkatle kaçındım.

"Prenses," dedi alçak sesle gülerek, "benim iyiliğim için endişelenmen çok sevimli. Ama bu küçük çizik beni dövüşmekten alıkoymayacak... ya da başka *bir şeyden*."

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve onunla göz göze geldik. "Öyle mi? Kanıtla."

Yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi ve bir de baktım ki sırt üstü kanepeye uzanmışım, onun ağır gövdesi üzerimde. Bileklerimi başımın üzerinde sabitlediğinde bir kakhaha çılgılığı attım, ancak bundan sonra planladığı her şey telefonunun çalmasıyla yarıda kesildi.

"Cevap ver," diye ısrar ettim, ayılmıştım. "Çocuklar olabilir."

Beni bıraktı ve telefonuna uzandı, yaralı kolunu hareket ettirirken hafifçe irkildi. Ekrandaki kaşlarını çatması arayanın Kody ya da Steele olmadığını gösteriyordu.

"Cass," dedi telefonun hoparlörünü açarak. "Ne oluyor? ne oldu?"

"Keşke bilseydim," diye gürledi yaşlı gangster. "Çocuk orada seninle mi?"

"Buradayım," diye konuştum, kelimeleri gergin bir şekilde söyleyişine kaşlarımı çatarak. "Sorun nedir?"

İçini çekti. "Hiçbir fikrim yok. Ama Zane bir şeylerin peşinde. Sanırım seninle bir ilgisi var."

Archer ve ben endişeli bir bakış attık. "Neden böyle düşünüyorsun?" Arch temkinli bir şekilde sordu.

Cass homurdandı. "Küçük pislik bu sabah yakın çevresiyle bir toplantı yaptı."

"Bunda şüpheli bir şey yok," diye mırıldandı Archer, kafası karışmıştı.

"Bensiz," diye açıkladı Cass. "Birkaç haftadır şüpheli davranıyordu ama son birkaç gündür işler iyice garipleşti."

Archer homurdandı ve gözlerini devirdi. "Zane ne zamandan beri şüpheli *değil*?"

"Daha da kötüsü," diye homurdandı Cass. "Her neyse, elimde daha fazla bir şey yok. Sadece bütün gözler çocuğun üzerinde olsun. Her ne oluyorsa, onunla ilgili."

Dudağımı ısırdım, kalbim boğazımda Archer'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Oyunun bu son aşamasında tahtaya bir oyuncu daha eklememize *gerçekten* gerek yoktu.

"Gitmeliyim," diye homurdandı Cass. "Tetikte olun."

Telefonu kapattı ve Archer elini saçlarında gezdirdikten sonra küfretti.

"Ne yapacağız?" Sessiz bir sesle sordum. Endişe içimi düğümlüyordu. Ama Archer'ın bizi korumak için yaptığı her şeye güveniyordum.

Düşünerek başını salladı. "Hiçbir şey," dedi sonunda. "Şu anda yapabileceğimiz en kötü şey buradan ayrılmak. Ryan ve Adamson hâlâ kapıyı koruyor ve Timberwolves da yakında destek olarak burada olacak. Burada kalalım ve kardeşimin bir şey deneyecek kadar aptal olmamasını umalım."

İnledim. "Öyle ama, değil mi?"

Archer iç çekti. "Eğer öyleyse, onu öldürürüm. Bu kadar basit."

Yine de nedense bu beni daha iyi hissettirmedi. Archer'ın ellerine kendi kardeşinin kanının bulaşmasını mı istiyordum? Samuel Danvers'ın ölümünü sonsuza dek içimde taşıyacak olmam yeterince kötüydü -onu öldürdüğüm için bir an bile pişmanlık duymadım- ama Archer'ı bundan uzak tutmayı tercih ederdim.

"Umalım da iş o noktaya gelmesin," diye mırıldandım, sonra içimi çektim. "Benimle film izlemek ister misin? Kody ve Steele'in dönmesi biraz zaman alacak gibi görünüyor."

Uzun bir iç geçirdi ve telefonunu sehpanın üzerine fırlattı, sonra da kanepeye uzandı. "Tabii, neden olmasın?"

Hafif bir komedi izlemek için birlikte yerleştik ama ikimiz de dikkatimizi ekrana vermiyorduk. İkimiz de gergin ve tetikteydik, bir şey olmasının an meselesi olduğunu biliyorduk.

Filmin yaklaşık onuncu dakikasında Archer'ın telefonu çaldı ve inledi.

"Kötü haber mi?" Tahmin ettim.

"Belki," diye mırıldandı, düşünceli. "Zed'in adamları trafikte kalmış. Köprüde iki şeridi kapatan bir kaza olmuş." "Tasadüf olabilir," diye önerdim.

Archer başını salladı. "Ben tasadüflere inanmam."

Sanki koreografisi yapılmış bir zamanlama gibi, yangın alarmı çığlık çığlığa çalmaya başladı. Delici sesiyle bizi neredeyse sağır ediyordu ve ben içgüdüsel olarak ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım.

Archer bana olduğum yerde kalmam için sessiz bir komut verdi, sonra da silahını kapığı gibi kapıya doğru koştu. Gözetleme deliğinden bakmak için bir saniyesini ayırdı, sonra güvenlik görevlilerimizle konuşmak için kapıyı çekerek açtı.

İçlerinden birine "Tuzak mı?" diye sordu ama güvenlik görevlisi başını salladı. "Belirsiz," diye cevap verdi.

Archer başını salladı. "Tetikte olun; içimde kötü bir his var." Kapıyı tekrar kapattı, sonra aceleyle bana döndü. "İşte, al bunu." Bana silahını verdi, sonra da yatak odasına doğru yürüdü.

Ayağa kalktım ve elimde silahla onu takip ettim. Tahliye etmemiz gerekirse diye en azından ayakkabılarımı giymem gerekiyordu.

Archer hızla giyiniyor, kaslı göğsünün üzerine siyah bir tişört çekiyordu. Ben de yatağın ucuna oturup çoraplarımı ve ayakkabılarımı giydim, sonra da saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım. Alarm hâlâ çığlık atıyor, kafamı cınlıyordu ama aldırmadım.

"Bunu tak," dedi Archer bana, özenle sarılmış bir hediye kutusunu açarak. Narin bir kolye çıkardı. "Steele'den bir hediye ama bunu sana vermeme kızacağını sanmıyorum."

Hediye için garip bir zamanlama olduğu için şaşkınlıkla saçlarımı çattım ama kolyeyi boynuma takabilmesi için saçımı önümden kaldırdım. Küçük, altın bir müzik notası olan kolye, boğazımın çukurunun sadece bir santim altında duruyordu.

"Arch-" demeye başladım ama ön kapıya vurulan sert bir yumrukla sözüm kesildi.

Hem Archer hem de ben silahlarımızı kapıp aceleyle süite geri dönerek kapıyı açtık.

Nöbetçi bize "Tuzak değil," diye bilgi verdi. "Güneydeki yangın merdiveninden dumanlar yükseliyor. Otel yanıyor; buradan bir an önce çıkmalıyız."

Archer bir dizi küfür savurduktan sonra kot pantolonunun arkasına sokmak için ikinci bir silah aldı. Benimkine fazladan iki şarjör verdi, ben de onları kapüşonumun ceplerine tıktırdım.

"Pekâlâ, yakın durun. Bunun bir tuzak olduğuna bahse girerim." Archer acımasız görünüyordu ama aklının nerede olduğunu biliyordum. Diğer seçeneklerimiz neydi? Olduğumuz yerde kalıp canlı canlı yanma riskini göze almak mı? Bu kesinlikle ölmek için tercih ettiğim yollar listemde üst sıralarda yer almıyordu.

Hızla dışarı çıktık, çıkmak için kuzeydeki merdiven boşluğuna yöneldik. Adamson önden gitti, onu Archer izledi, sonra ben ve Ryan arkamızı aldık. Merdivenin her kıvrımında askeri tarzda prosedürleri takip ettiler. Yanan otelden acilen çıkmamız gerekmesine rağmen, kimse pusuya düşürülme riskini göze almıyordu. Alarmin çalmasından sonra o kadar uzun süre beklemiştik ki merdiven boşluğu bomboştu, diğer tüm otel müşterileri muhtemelen çoktan dışarı çıkmışlardı.

Yedinci kata ulaştığımızda, merdivenlerdeki botların ağır sesleri seslerle birlikte aşağıdan bize doğru geldi.

Archer ve Adamson birbirlerine el işaretleri yaptılar, sonra Adamson önden gitti ve önümüzdeki birkaç katı bizden önce inmeye başladı. Bu sırada Ryan parmaklıkların üzerinden baktı ve omuz silkti.

"İtfaiyecilere benziyorlar patron," dedi Archer'a alçak sesle.

Archer başıyla onayladı ve kendisi de küpeştenin üzerinden baktı. "Muhtemelen," diye mırıldandı, "yine de yakınımda kal, Kate."

Aşağı inmeye devam ettik ve çok geçmeden yarım düzine tam teçhizatlı itfaiyeciyle karşılaştık. Ama... Adamson'dan iz yoktu.

İtfaiyeciler altımızdaki sahanlığa çıktıklarında Archer, "Hey," diye havladı. "Nerede-"

"İtfaiyecilerden" biri ağır ceketinin altından bir silah çıkarıp Archer'ı göğsünden vurmada önce söyleyebildiği tek şey buydu.

"Hayır!" Archer'ı tutmak için uzanarak çığlık attım. Parmaklarım tişörtünü yakaladı ama o çoktan düşmeye başlamıştı. Ağırlığı öne doğru eğildi ve

kısa merdivenlerden itfaiyecilere doğru yuvarlanışını dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamadı.

Ryan beni tam olarak tepki veremeyeceğim kadar hızlı yakaladı ve saldırganlara doğru bir dizi kurşun sıkarken beni vücudunun arkasına ve merdivenlerin alt köşesine doğru itti. Üçünü yere serdi ama sonra o da yere yığıldı.

Nabzım hızla atarken kendi silahıma sarıldım. Alçak korkulukların arkasına saklanarak alçakta kaldım ama kalan saldırganların üzerime gelmesinin sadece birkaç saniye süreceğini biliyordum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu ama dağılmak için zaman yoktu. Eğer düşeceksem -ki muhtemelen düşecektim- o zaman en azından bazılarını yanımda götürebilirdim.

Bu düşünceyle birlikte içime sakin bir kararlılık doldu. Soğuk, duygusuz bir transa geçtim ve yeni eğitimimin dizginleri ele almasına izin verdim.

Bir kamçıdan daha hızlı bir şekilde saklandığım yerden çıktım ve saldırganların üzerine ateş açtım. Artık sayıları daha fazlaydı ama hayatta kalmak için ateş etmiyordum. Hasar vermek için ateş ediyordum, hem de mümkün olduğunca çok.

Vücudum sarsıldığında ve damarlarıma yakıcı bir acı dolduğunda, sayılarını azalttığımı bilmenin tatlı memnuniyetiyle yere düştüm. Görünüşe göre yapabileceğimin en iyisi buydu.

Uzuvlarım hissizleşti ve görüşüm karardı ama itfaiyecilerden birinin yanıma çömelip kaskını çıkarmasını izleyecek kadar bilincim yerindeydi.

Hay sikeyim.

"Seni *amcık*," diye tükürdüm neredeyse son nefesimde.

Zane beni azarlayarak, "Böyle k o n u ş u y o r s u n , Madison Kate," dedi. "Annen dehşete düşerdi."

Ona k ü f r e t m e k , annemin bunun için taşaklarını vücudundan bizzat keseceğini söylemek istedim. Ama... Elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Yangın alarmı kulaklarımda çılgılık atmaya devam etti ama tüm dünyam karardı ve bedenim mücadeleyi bıraktı.

E çok yavaş bir şekilde, bilinç beynime geri geldi. Birkaç dakika boyunca sadece kafa karışıklığı ve acıdan oluşan bir sersemlik vardı ama bir dizi derin, sakinleştirici nefesin ardından aklımı yeniden buldum.

O kadar ki bazı önemli noktaları birleştirdim. Bunlardan ilki, düşündüğüm gibi *vurulmamış* olmamdı. Kanamam yoktu ve ölmüyordum. Sakinleştirilmiştim. Bu bana Archer'ın da sadece bayıltılmış olabileceğine dair bir umut verdi. Bu kesinlikle onun anında yere yığılmasını ve kan püskürmemesini açıklıyordu.

Değerlendirdiğim ikinci şey ise bağlı olduğumdu. Ağzımı kalın bir tıkaç kapatıyordu ve bileklerim arkamdan sıkıca bağlanmıştı. Daha da kötüsü, bir arabanın bagajındaydım. Tekrar.

Lanet olsun.

Kendimi tutamadan boğazımdan zayıf, acınası bir korku sesi çıktı ve vücudum endişeyle titredi.

Kendine gel, MK. Diğer tüm küçük alanlarda hayatta kaldın; bunda da hayatta kalacaksın.

Yine de kendime sert bir moral konuşması yapmak bir şeydi. Panikleyen bedenimi sakinleştirmek başka bir şeydi. Hal böyle olunca, bileklerimdeki bağları çılgınca çekiştiriyor ve kendimi kurtarmaya çalışıyordum. Bu çaba tamamen boşunaydı ve bunu zaten biliyordum ama yine de denemekten vazgeçemiyordum.

Araba hareket ediyordu, motorun gümbürtüsü bagajı titretiyordu ve beynimden geçen en kötü senaryoların selini durduramıyordum. Zane neyin peşindeydi? Neden birdenbire bize sırt çevirmişti? Ona hiçbir zaman tam olarak güvenmemiştim ama gerçekten benim güvenliğimi düşündüğüne inanmıştım. Yoksa neden bana Archer'ın evlilik anlaşmasından bahsetsin ki? Neden kalacak bir yer bulmama yardım etsin ve...?

Ama cevap açıktı. Çünkü her şey Archer'ı incitiyordu. Ve küçük kardeşinden *nefret ediyordu*. Ona borçlu olduğu ve bundan kurtulmak için hiçbir şey yapamadığı gerçeğinden nefret ediyordu. Görünüşe göre şimdiye kadar. Zane hamlesini yapmıştı ve umarım her şey onun sinsisi, yalancı suratında patlamak üzereydi.

Hay sikeyim.

Zane'in beni nereye götüreceğini bildiğime dair içimde garip bir güven duygusu vardı. Archer'ın dediği gibi, artık tesadüflere inanmıyorduk ve Zane'in böyle pervasızca bir hamle yaptığı sırada Kruger'ın Shadow Grove'da olması fazlasıyla tesadüftü.

Çarpınışlarımın hiçbirisi ellerimi gevşetmiyordu. Sadece beni yoruyordu. Bunun yerine, tıkaçımı sertçe ısırdım ve çabamı içime çevirdim. Bu arabanın bagajında sıkışıp kalacağım süre boyunca hayatta kalmam gerekiyordu. Klostrofobimin üstesinden gelmem gerekiyordu, yoksa sonunda dışarı çıktığımda kimsenin işine yaramayacaktım.

Çok zordu. *Çok* zordu ve araba durduğunda sanki *günlerdir* o kamyonunda kilitliymişim gibi hissediyordum. Ama tüm vücudumu kaplayan soğuk ve dehşet verici tere rağmen, hala iyiydim. Hâlâ benlik duyguma tutunuyordum ve panik içinde akılsız bir yapışkan madde birikintisine ya da daha kötüsüne dönüşmemiştim.

Motor kapandı ve arabanın kapıları çarpıldı. Bagajdan kulaklarıma boğuk sesler ulaştı ve daha fazla araba geldi. Daha fazla ses ve yeni mühimmat yüklenen silahların kendine özgü tıkırtıları. Bunun kan dökülmesiyle sonuçlanacağından hiç şüphem yoktu.

Sadece bunun benim değil, Zane'in ve Azrail'in kanı olmasını umuyordum.

Bagaj nihayet açıldığında, gözlerimi yeniden odaklayabilmek için binlerce kez kırpmam gerekti. Dışarının karanlık olması ve yakınlarda park etmiş birkaç arabanın otoparkı aydınlatmak için uzun farlarını yakmış olması da işe yaramadı.

Zane acımasız bir kıs kıs gülerek, "Güzel, uyanmışsın," dedi. "İnsanları bilinçsizken vurmaktan nefret ediyorum. Eğlencenin yarısı, ölmeden bir saniye önce gözlerindeki o kör dehşet ifadesini görmektir." Benden bir cevap beklemiyordu. Sadece bagaja uzandı ve at kuyruğumu sıkıca kavradı, beni bagajdan dışarı sürüklemek için kullandı.

Ellerimi kullanamadan, saçlarımı bıraktığı anda çakılların üzerine yuvarlandım. Yanağım bir sıyrıkla acıdı ama Zane'in kaburgalarımına indirdiği ağır tekmeyle kıyaslanamazdı.

Ona küfredemedim bile, çünkü ağzım çok sıkı bir şekilde tıkanmıştı. Yine de bu onu caydırmışa benzemiyordu ve sırf eğlence olsun diye bana bir tekme daha attı. Acı içime işledi ve çaresizlik içinde inledim.

Özgür kaldığımda bunun bedelini ödeyecekti. Çünkü *kurtulacaktım*. Bir şekilde.

Zane beni saçlarımdan tutarak dizlerimin üzerine çekti ve çömelerek bana baktı. "İş adamı olduğum konusunda seni uyarmıştım Madison Kate. Ve ben

seni hayatta tutarak kazanılacak paranın kokusunu aldım. Görünüşe göre haklıymışım, ha?"

Gülümsemesi genişti ve göz bebekleri düzensiz bir şekilde büyümüştü. *Kafası* çok iyiydi.

"Dünkü düğün saçmalığından sonra sana yapılan vurgunun ne kadar arttığını bilmek ister misin?" Histerik bir kahkaha attı. "Ailen *gerçekten* ölmeni istiyor, küçük kız. Buna engel olmak benden uzak olsun, ha?" Sonra bana elinin tersiyle vurarak dengemi kaybetmeme ve bir kez daha çakıl yememe neden oldu.

Diğer Azraillerden biri Zane'e bir şeyler bağırdı ama kulaklarım kelimeleri seçemeyecek kadar çınliyordu. Tek bildiğim Zane'in uyuşturucu krizinin şiddetlendiği ve yüzüme öyle sert bir yumruk indirdiği ki dişlerimin takırdadığını hissettim.

Çocuklarım bunun için onu öldürecek, kendim çıkamasam bile. *Özellikle* de ben çıkamazsam.

"Biliyorsun," diye itiraf etti Zane, beni tekrar oturur pozisyona çekerek. Yüzü bana o kadar yakındı ki nefesini ağrıyan yanağımda hissedebiliyordum. "Kruger seni canlı teslim etmek için fazladan para ödedi ama zarar görmediğini söylemedi. Sanırım bu, seni uzun süre nefes alır halde tutmayı planlamadığı anlamına geliyor, ha?" Yüzümü okşadı, kafatasıma acı dalgaları gönderdi ama ters ters bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Gelen arabaların sesi Zane'in dikkatini çekti ve ben de tedbiri elden bırakmaya karar verdim. Durumum daha ne kadar kötüleşebilirdi ki, değil mi?

Yere düştüm, bacaklarımı tekmelerken vücudumun bağlı ellerimi çakıllara çarpmasına izin verdim.

Bum. Çiviledim.

Zane uludu, aletini tutuyor ve bana küfürler savuruyordu. Ayaklarıma doğru yuvarlanmaya çalıştım ama kirli sakallı bir Azrail tarafından durduruldum. Çakıllardan sendeleyerek kalkarken bana bir yumruk salladı ve beni tekrar yere düşürdü. Bu sefer o kadar kolay ayağa kalkamıyordum. Kulaklarımda tiz bir uğultu çınlamaya başlamıştı ve görüşüm bulanıklaşıyordu.

O orospu çocuğu bana ne kadar sert vurmuştu?

Zane de kendimi toparlamam için bana zaman vermedi. Eli boğazıma dolandı ve daha iyi bir kaldıraç için üstüme çıktı. Beni en çok korkutan şey yüzünü kaplayan nefretti. Gözleri Archer'inkilere çok benziyordu ama öfke ve tiksinti yılların dengesizliğini anlatıyordu.

"...siktiğimin orospusu," diye hırlıyordu ama çınlayan kulaklarım sadece bazı parçaları algılayabiliyordu. "...Deb gibi... bebeğim..."

Eğer boğularak öldürölmüyor olsaydım, bu konuda söyleyecek bir şeylerim olurdu. Belli ki annemin hamile kaldığında onu aldattığını düşünüyordu, oysa gerçekte *tecavüze uğramıştı*. Yine de Zane, Samuel'den daha iyi bir erkek olduğunu kanıtlamıyordu, bu yüzden belki onun için de bir fark yaratmazdı.

Yakınlarda bir yerde büyük bir patlama sesi duyuldu ve Zane irkilerek elini gevşetti. Gözlerimdeki yaşları kırpıştırırken açgözlölölkle hava emdim, ağrıyan ciğerlerimi yeniden doldurdum ama Zane araya giren her kimse ona daha da kızmış görünüyordu.

"...bana ait bir şey mi?" Biri ona soruyordu ve Azrail lideri kaşlarını derin derin çattı.

"Sana sadece bir iyilik yapıyorum," diye hırladı Zane yeni gelene. "Onun ölmesini istiyordun, değil mi? Bunu bedava bir hediye olarak düşün."

Görünüşe göre uzak akrabam Zane'in teklifini beğenmemişti, çünkü bir dakika sonra yaşlı D'Ath'ın alnına bir silah dayandı.

Adam soğuk ve aksanlı bir sesle, "Eğer paranı almak istiyorsan, Zane, malımı derhal teslim etmeni öneririm," dedi.

Zane yine kaşlarını çatarak bana baktı ama yavaşça ellerini kaldırdı ve üzerimden kalkarak geri çekildi.

Yine de yatarken vurulacak değildim, bu yüzden yuvarlandım ve müstakbel katilimle yüzleşmek için dizlerimin üzerine doğru kıvrıldım. Annemi ve büyükannemi öldüren adamın gözlerinin içine bakmak istiyordum. Muhtemelen kendi karısını fel etmek ve mülkünün kontrolünü ele geçirmek için merdivenlerden aşağı iten adamın.

"Bu kadarı yeterli Madison Kate," dedi adam ben tam olarak ayağa kalkamadan yumuşak bir ses tonuyla. "Yakalaması zor bir kızsın, bunu biliyorsun değil mi?"

Yediğim yumruklar ve yerde boğulmam, ağzımdaki tıkaçı tükürebileceğim ve dudaklarımı ıslatabileceğim kadar gevşetmişti.

"Belki de yeterince abalamıyordun," diye karşılık verdim, sesim boğuk ve acı doluydu. Tüm vücudum ağrıyordu ve nefes alırken duyduğum keskin acı kaburgamın kırıldığını ima ediyordu.

Karl Kruger başını geriye attı ve güldü. Yine de silahını bırakmadı. Otoparka şöyle bir göz attığımda benim de ne kadar yetersiz olduğumu anladım. Zane'in yanında altı adam vardı, hepsi de tam tehizatlıydı.

bandanalı ve dövmele gangster kostümleri sergileniyordu. Kruger yanında bunun iki katını getirmişti.

Kody ve Steele neredeydi? Onu bulmuşlar mıydı, yoksa her şey büyük bir tuzak mıydı? Ya da daha kötüsü... bir tuzağa düşüp öldürülmüşler miydi?

Hayır. İmkânı yok. Bu olasılığı düşünmeyi bile reddettim. Hayattaydılar, *hepsi* hayattaydı. Başka bir seçenek yoktu.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Kruger bana gülümseyerek, "annenin izini sürdüğümünden beri bu kadar eğlenmemiştim."

Midem iğrenerek yuvarlandı ve o sadece dilini şaklattı.

"Ne aptalım, her şeyin heyecanından o kadar heyecanlandım ki, hiç fazla derine i n m e d i m . Belki biraz daha kalsaydım, seni örtbas etmek için ne yaptığını öğrenebilirdim. Sen... Wittenberg'in tek kan bağı olan varisi."

"Peki ya Selena?" Ona ters ters bakarak ve kafama doğrultulan silahı görmezden gelmek için elimden geleni yaparak sordum. "Karin kanlı bir varis. *Bütün* mesele bu değil mi?"

Kruger cevap vermek için dudaklarını araladı, sonra sırtıttı ve başını salladı. "İyi denemeydi kızım. Bu suçlulardan birinin daha sonra kullanması için tüm derin karanlık sırlarımı burada itiraf etmem için beni tuzağa düşüremezsin." Başını Orakçılara doğru salladı. Biraz geri çekilmişlerdi ama gitmemişlerdi. Muhtemelen ben öldüğümde paralarını almak için etrafta dolanıyorlardı.

"Neyse, bu kadar şaka yeter," diye devam etti Kruger, bana sıradan bir gülümseme vererek. Lanet olsun, yumuşak huylu bir muhasebeciye benziyordu, ailemizin tüm ev çalışanlarını öldüren, sonra da annemi döverek öldüren adama değil. Yine de bir canavarı gizlemek için *normal* görünmesinden daha iyi ne olabilirdi ki? Sıkıcı. Dikkat çekmeyen ve tamamen unutulabilir.

Hikâyemin kötü adamı elini kaydırdı ve ben de bacak kaslarımı gerdim. Kafamdan vurulurken orada uslu bir kız gibi diz çökecek halim yoktu. Beni öldürmek mi istiyordu? Bunun için uğraşacaktı.

Tetiği çekmeden önce, doğruca ona doğru fırladım. Omzum tüm ağırlığımla karnına çarpıp onu ayağa kaldırırken vücudum alçakta kaldı. Bir silah sesi geceyi yırttı, beni bir anlığına sağır etti ama atışı boşa gitmişti.

Toparlanacak zamanı da yoktu. Bir saniye önce onu yere seriyordum, bir saniye sonra ise tam bir silahlı çatışmanın ortasında kalmıştık.

Kruger hafifçe doğruldu, adamlarından birkaçı mükemmel kafa vuruşlarıyla yere düşerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır!" diye bağırdı.

Yine de sohbet etmek için etrafta dolanmıyordum. Ondan uzaklaşmak için lanet bir timsah gibi yuvarlandım, yeni ölmüş adamlardan birine nişan aldım ve vücudunun bir yerinde bir bıçak olması için dua ettim. Ellerimi kesecek keskin bir şey olsun ki düzgünce karşılık verebileyim.

Kruger beklediğimden daha hızlı toparlandı. Kolumu ısırıcısına kavradı ve beni canlı bir kalkan gibi vücuduna doğru çekti. Orosu çocuğu, beni tam olarak bu şekilde kullanıyordu.

"Dur!" diye bağırdı ve silahını kafama dayadı. *Lanet olsun.* "Dur, yoksa kaltak alır!"

Silah sesi kesildi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Adamların bu saçmalığa kanmadığından emindim; *ne olursa olsun* beni öldürmek üzereydi. Şu anda beni sadece kendi çıkışını garantilemek için hayatta tutuyordu.

"Bırakın onu!" Archer otoparkın karşısından bağırdı. Arabaların uzun farları onun tam olarak nerede olduğunu görmeyi zorlaştırıyordu ama adamlarımın önemli oyuncularını görüş alanlarına aldıklarından hiç şüphem yoktu: Zane ve Kruger.

Kendimi sakinleştirici nefesler almaya zorlayarak bakışlarımın etrafımızda dolaşmasına izin verdim, özellikle birini arıyordum. İyi bir görüş açısına ihtiyacı olan birini *ve-işte*.

Yaklaşık yüz metre ötede, bir nakliye konteynerinin tepesinde Steele'in belli belirsiz gölgesini seçtim. Sadece dürbününden gelen yansıma ve alışkanlıklarına dair bilgim onun orada olduğuna dair ipucu veriyordu ama onu bulduğumda rahatladım.

Kruger, Archer'a, "Hayatta olmaz," diye bağırdı. "Eğer onun beynini o güzel kafasının *içinde* tutmaya kararlıysan, buradan zarar görmeden ayrılmama izin vereceksin."

Gözlerimi Steele olduğundan *emin* olduğum gölgeye kilitledim. Yüz hatlarını seçemiyordum ama dürbününden bizi izlediğini biliyordum. Ona *Do it* diye bağırdığımda dudaklarımı okuyabildiğini biliyordum.

Archer, Kruger bu sahneden canlı çıkabilirmiş gibi davranma zahmetine bile girmeden, "Bırak onu, hızlı bir ölüm olsun," diye karşılık verdi.

Kruger acı bir kahkaha attı ama ben onu duymazdan geldim. Tüm odağım Steele'deydi ve daha sert bakarak sessizce ona etrafta dolanmayı bırakması için bağırdım.

Vur onu. Kelimeleri elimden geldiğince net bir şekilde söyledim. *Sana güveniyorum.*

Kalbim sertçe çarptı. Bir kez. İki kez.

Çat.

Bir tüfek sesi otoparkta yankılandı ve Kruger elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Keskin bir acı şakağımı yaktı ve Kruger'ın beni tutuşu gevşeyince çakıllara yığıldım.

Benden bir saniye sonra yere düştü, l gözleri benimkilere bakıyordu ve alınıdaki mükemmel delik yüzünden kan sızıyordu.

Etrafımda yine kargaşa ve silah sesleri patladı ama bu sefer hareket edemeyecek kadar şoktaydım. Bir bıçağın bileklerimdeki bağları kesmesi ve Kody'nin beni korumak için park halindeki arabalardan birinin arkasına sürüklemesi sadece birkaç saniye sürdü.

"Bebeğim, iyi misin?" diye sordu panik içinde. Eliyle saçlarımı yüzümden geriye doğru itti ama acı içinde tısladığımda dondu kaldı. "Kahretsin. Orospu ocuğu."

"İyiyim," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak, yeni yaramdan yüzüme taze kan akıyordu. "Sadece bir sıyrık. Bana bir silah ver."

Kody'nin gözleri büyüdü, sonra dudaklarında bir sırtıma belirdi. "Peki, hanımefendi." Bileğindeki kılıftan yedek silahını çıkardı ve sert parmaklarımı kabzaya dolamama yardım etti. "Hadi bitirelim şu işi bebeğim."

Korumamızdan sıyrıldı, tekrar ayağa kalmadan önce üç el ateş etti ve ben de biraz daha yavaş bir şekilde onu takip ettim. Kaburgalarım her geçen saniye daha çok acıyordu ve yüzümden akan kan gözüme kaçmaya başlamıştı. İsteyeceğim son şey yanlışlıkla yanlış kişiye ldrmekti.

Neyse ki kavga çoktan bitmişti.

Cass'i otoparkın karşısında, bana yumruk atan sakallı Azrail'in başında dururken gördüm. Adama bir şeyler söylüyor gibiydi, sonra onu suratının ortasından vurdu.

Geriye sadece bir düşman kalmıştı ve o da dizlerinin üzerine kmş, kardeşinin silahını kafasına dayamıştı.

"Sen lanet olası bir hainsin," diye tükürdü Zane, elinde silahıyla Archer'ın yanında duran Cass'e. "Benim yerime geçebileceğini mi sanıyorsun? Orakıları benim ailem yarattı. Senin gibi bir yılanın peşinden asla gitmezler."

Cass yaralı kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Aslında bu senin sorunun değil, değil mi? Archer'a karşı bir hamle yaptığın anda hayatından vazgeçtin ve bunu biliyordun."

Zane hırladı. "Siktir git Cass. *Siktir* git."

"Beni sıkıyorsun," dedi Archer, sesi kuru ve insani duygulardan y o k s u n d u . "Ve sen de kuralları çiğnedin."

Bang.

Böylece Gölge Korusu Orakçıları liderlik değişimine tanık oldu.

T Bu konuda hiç şüphe yoktu, *kötü* durumdaydım. James çocuklarla birlikte gelmişti ve başka bir şey yapmama izin verilmeden önce beni tedavi etmek için ısrar ediyordu.

Yaralarımın çetelesi, James'in nefesinin altında mırıldanmasını dinlerken bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Şimdiye kadar, kaburgalarımın ikisinin büyük olasılıkla kırıldığına karar verdi ve acıyı hafifletmek için bana bir doz iyi bir analjezi verdi. Ayrıca bileğim burkulmuştu ve bir sürü morluk vardı. Sütyenden kot pantolona kadar tüm gövdem siyahımsı mor bir renk almıştı ve her hareketim ağrıyordu.

Bir de kurşun sıyrığı vardı. Steele'in atışı kusursuzdu ve saç çizgimin kenarından açtığı kesik *o kadar* da kötü değildi. James dikiş atılması gerektiği konusunda küfretti ama Cass'in ikinci bir görüşü benim söylediklerimi doğruladı, *o kadar* da kötü değildi. Yani biraz cerrahi yapıştırıcı en iyisi olacaktı.

"Archer!" Steele'e bir yumruk salladığını gördüğümde bağırdım.

James'ten ıslak bezi kaparak -yüzümdeki kanın bir kısmını silmeye çalışıyordu- kavgalarını ayırmak için yanlarına koştum.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Kendimi fiziksel olarak aralarına sokarak talep ettim. Kody arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş izliyordu. Yararsız bok kafalı.

"Seni *vurdu!*" Archer kükredi, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü.

"Beni *kurtardı,*" diye sert bir sesle düzelttim onu. "Bu lanet olası bir sıyrık, Arch. Kurşun sıyrığının ne kadar önemsiz olduğunu herkesten iyi biliyorsun ve ben kendi adıma Kruger'ın o durumda olmadığı için mutluydum."

Archer'ın çenesi sıkıştı, bana dik dik bakarken şakakları zonkluyordu. "Eğer ıskalasaydı-"

"O yapmadı. O yüzden o koca sik enerjini bir kenara bırak ve bu temizliğe odaklan. Seni bilmem ama ben eve gitmek istiyorum ve polislerin hepimizi birden fazla cinayetle tutuklayacağından endişe etmiyorum." Gözlerimden biri acıyla zonklasa da bakışlarını sabit tuttum. "*Şimdi,* Archer."

Bir süre daha bana kaşlarını çatı, sonra Steele'e ters ters baktı ve Sampson'ın adamlarının ortalığı temizlemesine yardım etmek için hışımla uzaklaştı.

bedenler.

"Sen de Kodiak," diye tersledim, bakışlarımla onu kıstırdım. "Ortalığı karıştırmayı bırak."

Çenesi protestoyla düştü. "Ben-"

"Saçmalık." İnkâr edemeden sözünü kestim. "Git Arch'a yardım et; Max'le biraz konuşmam lazım."

Kody homurdandı ama aramızdaki boşluğu kapattı ve yanağımı nazikçe öptü. "Bizi korkuttun bebeğim," diye fısıldadı kulağıma. "Bunu bir daha yapma, tamam mı?"

Başımı salladım ama acımasızca gülümsedim. "Söz vermiyorum."

Kody yüzünü buruşturdu, sonra içini çekti. "Yeterince adil." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra da temizliğe yardım etmeye gitti.

Steele bana bakmıyordu. Yüzünü Archer'ın yumruğunun indiği yere sürerken bile kasıtlı olarak ayakkabılarına bakıyordu. Yumruktan kaçmaya bile çalışmamıştı, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Max Steele," diye azarladım, parmağımla çenesini yukarı kaldıracak kadar yaklaştım. "Sakın buna cüret etme."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda suçluluk ve pişmanlık doluydu ve özür dilemeye bile çalışmadan başımı salladım.

"Sen tam olarak yapılması gerekeni yaptın, Max; şimdi bunun için kendini hırpalamaya başlama." Bakışlarını tuttum, tehdidi ortadan kaldırmak için gerekli ve son derece cesur bir hamle olduğu için kendi kendini kırbaçlamasına izin vermedim.

Alnı acı dolu bir yüz ifadesiyle kırıştı. "Hellcat," diye nefes aldı, "seni vurdum. Eğer nişan alabilseydim-"

"Değildi." Tıpkı biraz önce Archer'a yaptığım gibi onun sözünü kestim. "Asla öyle olmadı. Sana güvendim ve sen de tam olarak yapılması gerekeni yaptın. Pişmanlık yok, Max."

Sözlerimin ardındaki gerçeği arıyormuş gibi uzun bir süre gözlerimi inceledi - ya da belki bir suçlama veya öfke seviyesi arıyordu. Eğer öyleyse, bulamadı. Bir an sonra uzun bir nefes verdi ve omuzlarının çökmesine izin verdi.

"Seni hak etmiyorum, Cehennem Kedisi." Kollarını dikkatlice belime doladı ve beni bedenine çekti.

Morarmış yüzümü acıtan bir kahkaha attım ama ona tekrar sarıldım. Nazikçe. "Bu hissin karşılıklı olduğuna eminim, Max Steele. Hadi ama.

Çocuklar temizlenirken gel beni sıcak tut." Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve onu James'in tıbbi malzemelerini yerleştirdiği SUV'ye doğru çektim. Arka koltuğa kaydım, hareketten dolayı irkildim ama Steele'i yanıma kayması için teşvik ettim.

"Muhtemelen yardım etmeliyim." Ölü Azrailleri kesmek için pille çalışan açılı taşlama makinelerini kullanan adamlara doğru suçlulukla baktı. Zed'in bir avuç adamı da onlarla birlikte gelmişti ve etleri taşımak için plastik bidonlar almaya gitmişlerdi.

Esnedim. "Hayır, iyiler," dedim ona. "Ne olduğunu duymak istiyorum. Baygınken bir sürü şey kaçırmışım. Arch Zane'den nasıl kaçtı? Sen ve Kody Kruger'ı bulmaya gittiğinizde ne oldu? Ve siz beni tam zamanında nasıl buldunuz?" Gözlerimi kısarak otoparkta yaratılan özensiz, kanlı karmaşaya baktım. "Ayrıca, cesetleri neden bu kadar küçük kesiyorlar? Bunu daha önce hiç yapmamıştık."

Steele baktığım yöne baktı, sonra bana orantısız bir gülümseme verdi. "Ah, Benny son zamanlarda çok fazla faaliyet olduğu için strese giriyor, bu yüzden bizden evine birkaç hafta ara vermemizi istedi."

Ona meraklı bir bakış attım. "Peki... bu dağınıklıktan nasıl kurtulacağız?"

Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Sana söylersem bana inanır mısın bilmiyorum."

"Dene bakalım."

Elini kırışmış saçlarında gezdirerek alaycı bir sırıtış attı. "Kaplumbağalar."

Ona birkaç kez göz kırptım. "Tekrar söyler misin?"

"Kaplumbağalar," diye tekrarladı. "Rainybanks'teki Japon bahçesinde bir kaplumbağa göleti var, içinde de iki yüz kadar hırçın piç var. Domuzlardan biraz daha yavaşlar, bu yüzden önce yiyeceklerini biraz doğramamız gerekiyor. Birkaç haftalığına yol onarımı için de kapalı, bu yüzden küçük snapper'lar yemeyi bitirmeden önce kimse parçaları görmeyecek."

Midemde safra yükseldi ve biraz öğürdüm. Kaplumbağalar ölü insanları mı yiyordu? Şimdi gerçekten her şeyi duymuştum. "İğrenç," diye fısıldadım ve Steele kısa bir kahkaha attı.

"Ama etkili. Adamlar tüm parçaları bazı küvetlere yükleyecek, onları oraya götürecek ve içine boşaltacak. Sonra bu zemini biraz peroksitle basınçlı bir şekilde yıkayabiliriz ve işimiz biter." Steele öyle lanet görünüyordu ki

Bu konuda rahattı, ama gözleri tekrar birbirine yapışmış baş yaramın üzerinde gezinirken gerginlikle gerildi.

"Peki ya arabalar?" Kendini yeniden suçlu hissetmeye başlamadan önce konuyu değiştirdim.

"Çekici birkaç saat içinde burada olur. Pek de yasal olmayan bir parçalama atölyesine götürülecek ve parçalar için sökülecekler. Merak etme, Hellcat; her şey kontrolümüz altında." Steele elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Bileğim James sayesinde sıkıca sarılmıştı ama diğer ağrılarımın yanında sadece hafif bir sızı olarak kalıyordu.

Başımı deri koltuk başlığına yaslayarak, "Tamam, o zaman bana diğer her şeyi anlat," diye ısrar ettim.

Steele başını salladı, başparmağı sıyrılmış elimin üzerinde nazik desenler çiziyordu. "Çok fazla bir şey yok. Kruger'ın mülküne vardığımızda çoktan boşalmıştı; onu birkaç dakikayla kaçırmıştık. Çok geçmeden Arch aradı. Zane küstahlaştı ve onu öldürmek yerine yakalanmasını istedi, böylece sen vurulurken Arch'a izletebilecekti." Steele'in parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve çenesi öfkeyle sıkıldı.

"Ama kaçtı mı?" Olabilecekler üzerinde durmadan ilerlemeye çalışarak tahmin ettim.

Steele başını salladı. "Zane'in Arch'ı nakletmek için bıraktığı Reaper'lar daha iyi düşünmüşler. Görünüşe göre, seni kaçırıp öldürmeye yardım etmekte bir sakınca görmemişler ama iş Arch'a gelince cesaretlerini kaybetmişler."

"Yani sana nerede olduğumu söylediler mi?"

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Ah, hayır. Arch onları sorgulamayı düşünmeden önce ikisini de öldürdü. Neyse ki sen otelden ayrılmadan önce sana hediyemi vermeyi unutmamış." Steele uzandı ve nota kolyesine dokundu. "Leon bizimle kalırken onunla birlikte üzerinde çalıştığım bir şey. Metalin içine gömülü küçük bir izleme cihazı var ve arayan biri bunu fark edemeyecek. Zane'in seni takip cihazı için tarayacak teknolojisi yok zaten. Ama Arch'ın o anda ayakları üzerinde düşünebilmesine çok sevindim."

Çenem hafifçe düştü ve elimi narin kolyeye dokundurdu. Zane ona ikinci bir bakış bile atmazdı ama adamlarımı doğruca bize getirmişti. "Etkilendim," diye mırıldandım. "Archer'ın bana mücevher vermesi için gerçekten tuhaf bir zaman olduğunu düşünmüştüm, bu konuda yalan söylemeyeceğim."

Steele kısa bir kahkaha attı, birbirine bağlı parmaklarımızı dudaklarına götürdü ve elimi öptü. "Hepimizi kurtardı, o yüzden takmaya devam etmekten çekinme."

Her zaman, Hellcat."

"Not edildi," diye cevap verdim. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Bana uzun uzun baktı. "Bir hastaneye gidip düzgün bir şekilde kontrol edilmeye ikna edilebilir misin?"

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "İkimiz de benim için hiçbir şey yapmayacaklarını biliyoruz. Buz ve ağrı kesiciler, evde alamayacağım hiçbir şey yok. Ve ben gerçekten ama *gerçekten* sadece sizinle eve gitmek istiyorum. Lütfen bunu yapabilir miyiz?"

Tartışmak ve hastaneye gitmem için ısrar etmek istediğini biliyordum ama uzun bir süre sonra sadece iç çekti. "Evet, anlıyorum. Burada bekle; geri dönmek için hepimizin iyi olduğundan emin olacağım. Sadece Zane kabul ettikten sonra başka kimsenin seni vurmadığını bilmem gerekiyor. Bu gece daha fazla yarım yamalak tetikçinin üzerimize gelmesine hiç ihtiyacımız yok."

Parmaklarımı tekrar öptü, sonra arabadan indi ve beni yalnız bıraktı. Uzun bir süre elime baktım, gözlerim yeni elmas yüzüğüme kilitlenmişti ve Zane'in yadigârı almamış olmasından dolayı garip bir rahatlama hissettim. O şeye deli gibi bağlanmışım.

James bir süre sonra kapıyı açtı ve bana birkaç ağrı kesiciyle birlikte bir şişe su uzattı. Onları almadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim, bu da muhtemelen gerçekten ne kadar acı çektiğimi gösteriyordu. Uykumu getirdiler ve kendimi bir süre uyuklamaya bıraktım. Göz kapaklarım yarıya kadar açıktı, bakışlarım adamlara kilitlenmişti ama bunun dışında çoğunlukla uyuyordum.

Sonunda içinde bulunduğum cipe döndüler ve Archer direksiyona geçti. Kody yapış yapış, kanla kaplı tişörtünü ve kot pantolonunu arabanın dışında çıkardı, sonra benimle birlikte arka koltuğa boksöründen başka bir şey giymeden sürünerek oturdu.

Steele bize en son katılan oldu, James ve Sampson'la konuşmak için birkaç dakika daha kaldı ve yolcu koltuğuna tırmandı.

"Hepimiz iyi miyiz?" Archer ona kırpılmış bir tonda sordu. Anlaşılan hâlâ kızgındı.

Steele başını salladı. "Sampson temizliğin geri kalanını denetlemek için burada kalıyor. Gill, Dave ve James güvenlik kontrolü yapmak için bizden önce eve gidiyorlar. Kruger'ın dizüstü bilgisayarındaki parmak izi sayesinde saldırı resmi olarak iptal edildi."

Kody uzun bir nefes verdi. "Bunun için şükürler olsun."

"Evet," diye onayladım, sesim uyku ve ağrı kesici ilaçların etkisiyle kalınlaşmıştı. "Hadi eve gidelim."

Archer arabayı çalıştırdı ve Kody emniyet kemerini ikimize de bağlamadan önce beni nazikçe kucağına aldı. Bir kaza durumunda teknik olarak en güvenli şey değildi ama onun kollarında kendimi güvende hissetmekten *başka bir şey* hissedebileceğimden şüpheliydim.

Eve dönüş yolculuğu birkaç saat sürdü. Zane, Kruger'la Shadow Grove'un *oldukça* dışında bir buluşma noktası ayarlamıştı ki bu bile yakalanırsa küçük kardeşinin gazabından ne kadar korktuğunu gösteriyordu.

Yolun çoğunda uyudum, başım Kody'nin omzundaydı, o da saçlarımı nazikçe okşuyor ve kalbimi durduracak sözler fısıldıyordu.

n kapıya vardığımızda, güvenlik görevlileri bize izin verene kadar birkaç dakika beklememiz gerekti. Hiçbirimiz yüksek güvenlikli maliknemizde *daha fazla* kötü adamın beklemesini beklemiyorduk ama tedbiri elden bırakmamaktan zarar gelmezdi.

Archer garaja park etme zahmetine girmedi, bunun yerine doğrudan girişin önünde durdu ve sonra dışarı ıktı. Kody kemerlerimizi çözerken kapımı açtı, sonra Archer beni dikkatle kollarına aldı.

"Yryebilirim," dedim ona halsiz bir sesle, ama beni görmezden geldi ve beni evin içine taşıdı.

Gill antrede bizi bekliyordu ve çocuklarla evin güvenliği hakkında birkaç kelime konuştuktan sonra bizi yalnız bıraktı. Archer beni doğruca st kattaki yatak odama taşıdı ve banyonun kapısını tekmeleyerek açtı.

Beni sadece kısa bir süreliğine yere yatırdı, duşumu açabilmek için beni makyaj masasının kenarına oturttu. İtiraz etmeyecek kadar uykum vardı, sadece esnedim ve onun kendi kanlı kıyafetlerini çıkarmasını izledim.

Tişrtm çıkarmama yardım ederken, "Duşta ayakta durabilecek kadar iyi misin?" diye sordu büyük bir endişeyle. Hareket hasarlı kaburgalarımı çekerken irkildim ama dişlerimi sıktım.

"İyi olacağım." O kot pantolonumla uğraşırken ben de sütyenimin klipslerini açtım ve birkaç saniye içinde duşun sıcak suları altında inlemeye başladım.

Archer spreyin açısını ayarlarken, "Başınızı ıslatmamaya dikkat edin Prenses," diye mırıldandı. "O yapıştırıcıyı alabilir misin bilmiyorum.

Bu kadar çabuk ıslanmamalısn."

Sadece onaylar gibi bir Şeyler mırıldandım ve dik durmak için onun sert bedenine yaslandım. Bunun uzun zamandır yediğim en kötü dayak olduğunu söylemek yanlış olmazdı. Ya da... hiç. Geçirdiğim araba kazaları bile beni bu kadar hırpalamamıştı.

Yine de bu sefer bıçaklanmamıştım, yani küçük bir zafer kazanmıştım.

Archer fkeyle, "Seni vurduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı, dudakları alnımdaki kurşun sıyrığının yanında geziniyordu.

Küçük bir kahkaha attım. "Bunu yapmasını ben söyledim Günişığı, o yüzden bu konuda ayı gibi davranmayı bırak. Steele'in ne kadar iyi olduğunu biliyorsun; bir saniye bile ıskalayabileceğini düşünse o atışı yapmasına imkan yoktu."

Archer boğazından ne kabul ne de ret anlamına gelen bir ses çıkardı. Ne olursa olsun, kurumuş kanı, kiri ve pisliği hırpalanmış cildimden nazikçe yıkarken Őefkatin tanımı gibiydi. Ben temizlendikten sonra aceleyle kendisi de durulandı ve beni bir havluya sararak dışarı çıkardı.

Beni dikkatlice yatağa yatırırken gülerek "Gerçekten yürüyebiliyorum," dedim.

Omuz silkti. "Ne olmuş yani?"

Bu kazanamayacağım bir tartışmaydı, bu yüzden beni rahat ettirmek için uğraşmasına izin verdim. Tamamen yattığımda bana daha fazla ağrı kesici ve bir uyku hapı getirdi, ben de memnuniyetle kabul ettim.

O gitmeden önce elini tuttum. "Benimle kal. Ben uyuyana kadar falan mı? Ben... Sadece seni yakın hissetmeye ihtiyacım var."

Archer endişeyle kaşlarını çattı, sonra başını salladı ve yatağıma, yanıma tırmandı. O rahatlarırken acıdan yüzümü buruşturmamak için dişlerimi sıktım, sonra dikkatlice kucağına sokuldum.

"Gerçekten vurulduğunu sandım," diye itiraf ettim, kelimelerim göğsünde mırıldandı. "Düşündüm ki..." Sözcüklerin geri kalanını bile çıkaramadım. Steele'in göğsünden vurularak neredeyse öldüğünü görmek yeterince kötüydü, o silahı gördüğümde, ateş edildiğini duyduğumda ve Archer'ın yere yığıldığını gördüğümde kalbim durmuştu.

Archer ne demek istediğini biliyordu. Sırtımda rahatlatıcı daireler çizdi ve saçlarımı öptü.

"Bebeğim, ben bir hamamböceği gibiyim. O kadar kolay yok edilemem."

Bu görüntüye gülümsedim, sonra uyku hapi üzerimde sihrini gösterirken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Yine de zihnimin kenarlarında gizlenen korkunç, gölgeli yaratıklar beni endişeyle dolduruyor ve gerçek uykuyu bir kol boyu uzakta tutuyordu.

"Henüz bitmedi, değil mi?" Karanlığın içine fısıldadım.

İç çekerken Archer'ın göğsü yüzümün altında yükselip alçaldı. "Hayır, Prenses. Bitmedi. Ama çok yakında bitecek. Söz veriyorum."

T Sonraki iki gün bir çırpıda geçti, bunun en büyük nedeni ertesi sabah kırık kaburgalarımın röntgenini çekmek ve yüzümdeki kırıkları kontrol etmek için hastaneye gitmem dışında neredeyse gece gündüz uyumamdı. Ara sıra çocukların bana yatakta getirdiği yemekler için ve işemek için uyandım. Hepsi bu kadardı. Üçüncü gün kıcımlı sürükleyerek duşa girdiğimde, öyle görünmesem bile kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Aslında, *gerçekten* öyle görünmüyordum. Yüzüm mor ve sarı morluklarla doluydu ve kaburgalarımın bakmak bile içimi sızlatıyordu. Yine de hiçbir kapatıcı içinde bulunduğum durumu gizleyemezdi, bu yüzden saçlarımı topladım - iyileşmekte olan baş yarımı çekiştirmemeye dikkat ederek - sonra çocukları bulmak için aşağıya indim.

"Hellcat!" Mutfaka girdiğimi ilk fark eden Steele oldu. "Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?"

Küçük bir omuz silktim. "Üç gün boyunca uyudum; sıkıldım. Ve acıktım. Kokladığım pizza mı?"

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi Anna, fırından yeni bir tane çıkarıp doğrama tahtasının üzerine koydu. "Ama kızım, berbat görünüyorsun. Yüzüne hiç yara bere merhemi sürdün mü?"

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Öyle bir şey mi var?"

Bu yorum üzerine çocuklara attığı kızgınlık dolu bakışlar paha biçilemezdi.

"İnanılmaz," diye mırıldandı aşçı. "Siz üçünüz çürüklerin sizi *havalı* gösterdiğini düşünüyorsunuz diye Madison Kate'in acı çekmesine izin vermeniz gerekmez. Aman Tanrım. Burada bekle, tatlım." Omzumu okşadı ve taze pizzayı kesilmeden tahtasının üzerinde bırakarak aceleyle mutfaktan çıktı.

Şaşkınlıkla burnumu kırıttırdım, sonra morluklarımı hareket ettirince irkildim. Evet, eğer yardımcı olacak bir şeyi varsa, o zaman ben de varım.

"Buraya gel, bebeğim." Kody elini bana doğru uzattı. Elini tuttuğumda beni -dikkatle- yanındaki boş bar taburesi yerine kucağına çekti. Biraz daha az morarmış yanağımı öptü ve beni hafifçe sıktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Dayak yemiş gibiyim," diye cevap verdim kahkaha atarak, "ama aslında olduğumdan çok daha iyiyim. Saat kaç bu arada?" Hiçbir fikrim yoktu.

Telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum ve aramaya bile çalışmamıştım.

"Yemek vakti," dedi Steele bana, Anna'nın yokluğunda pizzayı keserken kocaman sırıtarak. Yüzünde un izleri vardı ve boynuna bir önlük bağlamıştı, bu yüzden yardım ettiğini varsaymak zorundaydım.

Anna elinde küçük mor bir krem tüpüyle geri geldi ve Kody'ye bunu çürüklerimin üzerine sürmesini söyledi. Söyleneni yaptı, nane kokulu kremi nazik parmaklarıyla yüzüme sürdü.

"Geri kalanını yapmak için kanepeye geçmemiz gerekebilir," dedim ona, morluk merhemini şişkin elmacık kemiğime sürmeyi bitirdiğinde. Beni mutfağın dışındaki açık planlı oturma alanındaki kanepeye kadar takip etti ve kaburgalarımın erişebilmesi için tişörtümü yukarı çektim.

Kody çalışırken kaşları çatıldı -kaburgalarımın kırıldığı bölgeden dikkatle kaçınarak- ve bunun yaralarım için duyduğu endişeden kaynaklandığını biliyordum. İşini bitirdiğinde yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu sertçe öptüm.

"Ben iyiyim Kodiak," diye fısıldadım dudaklarına. "Sadece morarmış."

O da beni öptü ama nane kokulu tenimin üzerindeki tişörtümü düzeltirken kaşları hâlâ gergin ve çatıktı.

"Bu şekilde yaralanmamalısın bebeğim," diye mırıldandı alçak sesle. "Seni güvende tutamayacaksak ne işe yararız ki?"

Anlamıştım. Ben anladım. Steele vurulduğunda ben de aynı şekilde hissetmişim. Ama kendine acımak geçmişe asla değiştirmezdi ve keşkelerle eğlenerek kazanılacak bir şey yoktu. Bu yüzden parmağımın burnuna vurdum.

"Kes şunu."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Uh..."

"Hayır, cidden, Kody. Kes şunu. Olan oldu ve ne var biliyor musun? Aslında en iyisi oldu. Kruger'ı öldürdük. Bana yapılan suikast iptal edildi. Zane ve sümüklü küçük teğmenlerinden kurtulduk. Azraillerin başında Cass varken kendimi çok daha iyi hissediyorum, ya siz?"

Kırılan bir camın gürültüsüyle cevap verebileceği her şey kesildi ve Kody beni kanepeye fırlattı. Vücuduyla beni neredeyse tamamen kapladı ve olan biteni görmemi engelledi.

Zaten görmem de gerekmiyordu.

"Gaz!" Archer bağırды, sesindeki alarm gün gibi ortadaydı.

"Arkamda kal," diye emretti Kody. Üzerimden yuvarlandı ve Steele'in çatal bıçak çekmecesinden ona attığı silahı ustalıkla yakaladı. "Ağzını kapat ve

burnum," diye ekledi öksürerek.

Ne demek istediğini anlamak zor değildi. Kırılan camlardan içeri birkaç gaz bidonu fırlatılmıştı ve odanın içine kalın kimyasal dumanlar püskürtüyordu.

Bir an sonra, tamamen siyah giyinmiş, yüzleri gaz maskeli dört adam silahlarını çekmiş bir halde kırık pencerelerden içeri girdi. Daha aptalca, onlar. Gazın etkisini göstermesi için daha fazla beklemeleri gerekirdi çünkü dördü de mutfağa iki adım bile atamadan ölmüştü.

"MK, panik odasına git!" Kody havladı, yüzünü tişörtüyle kapattı ve daha fazla saldırganın girmesini beklerken silahını sabit tuttu.

Gaz gittikçe yoğunlaşıyor, başımı döndürüyor ve görüşümü bulanıklaştırıyordu ama sendeleyerek girişe doğru ilerledim. Garajı geçip gizli panele ulaşmam gerekiyordu.

"İşte!" Anna bana ıslak bir bez fırlatarak bağırdı. Birini kendi yüzüne tutmuş, diğer elinde de ağır bir tava vardı.

Ben de onu takip ettim, gazı biraz filtrelemek için ıslak kumaştan nefes aldım, sonra gaz maskeli bir adamın koridorda belirip Anna'yı yakalamasını şok içinde izledim. Ama Anna onun için hazırды ve tavasıyla adamın suratına öyle bir vurdu ki, adam yere yığılırken duvara kan sıçradı.

"Siktir," diye bağırdım Anna adama bir kez daha vurduktan sonra kendisi de yere yığıldı.

"Kaç kızım," diye mırıldandı bana, sonra gözleri geri kaçarken öksürmeye başladı.

Sıkı parmaklar üst kolumu çevreledi ve arkamdaki Steele'i tanımadan önce neredeyse saldıracaktım. "Acele et," dedi bana gergin bir sesle. Yüzü ölümcül derecede solgundu, dudakları tuhaf bir mavi tonuna dönmüştü ama gözleri kararlıydı.

El bezimden bir nefes çektim ve Kody ile Archer'ı arkamızda insanlara ateş ederken bırakarak fuayeye doğru koştum. Lanet olsun, kaç saldırgan bizim için geliyordu? Ama daha da önemlisi, *neden?* Saldırı *iptal edilmişti*. Kruger *ölmüştü*. Şu anda ne haltlar dönüyordu?

Steele benimle birlikte mermer fuayeden garaja doğru koştu ama ben kapıdan geçmeden bir saniye önce beni yolumdan çekti. Çok erken de değildi. Gaz maskesi takmış iki adam geldi.

ve Steele ilkini bir atışta yere serdi. Sonra silahı boş olarak tıkladı. Hızlı düşünerek ikinci adama saldırdı, onu kapı aralığından geri itti ve kapıyı çarparak kapatıp kilitledi.

"Kahretsin," diye hırıldadı. Paniklemiş bir bakışla beni merdivenlere doğru itti. "Diğer giriş," diye emretti. "Koş, durma. Klimaya gaz vermiş olmalılar."

Birkaç el silah sesi çürük kapıdan girip ona isabet etmekten kıl payı kurtulmadan önce bana söyleyebildiği tek şey buydu.

"Git!" diye kükredi, kapı parçalanmış tahta yağmuruyla açılırken eğilerek yoldan çekildi.

Tökezledim, öksürdüm ama damarlarımda dolaşan adrenalin beni ileri itti. Merdivenleri üçer üçer çıkarken, gazı içime çekip bilincimi kaybetmek istemediğim için zar zor nefes alıyordum. Bağırışlar ve silah sesleri altımdaki evde yankılanıyordu ama bakmadım. Bir slasher filmi izlemiş olan herkes, baktığınız anda takılıp düşeceğinizi ve nihayetinde acı verici, korkunç bir şekilde öleceğinizi bilirdi. Hayır, teşekkürler.

Adamlar ikinci keten dolaptan panik odasına giriş olduğunu söylemişlerdi; yakalanmadan oraya ulaşmam gerekiyordu. Yoksa üçüncü çamaşır dolabı mıydı? Solda mı, sağda mı? *Kimin* bu kadar çok dolabı vardı ki zaten?

Bir kumar oynayarak ilk içgüdümü seçtim ve görüşüm tehlikeli bir şekilde dönerken kapıyı çekip açtım. Acele etmem gerekiyordu, yoksa bayılacaktım.

Yine de biri bana gülümsüyor olmalıydı, çünkü gizli paneli açıp dar merdivenin karanlığına süzülmem sadece birkaç saniye sürdü. O kadar hızlı indim ki son birkaç basamakta neredeyse yuvarlanıyordum, sonra avucumu biyometrik tarayıcıya çarptım.

Kapı hemen açıldı ve kendimi ileri attım. Görüşüm neredeyse tamamen kararmıştı ve uzanıp kapıyı kapatmak için düğmeye bastığımda uzuvlarım muhallebinin içinde hareket ediyormuş gibi hissediyordu.

Kapı sessizce kapandı ama gaz maskesi takmış bir adamın dar koridorda hışımla bana doğru geldiğini görmeden önce değil.

"Çok geç, sikik herif," diye mırıldandım kapı kapandığında, onu benden Fort Knox kadar güvenli bir şekilde ayırmıştım.

Bir anlık ölüm sessizliği oldu, sonra yumuşak bir uğultu başladı ve zemine yakın havalandırma deliklerinden yüzüme serin bir esinti vurdu. İçimi bir panik dalgası kapladı ama hemen panik odasını hatırladım

Ana evden bağımsız bir klima ünitesiyle çalışıyordu. Buna da şükür. Derin bir nefes aldım, temiz hava ciğerlerime dolup kafamı boşalttığında inledim.

Panik odasından bir vızıltı geldi ve tenimi bir ürperti kapladı. Dışarıdaki her kimse dahili telefonu kullanıyordu.

Birkaç derin nefes daha alarak yerden kalktım ve kapının yanındaki paneli açtım, bu sayede dışarıda kim varsa bana gösterecekti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kapı kapanırken beni ıskalayan gaz maskeli saldırgandı.

Dudağımı ısırarak ekrana baktım. Bu kişiyi tanıyor muydum? Yoksa tüm gaz maskeli piçler kiralık katil miydi? Onu tanısam da tanımasam da içeri almayacağıma emindim. Bu yüzden beni aramanın ne anlamı olduğunu bilmiyordum.

Ama yine de vızıldadı.

Sinirim tepeme çıktı ve panelimdeki *konuşma* düğmesine bastım. "Ne istiyorsun lan sen?" diye bağırdım.

"Kapıyı aç Madison Kate," diye cevap verdi adam. Sesi maskesi yüzünden boğuk çıkıyordu, kimliği hâlâ tamamen gizliydi. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi, eldiven bile giymişti, yani ayırt edici hiçbir dövmesi ya da izi yoktu.

Acı bir kakhaha attım. "Evet, tabii, kapıyı açayım ve beni öldürmene izin vereyim. İş kolaylaştırıp kendimi kafamdan vurayım mı, böylece sen de mermi tasarrufu yapmış olursun?"

Saldırganımın bunun ne kadar yararlı olacağını düşündüğünü hayal ettiğim uzun bir duraklama oldu. Eğer teklifim alaycılıkla dolu olmasaydı.

"Kapıyı aç Madison Kate," diye tekrarladı bir süre sonra. "Sana zarar vermeyeceğim. Seni *güvende* tutmaya çalışıyorum."

Çenem düştü. Sonra farkına vardım. Bu benim sapığımdı. *Gerçek* sapığım. Hem de kanlı canlı. Vay anasını. *Vay anasını!*

"Madison Kate, seni *güvende* tutamazlar," diye devam etti sapığım, sesi tamamen düz ve eşitti. İçinde en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu ve bu beni daha da korkuttu. "Geçen gece olanlara bir bak. Neredeyse ölüyordun çünkü o çocuklar seni *umursamıyor*. Gerçekten umursamıyorlar. Benim umursadığım gibi değil."

Ne.. Ne. Sikeyim.

Sapığımın geçen yıl boyunca yaptığı tüm berbat, hastalıklı ve çarpık şeyler bir anda aklımdan geçti. Ölü hayvanlar. Barbie bebekler. Drew'in boğazının kesilmesi, benim uyuşturulup bir sandığa kilitlenmem, insan kalbi, parçalanmış blogcu... liste uzayıp gidiyordu. Ve sonra anneme karşı işlenen suçlar vardı. Saldırı ve tecavüz. *Hamileliği*.

Hay sikeyim. *Vay* anasını.

Dehşet damarlarımda serbestçe dolaşıyor, tüm vücudumu titretiyordu ama yemi yutup cevap vermedim. Bunun yerine kapıya sırtımı döndüm ve gözetleme masasına doğru ilerledim. Duvara monte edilmiş sekiz düz ekran monitör vardı ve klavyeye bir dokunuşla hepsi canlandı. Bir anda tüm mülkü görebiliyordum ama adamlarımı hiçbir yerde göremiyordum.

Çok sayıda bilinçsiz ya da ölü saldırgan gördüm, hepsi siyahlar içindeydi ve hiçbirisi benim adamlarım gibi görünmüyordu... Yani bu da bir şeydi.

"Madison Kate," diye seslendi kapıdaki takipçim yine. Dahili telefonu açık bırakmış olmalıydım. "Sadece kapıyı aç ve benimle gel. Sana zarar vermeyeceğim. Seni asla incitmek istemedim. Seni güvende tutmak için yaptıklarına bir bak."

Umutsuzca adamlarımı ararken bakışlarım ekranları tekrar taradı ve yine boş çıktı. Lanet olsun. Neredeydiler? Evden çıkmışlar mıydı? Havalandırma delikleri evin içine gaz pompalarken yapılacak en mantıklı şey buydu. Bilinçlerini korumak için dışarı çıkmış olmalılar.

Tabii o kadar uzağa gitmedilerse.

Kahretsin. Şimdi ne yaptım ben? Panik odasında silah var mıydı? Tabii ki olacaktı. Çatal bıçak çekmecesinde bir silah vardı; panik odasında da *kesinlikle* en az bir tane olacaktı.

"Beni bekletme Madison Kate," diye tersledi sapığım, sonunda biraz duygu göstermişti. Öfkeliydi ama yine de. Bir şeyler vardı. "Beni kızdırmak istemezsin."

Küçümseyerek kapı paneline döndüm. "Yoksa ne olur? Orada durup bir velet gibi ayaklarını mı yere vuracaksın? Buraya giremezsin ve bunu çok iyi biliyorsun. Bu raundu kaybettin."

Öncelikli hedefinin ben olduğumdan emindim. Adamları öldürmek için değil, *beni* kaçırmak için buradaydı. Yani ben ulaşamayacağı bir yerde olduğum sürece, bir çıkmazdaydık. Öyle değil mi?

"Çok iyi, elde edilmesi zoru oynamak istiyorsun." Takipçimin sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. Nasıl oluyor da eğlenmek öfkelenmekten daha korkutucu olabiliyordu? "Ben getiririm

O zaman biraz daha teşvik. Hiçbir yere gitme, tatlım. Hemen döneceğim."

Cevap vermemi beklemeden -eğer söyleyecek bir şeyim varsa bile-topuğunun üzerinde döndü ve kararlı adımlarla panik odasından uzaklaştı. Yürüyüşü güçlü ve kendinden emindi, en ufak bir topallama belirtisi bile yoktu. Bu Memur Shane'i şüpheliler listemden çıkardı.

Kapı kameramdan kaybolduktan sonra koşarak gözetleme paneline geri döndüm ve ekrandan ekrana onu takip ettim.

"Ne halt ediyorsun sen?" Yüksek sesle mırıldandım, o çalışma odasından geçip arka avluya çıkarken dudağımı çiğniyordum. Yine de başka bir ekrandaki bir hareket dikkatimi çekti ve Archer'ın siyah giyimli saldırganlardan biriyle göğüs göğüse dövüştüğünü gördüm.

Kalbim boğazıma düğümlendi, yumruklarını tokuşturmalarını büyülenmiş bir şekilde izledim ama anında bir şeylerin ters gittiğini anladım. Archer'ın hareketleri çok yavaştı. Halsizdi. Ve sanki yakın zamanda bir sakatlık geçirmiş gibi sağ tarafını büyük ölçüde destekliyordu.

Yine de rakibine karşı üstünlük sağlıyordu. Ta ki takipçim kadraya girene kadar. O olduğunu nereden biliyordum, hiçbir fikrim yoktu. Önsezi diyelim.

Nefesim kesildi, içimden çığlık attım çünkü Archer'ı uyarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Varlığımın her zerresi ona *arkana* dön, *arkana bak diye bağırarak* istiyordu! Ama nafileydi. Spor salonundaydılar, benim oraya çıkmam için çok uzaktaydılar. Takipçimin ağırlık rafından dambıllardan birini alıp Archer'ın kafasının arkasına vurmasını izlemekten başka bir şey yapamadım.

Archer yere yığıldı, kalbim ikiye bölünürken açık mavi zeminde kan lekesi canlı bir şekilde görünüyordu.

Sapığım maskeli yüzünü doğrudan güvenlik kamerasına çevirmişti ve bana bir mesaj gönderdiğini çok iyi biliyordum. Bu sadece onunla alay ettiğim için *benim hatam* değildi, aynı zamanda bana gizli kameraların *tam olarak* nerede olduğunu bildiğini söylüyordu. Ama tabii ki biliyordu. Ne de olsa Leon ve Danny ağımızın güvenliğini sağlayana kadar görüntüleri hacklemiş ve açılarla oynamıştı.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, sesim biraz iniltiye dönüştü.

Spor salonunda, takipçim Archer'ın dövüştüğü adamın yardımını kullandı ve aralarında, adamımı odadan dışarı sürükledi. Bir kez daha, ben

Nereye gittiklerini çok iyi bilmeme rağmen onları ekrandan ekrana takip ettim.

Archer'ın baygın bedenini panik odasının dışındaki dar koridor boyunca sürüklediklerinde, yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış ve midem safrayla çalkalanmıştı. Kody ve Steele neredeydi? Hâlâ hayatta mıydılar?

Dahili telefon çaldı ve damarlarımdaki dehşetle sendeleyerek ona doğru yürüdüm. Beni yakalamıştı. Beni tamamen ele geçirmişti ve bunu biliyordu. Adamlarım için yapamayacağım *hiçbir şey* yoktu. Teslim olmak da dahil.

Dahili telefonu tekrar açarken takipçime "Bırak onu," diye emrettim.

Bunun bir emir gibi çıkmasını istiyordum ama sesim umutsuzluktan boğuk ve kalın çıkıyordu. Archer hâlâ baygındı, yüzükoyun yerde, onu kaçırmanın ayaklarının dibinde yatıyordu. "Kapıyı aç Madison Kate," diye cevap verdi takipçim. "Yoksa pek de yeni olmayan kocanı kafasından vururum."

Arkasından bir tabanca çıkardı.

beline taktı ve Archer'ın kafasının arkasına doğrulttu.

"Onu vurursan beni buradan *asla çıkaramazsın*," diye blöf yaptım, kelimeler boğazımda düğümleniyordu. İçimdeki her içgüdü o kapıyı açmak istiyordu ama Archer'ın bilinci yerinde olsaydı bana pazar gününe kadar altı şekilde küfredeceğini *biliyordum*.

Takipçim küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bak, mesele şu Madison Kate. Bu gece nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın bu üçünü öldürmeyi planlamıştım. Seni korumakta başarısız oldular ve ortadan kaldırılmaları gerekiyor. Bu yüzden orada kalabilir ve ben onları senin önünde teker teker öldürürken izleyebilirsin." Zımnî bir ikinci seçenek vardı ve ben bu yeme karşı koyamayacak kadar güçsüzdüm.

"Ya da?"

"Ya da kapıyı açabilirsin Madison Kate."

Dudaklarımı ıslattım ve boğazımdaki sert yumruyu yuttum. Steele ve Kody onun elinde değildi... en azından henüz. Ama hızlı davranmazsam Archer ölecekti.

"Nasıl olsa onları öldüreceksin," diye cevap verdim ve kalbimin bu sözlerle milyonlarca parçaya ayrıldığını hissettim. Archer için kendimi takas etmekten başka bir şey istemiyordum ama *az önce* sapığımın da dediği gibi... ne olursa olsun onları öldürecekti. Yine de vurulmaları için kendimi teslim etmenin ne yararı olacaktı?

"Belki de yapmam," diye cevap verdi takipçim. "Belki de yaparım. Burada kesin olan tek şey Madison Kate, eğer önümüzdeki beş saniye içinde kapıyı açmazsan Archer'ın öleceği." Durakladı ve kameraya bakarken maskeli yüzünü yana yatırdı. "Bu kadar belirsizlik yeterli mi aşkım?"

Sevgi sözcükleri karşısında ürperdim. "Hadi öğrenelim. Bir... İki... Üç..." Arada tam bir saniye bile duraksamıyordu. Beşe ulaştığında tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu. "Dört..."

Elimi kapının kilidine vurdum.

Kapı açılır açılmaz keskin kimyasal gaz kokusu burnuma çarptı ve derin bir yutkundum.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı sapığım. Tutmam için elini uzattı ve sanki bana canlı bir yılan uzatmış gibi dehşetle elime baktım. "Beni bekletme Madison Kate." Diğer elinde hâlâ Archer'ın kafasına doğrultulmuş bir silah vardı ve tehdit çok açıktı. Çok netti.

Yutkundum ve elimi onun elinin içine koydum.

"Ne kadar itaatkârsın," diye mırıldandı takipçim, "annene hiç benzemiyorsun. Sonlara doğru işleri kendisi için çok zorlaştırdı."

Tiksinti boğazımı yaktı ve öğürdüm. Ama belki de bu gazın beni etkilemesindendi. Panik odasında geçirdiğim süre içinde gaz evin içinde yoğunlaşmıştı ve şimdiden başım dönmeye başlamıştı. Archer'ın mücadelesini kaybetmesine şaşmamalı. Aslında, hâlâ bilincinin yerinde olmasına bile şaşırmıştım.

"Artık elinizdeyim," dedim boğuk bir sesle. "Diğer herkesi rahat bırak."

Takipçimin eldivenli parmakları beni koridor boyunca Archer'dan uzağa sürüklerken elimi sıkıca kavradı. Düşmüş aşkımın başında dikilen arkadaşından uzağa.

Aptalca umutlanmama izin verdim. Elinde ben varken merhamet etmeye karar vermiş olabileceğine dair içimde bir rahatlama hissettim. Ama beni dar merdivenlerden garaj girişine doğru sürüklerken, bir silah sesinin sağır edici çatırtısı küçük alanda yankılandı.

Boğazımdan acı dolu bir çığlık koptu ve umutsuzca elimi kurtarmaya çalıştım. Ama gaz işini yapıyordu. Islak kağıt mendilden daha güçsüzdüm ve onun yerine yere yığıldım.

Takipçim bir adım bile atmadı, eğildi ve beni omzunun üzerinden atarak garaja doğru ilerledi. Birkaç araba kurşun delikleriyle doluydu ama ben umursamayacak kadar kırılmıştım.

Bilincim dalgalanıyor, görüşüm gidip geliyor ve midem bulanıyordu. Gaz beni bayılttığı kadar midemi de bulandırıyor ama beni kaçırın kişinin evin içinde kendinden emin bir şekilde yürümesi

banâ buralarda takılmayacağımızı söyledi. Ödülünü almıştı, şimdi de siktir olup gidiyordu.

Beni havuz alanından geçirerek buhar odasının yanındaki bir kapıya götürdü. Kapı titizlikle korunan bahçelerden birine açılıyordu ve birkaç yudum temiz hava kafamı yeterince boşaltmama yardımcı oldu, öyle ki helikopter kanatlarının dönen sesini fark ettim.

Lanet olsun. Steele ya da Kody'nin bizi yolda yakalayacağına yarı yarıya güvenmişim ama bir helikopteri nasıl takip edebilirlerdi ki? Bekle. Kolyem. Takip kolyem hâlâ takılıydı. Belki de eninde sonunda beni bulurlardı.

Gecenin karanlığında bir silah sesi duyuldu ve beni yakalayan kişi sarsılarak durdu, sonra da beni alçak çitlerin arkasına bıraktı. Silahını birine doğrulttu ve birkaç el ateş etti.

Kime nişan aldıysa ıskalamış olmalıydı çünkü benimle birlikte çitlerin arkasına saklandı ve bir dizi küfür mırıldandı.

Gaz kaybolurken içimden yükselen acı ve alaycı kahkahayı durduramadım. "*Hiç ıskalamadığını* sanıyordum. Görünüşe göre bu sadece hüsnükuruntu imiş, ha?"

Bu iğnelemeye bir karşılık vermedi ama umurumda bile değildi. Sadece ona bir yumruk atıp dikkatini dağıtmak istiyordum ki ateş eden her kimse pozisyonunu değiştirebilsin. Aynı zamanda jölemsi kolumu eşofmanımın cebine sokuyor ve kelebek bıçağımın düşmemesi için kutsal olan her şeye dua ediyordum.

Parmaklarım metale dokundu ve sııttım.

Bu onun dikkatini çekti. "Neye sırtıyorsun?" diye sordu ve silahımı bulmasının birkaç saniye süreceğini biliyordum.

Ya şimdi ya da asla.

"Bu," diye cevap verdim, bıçağı cebimden çıkardım ve böğrüne sapladım.

Haykırarak geriye doğru düştü ve ben de fırsatımı boşa harcamadım. Bıçağımı etinde bıraktım ve *koşmaya* başladım.

Steinwick ve Anna'nın kulübesine doğru koşarken çıplak ayaklarım nemli çimenleri dövüyordu ama saldırganım beni çimlere yapıştırmadan önce yolu ancak yarılayabilmişim.

Sertçe yere düştüm ama hemen yuvarlandım ve öfkeyle tekmeledim, ellerini boğazıma dolamaya çalışırken onunla savaştım. Tüm gücümle

Sadece üç gece öncesinden kalan çürükler ve yaralar çığlık atıyordu, tüm vücudum bir acı yığınıydı, ama kaybedecek bir şey olmadığında neler başarılabilceği inanılmazdı.

Sapığım bana küfrediyordu, onunla savaşmamamla ilgili bir şeyler söylüyordu ama ben neredeyse tamamen panik halindeydim. Savaş ya da kaç durumu iyice yerleşmişti ve kaçamayacağıma göre, sahip olduğum her şeyle savaşacaktım.

Bacaklarım altımda sıkıştı ve onu itmeye çalışarak tekme attım ama beklediğimden daha ağırdı. Sistemimde kalan gaz yüzünden bacaklarımın hâlâ çok güçsüz olduğundan bahsetmiyorum bile. İşe yaramadığını görünce, maskesini kırmak ya da düşürmek için bir yumruk salladım ama bileğimi ezici bir şekilde kavradı. Bileğim burkulmuştu ve acı dolu bir çığlık attım.

"Benimle dövüşmeyi bırak!" diye kükredi, tutuşu daha da sıkılaştı. Ezici acı karşısında gözlerimden yaşlar aktı. Yüzü benimkine o kadar yakındı ki maskenin arkasından gözlerini görebiliyordum ve gözlerinde ürkütücü derecede tanıdık bir şey vardı. Alışılmadık bir menekşe mavisiydiler... tıpkı benimkiler gibi. Tıpkı anneminki gibi.

Paniklemiş ve kendimi kurtarmak için çaresizce, daha fazla mücadele ettim. Bu kez diğer yumruğumu savurdum ve onu bıçakladığım noktaya nişan aldım. Bir çığlık attı ve bir şey kırıldı. Beyaz sıcak bir acı koluma saplandı ve görüşüm bir saniyeliğine karardı. Bileğimi kırmıştı.

Geriye doğru çekildi, bileğimi bırakıp bıçağıma uzandı, bıçak hâlâ boğrundaydı. Bu benim için bir fırsattı. Dizlerimi göğsüme çektim ve bir eşek gibi tekmeledim. Topuğum onu çenesinden yakaladı ve kafasını geriye attı. Gaz maskesi çimenlerin üzerinde kayarak uzaklaştı ve ben şok içinde soluk soluğa kaldım.

"Dave mi?" İnanamayarak haykırdım. Ama... bu hiç mantıklı değildi. Gözler uyuşmuyordu. Son aylarda adamla o kadar çok konuşmuş olsam böyle bir şeyi fark ederdim. Kahverengi gözleri vardı, bundan *emindim*.

Tabii renkli lens takmıyorsa. Lanet olsun.

Yaşadığım şok beni dondurmuştu ama artık bir önemi yoktu. Bir saniye sonra bir kurşun iki yüzlü güvenlik görevlimizin göğsünü parçalayarak üzerime sıcak kan sıçrattı.

"Bebeğim!" Kody yakınlarından bir yerden bağırdı, beni kollarına almak için ağaçların arasından koşarak çıktı.

Dave neredeyse olduğu yerde donmuş gibiydi, hala dizlerinin üzerinde dik duruyor ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. İkinci bir kurşun omzunu parçalayarak vücudunu sarstı ve bir an sonra Steinwick *birdenbire* ortaya çıkarak Dave'in yüzüne yumruğunu indirdi.

"Steinwick?" Kody beni güvenli bir yere götürmeye çalışırken bile haykırdım. "Hayır, Kody, beni yere bırak. Dave'di. Başından beri oydu. Dur!" Emrim aniden sessizleşen gece havasında yankılandı ve Kody olduğu yerde dondu kaldı.

"Bebeğim, ihtiyacın olan-"

"Hayır!" Sözünü kestim, "Cevaplara *ihtiyacım* var. Beni yere indir!"

İstedığımı yapmadan önce sadece bir saniye kararlı bakışlarıma bakması yetti. Aptal olmadığım konusunda bana güveniyordu ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Ayrıca kırılan bileğimdi, bileğim değil. Gayet iyi yürüyebilirdim.

Tamam, Dave'in yanına döndüğümde ve Steinwick'i elinde silahla başında dikilirken bulduğumda daha çok sendeliyordum. Lanet olası *Steinwick*.

"Güzel yumruk," diye mırıldandım ona, çimlerin üzerinde dizlerimin üzerine çökerken. Dave hiçbir yere gitmiyordu. Göğsünde iki kurşun deliğiyle değil.

Birkaç el daha silah sesi duyuldu ve ben neredeyse hiç irkilmedim. Artık Kody'nin burada olduğunu bildiğime göre, Steele'in tüfeğin diğer ucunda olduğundan emindim. Kalan saldırganları temizliyor olmalıydı.

James çimenlerin üzerinden koşarak bize doğru geldi, kolunun altında kendi tüfeği vardı ve yüzünden kan damlıyordu. Yine de onu görmezden geldim ve dikkatimi önümde ölmekte olan adama çevirdim.

"Neden?" diye sordum. "Annemle ne gibi bir bağlantın vardı? Benimle?" Tüm geçmiş kontrolleri temiz çıkmıştı. Ondan şüphelenmek için hiçbir neden yoktu. Ne bir tane... ne de bulduğumuz herhangi bir şey.

Göğsündeki yaralardan kan fişkirirken Dave soluk soluğa bir kahkaha attı. Kurşunlardan biri omzunun yakınına isabet etmişti, hemen ölümcül bir yara değildi. Ama diğeri çok daha ciddi görünüyordu.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," diye duyurdum dinleyen herkese.

Kody alay etti. "Siktir et, bu hasta herifi kurtarmayacağım."

Başımı salladım. "Onu *kurtarmak* istemiyorum ama bu çok hızlı. Çok merhametli. Cezasını çekmeli... acı çekerek. *Günlerce*. Bu kadar çabuk ölemez; o

bunu hak etmiyor."

James yanımıza çömeldi ve başını salladı. "Üzgünüm evlat. Aort damarındaki o delik, biz onu arabaya bile bindiremeden ölmesine neden olacak."

Hayal kırıklığı içimi yaktı ama dişlerimi sıktım ve çok güvenilir olduğunu düşündüğümüz güvenlik görevlisine ters ters baktım.

"Sen gerçekte kimsin?" diye sordum. "Birkaç dakika içinde öleceksin, maskeni çıkarsan iyi olur *Dave*."

Dudaklarından kan akıyordu ama kelimeleri oluşturmaya çalışırken tanıdık bakışları benimkilerde sabitti. Siktir. *Lanet olsun*. Bana en azından *bir* cevap vermeden ölme iyi olurdu. Çünkü şu anda aklımda sadece *daha fazla* soru vardı.

Dudakları tekrar kıpırdadı ve onu duymaya çalışmak için daha da alçaldım. Kan şırıltısına karışan mide bulandırıcı bir hırıltı sesi vardı ama son nefesini verişinin hemen ardından ipucunu buldum.

"*Declan*."

Bu ismin beynimde yer etmesi bir saniye sürdü ama yer ettiğinde yıldırım çarpmış gibi hissettim. Dehşete kapılarak onun cansız bakışlarından uzaklaştım ve dengemi kaybederek kendimi desteklemek için elimi uzattım. Ama kırık bileğimi unutmuştum.

Boğazımdan acı dolu bir çığlık koptu ama bu sadece elimdeki acıdan kaynaklanmıyordu. Annem içindi... çünkü onu takip eden, ona *tecavüz eden* adam öz ikiz kardeşiydi.

Tüm bu parçalar beynimde bir araya geldikten sonra kusmayı durdurmak mümkün değildi. Dizlerimin üzerine çöktüm, Kody sırtımı ovarken midemi bir bahçe yatağına boşalttım. Steele bir dakika sonra geldi, tüfeğini kolunun altına sıkıştırmıştı ve yanağında yeni bir morluk oluşmuştu.

Kody'nin kolunun altında titrediğimi görünce "Cehennem Kedisi," diye nefes verdi. "İyi misin?"

Ağzımı ön koluma silerken Kody homurdandı. "Neye benziyor kardeşim? İyi olmaktan çok uzak."

Kaburgalarına küçük bir yumruk attım. "Ben iyiyim," dedim Steele'e. "İyileşmeyecek bir şey değil."

Evden gelen bir hareket herkesin dikkatini çekti ve hem James hem de Steele silahlarını doğrultup nişan aldılar.

"Şükürler olsun," diye haykırdım ve sendeleyerek ayağa kalkıp çimenlikte son sürat koşmaya başladım. Kendimi Archer'a attığımda kırık bileğim ve çok sayıda çürük tamamen unutulmuştu, göğsüne doğru hıçkırarak ağlarken ona yapıştım.

Küçük bir acı homurtusu çıkardı ama bir kolu beni sıkıca sardı ve en az benim hissettiğim kadar çaresizlikle beni kendisine doğru tuttu. Öldüğünden emin olduğumu sanmıştım. Ağırlıktan aldığı darbe, sonra da silah sesi... ama tabii ki ölmemişti. Bu Archer D'Ath'tı; temelde yok edilemezdi.

"Ben iyiyim bebeğim," diye mırıldandı kulağıma, dudakları tenimde geziniyordu. "Yaşıyorum. Sorun yok, şşş, ağlama."

Sözleri anlamlıydı ama kendimi durduramıyordum. Her tarafım titriyordu, gözlerimden yaşlar akıyor ve göğsüm aşırı duygu yüküyle ağrıyordu.

"Hellcat." Steele nazik bir eliyle sırtımı okşadı. "Güzelim, bir saniyeliğine bırakabilir misin? Arch'ın omzunun yerine oturtulması gerekiyor ve bileğinin de bakıma ihtiyacı var."

Bir solukla geri çekildim, bakışlarım Archer'ın kolunun yanında nasıl gevşek durduğuna ve ayaklarımızın dibindeki çimenleri boyayan kan damllarına takıldı.

"Kahretsin, çok özür dilerim." Gözyaşlarımı kontrol etmek için burnumu çektim ama hiç şansım yoktu. "Özür dilerim. Arch, gerçekten çok kanaman var. Steele, o
_"

Kody yumuşak ve nazik bir ses tonuyla, "Tamamdır bebeğim," diyerek sözümü kesti. "Gel, benimle şuraya otur. James Archer'ın kanamasını durdururken sana birkaç dakika izin verir misin?"

Çabucak başımı sallayarak beni dışarıdaki masaya götürmesine izin verdim ve masayı benim için çektiğinde oturdum. James ve Steele -ne yaptıklarını gerçekten bilen tek kişiler- Archer'ı durduğu yerde tedavi etmeye başladılar.

Steinwick, James'in kulübesinden yeni almış olması gereken büyük bir tıbbi kit taşıyarak çimenlerin üzerinden koşarak geri geldi. Anna evden çıktı, solgun ve şok olmuş görünüyordu ama doğruca Kody ile oturduğum yere koştu.

"Ah, kızım, bu ne dağınıklık," diye mırıldandı yeni yaralarımı bakarken. "Burada bekle."

Bir yere gidiyor değildim ama başımı salladım. Yine de gözlerim Archer'a takılmıştı, James'in Archer'ın tişörtünü soyarak yan tarafındaki kurşun deliğini incelemesini boğucu bir endişeyle izliyordum. Steele ona mendil uzattı ve hızla gazlı bezle yarayı sardılar, ardından yaraya baskı uygulamak için beline sıkıca bir bandaj sardılar.

Daha sonra Archer'ın omzunu yerine oturtmak için birlikte çalıştılar. Birkaç deneme yaptılar ve sonunda yerine oturduğunda Archer'ın yüzü griydi ve alnında boncuk boncuk ter vardı.

Anna bana, "Şunu orada tut," dedi ve onun döndüğünü fark etmediğim için hızla gözlerimi kırptım. Masanın üzerinde duran kırık bileğimin etrafına bir buz torbası sarılmıştı ve bunu onun yaptığını hatırlamıyordum. Şok geçiriyor olmalıydım.

Steinwick, Kody'nin dikkatini çekmek için omzuna dokunarak, "Ambulans sadece iki dakika uzaklıkta," diye bilgi verdi. "Archer'ın Madison Kate ile birlikte götürülmesi gerekecek. Kurşun yarasının düzgün bir şekilde dikilmesi gerekiyor." James'in Archer'a bir dizi soru sorduğu yere doğru başıyla işaret etti.

"Kafası da öyle," diye ekledim, sesim boğuk ve duygularla doluydu. "Kafasının arkasına bir dambılla vurulmuş."

Kody'nin kaşları havaya kalktı ve Steinwick anlayışla başını salladı, sonra James'e bu ek bilgiyi vermek için çimlerin üzerinden geçti. Archer bana suçlayıcı bir bakış attı, sanki onu ispiyonlamışım gibi, ama umurumda değildi.

Beyin sarsıntısı falan geçirmiş olabilirdi ve bunun düzgün bir şekilde kontrol edilmesi gerekiyordu.

"Bebeğim," dedi Kody, yüzümü dikkatlice kavradı ve başparmağıyla daha az morarmış yanağımı okşadı. "Hey, benimle kal. Artık her şey bitti. Her şey bitti. Başka kimse sana zarar vermeyecek, yemin ederim."

O konuşmaya başlayana kadar titrediğimi fark etmemiştim. Titremekten de öte, neredeyse kasılıyordum. Bileğim buz yüzünden uyuşmuştu ama tüm kolum donuk bir acıyla ağrıyordu. Kaşlarımı çatarak kendimi birkaç derin, yavaş nefes almaya zorladım. Sakinleşmem gerekiyordu, yoksa zaten verdiğim zarardan daha fazlasını verecektim.

Işıkları ve sirenleriyle iki ambulans ön kapılar yönünden çimlerin üzerinden hızla geldi ve rahat bir nefes aldım. Archer'ın onların yardımına ihtiyacı vardı ve Steele'in de kontrol edilmesi gerekiyordu. Yüzündeki o morluk için ne kadar sert bir darbe aldığını kim bilebilirdi - hepimize verilen gazdan bahsetmiyorum bile. Kahretsin, *herkesin* kontrol edilmesi gerekiyordu.

"Cesetleri ne yapacağız?" Gıcırdayan dişlerimle Kody'ye sordum. "Bu kadar desteği nereden bulmuş ki?"

Kody yüzünü buruşturdu. "Wraithler. İlk saldırganlardan birinin üzerinde bir çete dövmesi gördüm. İnan bana bebeğim, Charon'un bu karmaşadan sonra hesap vermesi gereken çok şey var."

Şaşırtıcı bir şekilde, ambulansları arazide hiçbir polis arabası takip etmedi. Ama aslında bu o kadar da şaşırtıcı değildi, değil mi? Archer D'Ath yasaların üstündeydi, en azından Shadow Grove'da. Bree'nin arabası kaza yaptığında olay yerine gitmişlerdi çünkü olay çok aleniydi. Ama burada? Bizim özel mülkümüzde? Kafalarını kesin bir şekilde başka yöne çeviriyorlardı. Ve bunun için şükürler olsun.

Sağlık görevlilerinin herkesi kontrol etmesi biraz zaman aldı ama sonunda sadece Archer ve benim daha ileri tedavi için hastaneye gitmemiz gerekti. Steele yüzüne sert bir darbe almıştı ama sadece hafif bir sarsıntıyla atlatmıştı.

Peki ya Kody? *Lanet* olası *Kody*. Tek bir çizdiği bile yoktu.

"Ciddi misin?" Sağlık görevlileri onu sedyeye bağlayıp kolunu sabitlerken Archer arkasına homurdandı. "Nasıl bu kadar kaygan olabiliyorsun da gözün falan morarmadı? Bu tam bir saçmalık."

Kody bok kafalı gibi sırtıttı. "Hey dostum, oyuncudan nefret etme, oyundan nefret et. Senden daha büyük bir baş belası olduğum için elimden bir şey gelmez."

Archer hançer gibi baktı ama ambulansın arkasına bindirilirken hiçbir şey yapamadı.

Dave'in -ya *da Declan*'ın- cesedine doğru kaşlarımı çatarken Steele bana "Bütün bunlar için endişelenme," dedi. "Bileğini hallettikten sonra bilgi alabiliriz. Senin yaraların öncelikli, Cehennem Kedisi."

Anladığımı belirten bir baş sallama hareketi yaptım ve hoş, yaşlı kadın sağlık görevlisinin beni diğer ambulansa götürmesine izin verdim. Sapığımın ölümcül itirafını duyan tek kişi ben olsam da, bu bilgiyi aktarabilmekten çok uzaktım. Durum tahmin ettiğimden çok daha kötüydü ve gerçeği dile getirme fikri bile midemi yeniden bulandırıyordu.

Hayır. Hayır, Steele haklıydı. Hayır, Steele haklıydı. Birkaç saat bekleyebilirdi.

O birkaç saat, Archer'ın itirazlarına rağmen müşahede altına alınmasıyla gecenin geri kalanına dönüştü. Bileğimin röntgeni çekilip alçıya alındıktan ve diğer çürüklerim için birkaç ağrı kesici verildikten sonra onunla sert bir konuşma yaptım.

James bize hastaneye kadar eşlik etmiş, Kody ve Steele temizlik işleriyle uğraşırken bana göz kulak olmayı teklif etmişti ve garip bir şekilde onun arkadaşlığını takdir etmiştim. Hakkında çok az şey bilmeme rağmen ondan hoşlanmıştım. Küçük bir parçam, hayatım daha az kana bulandığında belki birbirimizi tanıyabileceğimizi umuyordu.

Ne de olsa elimde kalan tek genetik ailem oydu. Seçilmiş aile mi? Onlardan bolca vardı. Archer, Kody ve Steele ruhumun eşit parçalarına sahipti; onlar benim *her şeyimdi*. Ama o gece yaşananlar, yeni ailemin diğer üyeleri konusunda bana açıklık getirmişti. Anna ve Steinwick sonsuz saygımı kazanmışlardı. Anna'nın bir adamı tavayla öldüresiye dövdüğü görüntüyü asla unutamayacağımdan şüpheliydim.

Archer'ın yatağının yanında otururken James bana usulca, "Bir süre baygın kalacak," dedi. "Vücudunun iyileşmesine yardımcı olmak için ona uyku ilacı verdiler."

Başımı salladım, çok yorgundum. "Muhtemelen akıllıca," diye mırıldandım. "Başka türlü dinlenemezdi."

James yumuşak bir kahkaha attı. "Bu doğru değil. Hayatımda hiç bu kadar dik kafalı bir adamla tanışmamıştım." Durakladı ama söyleyecek daha çok şeyi olduğunu hissedebiliyordum.

Yine de onu zorlamadım. Çok yorulmuştum.

Sonunda iç çekti ve yanıma oturdu. "Biliyorsun... Çocuk yapmayı hiç düşünmedim bile. Bana hiç öyle görünmedi ve sahip olduğum hayattan memnundum."

Hiçbir şey söylemedim ama bu konuda nereye varacağını merak ediyordum. "Bir kızım olmasının nasıl bir şey olacağını *kesinlikle* hiç düşünmedim,

Bundan eminim. Ve kendi ayakları üzerinde durabilen yetişkin bir kadının babası olacağımı hiç düşünmemiştim." Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve uzun bir nefes verdi. "Dinle, beni bir kalıp sabundan ayırt edemezsin ama ne olursa olsun..." Söylemek istediği şey için doğru ifadenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi sözünü kesti. Sonunda omuz silkti. "Senin için kelimenin tam anlamıyla ölebilecek üç adam var Madison Kate. Seni mümkün olduğunu bile bilmediğim bir güçle seviyorlar. Sanırım... bir ebeveynin çocuğu için isteyebileceği tek şey bu, değil mi?"

Retorik bir soru gibi gelmedi; yeni keşfettiği yetişkin kızının üç vahşi katille çıkmasına doğru tepkinin bu olup olmadığını gerçekten soruyordu.

Ona bakarak küçük bir gülümseme verdim. "Fazla düşünme James," dedim biraz da eğlenerek. "Olan oldu işte."

Garip bir utançla yüzünü buruşturdu. "Her neyse." Bir duraklama daha. "Mutlu musun Madison Kate? Yani, tüm silahlı saldırıları, bombalamaları ve takipçileri görmezden gelebilseydin... normal bir kız olsaydın, onu eşit derecede seven üç erkekle çıksaydın, mutlu olur muydun?"

Kaşlarımı kaldırdım, ne demek istediğinden tam olarak emin değildim. "Şey... tüm bunları görmezden gelebileceğimi sanmıyorum. Tüm bunlar olmasaydı Archer, Kody ve Steele ile hiç tanışmamış olabilirdim, o zaman cevabım hayır olurdu. Şu anki hayatımı üçü olmadan hayal edemiyorum. Onlar benim için her şey ve onlarla birlikte gelen her şeyi seviyorum-kan, şiddet ve her şey. Peki, asıl sorunuz elimde olsa bir şeyleri değiştirir miydin? Kesinlikle hayır. Artık ben buyum. Gerçek ben. Ve onlar sadece benim bütün parçamın diğer parçaları."

James tutulan benim bakışları için a An, onun gözler
Meraklı ama Yargılayıcı değildi. Sadece anlamak istiyordu
ve ben de onun bu yönünü takdir ediyordum.

Bir saniye sonra başını salladı. "İyi, güzel. Archer'la çalışmayı kabul ettiğim için oldukça memnunum, orası kesin. Bunun olacağını asla tahmin edemezdim, ama şaşırtıcı bir şekilde her şeyin yolunda gitmesinden memnunum."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Ben de."

James biraz beceriksizce boğazını temizledi, sonra kısa bir baş selamı daha verdi. "Seni yalnız bırakayım. Ne zaman eve gitmek istersen, bekleme odasında olacağım, tamam mı?"

"Aslında muhtemelen bir süre daha kalacağım," dedim ona esneyerek. "Bree hâlâ yukarıda, o yüzden uyandığında gidip onu görmek istiyorum. Sen eve gidip biraz uyuyabilirsin; çocuklardan biri daha sonra beni almaya gelebilir."

James kapı aralığında duraksarken bana sıkı bir gülümseme verdi. "Hayır, bekleyeceğim. İstedğin kadar bekleyebilirsin; bahçelerim bir gün bekleyebilir." Bana şaka yollu bir göz kırptı ve sonra odadan çıktı.

Konuştuğumuz sırada içimi sıcak bir his kaplamıştı ve onun yokluğunda kendimi gülümserken buldum. Hiçbir zaman *babam* olamayabilirdi ama çocukluğumda tanıdığım *babamdan* çok daha iyiydi.

Tekrar esnedim ve başımı Archer'ın yatağının kenarına yasladım. Saat daha sabahın dördüydü; Bree muhtemelen bir süre daha uyanmayacaktı. Belki de gözlerimi biraz kapatmalıyım.

" Bebeğim, uyan." Kody'nin nazik sesi beni derin uykumdan uyandırdı ve bir nefesle doğruldum, sonra acıyla inledim. "Hey, sakın ol, MK."

"Ah," diye yakındım, gözlerimi ovmaya çalışırken yanlışlıkla alçıyla yüzüme vurdum. "Neler oluyor?"

Kody elini yüzümde gezdirdi, başparmağını az önce çarptığım burnuma sürttü. "Yatağın kenarında uyuyordun," dedi alçak bir fısıltıyla. "Boynun ağrıyacak diye endişelendim. Seni eve götürmeme izin ver bebeğim, Arch burada iyi olacak."

Başımı salladım. "Hayır, ben istedim ki..." Duvardaki saate gözlerimi kırptırarak devam ettim. "Kahretsin, beş dakikadan fazla uyuyakalmışım." Saat sabahın sekizini geçiyordu. Bree şimdiye kadar uyanmış olmalıydı. "Gidip Bree'yi görmek istiyorum." Sandalyemden kalktım ve kasılan *her* kasım bana bağırdı. Lanet olsun, kendimi çok kötü hissediyordum.

Kody benimle tartışmadı, sadece başını salladı ve sağlam elimi tuttu. Odadan çıkmadan önce tereddüt ettim, Archer'ın uyuyan formuna kararsızlıkla baktım. Onu bu kadar savunmasız bırakmak yanlış geliyordu.

"Arch bende, Cehennem Kedisi," dedi Steele, elinde bir tepsi kahveyle koridorun sonundan gelirken. "İşte, bunlardan birini al, beni öp, iyi olduğunu söyle, sonra da git ne yapıyorsan onu yap."

Bana bir kahve uzatırken gülümsememe engel olamadım. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek dudaklarımı onunkilere bastırdım ve o da bana doğru eğildi.

"Ben iyiyim Max," diye fısıldadım dudaklarına. "Ve seni seviyorum." Ağzı mutlu bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ben de seni seviyorum, Cehennem Kedisi."

"Bunlardan biri benim için mi, kardeşim?" Kody cevap beklemeden Steele'in tepsisinden bir kahve alarak sordu. Dördümüzün de kahvelerimizi aynı şekilde içmesi çok iyi bir şeydi; sipariş vermeyi çok kolaylaştırıyordu. "Hadi bebeğim. Gidip Bree'yi görelim, sonra da uyumak için eve gidelim."

Archer olmadan hastaneden ayrılmak istemediğim için homurdandım ama kahvemi yudumladım ve hemşire odasından geçip asansöre kadar onu takip ettim. Yolda bekleme odasından geçtik ve James'in hâlâ orada oturup beklediğini görünce gerçekten şaşırdım. Tıpkı söylediği gibi.

Rahatsız plastik sandalyelerden birine oturmuş, dergi ve boyama kitapları yığınının arasında bulmuş olması gereken, iyi yıpranmış ciltsiz bir aşk romanına benzeyen bir şey okuyordu. O da romanı epeyce bitirmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, bizi orada fark edince bakışlarını kitabından kaldırdı.

Başımı salladım ve küçük bir gülümseme verdim. "Eve gidebilecek kadar iyisin," dedim ona. "Harap görünüyorsun."

Cevap vermeden önce bakışları Kody ve benim aramda gidip geldi. "Yok, ben iyiyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa diye burada takılacağım. Ne kadar çok kahve içtiğini duydum Madison Kate. Yakında yeniden doldurman gerekebilir."

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Sen bilirsin. Ve ben MK. Sadece sevmediğim insanlar bana Madison Kate der."

James başını salladı, boynunda bir parça kırmızı belirmişti. "MK. Anladım." Sonra bakışlarını Kody'ye çevirdi ve gözleri sertleşti. "Gözlerini ondan ayırma."

Kody sadece başını salladı ve beni asansöre doğru itti. Kapılar kapanana kadar yüzünü sabit tuttu, sonra bana bakarken dudakları geniş bir sırıtışla kıvrıldı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, çok şüphelenmiştim.

Kıs kıs güldü. "Bebeğim, eğer tekrar yaralanırsan baban bizi gerçekten öldürebilir. O koruyucu baba-ayı bakışını *çok* iyi yakalamış."

Gözlerimi devirdim ve onun alaycılığından kurtuldum. "Kes şunu. James de muhtemelen tüm bu dinamiği en az benim kadar tuhaf buluyordur."

Kody omuz silkti ve kahvesini yudumladı. "Belki, ama bence oldukça iyi uyum sağlıyor. Ama bilgin olsun, tekrar yaralanırsan bizi öldürmesine gerek kalmaz." Şakacı tavrı buharlaştı ve sesi koyulaştı. "Bunu onun için yapardım."

Asansörün kapıları Bree'nin katında açıldı ve benim olduğum yerde donup kaldığımı fark etmeden önce üç adım attı. Bana döndü, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Geliyor musun güzelim?"

"Evet." Ayaklarımı hareket etmeye zorladım, az önce yaşadığımız o anın ciddiyetini yutkunarak geçiştirdim. Yine de onun ne hissettiğini *çok* iyi biliyordum. Steele ve Archer'ın gözümün önünde neredeyse ölmelerini izlerken hissettiklerimin aynısıydı.

Kody'ye katılarak, boştaki kolunu belime doladığında ona doğru eğildim. Ellerim kahve tutmakla ve alçıyla meşguldü ama yine de koridorda Bree'nin odasına doğru ilerlerken bu yarım sarılmayı takdir ettim.

Kapısı kapalıydı, ben de uyuyup uyumadığını kontrol etmek için hafifçe vurarak kapıyı açtım. İçim rahatladı, çoktan uyanmıştı ve televizyonu açık bir şekilde kahvaltı ediyordu.

"Selam kızım," diye selamladım onu, içeri girmek için kapıyı sonuna kadar iterek açtım.

Geniş bir gülümsemeyle başını kaldırdı ama benim halimi görünce gülümsemesi hemen düştü. Lanet olsun. Ona Zane ve Kruger'la olan hesaplaşmamdan bahsetmemiştim bile. Hatta düğün öncesinden beri telefonumu bile açmamıştım.

"MK!" diye bağırdı, yüzü paniğin resmiydi. "Ne oldu böyle? Aman Tanrım, üzerinden kamyon geçmiş gibi görünüyorsun!"

Gülümsedim ve kaşlarımı çatarak onu işaret ettim, o da kaşlarını çattı. "Hiç komik değil," diye tersledi. "Ezilmedim. Sadece *çarpıldım*."

"Tamam, anlambilim," dedim kahkaha atarak. "Yine de ben iyiyim. Sadece morarmışım."

Bree beni odasına kadar takip etmiş olan Kody'ye ters ters baktı. "Kodiak Jones neden güzel, ferahlatıcı bir uykudan yeni uyanmış gibi görünüyor? Sen dayak yerken o neredeydi, kızım? Seni güvende tutamayacaklarsa üç erkek arkadaş ne işe yarar ki?"

Suçluluk ve pişmanlık Kody'nin yüzünde parladı ve içimden bir öfke titreşimi geçti. "Bree, kes şunu. Kody defalarca kışımı kurtardı. Her zaman iyi görünüyor; bunu ona karşı kullanamazsın."

Kody'nin bana attığı gülümseme, incinmemden duyduğu suçluluğu gizlemek için pek bir şey yapmıyordu ama bu kendi aramızda halletmemiz gereken bir şeydi. Umarım çıplak oluruz.

"Her neyse, gelip nasıl olduğunu görmek istedim," dedim Bree'ye, konuyu değiştirerek. "Bebek nasıl?"

Kody'ye, James'in az önce ona bakışından farklı olmayan bir uyarı bakışı daha attı. Ama sonra yeniden odaklandı ve büyüyen karnını ovarken gülümsedi.

"Bebek mutlu ve sağlıklı. Bu yatak istirahati saçmalığı ona çok yakışıyor, orası kesin. Yine de buradan çıkmak için can atıyorum." Sanki hastanede kapalı kalmak fiziksel bir işkenceymiş gibi biraz inledi.

Olunabilecek milyonlarca daha kötü yer olduğunu çok iyi bildiğim için gülümsedim. "Doktorlarınız kemik ayarınız hakkında ne dedi? Memnunlar mı?"

Her şeyi?"

Heyecanla başını salladı. Bileği, iyileşme şeklini düzeltmek için yakın zamanda geçirdiği ameliyat nedeniyle hâlâ ağır bir şekilde sargılıydı. "Herkesin umabileceği kadar iyi gidiyor. Şu an tek endişem aptal plasentam. Bebek için bana kan nakli yapmaya devam etmek zorundalar ama yakında kendiliğinden düzeleceğinden emin görünüyorlar. Hamileliğin geri kalanında eve gitmeme izin vereceklerini umuyorum. Bir beş ay daha burada tıklıp kalmak istemiyorum."

"Evet, yeterince adil." Bir iniltiyle onun misafir koltuklarından birine oturdum. İzlediği program her neyse süper akılda kalıcı bir müziği vardı ve bir dakika boyunca onu izledim. "Bu da ne? Gilmore Girls'ü bitirdin mi?"

"Evet," diye cevap verdi. "Bu dizi benim yeni takıntım; bir hatun ve onun hayalet grubu hakkında-" Sözüünü kesti ve başını yana eğerek gözlerini bana dikti. "Ne izlediğimi boş ver. Sana ne oldu böyle?"

Kody ile bakiştık ama o sadece omuz silkti. Mesaj açıktı. Son birkaç gün içinde yaptıklarımız hakkında Bree'ye ne söylemek istediğim tamamen benim kararımı. Kaç kişiyi öldürdüğümüzü. Lanet olsun.

Dudağımı ısırarak, aslında ona ne sormaya geldiğimi düşündüm. Sonra da kendime hızlı bir zihinsel tokat attım.

"Hey Bree, biraz soldan bir şey sormak istiyorum," dedim ona, nasıl bu kadar hırpalandığımla ilgili sorusunu görmezden gelerek.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı ama başını salladı. "Her şeyi sorabilirsin," dedi. "Ne oldu?"

Koltuğumda kıpırdandım ve kahvemi sıkıca kavradım. "Bilmek istediğim... yeni güvenlik görevlilerimizden herhangi biriyle tanıştın mı?"

Şimdi kafası daha da karışmış görünüyordu. "Evet, tanıştım. Yani, evde değil; oraya en son gittiğimde... Hatırlamıyorum bile. Senin çocuklar evde istenmediğimi açıkça belirtmişlerdi, hatırladın mı? Babanın seni benden uzak durman için tehdit ettiği o saçmalığı denediler." Bir kahkaha attı, çünkü onun yerine SGU'daki kütüphanede takılmaya başlamıştık. "Ama sakallı adamla tanıştım, Sampson?" Başımı salladım. "Doğru. Onunla sen Steele'i ziyaret ederken tanıştım. Ve diğer birkaç adamla. Wade ve Bill?"

"Gill," diye düzelttim ama yine başımı salladım. "Doğru, evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ben sadece... lanet olsun." Dudağımın kenarını çiğnedim, gerçekten de bu sorgulama çizgisinde devam etmek istemiyordum. Kody de kaşlarını çatmış bana bakıyordu, sanki ne tür bir konuya girdiğimi bilmiyormuş gibi.

Bree gergin bir kahkaha attı. "Tamam, beni biraz korkutuyorsun kızım. Neler oluyor?"

"Bree, sende geçen yıl görüştüğün adamın fotoğrafı var mı?" Soruyu aceleyle sorduğumda, kafası her zamankinden daha karışık bir şekilde bana göz kırptı.

"David mi?" diye tekrarladı telaşla. "Neden?"

İsmi duyunca irkildim ve kendime lanet ettim. Kody de bunu fark etti ve nefesinin altında bolca küfretti.

"Sadece... bir resmin var mı? Bu biraz önemli." Yanılıyorsam hemen bir sonuca varmak istemiyordum. Ne de olsa oldukça yaygın bir isimdi. "Daha yaşlı olduğundan ve ilişkinizi gizli tutma konusunda oldukça kararlı olduğundan bahsetmiştin."

Bree'nin yanakları kızardı ve gözleri Kody'ye kaydı. Belli ki utanmıştı ama... lanet olsun. Bu onun kötü erkek zevkinden daha büyük bir şeydi.

"Kody seni yargılamıyor kızım," dedim ona nazik bir sesle. "Lütfen söyle bana?"

Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve uzun bir nefes verdi. "Evet, daha yaşlıydı. Baba yaşındaydı. Ve bir polisti. Yani, evet. Karısı öğrenseydi bu büyük bir skandal olurdu, değil mi?"

Göğsüm ağrıdı. Karısı mı vardı? Bu gittikçe kötüleşiyordu. Gerçekten ama *gerçekten* bunun bir tesadüf olmasını ve onun aynı Dave olmamasını umuyordum. Ya da belki de karısı tamamen uydurmaydı.

Bree telefonuna uzandı, kilidini açıp fotoğraf galerisini açarken morali çok bozuk görünüyordu. "Hiçbir zaman fotoğraflarımızı çekmemi istemedi," diye mırıldandı. "İşi konusunda aşırı paranoyak olduğunu falan düşündüm. Ama bir gün o bakmıyorken bir tane çektim. Neden çektim bilmiyorum. Gerçekten aşık olmuştum, anlıyor musun? Ya da öyle olduğumu sanıyordum."

Gerginlik içime öyle bir işledi ki telefonu elinden kapmamak için kendimi zor tuttum. Fotoğraf neredeyse bir yıl öncesine ait olmalıydı, bu yüzden onu bulmak için biraz kaydırma yapması gerekecekti.

Kody boğazını temizledi. "O bir polis miydi?" Bree başını salladı, hâlâ kaydırıyordu. "Artık değil mi?" Açıklığa kavuşturdu.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Onu birkaç ay önce şehir merkezindeki bir markette gördüm. Bir çeşit özel güvenlik üniforması giyyordu ve son bildiğim kadarıyla SGPD ek iş yapmaya izin vermiyordu. Bir şeyleri berbat ettiğini ve kovulduğunu düşünmüştüm. Belki de başkalarıyla yatıyordu."

genç kızlar ve yakalandılar." Omuz silkti. "Sohbet etmek için ona tam olarak yaklaşmadım. Dallas yanımdaydı ve ona dikkat çekmek istemedim, anlıyor musun?" Anladığımı başımla onayladım. Dallas onu *katlederdi*. Cehenneme kadar yolu vardı, bana büyük bir iyilik yapmış olabilirdi. Ama Bree bilemezdi. *Kimse* bilemezdi.

"İşte." Bir resmi genişletti ve bana uzattı. "En iyi resim değil ama elimdeki tek şey bu."

Telefonu aldım ve ekrana bakarken nefesimi tuttum. Resimdeki adamın sırtı kameraya dönüktü, yüzü kısmen profilden görünüyordu ama aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bu Dave'di. Declan. Her kimse artık. Bree'yi hedef almış, onu kendine aşık *etmiş*, *hamile bırakmış* ve tüm bunları ne için yapmıştı? Bilgi almak için ondan yararlanmak için mi? Erişim için mi?

Yutkundum ve telefonu Kody'ye uzattım.

Telefona şöyle bir baktı, sonra sanki duvara fırlatmak istiyormuş gibi yumruğunu sıktı. Dudaklarından zehirli bir küfür döküldü ve Bree'nin kaşları şok içinde havaya kalktı.

"Çocuklar, şu anda neler oluyor? Neden David hakkında bu saçmalıkları soruyorsunuz? Bir şey mi oldu?" Nefes nefese kaldı, gözleri tekrar tüm morluklarına takıldı. "Bunu sana *o mu* yaptı?"

Yüzümü buruşturdum ve hafifçe başımı salladım. "Hayır, bunların çoğunu Zane yaptı." Sadece eski erkek arkadaşının bana verdiği kırık bileğim vardı ama bunu bilmesine gerek yoktu. "O... David, yani dün gece öldürülen evdeki güvenlik görevlilerimizden biriydi."

Bree nefesini tuttu, gözleri üzüntüyle dolarken parmaklarıyla ağzını kapattı. "Aman Tanrım, bu... Hassiktir." İnançsızlıkla başını salladı. "Ne *oldu*?"

Kody'nin gözlerine baktım, sonra iç çektim. "Sapığım," diye cevap verdim, onu kaçınılmaz suçluluk duygusundan kurtarmak için ayrıntıları belirsiz tuttum. Her şeyin üzerine bir de bu yükün omuzlarına binmesine ihtiyacı yoktu. Dave'in planında masumdu; onun kendisini kullandığını bilmenin suçluluğuna katlanmak zorunda kalmamalıydı. "O, beni kaçırmaya çalıştı. Sonu iyi bitmedi."

Gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi hızla gözlerini kırptırdı. "Tahmin edebiliyorum."

"Bree, bir karısı olduğundan bahsetmiştin. Bize onun hakkında bir şey söyleyebilir misin? Önce onu bilgilendirmek isteriz ama iş kayıtlarında eşinin adı geçmiyor." Kody iyi bir yalancıydı, hakkını vermeliyim. Şüphelerim doğrulandığı için garip bir şekilde sessiz bir şok halindeydim ve uydurmaya çalıştığım her türlü saçmalık boşa çıkacaktı.

Bree başını salladı. "Ben, hayır, bana onun hakkında hiçbir şey söylemedi. Ama ev adresini biliyorum, eğer yardımı olacaksa?"

Kody kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Sana karısının adını söylemedi ya da fotoğrafını çekmene izin vermedi ama sende ev adresi var öyle mi?"

Bree pembe kızardı. "Ona hamile olduğumu söyledikten sonraydı. Çok garip davranmaya başladı, sanki tamamen farklı bir insan gibiydi. Bu beni korkuttu. Ben de onu evine kadar takip ettim. Karısıyla yüzleşmek ve ona bebeğini taşıdığımı söylemek istedim."

"Ama bunu yapamadın," diye tahmin ettim, sesim nazik ve anlayışlıydı.

Başını iki yana salladı. "Onun hayatını mahvetmekten sorumlu olamazdım.

Er ya da geç onun aldatan bir pislik olduğunu öğrenecekti ama benim öğrenmeme gerek yoktu.

O kız. Ben sadece... Bunu yapamazdım."

Kody telefonunu ona geri verdi. "Bana adresi mesaj atabilir misin? Bugün oraya gideceğim ve dul eşine haberi vereceğim."

Başını salladı, adresi bir mesaja yazıp ona gönderirken başparmağı ekranın üzerinde uçuyordu.

"Her şeyi... Yani, sanırım dün gece sapıĝı yakaladınız?" Bana umutlu bir bakış attı ve ben de başımı salladım.

"Evet." İçimi çektim. "Evet, onu yakaladık. Gitti."

Gülümsemesi rahatlamış ve samimiydi. "Bunu duyduğuma gerçekten sevindim, MK. Hayatında bu kadar stresi hak etmiyordun."

Cevap gülümsemem en iyi ihtimalle zayıftı. "Sağ ol kızım. Gidip David'in karısıyla tanışsak iyi olacak." Sandalyemden beceriksizce kalktım ve arkadaşımanın yanağına hızlı bir öpücük bıraktım. "Sonra gelip görüşürüz, tamam mı?"

Bize veda etti ve ben de tüm bu lanet durum karşısında kendimi tamamen kaybetmeden önce odasından hızlıca çıktım.

Asansöre kadar kendimi tutmayı başardım, yolda yarı sarhoş kahvemi çöpe attım. Ama içeri adım attığımız anda dizlerimin bağı çözüldü ve yere kapaklandım.

"Lanet olsun," diye fısıldadım yüksek sesle. "*Lanet* olsun."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Kody çömeldi ve kolunu bana doladı. "Hadi bebeğim, konuşmadan önce Archer'ın odasına dönelim." Bir kez daha ayağa kalktığımda beni yarı taşıdı ve koridorda geri yürürken sağlam kolumu ona sıkıca sardım.

James hâlâ bekleme odasında aşk romanını okuyordu ve biz yanından geçerken kaşları çatıldı.

Ona güvenmek için ani bir karar verdim ve bize katılması için başımı salladım. Kitabını masanın üzerine bıraktı.

Üçümüz Archer'ın özel odasına sessizce girdik ve onu uyanık ama halsiz, Steele'in söylediği bir şeye gülerken bulduk. Yine de gözleri benimkilerle buluştuğunda kahkahası kısa kesildi. Hiç şüphesiz yaşadığım şok yüzümden okunuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu, doğrulduğunda acıyla yüzünü buruşturuyordu.

"Sakin ol lan," diye hırladı Kody. "Böyle dramatik davranarak dikişlerini patlatacaksın."

Archer arkadaşına öfkeyle baktı. "Kate'i lanet bir hayalet görmüş gibi gösterecek ne oldu böyle?"

James kapıyı sıkıca kapattı, küçük penceresinin üzerindeki perdeyi indirdi ve biz konuşurken içeri kimsenin girmesini engellemek için vücudunu kapıya yasladı. Ondan her geçen dakika daha çok hoşlanıyordum.

"Bree'yi görmeye gittim," diye açıkladım dudaklarımı yalayarak. "Dün gece Dave'i tanıdığımda... Ne olduğunu bile bilmiyorum. İçimde bir şeylerin eksik olduğuna dair huzursuz bir his vardı. Sonra hastaneye vardığımızda Bree'yi hatırladım."

Steele'in kaşları havaya kalktı; benim mantık yürütme tarzımı Archer'dan daha hızlı takip ediyor gibiydi. "Geçen seneki gizli erkek arkadaş mı?"

Başımı salladım. "Adının *David* olduğunu hatırladım. Buna bir de ilişkilerini gizli tutması konusunda ısrar etmesi eklenince, tesadüflere inanmadığımızı biliyorsun, değil mi?" Bunu Archer'a söylediğimde yüzünde onaylayan bir gülümseme belirdi.

"Sanırım Bree, David ve Dave'in aslında tek ve aynı kişiler olduğunu doğruladı?" Steele doğru tahmin etti. "O biliyor mu?"

Başımı sertçe salladım. "Hayır ve öyle kalmasını tercih ederim çünkü bu sizin bildiğinizden çok daha kötü bir şey." Boğazımdaki tiksinti yumrusunu yuttum. "Demi'nin bize annemin ailesiyle ilgili tüm o bilgileri verdiği zamanı hatırlıyor musunuz? Wittenberg ve annem çocukken Katerina'nın Pretoria'yı nasıl terk ettiği hakkında?"

İkisi de başını salladı. Archer hâlâ hastane yatağından fırlayıp etrafındaki her şeyi Hulk'la parçalamak istiyormuş gibi görünüyordu ama Steele ona anlattıklarımı dikkatle inceliyordu. Kody biraz arkamdaydı. Tepkisini göremiyordum ama onun da aynı derecede meraklı ve şaşkın olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Doğru," diye devam ettim iç çekerek. "Katerina buraya geldiğinde iki çocuğu vardı ve isimlerini değiştirdi."

"Deb ve ikiz kardeşi Declan," dedi Steele, anlayışla başını sallayarak. "Ama Declan onlar on yedi yaşındayken bir haneye tecavüz olayında öldürüldü ve Deb, Katerina'nın tek varisi olarak kaldı."

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Ama öyle miydi? Dosyada ölümüyle ilgili ne yazdığını hatırlamıyorum. Bir ceset var mıydı? Yoksa öldüğünü mü varsaymışlardı?"

Kody keskin bir nefes aldı ve Archer'ın kaşları havaya kalktı.

Steele şok olmuş gibi görünerek, "Daha fazla araştırmadım," diye itiraf etti. "Dave'in aslında Declan olduğunu mu düşünüyorsun? Kendi ölümünü falan mı uydurdu?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Ölü numarası yapmasına dair iyi bir açıklamam yok ama Dave'in Declan olduğunu *biliyorum*. Ölmeden önce bana söylediği buydu. Ve... benim gözlerime sahipti. Annemin gözleri." Başımı salladım, kendi gözlerimle görmeme rağmen hâlâ kısmen inanamıyordum. "Geri kalan zamanlarda lens takıyor olmalıydı. Eminim saçları da boyalıydı."

James bir küfür mırıldandı ve Kody de mırıltılı bir inançsızlık yorumu yaptı.

"Nasıl?" Steele sandalyesinden fırladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Bu nasıl olabilir? *Bütün* geçmiş kontrollerimizi nasıl atlattı? Leon'un kontrolünden bile geçti ve o paralı asker birliğindeki en iyi hacker. Bu piç nasıl oldu da şüphe uyandırmadan bu *kadar uzun süre* burnumuzun dibinde gizlenebildi?"

Keşke bunun cevabını bilseydim. "Daha iyi olacak," diye mırıldandım, tüm bu stres yüzünden boğazım gerginlikten ağrıyordu. "Bree eskiden polis olduğundan bahsetti."

Archer kaşlarını çatı. "Bunu biliyorduk. Bir sürü özel güvenlik görevlisi polislikten geliyor."

"Doğru." Başımı salladım. "Ama şöyle bir şey var. SGPD o ilk günlerde kaç suç mahalline gitti? Her oyuncak bebek teslim edildiğinde, Steele'in arabası havaya uçurulduğunda..." Alnımı ovuşturdum, baş ağrısının gümbür gümbür geldiğini hissediyordum. Ama çocuklar benim düşüncelerimi takip ediyordu.

Archer, "Polis ilk kurulan güvenlik sistemine dahil oldu," diye mırıldandı. "O zaman erişimi vardı. Kate, İsyen Gecesi'nde seni tutuklayan polislerden biri olup olmadığını hatırlıyor musun?"

Çenem düştü; o kadar eskiyi düşünmemiştim bile. "Hiçbir fikrim yok," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Hatırlamıyorum. O kadar da dikkat etmemiştim."

Kody yumuşak bir kahkaha attı. "Gerçekten şok oldum, bebeğim."

Ona öfkeyle bakmak için döndüm ama o sadece omuz silkip gülümsedi. Şerefsiz. O da haklıydı. O zamanlar etrafımdaki herkesten özellikle habersizdim. En az üç yıl boyunca Anna'nın adının Karen olduğunu sanmışım ve *kimse* beni düzeltmemişti. Hatamı ancak Steele'in ona Anna dediğini duyduğumda fark etmişim.

"Bunun Scott'la ne ilgisi var?" Steele sordu. "Neden suçu *onun üzerine* atıyorsun?"

İçimi çektim ve omuz silktim. "Sanırım Dave'in karısıyla tanıştığımızda daha fazlasını öğrenebiliriz. Bree bize ev adresini verdi ve iş dosyasında yazan adresin bu olmadığına bahse girerim."

Archer bu gelişme karşısında gerçekten rahatsız olmuş görünüyordu. "Onun bir *Karın* mı? Oraya bensiz gitmiyorsun."

Kody alay etti. "Gideceğimizden oldukça eminim, koca adam. Hastaneden ayrılmak için tıbbi iznin yok ve bunu beklemeyeceğiz."

Archer, "Sikmişim iznini," diye bağırды ve serumunu kolundan çekip çıkarmak istercesine uzandı.

Telaşla öne atıldım ve o hareketini tamamlayamadan elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Sakın buna cüret etme Archer D'Ath," diye hırladım. "Bir *tıp uzmanı* sana izin verene kadar bu yataktan çıkmayacaksın."

Soğuk mavi gözleri, açıkça parlayan bir meydan okumayla benimkilerle buluştu. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa söz veriyorum pişman olursun, Günişığı." Bu konuda geri adım atmayacaktım. Milyon yıl geçse de. Hele ki onun iyiliği söz konusuysa. "Sakın beni test etme."

Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. Ama ben irkilmedim ya da yumuşamadım ve ilk geri çekilen o oldu.

"Peki," diye homurdandı, kış uykusundan çok erken uyanmış huysuz bir ayı gibi. "Ama burada benimle kalıyorsun."

Alay ettim. "Hiç şansın yok. Sırf somurtuyorsun diye beni bir kenara atamazsın. James burada kalacak ve sana göz kulak olacak, değil mi?" Yeni keşfettiğim babama kaşlarımı kaldırarak baktım ve o da hızlıca başını salladı.

"Tamam, halloldu," dedi Kody ellerini çırparak. "Seni sonra ararız, Arch."

Kapıyı açabilmek için James'i iterek yoldan çekti,

Archer kolumu tutmaya çalışınca kaçtım. Kötü durumdaki kolu askıdaydı, bu yüzden yeterince hızlı değildi.

"Kate!" diye bağırdı ben kapıya yönelirken ve Kody çıkarken.

Ona sııttım ve bir öpücük gönderdim. "Seni seviyorum,

Arch."

Yüzü dondu, sonra kaşları çatıldı. "Ben de seni seviyorum Kate."

Steele beni dürttü ve Archer beni tekrar yakalayamadan odadan aceleyle çıktım. James kapıyı arkamızdan kapattı ve üçümüz sessizce hastaneden çıktık.

Steele'in arabasına giderken yol boyunca aklımı kemiren tek bir soru vardı ve bu beni endişeye boğuyordu.

Ona yardım etmiş miydi? Pusuda bekleyen canlı bir yılanın bulunduğu engerek yuvasına giriyor olabilirdik. Tanrım, umarım öyle değildir.

Lütfen, lütfen, lütfen, amcamın karısı normal, bilgisiz bir ev kadını olsun. Lütfen.

T Görünüşe göre evren adil davranmıyordu. Ya da bana biraz şans tanımak için cidden berbat bir yolu vardı. Ama Dave'in evine girdiğimizde çabucak fark ettiğimiz bir şey *vardı*: Dave'in karısı yoktu.

Onun yerine bulduğumuz şey bin kat daha kötüydü.

Evin kendisi çok masum görünüyordu, sadece güzel bir mahallede normal bir banliyö evi. Ama duvarlardaki resimlerin hiçbirinde Dave yoktu. Hepsinde güzel sarışın bir kadın ve kesinlikle Dave *olmayan* kocası vardı.

İlk başta Bree'nin yanıldığını düşündük. Bize yanlış adres vermişti ya da o zamandan beri taşınmıştı. Ama sonra bodruma açılan sürgülü kapıyı bulduk ve tüylerim diken diken oldu.

"Aşağıda ne bulacağımızı bilmek bile istemiyorum," diye fısıldayarak çocuklara itiraf ettim. İkisinin de silahları hazırda ama ben silahsızdım. Alçılı bileğim sağ elimde silah tutmayı çok zorlaştırıyordu ve sol elimi de yeterince iyi kullanamıyordum.

Kody yüzünü buruşturarak, "Aynen," diye onayladı.

Steele silahını kılıfına soktu ve kapının kilitlerini açmaya koyuldu. Toplam yedi kilit vardı ve üzerinde yedi kilit olan bir bodrumdan iyi bir şey çıkmazdı. Bunu herkes bilirdi.

Son kilit de açılırken, "Geride dur Cehennem Kedisi," diye mırıldandı. "Arkamızda kal, tamam mı?"

Hemen kabul ettim, bodrumda gizlenen canavar her neyse kendimi ona atacak havada değildim. Aslında beni arabada falan bekletmediklerine şaşırmıştım. Belki de bunu asla *yapmayacağımı* bilecek kadar zekiydiler ve denememeye karar vermişlerdi.

Çocuklar birbirlerine baktılar, ikisi de silahlarının kabzalarını ayarladılar, sonra Steele kapıyı açtı.

Bize çarpan ilk şey koku oldu. *Vay anasını. Koku* hepimizin öğürmesine ve gözlerimin sulanmasına yetti. Aşağıda cidden ölü bir şey vardı.

Kody boğuk bir sesle, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bunu Archer'a bırakmalıydık."

Duruma rağmen bir kahkaha attım ve Steele gözlerini devirdi.

"*O kadar* da kötü değil. Sadece burnunu tıka." Yine de yüzünü buruşturdu ve ışığı yakmaya çalıştı. Hiçbir şey olmayınca içini çekti ve telefonunun ışığı açıkken merdivenlerden yavaşça inmeye başladı. Karanlıktan fırlayacak herhangi bir şeye karşı silahını hazır tutuyordu.

Kody bir süre sonra onu takip etti, ben de arkadan geldim. Karanlığa doğru inerken. Merdivenlere baktım ve ürperdim. Merdivenler açıktı ve pençeli bir elin uzanıp ayak bileklerimi yakaladığını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Steele en alt basamağa ulaştı ve cep telefonunun ışığını kullanarak bir dizi ışık düğmesi daha buldu. Hepsini aşağı çevirdi ve bu kez tavanı kaplayan floresan tüp ışıkların hepsi titreşerek canlandı.

Hayatımda hiç *bu kadar* karanlık istememiştim.

"*Lanet olsun*," diye nefes aldım, boğazımda safra yükseldi ve ağır ağır yutkunmama neden oldu.

"Bu... bana kâbuslar gördürecek," diye inledi Kody, yüzü kül rengi bir solgunluğa bürünmüştü.

Steele öğürür gibi bir ses çıkardı ve eliyle ağzını kapattı, sonra dönüp dehşet içinde bize baktı. "Sanırım kusacağım," diye itiraf etti.

Kody yüzünü buruşturarak, "Yapmamaya çalış," diye cevap verdi. "Kokuyu daha da artırmaya hiç gerek yok."

Bodrum katı çok büyüktü. Merdivenlerin altındaki duvarda büyük köpeklerin ya da yabani hayvanların konulduğu türden birkaç kafes sıralanmıştı. Her kafesin içindeki yumrulu şekiller, Dave'in orada tuttuğu şeyin bir süredir bakılmadığını gösteriyordu.

En kötüsü, zihnime kazınacak olan kısmı, önümüzde duran seri katil düzeneği idi. Ortada, eski kanla kabuk bağlamış ve kurbanlarını yerinde tutmak için kullanmış olması gereken deri kayışlarla asılı bir tıbbi sedye duruyordu. Çalışma tezgahı kirli aletlerle doluydu, insanlara işkence etmek için kullandığı çeşitli tıbbi aletler ve inşaat aletleri. Hiçbiri temiz değildi, ama enfeksiyon konusunda fazla endişelenmediğini tahmin ettim.

Tezgâhının üstündeki duvarın *tamamı* benim resimlerimle kaplanmıştı. Duvardaki boş alanın her santimi fotoğraflarla, gazete kupürleriyle ve ders programları ya da tıbbi kayıtlarım gibi bilgilerle kaplıydı... Kelimenin tam anlamıyla tüm hayatım bu hasta herifin duvarına yapışmıştı.

Yan tarafta, kumaş yığınları ve ticari sınıf bir dikiş makinesiyle dağılmış bir el işi istasyonu kurulmuştu. Her nasılsa

Yine de Dave'in orada oturup minyatür bebek kıyafetleri yarattığını hayal etmekte zorlanıyorum.

"Şu dondurucuyu açmak istiyor muyuz?" Kody isteksizce duvara dayalı devasa derin dondurucuyu işaret ederek sordu.

Steele ürperdi. "Elli dolarına bahse girerim ki bu evin gerçek sahibini bulacağız."

Kody homurdandı. "Bu bahse girmeyeceğim; bu kesin bir şey. Asıl soru, bütün mü yoksa parçalanmış mı olacak?"

"Siz ikiniz kafayı yemişsiniz," diye fısıldadım, yanlarından geçip giderken. Dondurucunun kapağını kavradım. Sonra durdum ve derme çatma ameliyat masasının etrafındaki zemini kaplayan kurumuş ve hâlâ yapışkan olan kan yığınınına baktım. "Bahse girerim parçalar halinde."

Kendimi bundan vazgeçiremeden kapağı kaldırdım ve kaçmaya çalışan korku çığlığını geri yuttum. Üst kattaki fotoğraflarda gördüğüm adam, kesik bir kafanın içinden ölü gözlerle bana bakıyordu.

"Sanırım bundan sonra terapiye ihtiyacım olacak," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle. Çocuklar bir göz attıktan sonra kapağı tekrar indirdim ve ellerimi kot pantolonuma sildim. Sanki derimin her tarafındaki sürünme hissini bir şekilde silebilirmişim gibi.

Kody arkadaşına, "Steele, git kafesleri kontrol et," diyerek onu söz konusu alana doğru itti. Bize en yakın olanı kokunun kaynağı gibi görünüyordu ve küçük bir sinek sürüsü topak topak olmuş içeriğin etrafında dönüyordu. Evet, bu çocukların suçuydu. Dondurucuyu açmıştım; üzerime düşeni yapmıştım.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdi Steele. "Sen şu lanet kafesleri kontrol et."

Gözlerimi devirdim. "İkiniz de yapın," dedim sabırsızlıkla. "Buradan siktir olup gitmek istiyorum. Çabucak. Şu işi bitirelim ve sonra... Bu karmaşayla ne yapacağımızı bile bilmiyorum. Polis mi çağıralım? Yoksa kendimiz mi temizleyelim?"

Steele burnunu kırıştırdı, ağzı tiksintiyle buruştu. "Polisler tam bir zaman kaybı. Bu lanet olası evi ateşe verip kanıtlardan arındırmamız gerekiyor."

Kody başıyla onayladı. "Bunu yapabiliriz. Kolayca hallederiz."

"Sadece komşuların evlerinden çıktıklarından emin olun," diye uyardım onları. "İkincil zarar istemiyorum."

"*Daha fazla* ikincil hasar demek istiyorsun." Kody başıyla dondurucuyu işaret etti ve ben ürperdim. Kafesteki çürüyen cesedin o adamın güzel, sarışın karısı olduğunu tahmin edecektim.

İçimi çektim. "Oyalanmayı bırak. Şu lanet kafesleri kontrol edin."

İkisi de otoriter ses tonuma sırtıttı ama isteksizce söyleneni yaptılar. Steele ilk kafesi, sineklerin olduğu kafesi kontrol etti ve tekrar öğürdü.

"Evet. Ceset," diye onayladı. "Kim olduğu hakkında bir fikrim yok; yüzü darmadağın. Ama... pembe saçları var."

Ne oluyor lan?

Tam da her şeyin daha fazla boka saramayacağını düşündüğüm anda, Dave lanet olası mezardan yanıldığımı kanıtladı.

"Çocuklar!" Kody, sesinde keskin bir panik notasıyla haykırdı. "Çocuklar, bu yaşıyor!"

"Ne?" Açık bir kafesin önünde çömeldiği yere doğru koşarak ciyakladım.

İçindeki kadın *zar zor yaşıyordu* ama haklıydı. Göz kapakları titriyor ve sığ, soluk soluğa nefes alırken göğsü hareket ediyordu.

Steele çoktan telefona sarılmış ambulans çağırıyordu ve Kody bir deri bir kemik kalmış kadını dikkatle kafesten kaldırdı. Saçları tel tel ve kirliydi ama belli ki pembeye boyanmıştı.

Lanet olsun.

Kody kadını uzun adımlarla merdivenlerden yukarı taşıırken dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamadım ve Steele beni takip etmem için dürttü. Telefondaki acil yardım ekibiyle alçak sesle konuşuyor, görebildiğimiz kadarıyla kadının durumunu ayrıntılarıyla anlatıyordu. Günlerce aç ve susuz kaldığından bahsettiğini duydum ve yıkılıp ağlamak istedim.

Ne tür hasta bir piç bunu başka bir insana yapabilirdi? Ondan önce kaç kişiye işkence etmiş, istismar etmiş ya da öldürmüştü? Hâlâ kafeslerde duran ölü kadından ya da dondurucudaki kafası kesilmiş adamdan önce?

Kody kadını ön bahçeye kadar taşıdı ve bir ambulans sokaktan geçip garaj yoluna girene kadar birkaç dakika boyunca onu tuttu.

Kadının acil yardım ekiplerine teslim edildiğini görmek gerçeküstü ve öyle rahatlatıcıydı ki dizlerim büküldü ve çimlerin üzerine kıcımın üstüne çöktüm. Steele hiçbir şey söylemedi, sadece yanıma oturdu ve rahatlamam için kolunu bana doladı.

Kody, içlerinden birini önceki geceden tanıdığım acil yardım ekibinin yanında kaldı ve onlar kadını yatağa yatırıp serum takarken onlarla konuştu. Sıvıya fena halde ihtiyacı olduğuna şüphe yoktu. Kim bilebilirdi ki?

Dave tutsaklarını en son ne zaman beslemiş ya da sulamıştı? Diğer kadının ölmüş olmasına şaşmamalı.

"Biz bu işi bitirene kadar arabada beklemek ister misin?" Steele'in sesi yumuşaktı. Dudakları başımın yan tarafına, kurşun sıyrığının hemen altına bir öpücük kondurdu.

Normalde bunu sineye çeker ve dayanırdım çünkü biz bir takımdık. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için. Ama *canlı* bir kurban bulmakla ilgili bir şey beni son birkaç ayda tanık olduğum tüm ölümlerden çok daha fazla sarstı. Bu yüzden sessizce başımı salladım ve bana sokakta bıraktığımız arabaya kadar eşlik etmesine izin verdim.

Yolcu koltuğuna kayarken "Al," dedi. Bana telefonunu uzattı. "Bunu sakla; bize ihtiyacın olursa Kody'nin telefonunu ara, tamam mı? Bu işi çabuk halletmeye çalışacağız."

Başımı salladım, iyi olacağıma söz verdim, sonra o Dave'in evine doğru koşarken kapıları kilitledim. Ya da en azından kurbanının evine.

Endişe ve sabırsızlık sadece birkaç dakika sonra etkisini göstermeye başladı ve kendimi pantolonumda karıncalar varmış gibi koltuğumda yer değiştirirken buldum. Sinirlerimi yatıştırmak için Steele'in telefonunu açtım ve bir internet tarayıcısı açtım.

Evin adresini yazıp mutfaktaki bir zarfın üzerinde gördüğüm soyadını eklerken midem acı içinde düğümlendi. Aradığım şeyi bulmak için sonuçlara göz atmam sadece bir dakika sürdü.

Resimlerdeki güzel sarışın Samantha Clarke'dı, yirmi dokuz yaşında bir terzi. Kocasını kırk bir yaşındaki David Clarke eski bir FBI ajanıydı ve birkaç yıl önce dizinden sakatlanıp yürüme güçlüğü çekmeye başladıktan sonra emekli olmuştu.

Samantha'nın yaşayan kadın mı yoksa ölen kadın mı olduğunu merak ederek dudağımı çiğnedim.

Çocukların işinin bitmesi bir saat daha sürdü. Arabaya döndüklerinde suratları asık ve bitkin görünüyorlardı. Eve dönerken hiçbirimiz konuşmadık, ama ön kapıdan geçerken ben çatladım.

"Şimdi ne olacak?" Boş bir sesle sordum.

Steele sürücü koltuğundan bana baktı. "Bulduğumuz her şeyi belgeledik. Komşulara sokaklarında gaz sızıntısı olduğunu ve bu gece eve gelmemeleri gerektiğini bildirdik. Gerisini Sampson halledecek. Sabaha kadar ne bir DNA parçası ne de bir kanıt kalacak."

"Sampson hâlâ hayatta mı?" Gerçekten rahatlamış bir şekilde sordum. Bir gece önce Archer için o kadar endişelenmişim ki, güvenlik ekibimizin geri kalanına ne olduğunu bir an bile düşünmemiştim.

Kody bir kahkaha attı. "O aslında yok edilemez, bebeğim. O ve Gill'in yanı sıra James ve Steinwick olmasaydı, dün geceki pusudan hepimizin canlı çıkabileceğinden şüpheliyim."

"Anladım," diye mırıldandım. "Peki ya kadın? O iyi olacak mı?"

Steele omuz silkti. "Sadece zaman gösterecek. Oldukça kötü durumdaydı; sanırım onunla konuşabilmemiz için biraz zaman geçmesi gerekecek."

Anladığımı başımla onayladım. Gerçekten daha ne bekleyebilirdim ki? Ayrıca... fırsatım olsa ona ne söyleyebilirdim ki? *Psikopat seri katil, sapık amcam seni esir aldığı için üzgünüm.*

Evet. Belki de demezdim.

Ama en azından hayattaydı. Bu da bir şeydi, değil mi? Kurbanlarından *birini* kurtarmıştık. Yine de tek düşünebildiğim, onu durdurmakta bu kadar geç kaldığımız için kaç kişiyi daha başarısızlığa uğrattığımızdı - beni ve annemi takip ettiği *yıllar* boyunca kaç kadını daha öldürmüş olabileceğiydi.

Bunu nasıl atlatacaktım?

Kurtardığımız ^{kadın} aslında Samantha Clarke'dı. Bir hafta sonra Kody ile konuşacak kadar iyileşmişti - polis memuru kılığında - ve kalan boşlukları doldurdu.

Ölen kadın, onu kontrol etmeye gelen ve Dave tarafından kaçırılan kız kardeşi Janette'ti. Dave geçen yıl boyunca her ikisine de korkunç, kâbus gibi şeyler yapmış ama birkaç hafta önce onları beslemeyi bırakmıştı. Samantha onlara ara sıra yemek artıkları atıldığını ve su verildiğini, ancak biz onları bulmadan yaklaşık beş gün önce bunların hepsinin kuruduğunu anlattı. Dave geri dönmemişti ve kız kardeşi de biz evi bulmadan iki gün önce ölmüştü.

Onunla konuşmaya gitmemiştim, esaretinin her anında kafesine bakan duvarda yüzümü gördüğünün farkındaydım. Beni şimdi görmesinin ona bir fayda sağlamayacaktı. Kody'nin verdiği bilgi

Aktardıkları en iyi ihtimalle muğlaktı ve beni ayrıntılardan uzak tuttuğu çok açıktı.

Bunun için minnettardım.

Samantha'nın kuzeninin yanına taburcu edilmesinin üzerinden yirmi dört saat geçmeden intihar ettiğini öğrendik.

T iyileşme süreci biraz zaman aldı ve benim için sağlıklı bir terapi süreci oldu. Çocukların aksine ben şiddete, ölüme ve yıkıma alışık değildim. Hatta onlardan biri yanımda uyurken bile çığlık atarak ve çırpınarak uyanacak kadar rüyalarım giriyordu. Birkaç hafta sonra, kendi akıl sağlığım için ne kadar korkmaya başladığımı kendime ve onlara itiraf ettim. Ondan sonra bana eyaletteki en iyi terapisti buldular ve onun yardımıyla yavaş yavaş iyileşiyordum.

Archer'ın hastanede mutlu olduğundan daha fazla zaman geçirmesi gerekiyordu ama ona reddetme seçeneği vermemiştik. Yan tarafındaki kurşun yarası kaburgasından bir parça kemiği kırmış ve bu da komplikasyonlara neden olmaya başlamıştı ve onun inatçı gururu yüzünden sağlığını riske atamazdım.

Dövüşe çıkmasına imkân yoktu ve çekilmek zorunda kalmıştı. Sanırım onu en çok kızdıran şey de buydu.

Şaşırtıcı bir şekilde -iyi anlamda- birkaç hafta sonra çocuklar sırayla bana terapide eşlik etmeye başladılar. Bana bakıcılık yapmak için değil, katılmak için. Garipti ama her seferinde kalbimi mutlu ediyordu. Bu ilişkiye ve benim iyiliğime yatırım yapmışlardı. Ama bundan da öte, benimle birlikte kendilerinin de büyümesi ve iyileşmesi gerektiğini fark ettiler... Büyük penis enerjilerini bir kenara bıraktılar ve olumlu zihinsel sağlık değişikliklerini memnuniyetle karşıladılar.

Birden koro çocuğu oldular demiyorum, kesinlikle hayır. Ama her geçen gün bağlarımız daha da güçlendi ve sıkılaştı, ta ki ben onlarsız olmanın nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlayana kadar, suç faaliyetleri ve hepsi.

Yazın ilk hafta sonu Archer beni erkenden uyandırdı ve tatile çıkacağımızı söyledi.

O kadar ani olmuştu ki kaşlarımı çatarak doğruldum. "Tatil mi? Nereye?"

Cevap sırtıtışı tamamen muzipti. "Bekle ve gör, Prenses."

Ona kaşlarımı çatarak karşılık verdim. Sürprizler bugünlerde en sevdiğim şeyler listesinde üst sıralarda değildi. "Günüşiği..."

Uykulu itirazlarımı, kalbimi hızlandıran uzun ve kalıcı bir öpücükle susturdu. "Yanına mayo al, bebeğim. Ya da yapma." Göz kırpışı saftı

ve içimde bir arzu dalgası dalgalandı. "Hadi, yolumuz uzun ve öğle yemeğinde orada olacağımıza söz verdim."

Yine kaşlarımı çattım. "Kime söz verdin?"

Beni tekrar öptü, sonra uzandı ve Steele'i uyandırmak için alnına bir fiske vurdu. "Haydi, metal sık. Yarım saat içinde gidiyoruz."

Steele gözlerini açmadan onu tersledi ama Archer sadece sırttı ve yatak odamdan dışarı çıktı.

Steele'in tekrar uykuya daldığından emindim ama kapı kapanır kapanmaz kolu belime dolandı ve beni tekrar yorganın altına sürükledi.

"Mmm, günaydın, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı boynuma doğru, sıcak tenimi öperken. Elleri üzerimde dolaştı, uyku tişörtümün altından kayarak belimi kavradı.

Sert aletini kışıma dayadığında sırttım. "Max... patronu duydun. Yarım saat içinde gitmeliyiz."

"Onu duydum," diye cevap verdi uykulu bir sesle. Parmakları külotuma takıldı ve bacaklarımdan aşağı çekti. "Yarım saat. O yüzden acele edelim, yoksa bize bağırarak için geri geldiğinde seni paylaşmak zorunda kalacağım."

Bacaklarımı açmaya çalışırken içimden kısık bir kıkırdama yükseldi. "İki kere söylemene gerek yok."

Anlaşıldığı üzere evden çıkmamız bir saate yakın sürmüştü. Steele ve ben o yarım saatin her saniyesini kullandık, sonra da duş alıp bu gizemli tatil için çantalarımızı hazırlamamız gerekiyordu.

Daha doğrusu benim için bir gizemdi. Steele'in nereye gittiğimizi bildiği açıktı çünkü bavulumu hazırlamama yardım etti ve şık ya da resmi olan her şeyi attı. Yani bu benim ipucumdu. Nereye gidersek gidelim, her zaman rahat ve konforlu olacaktı.

Şimdiden kulağa mükemmel geliyordu.

Archer'ın siyah, kurşun geçirmez Range Rover'larından birini aldık ve çocuklar bana ön yolcu koltuğunu verdiler. Daha yola çıkmalı beş dakika bile olmamışken telefonum çaldı ve arayanın kimliğine baktığımda içimi bir heyecan kapladı.

"Leon," diye cevapladım, güvenli bir ağdan arayan tek kişinin o olduğunu biliyordum. "Nasıl gitti?"

"Her şey ayarlandı," dedi bilgisayar dehası paralı asker bana. "Size seçeceğim üç adayı e-posta ile gönderdim ve en iyi tercihim belirttim. En fazla

Yine de sen; yönetecek olan senin şirketin."

Uzun bir oh çektim ve üzerimdeki yükün azaldığını hissettim. Geçtiğimiz haftalar yasal saçmalıklar, bürokrasi ve Wittenberg'deki yönetim kuruluyla yapılan çirkin tartışmalarla geçmişti. Ancak sadece sekiz gün önce, Pretoria'daki bir mahkeme dünyanın en büyük şirketlerinden biri ve elmas madenleri üzerindeki mülkiyet hakkımı resmen onaylamıştı.

Aptal değildim; Archer'ın bu dava için harcadığı büyük miktardaki paranın, davayı hukuk sisteminden başka türlü olabileceğinden yüz kat daha hızlı geçirdiğini çok iyi biliyordum. Ama yine de, şirket yönetim kurulundaki şüpheciler, yargılayıcı yaşlı adamlarla her konuşmak zorunda kaldığımda *sinirlerim* geriliyordu. Onların et yiyen avukatlarından bahsetmiyorum bile.

Leon'un yardımını çok ihtiyacım olan bir rahatlama olmuştu. Dave'i güvenlik taramasında yakalayamadığı için kendini o kadar suçlu hissetmişti ki bana bedava bir şey teklif etmişti

-Kruger'dan geçici CEO olarak görevi devralan adamdan anında hoşlanmadığım için onu memnuniyetle kabul etmiştim.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir şirketi yönetecek konumda değildim. Ama kadın düşmanı yaşlı bir herifi başımda tutarsam *lanetlenirdim*. Özellikle de Zoom görüşmemiz boyunca memelerimle konuşan ve her iki kelimesinde de beni aşağılayan birini. Olmaz. Hayatta olmaz.

İdeal olarak, en azından birkaç yıl boyunca, kendim de dahil olacak kadar öğrenene kadar *güvenebileceğim* birinin sorumlu olmasını isterdim. Bunun yerine, potansiyel olarak güvenebileceğim birini istiyordum. Ailemin şirketinin çıkarlarını gözetecek, sadece kendi ceplerini doldurmayacak birini. İşte Leon burada devreye girdi. Şirketin tüm yönetim ekibini kapsamlı bir şekilde denetlemiş ve daha sonra yurtdışındaki rakipleri incelemişti.

"Teşekkür ederim Leon," dedim iç çekerek. "Yardımın için gerçekten minnettarım." Sadece alay etti. "Bu bir iyilik değildi, MK. Sana borçluydum, hem de çok. Her neyse, Hukuk ekibinizi bu adaylardan hangisini daha çok beğeniyorsanız ona yönlendirin. Gerçi hepsi doğrudan rekabetten gelen işler, bu yüzden belki kişisel bir dokunuş sizin lehinize olabilir."

Sırttım ve aramayı sonlandırmadan önce ona tekrar teşekkür ettim.

Archer gözlerini yola çevirmeden önce bana meraklı bir bakış attı. "Leon'dan iyi haberler var mı?"

Başımı salladım ve kimi seçtiğini görmek için e-postamı açtım. Şirketin resmi olarak bana devredilmesinden haftalar önce başlamış olan tüm soruşturmasını takip ediyordum, bu yüzden kimi seçmiş olabileceğini zaten biliyordum.

"Biliyordum," dedim ek dosyaların adlarını yüksek sesle okuyarak. Steele kükredi. "Siz enayiler bana ellişer dolar borçlusunuz."

Telefonumdan başımı kaldırıp arka koltuktaki adama baktım. "Siz üçünüz benim gelecekteki CEO'm üzerine bahse mi giriyorsunuz?"

Archer gözlerini devirdi ama cevap veren Kody oldu. "Steele, Leon'un sana üç kadın seçeneği sunacağını tahmin etti; Arch ve ben de çeşitlilik olsun diye bir erkek koyacağını düşündük."

Leon'un seçtiği seçeneklerden zaten memnun olduğum için kıs kıs güldüm. "Ne istediğimi çok iyi anlamış, orası kesin." E-postayı ileri tuşuna bastım ve dosyaları yeni hukuk ekibime göndererek Leon'un favorisi olarak işaretlediği kadına bir iş teklifi hazırlamaya başlamalarını istedim.

Bunu yaptıktan sonra telefonumu bir kenara bırakıp adamlarımla birlikte gizemli tatil yerimize doğru yola çıkmanın keyfini çıkarmaya koyuldum.

"Peki, nereye gittiğimizi bana ne zaman söylemek istersiniz?"

Üçü de sırtıttı, Kody aynada gözlerimi yakaladı. "Bekle ve gör bebeğim," dedi bana. "Yoksa *sürpriz* olmaz."

Ofladım ve uzanıp müzik setini açtım. Müzik arabayı doldururken koltuğuma yerleştim ve Archer arabayı sürerken eli dizimdeydi. Her türlü mutluluk vericiydi ve belki de sürprizleri o kadar da önemsemediğime karar verdim.

Yarım günlük bir sürüşten sonra, muhteşem yaşlı meşe ağaçlarının sıralandığı bir araba yoluna girdik. Koltuğumda biraz daha dik oturarak Archer'a meraklı bir bakış attım. Yine de hiçbir şey belli etmiyordu. Arkadakiler de öyle, ama onlar da tepkilerimi dikkatle izliyorlardı.

Araba yolu bir tepenin yamacından aşağıya doğru kıvrılıyor, sonra dibinde muhteşem bir ahşap ev ortaya çıkıyordu. Ya da bir evden çok bir kulübeye benziyordu. Çok sayıda sivri çatısı ve bol miktarda penceresiyle devasa ama nefes kesici güzellikteydi.

Archer diğer birkaç arabanın yanına park ederken her şeyi kavramaya çalışarak, "Bu muhteşem," diye mırıldandım. "Burası bir otel mi?"

Kody kıs kıs gülerken Archer başını salladı.

"Hayır." Archer kemerini çözdü ve arabadan indi. Yanıma geldi ve ben daha kapıyı açmadan kapıyı açtı, sonra da dışarı çıkmam için bana elini uzattı. "Burası bir ev." O sırada durakladı ve biz görkemli dağ evine bakarken diğer çocuklar da bize katıldı.

"*Bizim* evimiz," diye ekledi Steele ve benim çenem düştü.

"Ne?" Soru bir kelimedenden çok bir çılgılık gibiydi ama onlar da anlamışlardı.

Kody'nin kolu belime dolandı ve ben de gözlerimi evden ayırmadan ona doğru eğildim. "Hatırlıyor musun, bize mükemmel evinden bahsetmiştin? Hayatlarımız daha az tehlikeli olduğunda, Shadow Grove'un şiddetinden ve meraklı gözlerinden uzak bir yere taşınmak istediğin evi?"

"E-evet?" Tamamen şaşkına dönmüştüm. Bize bir ev mi almışlardı? Yani... hepimiz için mi?

Steele birkaç adım ilerledi, büyük ahşap kapılardan birini açtı ve bana dönüp sırtıttı. "O konuşmadan beri mükemmel bir ev arıyorduk," dedi gururla. "Bunun sahiplerini ikna etmek biraz zaman aldı ama Dave'den yaklaşık iki hafta sonra satmayı kabul ettiler. Evine hoş geldin, Hellcat."

Archer alçak sesle, "Eğer beğenmezsen aramaya devam edebiliriz," diye ekledi. "Biz sadece sana sürpriz yapmak istedik."

Şaşkınlık içinde başımı salladım. "Bunu kesinlikle başardınız." Sonunda gözlerimi evden ayırıp şaşkınlıkla adamlarımın her birine baktım. "Mükemmel," dedim onlara içtenlikle. Benim istediklerimi karşılayıp karşılamadığını görmek için içine bakmama bile gerek yoktu. Mükemmeldi çünkü onu *onlar* seçmişti.

"Hepsi bu kadar değil," diye açıkladı Kody geniş bir gülümsemeyle. "Hadi gel; sana bir sürprizimiz daha var."

Beni fuayeye çağırdılar, sonra da etrafı iyice incelememe fırsat vermeden aceleyle geniş, açık planlı mutfığa soktular. Yine de neye bu kadar heyecanlandıklarını anlamam uzun sürmedi.

Muhteşem, güneşli aile odası evin diğer tarafına açılarak devasa, pırıl pırıl bir dağ gölünü gözler önüne seriyordu.

"Vay anasını," diye soluk soluğa kaldım, manzarayı seyrederken çenem düştü. Göl, inişli çıkışlı tepeler ve yüksek zirvelerle çevriliydi ve görünürde başka tek bir ev bile yoktu. Sanki kendi özel cennet parçamız gibiydi.

Gerçekten başarmışlardı. Her bir detayı.

"Ve burada kışın kar yağar," diye kulağıma fısıldadı Archer, ben şaşkın şaşkın orada dururken. "Göl buz tutacak ve yol tamamen karla kaplanacak. İstersek aylarca dış dünyayla hiçbir bağlantımız olmadan burada mahsur kalabiliriz."

İçimde bir heyecan ürpertisi dalgalandı ve küçük bir inilti çıkardım. "Bu *mükemmel*," diye fısıldadım. "Sizler benim lanet olası Şu anda aklımda."

Suyun yakınındaki hareket dikkatimi çekti ve güneşin su üzerindeki parıltısına karşı gözlerimi kıstım. "Bu-"

"Sürpriz." Kody güldü. "Hadi gel." Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve beni evden dışarı çekti. Balkondan kısa bir merdiven bizi sevimli gölge ağaçlarıyla bezeli eğimli bir çimenliğe indirdi ve suyun kenarında bir çardakta barbekü ve birkaç rahat açık hava şezlongu vardı.

Arkadaşlarımızla birlikte. Kocaman göbeğiyle Bree ve taze Timberwolf mürekkebiyle Dallas da *dahil olmak üzere değer* verdiğim herkes davet edilmiş gibiydi.

Ona sıkıca sarıldığımda mutluluk gözyaşları gözlerimi yaktı ve o da bana gülmekle karşılık verdi.

"Çok iyi görünüyorsun," dedim ve onu tekrar bıraktım.

O sadece gülümsedi ve omuz silkti, eliyle karnını ovuşturdu. "Evet, bunun için size teşekkür etmeliyim. Dallas'ın Wraith'lerden kurtulduktan sonra benimle geçirecek çok daha fazla zamanı oldu."

Eski dostum nişanlısının başının üzerinden gözlerime baktı ve özel bir gülümseme paylaştık. Dallas'ı Wraithler'den çıkarmak için Zed'e yaklaştığımızda, sadakatini kanıtlamasını istemişti. Dallas bunu ve daha fazlasını sağlamış, haftalarca Wraith'lerin hesaplarını hacklemiş ve Reaper'lardan çaldıklarını gösteren belge izlerini ortaya çıkarmıştı.

Sonra, pek çok Wraith'in bana yapılan saldırıda suç ortağı olmasından sonra, Dallas meseleyi kendi eline almış ve Charon'u uykusunda öldürmüştü. Ondan sonra Timberwolves'un korumasına her zamankinden daha çok ihtiyacı oldu ve Hades de bunu sağladı.

Cass, Wraithler'deki liderlik değişimini tartışmak için Archer'la bir toplantı düzenleyene kadar hiçbirimiz onun bunu yaptığını bilmiyorduk bile. Skate -aptalca bir isim- Charon'un rolünü üstlenmiş ve çizginin dışına çıkmaması, aksi takdirde selefiyle aynı kaderi paylaşacağı konusunda sert uyarılar almıştı.

Dallas'a bilerek göz kırparak, gelen diğer herkesi selamlamak için ilerledim. Constance bana kendi torunuymuşum gibi sarıldı ve D'Ath aile yüzüğünü hâlâ takıyor olmamı onaylayan bir baş selamı verdi. Ana da onunla birlikteydi ve her zamankinden daha mutlu görünüyorlardı.

Steinwick, Anna ve James birlikte barbekü yapıyorlardı ve ananas desenli şortu ve üzerinde çizgi film memeleri olan önlüğüyle kibirli uşağımızı görmek beni gülmekten öldürmeye yetti.

"Her ne pişiriyorsanız, inanılmaz kokuyor," dedim üçüne de geniş bir sırtısla.

James cevap olarak burnunu kırıştırdı. "Bu bir barbekü, MK. Sakın bana daha önce hiç barbekü yapmadığını söyleme."

Hafızamı yoklarken yanaklarım kızardı. Ama... hayır. Samuel Danvers tarzı bir şey değildi.

"Kusura bakmayın geciktim!" diye tanıdık bir ses evin yanından seslendi ve neşeli bir kızıl saçlı bize doğru koşarak geldi. "MK, evin *ölmek* üzere! Hafta sonlarını kesinlikle burada geçireceğim."

Yeni arkadaşım bana sıkı ve fazlasıyla dostane bir şekilde sarılırken sertçe sırttım. Yine de buna alışmışım.

"Seph! Lütfen bana burada olmak için iznin olduğunu söyle." Kızı çok seviyordum ama onun ergenlik isyanı saçmalığının suçunu da üstlenmek istemiyordum.

Bir kahkaha attı. "Tabii ki var. Bu sefer. Her neyse, hafta sonunu seninle ve haremle geçireceğimi söylediğimde büyük, kötü Hades bile güvenliğini tartışamazdı." Bana bir göz kırptı ve sonra içini çekti. "Gerçi buraya gelmek için Cass Baba'nın beni bırakmasını kabul etmek zorunda kaldım."

Neredeyse dilim tutulacaktı. "Az önce ona öyle demedin," dedim boğuk bir sesle, dövme kaplı, çatık kaşlı motorcu Seph'in gece çantasını taşıyarak çimenlerin üzerinde sinsice ilerlerken.

Bunda büyütülecek bir şey görmemiş gibi omuz silkti. "Belki de babam gibi davranmayı bırakmalı o zaman. Oh, Bree burada! Hey, kızım!" Aşırı enerjik bir köpek yavrusu gibi en iyi arkadaşıma doğru koştu. Seph hızla tüm dünyada en sevdiğim insanlardan biri olmaya başlamıştı.

"Evlat," diye homurdanarak beni selamlayan Cass, benimkilere de başını salladı. "Partiyi böldüğüm için üzgünüm. Küçük pislik geçen hafta sonu arabasını bir çukura düşürdü ve Hades onun tek başına gelmesine izin vermedi."

Kaşlarım kalktı ve dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani sen mi teklif ettin? Çok *nazıksın*, Huysuz. Sen bir Timberwolf bile değilsin;

Bu işi başka biri de yapabilirdi."

Bana ters ters baktı. "Kapa çeneni." Kaşlarını çatarak Archer'a döndü. "İçki nerede? Buna ayıkken katlanamam."

Archer gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu ama Cass'in omzuna vurdu ve onunla birlikte eve doğru yürüdü.

Kody ve Steele benimle birlikte göle doğru uzanan uzun ahşap iskeleye doğru yürüdüler ve üçümüz de ayaklarımız suda sallanırken iskelenin ucuna oturduk.

"Bu harika, biliyor musunuz?"

Steele'in kolu belime dolanmıştı ve Kody'nin eli dizimdeydi, ikisi de yaptıkları sürprizden gurur duyuyorlardı.

"Bunun hepimiz için bir doğum günü hediyesi olduğunu düşündük," dedi Kody bana, "bu yıl hiçbirimiz doğru dürüst kutlama yapmadığımıza göre."

"Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü," dedim duygulu bir iniltiyle. "Şuradaki de ne?" Gölün ilerisinde bir tür platform gibi görünen yeri işaret ettim.

Steele omzumu öptü ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sadece bir dalış platformu," dedi muzip bir tavırla. "Sana sonra gösteririz."

Ses tonu içimde heyecan uyandırdı ve başımı salladım. "Pekâlâ, ben de eşlik edeceğim. Şimdiye kadar bu sürpriz olayında oldukça başarılı oldunuz."

"Sayı." Kody elini Steele'e uzattı, Steele de ona beşlik çaktı. Lanet olası çocuklar.

Başımı Kody'nin omzuna yaslamış, Steele'in güçlü koluyla beni sarmışken, beni ne kadar aptalca mutlu ettikleriyle başa çıkamıyordum bile. Yaşadığımız her şey böylesine büyük bir mutluluk için değerdi.

Archer birkaç dakika sonra bize katıldı, kışını arkadaşlarının arasına sıkıştırırken beni kucağına aldı, sonra nefesim kesilene kadar öptü.

"Haydi Prenses. Yemek hazır."

"Aç değilim," diye cevap verdim, dudaklarımı yalayıp gözlerimi üçü arasında gezdirerek. "Yemek için değil."

Kody bir inilti çıkardı ve elini yüzünde gezdirdi. Steele başını geriye attı ve güldü. Archer bakışlarında yakıcı bir sıcaklıkla gözlerime baktı.

"Misafirlerimiz var Kate. Uyumlu ol, buna değeceğine söz veriyoruz."

İtiraz etmek istedim ama haklıydı. Bütün ailemiz *bizim* için buradaydı. Onlar yemek için beklerken gizlice sevişmek muhtemelen kötü bir davranış olurdu. Ve Constance'ın bizi terbiyesizlikle suçlamasını hiç istemiyordum.

"Peki," diye homurdandım ve Steele'in beni Archer'ın kucğından alıp ayağı kaldırmasına izin verdim. "Ama sana söz veriyorum, D'Ath."

Sırıttı. "Buna güveniyorum, Wittenberg."

Homurdandım ve gözlerimi devirdim. Yasal işlemlerimin bir parçası da Danvers ismini bırakmaktı ve Jones ya da Steele olmadan D'Ath ismini almak çok garip gelmişti. Bu yüzden annemin kızlık soyadını almıştım.

Artık Madison Kate Wittenberg'*dim ve bu bana doğru geliyordu.*

T Öğleden sonra kahkahalar, sohbetler, yemekler ve kokteyllerle geçti. Küçük ekibimiz dışarıda kalarak akşama kadar parti yaptı ama Bree ağır ağır esneyerek geceyi bitiren ilk kişi oldu.

Dallas'la birlikte kısa süre önce kendi evlerine taşındıkları Shadow Grove'a dönmek üzere ayrıldılar. Anna ve Steinwick de yaşlılıklarını gerekçe göstererek onlardan kısa bir süre sonra ayrıldılar.

Birlikte giderlerken onlara şüpheli bir bakış attım ve Kody kıs kıs güldü.

"Kesinlikle sikişiyorlar," diye kulağıma fısıldadı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben de ona tıslayarak karşılık verdim. "Steinwick ondan yirmi yaş falan büyük olmalı."

Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Yaş sadece bir sayı ve birbirlerine çok yaklaşıyorlar."

Bu ifadeye katılarak başımı salladım.

Connie gülümseyerek, "Sanırım biz de yatabiliriz," dedi. "Kahvaltıda görüşürüz çocuklar." O ve Ana el ele eve doğru ilerlerken ben de onları sevgiyle izledim. Artık ilişkilerini Archer'dan saklamadıkları gerçeği tüm kalbimi mutlu etmişti.

Çocuklarla birlikte bir süre daha çardakta içki içip Seph, Cass ve James'le sohbet ettikten sonra geç olunca Steele herkese odalarını göstermeyi teklif etti. Evin geri kalanını görmek için can atıyordum, bu yüzden tura katılma şansına atladım.

Steele de acele etmedi. Ve gezilecek *çok fazla* ev vardı. Misafirlerimizi odalarına yerleştirdikten sonra parmaklarımızı birleştirdi ve bana evin geri kalanını gösterdi. Yani benim yatak odamı.

"Bekle, bu nasıl olacak?" Muhteşem ana süitimin ortasında dururken sordum. "Bizim kendi odalarımız mı var?" Benimkine ulaşmadan önce koridor boyunca onların yatak odalarını işaret etmişti.

Omuz silkti. "Sen nasıl istersen öyle olur, Cehennem Kedisi. Kural falan yok. Zaten hepimiz burada yaşayacağız gibi geliyor bana."

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, yani paylaşmak için yeterince büyük."

Güldü. "Öyle olmasa bile, *bulunduğun* yer burası. Ama tüm ıvır zıvırımızı saklayabileceğimiz yedek odalarımızın olmasının iyi olacağını düşündük.

kendi alanına ihtiyacın var."

"Ah, evet." Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve tekrar odaya baktım.

"Bu... tamam mı?" Steele'in sesi tereddütlüydü. "Eğer istemiyorsan-"

"Hayır!" Sessizliğimi yanlış yorumlamasına fırsat vermeden sözünü kestim. "Hayır, lanet olsun hepsi bu... Max, bu mükemmelin de ötesinde. Bu beni çok etkiliyor, anlıyor musun? Burası *bizim* evimiz. Hepimizin. Hepimizin yaşadığı Archer'ın evi değil. Gerçekten *gerçekmiş* gibi geliyor."

Kolları belime dolandı ve dudakları saçlarıma bastırarak kurşunun beni sıyırdığı yerdeki silik yara izini öptü. "Gerçekle aran iyi mi, Cehennem Kedisi?"

Nefesim uzun bir solukta dışarı fırladı. "Tanrım evet," diye fısıldadım. "Hayatımda hiçbir şeyle bu kadar iyi olmamıştım."

Uzuvlarındaki gerginliğin fiziksel olarak kaybolduğunu hissettim ve bana daha sıkı sarıldı. "Bunun için şükürler olsun. Çünkü seni asla bırakmayacağız, Cehennem Kedisi. Sen hepimiz için osun, sonsuza dek."

Bu düşünceye ne kadar katıldığımı kelimelerle ifade edemezdim, bu yüzden hareketlerimin kendi adına konuşmasına izin verdim. Onu *tüm* kalbimle öptüm, ellerim yüzünü kavradı ve o da beni öperken bedenim ona doğru kıvrıldı.

Ben daha ileri gidmeden, isteksiz bir adım attı ve bana yırtıcı bir bakış attı. "Çok baştan çıkarıcı, Cehennem Kedisi," diye mırıldandı. "Ama zaten yeterince uzun süredir yokuz. Kody ve Arch seni geri getirmemi beklerken sabırsızlanmaya başlayacaklar."

Sadece kendi başlarına sıkılacaklarını kastetmediği hissine kapıldım, bu yüzden beni *yatak* odasından -benim yatak odamdan- çıkarıp evin içine doğru çekmesine izin verdim.

Güverteden gölde bir yerlerin ışıklarını görebiliyordum ve gözlerimi kısarak karanlığa baktım, anında endişelendim.

"Max, ne-" Telaşla elini tuttum ama bana attığı gülümseme bunun planlarının bir parçası olduğunu gösteriyordu.

"Yüzmek ister misin, Cehennem Kedisi?" diye sordu bana hınzırca sırıtarak.

Kaşları havaya kalktı. "Mayo giymiyorum."

Gülümsemesi daha da genişledi ve tişörtünü tek bir hareketle çekiştirerek çıkardı, biz iskeleye doğru ilerlerken çimlere bıraktı. "Yani?"

Çenem düştü ama sonra bana *o* bakışı attı. Bana açıkça meydan okuyan. Kahretsin, o zaman geri adım atamayacağımı biliyordu.

haysiyet çizgideydi.

İskelenin sonuna vardık ve pantolonunu çıkardı, sonra da mürekkepli sulara mükemmel bir dalış yaptı. Tamamen çıplaktı.

"İçeri geliyor musun?" diye seslendi bana, başı bir kez daha su yüzeyine çıktığında. "Söz veriyorum *o kadar* soğuk değil."

Daha önce ayaklarımın ne kadar soğuk olduğunu çok iyi bildiğim için inledim. Yine de... Tüm eğlenceyi onun yaşamasına izin veremezdim.

Tereddütle atletimi çıkarmaya başladım, sonra tekrar Noel ağacı gibi aydınlatılmış eve baktım. "Ne hakkında-"

"Görmezler," diye güvence verdi ben daha itirazımı tam olarak oluşturamadan. "Burası çok karanlık; söz veriyorum, tamamen yalnızız."

İhtiyacım olan tek güvence buydu. Atletimi bir kenara fırlattım, sonra sütyenimi, sonra da şortumu ve külotumu çıkardım. Derin bir nefes alarak karanlık suya daldım ve anında ısırın soğğun bedenimi ele geçirdiğini hissettim.

O kadar da soğuk değil, kıçım.

"Ne oluyor lan, M-max?" Yanına vardığımda haykırdım. "Dondurucu soğuk!"

Sadece güldü, bok kafalı ve beni kollarına sürükledi. "Kısa sürede ısınırsın," dedi kıkırdarak, sonra beni uzun uzun ve sertçe öptü. "Hadi, son bir sürprizimiz var."

Işıkları gördüğüm yöne, daha önce bir dalış platformunu işaret ettikleri yere doğru süzölmeye başladı ve ben onunla yüzerken kandırıldığım için homurdandım. Lanet olası seksi köpekbalığına karşı koyamadım.

Yaklaştıkça nefesim tekrar kesildi. Geniş dalış platformunun yanında, oldukça harika su kaydırağının hemen yanında küçük bir tekne bağlıydı. Bu tekne Kody ve Archer'ın şimdiye kadar gördüğüm en romantik buluşma ortamını nasıl yarattıklarını açıklıyordu.

Tüm platform yastıklar ve yumuşak battaniyelerle donatılmıştı ve içinde titreyen mumlar bulunan bir düzine kasırga lambasıyla aydınlatılmıştı. Enfes çiçek aranjmanları mumları tamamlıyordu ve yastıkların yanında dördümüz için bir tatlı tepsisi hazırlanmıştı. Buz kovalasında soğuyan bir şişe şampanya bile vardı. *Her şeyi düşünmüşlerdi.*

"Siz şu anda gerçek misiniz?" Parmaklarımla platformun kenarına tutunarak ağzım açık kaldı.

Archer beni sudan çıkarmak için uzandı, sonra kaşları havaya kalktı. Steele'e şaşkın bir bakış atarak, "Çıplaksın," dedi. "Yukarıda mayo giymeye ne oldu?"

Steele kendini sudan çıkardı ve omuz silkti. "Dikkatim dağıldı. Ve Hellcat'i çıplak görmek hoşuma gidiyor, yani kazan-kazan."

Archer gözlerini devirdi ve Kody bize sarınmamız için havlu attı. Steele haklıydı; suya alıştıktan sonra düşündüğüm kadar soğuk gelmemişti.

Havluya sarınıp yastıklara doğru ilerlerken, "Burada çıtayı ciddi ciddi yükseltiyorsunuz," diye takıldım.

"Güzel," diye cevap verdi Kody, oturmam için beni dürttü, sonra şampanyayı açarken battaniyelerden birinin üzerine diz çöktü. "Bu romantik olmayan piçleri oyunlarını hızlandırmaya zorluyor, değil mi?" Birlikte şaka yapıyormuşuz gibi bana göz kırptı ve Archer şakacı bir şekilde kafasının arkasına vurdu.

"Yani siz bir gölün ortasında çiçeklerle, mumlarla, şampanyayla ultra romantik bir piknik düzenlediniz..." Kody'den bir kadeh aldım ve bir yudum içtim. Zaten kafam oldukça iyiydi ama bu şampanyayı gerçekten sevmiştim. "Sadece eğlence için mi?"

Archer kuru bir ses tonuyla, "Bazıları bunu seni sevdiğimiz için yaptığımızı söyleyebilir, Penses," dediğinde kıs kıs güldüm.

"Bazıları öyle diyebilir," diye katıldım, alay ederek. "Ama sonra Steele beni çıplak bıraktı, bu yüzden bazıları art niyetli olup olmadığınızı da merak edebilir."

Kody yanımdaki yastıklara uzanmadan önce diğer çocuklara içkilerini dağıtırken sahte bir öfke soluğu verdi. "Bebeğim, bununla ne demek istediğini hayal bile edemiyorum," diye yalan söyledi ve şampanyasından kocaman bir yudum alırken gözlerini kırpmadan bakışlarımı tuttu.

Ben de ona sııttım, başımı salladım ama ona ayak uydurdum. "Eminim yapamazsın."

"Peki, ev hakkında ne düşünüyorsun?" Archer konuyu değiştirerek küçük bir portatif müzik setini açtı ve gece havasını yumuşak bir piyano müziğiyle doldurdu.

Steele'in müziği.

Son birkaç haftadır üzerinde çalıştığı orijinal bestelerin hoparlörden döküldüğünü duyduğumda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. O da bana bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi ama yorum yapmadı.

"Ev mi?" Archer'ın sorusuna yeniden odaklanarak tekrarladım. Burnumu kıvırdım ve gölün kıyısındaki ışıklandırılmış kulübeye baktım. "Sorun yok,

Sanırım."

Kody şampanyasını yudumlarken Steele ona yardım etmek için sırtını sıvazladı.

Archer bana düz bir bakış attı. "Sadece iyi, ha?"

Omuz silktim. "Evet, yani... spor salonu var mı ki? Nerede çalışacaksınız? Ve ben hiçbir yerde piyano görmedim. Belli ki bunların hepsini eklememiz gerekiyor."

Ne söylediğimi anladığında, etkilenmemiş bakışları yerini hayranlık dolu bir gülümsemeye bıraktı. "Evet, her şeyi mükemmel hale getirmek için çok fazla zamanımız olmadı. Ama bunun dışında..."

"Bunun dışında mı?" Yüzümü çevirip tekrar eve baktım, dudaklarımda yumuşak bir gülümseme vardı. "Siz çocuklar her şeyi hallettiniz."

"Çok şükür," diye inledi Kody, yastıklara yığıldı ve beni güldürdü.

İçkimden büyük bir yudum daha aldım, sonra bardağı kenara koydum. "Yine de *gerçekten* önemli bir sorum var."

Archer'ın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?

Neymiş o?" "Burada kimsenin bizi göremeyeceğinden *emin* misin?"

Steele cevap verdi. "Dürbünleri olmadığı sürece hayır ve ben de misafirlerimizden hiçbirine dürbün vermedim. Tam bir mahremiyet, Hellcat."

"Peki o zaman," diye cevap verdim, havlumu gevşetip bir kenara atarak. "Sanırım birinin yerine getirmesi gereken bir sözü var."

Archer gözlerimi kırpmadan bana baktı ve bardağını dikkatle bir kenara koydu. "Bundan emin misin Kate?" Sesi dikkatlice eşitti, sanki kararımı etkilememeye çalışıyordu. Aptal çocuk.

Sırıttım. "Ben fazlasıyla eminim. *Ya sen?*" Archer'ın paylaşma konusunda en az rahat olan kişi olduğu bir sır değildi ama son aylarda çok yol kat etmişti.

Kody ve Steele'e baktı ama ikisi de onun cevabını beklerken bir şey söylemedi.

Bir saniye sonra başını salladı ve elleri ve dizleri üzerinde bana doğru ilerledi. "Kahretsin evet, öyleyim." Ağzı, beni yastıklara geri iten bir güçle ağzıma çarptı, ama şikayet etmiyordum. Bunun yerine, onu aynı şevkle öptüm, dudaklarım ağzıma erişmesine izin vermek için ayrıldı.

Dillerimiz birlikte dans ederken Archer inledi ve bacaklarım onu kendime daha sıkı çekmek için beline dolandı. O ve Kody'nin üzerinde sadece yüzme şortları vardı ve ince kumaş bu durumdan ne kadar hoşnut olduğunu gizlemek için *çok* az şey yapıyordu.

Yumuşak bir küfür savurdu, dudaklarımdan geri çekildi ve kocaman elleriyle kalçalarımı kavradı. Steele yüzümü ona doğru eğip dudaklarımı kendi dudakları olarak kabul etmeden önce soluklanmak için ancak bir an bulabildim.

Dili dilimin üzerinde gezinirken keyifli bir iç geçirdim ve Archer vücudumun aşağısına doğru öpücükler kondurdu, bacaklarımı birbirinden ayırırken göbek deliğimi öpücüklerle çevreledi.

Evet, işte bunun için buradaydım.

Kody, Steele'in karşı tarafına doğru eğildi, boynumu öptü ve sıcak, nasırlı eliyle çıplak göğüslerimden birini avuçladı.

"Bunu nasıl yapmak istersin bebeğim?" diye kulağıma fısıldadı, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Burada kararları sen veriyorsun. Steele'in seni vurmasının cezası olarak arkasına yaslanıp izlemesini ister misin?"

"Hey!" Steele itiraz etti, dudaklarımdan ayrılıp Kody'ye ters ters baktı. "Bunu duydum, pislik. *Haftalar* önceydi, tamam mı?"

Yine de gözleri suçluluk duygusuyla parlıyordu, ben de yanağını kavradım ve öpmek için yüzünü kendime yaklaştırdım. "Seni suçlamadığımı biliyorsun Max," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"Biliyorum," dedi Archer, sonra dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi ve arzuyla sarsılmama neden oldu.

"Pislikler," diye homurdandı Steele ama beni öpmeye devam etti, bu sefer daha sertti, sanki o mermiyle beni sıyırdığı için hâlâ özür diliyormuş gibiydi.

Archer'ın dudakları, zonklayan etimi emerken klitorisimin üzerinde mühürlendi ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak dokunuşunun altında kıvrandım. Dördümüzün birlikte yaşaması için hayalimdeki evi satın aldıklarını duyurduklarından beri bütün gün tahrik olmuştum. Uzun süren bir ön sevişme için *sabırım* yoktu.

"Siktir," diye inledim Steele'in dudaklarına karşı. "Max... bana bir iyilik yapar mısın?"

Bir santim geri çekildi, kaşları merakla çatıldı. "Ne istersen, Cehennem Kedisi."

Küçük zaferime sııttım. "Ağzımı sik."

Şimdiye kadar taleplerime o kadar alışmışlardı ki şaşırmadı. Sadece kıkırdadı ve omuz silkti, sonra havlusunu belinden çözdü ve sert, delikli sikini ortaya çıkarmak için bıraktı.

"Evet, hanımefendi," diye alay etti ve Archer görevinde durmadan bana tam olarak istediğim şeyi sunmak için dizlerinin üzerinde yükseldi.

Heyecanla dudaklarımı yaladım, sonra Steele başımın arkasını kavrayıp sikini dudaklarımın arasına yönlendirirken ağzımı sonuna kadar açtım. Dilimi ucunun etrafında döndürdüğümde inledi ve Archer iki parmağını ağrıyan amıma soktu.

Sikeyim evet.

Ağzım konuşamayacak kadar doluydu, sadece inledim ve Steele'i daha derinlere aldım. Ben ona bakarken nefesi en lezzetli şekilde kesildi ve parmakları saçlarımda sıkılaştı. Nasıl sevdiğimi biliyordu ve bunu yerine getirmekten mutluluk duyuyordu. Kalçaları hareket etti, boğazıma doğru daha fazla itti ve beni rahatlamaya zorladı.

Kody dişleriyle kulak mememi çekiştirirken, "Buna ihtiyacım olacağından oldukça eminim," dedi. Yüzme şortunu çıkarıp bir kenara attı, sonra ayağa kalkarak diğer tarafımda diz çöktü ve kendi kalkmış siki hazırda bekliyordu.

Steele küçük bir itirazda bulundu ama saçlarımı bıraktı ve delikli sikinin dudaklarımdan çekilmesine izin verdi. Dilimi dudaklarımın üzerinde bir kez gezdirmek için ancak yeterli zamanım oldu, sonra Kody ağzımı kocaman, pürüzsüz şaftıyla dolduruyordu.

Archer benimle oynuyordu, parmakları sıkı itişlerle alay ediyor ve dili klitorisimin etrafında dönüyordu ve bu beni çıldırtıyordu. *Daha fazlasına* ihtiyacım vardı. Beni doldurmasına ve çılgılık attırmasına ihtiyacım vardı.

Elim uzandı, Steele'in sikine sarıldı ve Kody'yi emerken onu okşadı, ama kalçalarım Archer'ın yüzüne çarpıyordu. Eğer yakında içime parmaklarından başka bir şey sokmazsa...

Gözlerini Kody'nin sikinin üzerinde buluşturdum ve aklımdan geçenleri çok net okudu. Bir saniye sonra şortunu indirdi ve kalın sikini kıvrımlarımın arasına soktu.

Ağzım o kadar dolu olmasına rağmen içimden kısık bir inilti çıktı ve Archer amımın içinde ilerlerken homurdandı.

Lanet olsun, dördümüz de işin içindeyken dikkatimi dağıtacak o kadar çok şey vardı ki. Steele, Kody'nin omzuna bir şaplak attı ve tekrar yer değiştirdiler. Bu sefer Steele ağzıma o kadar hızlı girdi ki piercingleri dişlerime çarptı ve boğazımın arkasına vurduğunda hafifçe öğürdüm.

Kody tükürüğümle kayganlaşan şaftının etrafını sarmak için elimi tuttu ve yumruğumu yukarı ve aşağı pompalamam için beni teşvik etti.

Archer bacaklarımın arasında hareket etmeye başladı, kalçaları kuvvetle sallanıyordu. Bacaklarım şimdiden titremeye başlamıştı ve bu iş bitmeden önce beni üç orgazmdan daha azıyla bırakmalarının mümkün olmadığını biliyordum. Her biri için bir tane... daha fazla olmasa bile.

Steele ağzımı sikerken gözlerimle buluştu, sonra aramıza uzanıp klitorisimi bulmadan önce oldukça kasıtlı bir şekilde parmaklarını emdi.

Evet, hiç umudum yoktu. Gemiyi onlar sürüyordu; ben sadece yolculuk için birlikteydim. Ama Tanrım, *ne* yolculuktan ama!

Steele'in aletinin etrafında nefes nefese ve inleyerek boşaldım ve ben o yoğun ilk dorukta titrerken geri çekilerek merhamet gösterdi. Muhtemelen onu ısıracağımdan endişelenmişti.

"Tanrım, bu sese asla alışamayacağım," diye yorum yaptı Archer, amımdan çekilip kendi sikini yumruklarken sesi gerilmişti.

Uzuvlarım orgazmın artçı şoklarıyla titrerken verebildiğim tek tepki iniltili bir sızlanmaydı. Steele'in parmakları hâlâ saçlarıma dolanmıştı ve dudaklarını yalayarak aç gözlerle bana bakıyordu.

"Şu anda kıcını sikmeyi o kadar çok istiyorum ki, Cehennem Kedisi," diye itiraf etti sert, şehvet dolu bir sesle.

Kody kıs kıs güldü ve şampanya kovanının kenarına sıkıştırılmış bir şeye uzanırken elimden kaydı. "Seni korudum, iğne yastığı." Minyatür bir kayganlaştırıcı şişesini göz kırparak Steele'e fırlattı. "Hazırlıklı olmadığımız için zarar vermene izin veremeyiz."

Steele yastıklara yaslanırken aleti heyecandan titriyordu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, kucağını sıvazladı. "Buraya gel, güzelim."

Manyak gibi sırtarak ona doğru koştum ve beni tekrar ters cowgirl pozisyonuna getirmesine izin verdim, dizlerimin üzerinde hem Kody hem de Archer'a bakıyordum. Kıcıma damlayan ilk kayganlaştırıcı *soğuk olduğu* için irkilmeme neden oldu ama Steele parmağını içime sokup kıcımı germeye başlar başlamaz soğuk unutuldu.

"Arch," dedim nefes nefese. "Archer, buraya gel."

Ne istediğimi çok iyi bildiğinden dizlerinin üzerinde sürünerek yaklaştı. Islak saçlarımı avucunda toplayıp sikini ağzıma sokarken bile gözleri Steele'in kıcımdaki parmaklarına kilitlenmişti.

Onun üzerinde kendi tadımı alabiliyordum ve bu beni daha da tahrik ediyordu. Az önce amıma girdiğini ve Steele'in kıcımı sikmek üzere olduğunu bilmek... evet,

Bu beni çok tahrik ediyordu. Archer yüzümü sikerken ve Steele başka bir parmağıyla beni gererken içimden kısık bir inilti yükseldi. Daha fazla soğuk kayganlaştırıcı. Tanrım, bu beklenti beni öldürüyordu.

Çocuklar sezgi ya da ESP gibi bir şey üzerinde çalışıyor gibiydiler çünkü tam kendimi kaybetmek üzereyken Archer yüzümü bıraktı ve Steele'in elleri kalçalarımı kavradı. Beni geriye doğru yönlendirdi ve ucunu kaygan göt deliğime yerleştirirken oturmam için beni ikna etti.

"Yavaş ol," dedi ama ellerinin kalçalarımı tutuşu, o yukarı iterken beni aşağı çekişi başka bir hikâye anlatıyordu.

Kıçımı doldururken nefes nefese kalmıştım, her lanet piercing'i hissediyordum -sekizini de- içimde daha da derine inerken. İçime tamamen oturduğunda titriyor ve nefessiz kalıyordum, ellerim arkamda Steele'in sert karın kaslarına dayanmıştı,

"Aman Tanrım," diye haykırdım nefes verirken, o durakladı ve bana alışmam için bir saniye verdi.

"İyi misin, bebeğim?" Kody bana bakarken dudaklarını yalayarak sordu. Tamamen açılmıştım, Steele'in siki götümdeydi ve amım sergileniyordu, bu yüzden onu suçlamadım.

Sesime tam olarak güvenemediğim için hızlıca başımı salladım.

Archer sadece eğlenen bir ses çıkardı ve elinde sikiyle yanımda dolaşmaya başladı. "Hepimizi birden almak istediğini söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu hararetli bir sesle, Steele altımda hareket etmeye başladığında yumruğu kendi sikini tembelce okşuyordu.

Yine başımı salladım, cevap veremeyecek kadar heyecanlanmıştım. Ama kahretsin evet, hatırladım. Bunu ilk kez seviştiğimizde, sağanak yağmur altında yolun kenarında söylemiştim.

"Bunu gerçekleştirmeye hazır mısın, bebeğim?" Kody alay etti, parmakları amımı okşadı, klitorisimle alay etti, sonra içine battı.

"Sikeyim evet," diye nefes aldım, sesimde baş döndürücü bir inilti vardı. "Kody..."

Steele yavaşça kıçımı sikerken o sadece sırttı, iki parmağı amımın içindeydi. "Seni yakaladım, bebeğim. Sadece bir dakika oynamama izin ver."

Başı aşağı eğildi, ağzı klitorisimin üzerine kapandı ve parmakları beni doldurarak haykırmama neden oldu. Archer, "Çok güzelsin," diye

mırıldanarak elini klitorisimde gezdirdi.

Yüzüme baktı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Başparmağını ısırdım, sonra göz teması kurarken emdim. Sonra Kody diliyle bana çığlık attıracak bir şey yaptı.

Bu Archer'ın sabrını taşırmaya yetti ve saçlarımı bir kez daha sıkıca kavradı, aleti dudaklarıma değdi. Kody ve Steele beni başka bir orgazma itmek için birlikte çalışırken, hevesle ona açıldım ve onu sertçe emdim.

Tekrar boşaldığımda, Archer beni neredeyse sikiyle boğarken hiç sesim çıkmadı. Bu sadece doruk noktamı yoğunlaştırdı ve Kody'nin yüzü, geniş, kendinden memnun bir sırıtişla oturduğunda tamamen nemliydi.

Yine de parmakları hâlâ amımın içindeydi ve Steele'in elleri kendini hızlandırmaya çalışırken kalçalarımı morartacak kadar sıkı kavıyordu.

"Kody," diye homurdandı Archer, "oyalanmayı bırak. Gecenin geri kalanını sırayla geçireceğiz ama şu anda-"

"Evet, evet," diye kıs kıs güldü Kody, doruk noktamın tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarını yavaşça yalayarak. "Yükünü tut, koca adam." Bana göz kırptı, sonra pozisyon değiştirirken sikini kavradı.

"İyi misin bebeğim?" Kody sikinin ucunu sıırıslıkam amıma sürterken iki kez kontrol etti. Alay ediyordu çünkü açıkça sohbet edecek durumda değildim. Archer'ın tekrar boğazıma sokup beni inleterek pekiştirdiği bir gerçek.

Yine de gözlerim Kody için her şeyi anlatıyordu. Amımın içine girerken benimle göz temasını sürdürdü, sadece kalçaları leğen kemiğimle buluştuğunda ve gözleri hafifçe geriye yuvarlandığında bakışlarımı kırdı.

"Vay anasını," diye mırıldandı. "Steele'in delikli sikiyle farklı bir deneyim yaşadığım kesin."

Steele altımdan bir kahkaha attı. "Bunu hissedebiliyorsun, ha?" Kıçımdan neredeyse tamamen çıktı, sonra hızla geri girdi. "Buna ne dersin?"

Kody beyninde kısa devre varmış gibi görünüyordu. Bu hissi anlıyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Kody gülerek. "Yani, erkeklerden hoşlanmıyorum. Ama buna alışabilirim." Açısını ayarlayarak dizimi kavradı.

Başımı kaldırıp Archer'ın gözlerine baktım ve onu cesaretlendirdim. Hepsini istiyordum. Beni hayal edilebilecek her şekilde becermelerini ve hepsinin içime boşalmasını istiyordum.

Archer'ın gözleri karardı, ateşle parladı ve saçlarımı sıkıca kavradı. Kody ve Steele diğer deliklerime dönüşümlü olarak girerken, başımı tutuşunu yüzümü sikmek için kullandı, boğazımı cezalandırdı.

Kendini ilk kaybeden Steele oldu. Hızı kesildi ve parmakları kalçalarımı daha sıkı kavradı, sonra boşalırken haykırdı. Kody beni daha hızlı becerdi, sanki Steele'in orgazmı onu bir şey kanıtlamaya zorlamıştı.

Bir an sonra tekrar boşaldım, Steele'in döllerinin kıcımdaki piercinglere kayganlaştırıcı yüklemesi gibi kaydığını hissettim.

Archer homurdandı, ağzımdan çekildi ve Steele'i iterek onu altımdan çıkardı. Kody onun ne istediğini tahmin etmiş olmalıydı çünkü beni kollarının arasına aldı ve sırtüstü yatıp ben onun sikine binene kadar bizi hareket ettirdi.

Steele gülerek, "Siktir," diye yorum yaptı. "Siz ikiniz daha bitirmeden ben yine sertleşmiş olacağım."

Ona sırtarak ve göz kırparak bunun gerçekleşmesi için meydan okudum. Archer arkama geçti ve bir elini sırtıma koyarak beni Kody'nin göğsüne doğru itti. Ancak, beklediğim gibi kıcımlı almak yerine Kody'yle birlikte amıma girerken ürkütücü, alışılmadık bir gerginlik.

Amcığım iki siki bir arada barındıracak şekilde ayarlanırken alçak, seksle sırlıklam bir inilti benden kaçtı ve nefesim kısa, keskin pantolonlarla geldi. Bu *inanılmazdı*.

"İyi misin bebeğim?" Archer sert bir sesle sordu, vücudu beni gölgeliyordu ve dudakları kulağımdaydı.

Çılgınca başımı salladım ve Kody sadece kıkırdadı. Yine de itiraz etmiyordu. Hem de hiç. O ve Archer şehre gittiler, beni birlikte siktiler ve her biri kendi doruklarını kovalamadan önce beni iki kez daha boşalttılar.

Geri çekildiklerinde ağrıyor, zonklıyor, dölle ıslanıyor ve hayatım boyunca hatırlayamadığım kadar tatmin oluyordum. Kody ve Archer kemiksiz bir yığın halinde yastıkların üzerine yığılırken Steele sırtarak gözüme çarptı. Aleti elindeydi ve yine kaya gibi sertleşmişti.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ve ben de dudaklarımı yalayarak başımı salladım. Uzunlarım fazla bir şey yapamayacak kadar jöle gibiydi, bu yüzden o bacaklarımın arasına tırmanırken ben battaniyeye uzandım. Birkaç dakika sonra tekrar boşaldı, amımı tohumuyla doldurdu ve sanki varoluş sebebiymişim gibi beni öptü.

Evet, sürprizler hakkındaki fikrimi resmen değiştirdiklerini söylemek yanlış olmazdı. Yüzde yüz yirmi, sürprizlerine *bayıldım*.

EPILOG

Halloween night...

Steele'in parmakları yeni fönlenmiş saçlarımı karıştırdı ve beni usulca öptü. "Bir sarışın olarak çok ateşlisin, Cehennem Kedisi," diye inleyerek itiraf etti. "Bütün gece ellerimi senden uzak tutmak çok zor olacak."

Yeni saç rengime verdiği tepki hoşuma gittiği için kocaman sırıttım. Dave -ya da Declan- ile yaşadığım her şeyden sonra iyiymişim gibi davranmaya çalışmışım. Terapim sayesinde hiçbir şey kalıcı bir iz bırakmamış gibi sert davranmaya çalışmışım. Ama kuaförüm saçımdaki pembe boyayı sıyırıp beni doğal sarı rengime döndürdüğünde hissettiğim o büyük rahatlama? Sarsıcıydı. Belki de tüm o ürkütücü barbie bebeklerin saçları pembe olduğu içindi. Ya da belki de esir köleleri saçlarını benimkine uyacak şekilde boyamaya zorlandıkları için. Ya da belki sadece *kendimi* daha gerçek bir versiyonum gibi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sebepten ne olursa olsun, omuzlarımdan binlerce ton yük kalkmış gibi hissediyordum. Steele'in beni gördüğünde çenesinin düşmesi de bunu çok daha tatlı hale getirdi. Kuaförden onu görüntülü aradığımda Bree kendini kaybetmişti ama sonra konuşmamızın yarısında uyuyakaldı. Onu da kesinlikle suçlamıyordum; küçük oğlu ona kendi diva kişiliğinin karmik adaletini veriyordu.

Kody ve Archer zaten The Laughing Clown'da dövüğe hazırlanıyorlardı ama Steele ve ben onlarla orada buluşacağımızı söylemiştik. Birincisi, Archer'ın dövüşünden önce odaklanmaları gerekiyordu. Diğer yandan Steele beni kuyruklu piyanosunun başına oturtmak ve son bestesini çalarken beni yemek istiyordu. Kulağa karmaşık geliyordu ama yetenekli bir adamdı, işe yaramasını sağladı.

"Pekala"- platin saçlarımı omzumun üzerinden savurdum ve bir çift külot giydim "Ellerini benden uzak tutman gerektiğini hiç söylemedim. Sadece bu sefer dikkatimi Archer'ın dövüşünden uzaklaştırma. Her şeyi görmek istiyorum."

Steele başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi, yüzü şimdiden fikirlerle doluydu. "Peki, bu durumda neden külot giyiyorsun? Seni dövüşten alıkoymamıza izin verilmiyorsa, bunu biraz daha kolaylaştırmalısın."

Bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Eminim bunu başaracaksın."

Omuz silkti, kafasına koyduğunda külotumun hiç caydırıcı olmayacağını çok iyi biliyordu. Öte yandan, büyük boy kapüşonumun altında komando olduğumu bilselerdi, bu onları çıldırtırdı.

Bu şeytani düşünceyle iç çamaşırımı tekrar çıkardım ve Steele'in müzik sehпасının üzerine bıraktım.

"Hadi Max, geç kalacağız." Beni yakaladı, ben de güldüm ve tehlikeli derecede yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde onun ulaşamayacağı bir yerde dans ettim. Bu geceki dövüş için öldürmek üzere giyinmişim; üzerime elbise gibi oturan, en sevdiğim, kişiselleştirilmiş *The Archer* kapüşonlu sweatshirt'ümü, bağcıklı, siyah stiletto çizmelerimle eşleştirmiştim.

Steele, piyanosunun üzerinde bacaklarımı açmış otururken çizdiğim görüntüyü çok beğenmişe benziyordu.

Yakın zamanda kurşun geçirmez camla modifiye edilmiş kiraz kırmızısı bir Corvette olan arabalarından birine bindik ve eski malikanemizden çıkmadan önce beni öpmek için acele etmedi. Dövüş The Laughing Clown'da yapılacağı için eski evimizde hazırlanmıştık. Teknik olarak hâlâ bizim evimizdi ama çocukların bana dağ evini hediye ederek sürpriz yaptıkları o hafta sonundan beri orada birkaç geceden fazlasını geçirmemiştik. *Orası* bizim evimizdi.

The Laughing Clown yakın zamanda kapsamlı bir tadilattan geçmişti. Hades babamın Shadow Grove'u yeniden canlandırma projelerinin çoğunu devralmaya karar vermişti. Ancak Timberwolves bunu Bree'nin babası gibi adi heriflerin zimmetine para geçirmek için yapmak yerine, gerçek birer işletme olarak işletmek için yapıyordu.

Böylece, kabuslarıma çok sık giren ürkütücü, terk edilmiş eski lunaparkın yüzü değişiyor ve yeni bir isim alıyordu.

Anarşi.

Archer'ın dövüşü için çektiği kalabalık düşünüldüğünde garip bir şekilde uygun görünüyordu. Steele ve ben kostümlü seyircilerin arasından geçtik ve yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. Cadılar Bayramı'nın parti için iyi bir bahane olduğunu biliyordum -ve dolayısıyla alkol satışları ve çete işinin daha az yasal tarafındaki satışlar- ama Timberwolves bu dövüş gecesiyle bana gerçekten bir iyilik yapıyordu.

Kapanış güzel bir şeydi. Archer'ın dövüşüne katılabilmek, İsyan Gecesi'nden bu yana geçen iki yılda yaşadığımız her şeyi bilerek, katartik bir şeydi. Steele'in yanımda olması, parmaklarının benimkilerle sıkıca kenetlenmiş olması her şeyi daha da güzelleştiriyordu.

Steele dudaklarını kulağıma dayayarak, kalabalığın ve gümbür gümbür çalan müziğin arasından sesini duyurabilmek için, "Yer ayırtmalıydık," dedi. Herkes bu dövüş için deli gibi heyecanlanmıştı ve bu heyecan bulaşıcıydı.

Archer vurulduktan sonraki dövüşü iptal ettiğinden beri hiçbir dövüşe çıkmamıştı. Pek çok teklif almıştı elbette ama hepsini geri çevirmişti. Resmi açıklaması hâlâ iyileşmekte olduğu yönündeydi ama ben antrenman yapması gereken bir dövüşün baskısı olmadan eğlenmeye çalıştığından şüpheleniyordum. Sakatlıklarının hızla iyileştiği kesindi ve Kody yeni evimizdeki spor salonunda onu yeterince hırpalamıştı.

Çocuklar beni bildikleri tüm dövüş sanatları ve savunma teknikleri konusunda eğitmeyi kendilerine görev edinmişlerdi ama şansımı sekizgünde denemek gibi bir niyetim yoktu. Bu tamamen Archer'ın alanıydı.

Steele ve ben Archer'ın iki kurumsal sponsoru olan Brilliance Diamonds ve KJ-Fit ile süslenmiş ön sıradaki koltuklarımızı bulduk.

Müzik hoparlörlerden öncekinden daha yüksek sesle gelmeye başladı ve ağır bir death-metal melodisi kafese giren ilk dövüşçüyü duyurdu. İri yarı bir adamdı, güçlü kaslara sahipti ve sırtında Timberwolf dövmesi vardı.

Archer'a Zed dövüşü teklif ettiğinde, gülerek Timberwolf'la alay etmiş ve adamlarını yere sermeye devam etmesinin utanç verici olacağını söylemişti. Yine de bunu geri çeviremezdi. Ne burada, ne de böyle anlamlı bir yıldönümünde.

Yine de bu adamın ona iyi bir ders vereceğinden şüpheleniyordum.

Aşırı dramatik yorumcu Timberwolf dövüşçüsünü tanıtmak için üzerine düşeni yaptı ve kalabalığın büyük bir bölümü iri adam için çıldırdı. Görünüşe göre profesyonel MMA dünyasında da gelecek vaat eden bir kariyeri vardı. Hades, Anarchy'yi başlatmak için yıldız gücü hedefliyordu, bu kesindi.

Sonra Archer'ın giriş müziği başladı ve sırtışım o kadar genişledi ki zorlukla zapt edebildim.

"Bu şarkıya bayılıyorum!" Archer'ın destekçilerinin kulakları sağır eden kükremeleri arasında sesimi duyurabilmek için bağırmam gerekti ve Steele bana sadece bilinçli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yine de şarkıyı ne kadar sevdiğimi biliyordu ve Hollywood'dan gelecek vaat eden bir rock grubuna lisansladığı melodisiyle dans ederken gözlerinde hayranlıkla beni izledi.

Steele'i *ana akım* olmaya ikna etmek biraz zaman almıştı ama grubun solisti Seph'in okul arkadaşlarından birinin ağabeyiydi. Onları çalarken dinlediğimde Steele'in bestelerinin hakkını vereceklerini anlamıştım.

Kody her zamanki moral konuşmasını yapmak için Archer'la birlikte dövüş kafesine girdi, sonra Arch'ın şapkasını ve kapüşonunu ondan aldı. Archer'ın gözleri görüş alanıma girdiği andan itibaren bana kilitlenmişti ve kalbim adamlarımla duyduğum gururla kabardı.

Yorumcu giriş istatistiklerini sıralarken ve kalabalığı çığlık çığlığa bir çılgınlığa sürüklerken ona bir öpücük kondurdum. O da bana göz kırptı. Dövüşü kazandıktan sonrası için bir söz.

Kody sekizgenden çıktı ve Steele ile benim beklediğimiz yere geldi, sonra beni uzun, tutkulu bir öpücükle karşıladı. Eli kapüşonlunun üzerinden kışımı sıkıca kavradı ve dudaklarıma karşı inledi.

"Kahretsin, o kadar ateşli görünüyorsun ki daha dövüş başlamadan seni tuvalete sürüklemek istiyorum bebeğim." Sadece yarı yarıya şaka yapıyordu ve ben bunu çok iyi biliyordum. "Bu saç... Vay canına, daha nefes kesici olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum."

Gözlerimi ona diktim. "Bu gece olmaz, Kazanova. Dövüş için buradayım. Hepiniz beni daha sonra anlamsızca becerebilirsiniz."

Kody bir kahkaha attı ve beni tutuşunu bıraktı ama kolunu gevşekçe belime dolamaya devam etti. "Bu sözünü tutacağım, güzelim."

Dudaklarımı yaladım ve Archer'ın yoğun bakışlarıyla bir kez daha karşılaştığımda sııttım. Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, ısınma yumrukları atıyordu ama tüm dikkati benim üzerimdeydi. Seyirci kalabalığını fark etmese boş bir depoda bile olabilirdik.

"Git," diye ısrar ettim Kody'ye, onu Archer'a doğru iterek, "kazanmasına yardım et ki kutlayabilelim."

Beni tekrar öptü ama söyleneni yaptı. Kafesin etrafından Archer'a doğru yürürken KJ-Fit şapkasını geriye doğru çevirdi, elindeki işe lazer gibi odaklanmıştı.

"Bahis oynamak ister misin?" Hakem dövüşü başlattığında tekrar yanına oturduğumda Steele mırıldandı. İkimiz de ilk bölümde Archer'ın rakibini test edeceğini, hızını ve zayıflıklarını kontrol edeceğini biliyorduk, bu yüzden enerjimizi maçın kızışmasına sakladık.

Bir kahkaha attım. "Archer'ın kaybedeceğine dair bahse girmiyoruz, seni pislik."

Sadece sııttı. "Asla bilemezsiniz; Jimbo çetin cevizdir ve Arch da antrenmansızdır. Büyük kötü kurt seninle yerleri paspaslayabilir.

Güneş ışığı."

Gözlerimi devirdim. "Jimbo. Çeteye bağlı bir UFC dövüşçüsü için ne aptalca bir isim. Archer da o kadar sıkı çalıştığına göre antrenman yapmamış sayılmaz." Ayrıca dağ evimizde UFC'nin en iyilerinden birkaçıyla birkaç sahte dövüş yapmıştı, bu yüzden evet, Jimbo'ya karşı bu dövüşü çantada keklik gördüğünden oldukça emindim.

Elbette, ikinci raundun yarısında Archer içindeki canavarı serbest bıraktı. Kanlar sekizgenin mavi zeminine sıçradı ve sonraki otuz saniye sert yumruklar, keskin dirsekler ve sinsi dizlerden oluşan yürek hoplatan bir telaşla geçti. Sonra her şey bitti. Jimbo, son bir sağ kroşe kafasını geriye atıp ışıkları söndürdüğünde bir gümbürtüyle yere yığıldı.

"Sana söylemiştim." Muzaffer bir sırıtışla Steele'e döndüm.

Sadece güldü, sonra kafasını kafese doğru salladı. Archer kafesin oradaydı ve bana yaklaşmam için işaret ediyordu. Kody elimi tuttu ve beni sekizgenin içine çekerek Archer'ın galibiyetinden duyduğu heyecanı haykırdı.

Jimbo tekrar ayağa kalktığında, hakem Archer'ı resmi olarak galip ilan etmek için üzerine düşeni yaptı. Ardından, eldivenli elini bırakır bırakmaz, Archer yüzümü tuttu ve beni uzun uzun öptü, tam orada, eski büyük tepenin ortasında.

SONRAKİ PARTİ eski eğlence evinde yapıldı. Hades burayı cidden eğlenceli bir gece kulübüne dönüştürmüştü ama dördümüz ön kapıdan içeri girerken hâlâ içimde kalan korku yumağını yutmam gerekiyordu.

İçeride ise o korkunç eski eğlence evinden eser kalmamıştı. İçeriye en son girdiğimde orada olanlara dair tek hatıra, her yerde bol miktarda aynanın olmasıydı, ancak şimdi sadece yanıp sönen flaş ışıklarını ve az giyimli dansçıları yansıtıyorlardı. Timberwolves hakkında çok fazla soru sormamaya çalıştım -çeteleri beni ilgilendirmezdi- ama gelirlerinin yasal olmayan kısmının seks ticaretinden geldiği izlenimini edinmiştim. Fuhuştan bahsediyorum, insan kaçakçılığından değil. Archer'ın Seph'i nasıl kurtardığını düşünürsek, Hades'in deri pazarına kesinlikle *karşı* olduğunu düşünebilirdim.

Bara yaklaştığımızda üzerinde siyah lateks bir dondan başka bir şey olmayan yakışıklı bir adam bizi karşıladı ve VIP bölümünde bir masa rezerve edildiğini söyledi. Bize masaya kadar eşlik etti, yürürken müzik eşliğinde kıcını salladı, sonra da içki siparişlerimizi alıp gitti.

Oturur oturmaz kollarımı Archer'ın boynuna doladım ve onu tekrar öptüm. "Kazandığın için tebrikler Günışığı," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Orantısız bir sırtıma yaptı ve gevşek, sarı bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu gece seni kafesin yanında dans ederken gördüğümünden daha ateşli göründüğünü hiç sanmıyorum."

Alay ettim. "Hı-hı, çünkü senin kapüşonunu giyiyorum."

Kody boğazını temizledi ve Archer'a bir şey hatırlatmaya çalışıyormuş gibi başını eğdi. Ya da belki sadece acele etmesini istiyordu.

"Doğru," diye mırıldandı Archer. Elini duştan yeni çıkmış ıslak saçlarında gezdirdi ve ceketinin içine uzandı. "Kate, bu gece hepimiz için bir tür yıldönümü olduğu için, özellikle de *burada*, sana bir şey vermek istedim."

Önümdeki masanın üzerine katlanmış bir kâğıt destesi koydu, sonra da onun yanına katlanmış tek bir kâğıt koydu. Steele ceketinin cebinden bir kalem çıkardı ve kâğıtların yanına koydu.

"31 Ekim'in sende bıraktığı tüm kötü anılar için, Cehennem Kedisi, bunun onları onarmak için bir başlangıç olmasını umuyoruz." Gri gözleri bir an için benimkileri tuttu, içtenliği parlıyordu.

Kody koltuğunda kaykıldı, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Bu sadece Archer'dan gelen bir hediye gibi *görünebilir* ama aslında hepimizden."

Archer gözlerini devirdi. "Doğru. Ama çoğunlukla benden. Önce bunu aç." Parmağıyla kalın kâğıt yığınının üzerine vurdu.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak kâğıdı aldım ve dikkatle açtım. Gözlerim en üst sayfayı taradı ve kalbim durdu. Dehşet midemde birikti ve Archer'ın imzasını uygun satırlarda bulana kadar sayfaları çevirdim.

Acı göğsümü sıkıştırdı ve bakışlarım Archer'ın gözleriyle buluşmak için yukarı kaydı. "Benden boşanıyor musun?"

Yüz ifadesi dikkatle nötr kaldı, bana bakarken hiçbir duygusunu belli etmedi. Benden... benden ayrılıyor muydu? Eğer öyleyse, bu Cadılar Bayramı'na karşı süregelen korkumu onarmak için son derece *boktan* bir yoldu.

"Senin haberin ya da rızan olmadan seninle evlendim Kate," dedi bana, etrafımızdaki gürültülü müziğe rağmen dikkatlice eşit bir ses tonuyla. "Sana her şeye yeniden başlama fırsatı veriyorum... eğer istediğin buysa."

Kaşlarım havaya kalktı ve keskin bir inatçı öfke çizgisi içimden geçti. "Peki ya değilse?" Boşanma kâğıtlarını tekrar masaya bıraktım ve pırlanta yüzüğüm ışıkların altında benimle alay edercesine parladı. "Ya bunu istemiyorsam?"

Archer derin bir nefes aldı, katlanmış tek sayfa kâğıdı eline alırken çenesi gergindi. "O zaman bunu alabilirsin."

Sinirlenerek kâğıdı parmaklarının arasından kaptım ve açtım. Orada ne bulmayı beklediğimden emin değildim ama altında imzası olan basit bir yasal belge olmadığı kesindi.

Kaşlarım daha da yukarı kalktı. "Evlilik öncesi anlaşmamızın feshi mi?"

Steele boğazını temizleyerek dikkatimi Archer'ın boş yüzünden çekti. "Düşündük ki... eğer her şeyin bu halinden memnunsan-"

"Öyleyim," diye tersleyerek sözünü kestim. "Sizin de öyle olduğunuzu sanıyordum."

"Ne?" Kody yüzünde panik ifadesi belirerek haykırdı. "Tabii ki öyleyiz. Neden-?" Sözünü kesti, anlamaya başlamıştı. "Oh kahretsin. Sence-"

"Siz bana *boşanma* kâğıtları verdiniz; ne düşünmem gerekiyor?" Yanaklarımın ısındığını hissederek talep ettim. Kafam çok karışmıştı. Burada ne elde etmeye çalışıyorlardı?

"Prenses," diye mırıldandı Archer, parmağını çenemin altına koyarak bakışlarımı tekrar onunkine çevirdi. "Bir şeyleri bitirmiyoruz. Sana hepimizle eşit şartlarda yeni bir başlangıç teklif ediyoruz. Hepsi bu kadar. İnan bana Kate, bu lanet Dünya'da hiçbir şey seni terk etmemize neden olamaz. Hepimiz seni çok seviyoruz."

Rahatlama dalgalar halinde üzerime çöktü ve sonunda yeniden nefes alabildim. Orada yanlış bir sonuca varmışım ve paniğim bir an için mantığımı kör etmişti. Ama anladım. Bana karşı yaptığı ilk yanlışı düzeltmeye çalışıyordu.

"Ah," diye mırıldandım, diğer tüm sözcükler beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Archer'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kesinlikle." Artık onunla doğru sayfada olduğumu biliyordu.

"Yani, benden boşanmak *istemiyor* musun?" Dudağımı ısırdım, hâlâ gergindim. Tabii ki, dördümüzle birlikte her zaman karışık bir durum olacaktı. Bunu yapamazdım.

yasal olarak hepsiyle evlenmek, ama. Archer ve ben çoktan bitirmiştik. Birden fazla ölümle tamamlanan bir düğün bile yapmıştık. Ve pasta. Düğün pastası yemiştik... bir pastanenin mutfağında birbirimizin vücudundan yalayarak da olsa.

Soluk mavi gözleri yumuşadı ve başparmağı dudağımı dişlerimin arasından çekip aldı. "Senden *asla* boşanmak istemiyorum bebeğim. Sen benim yaşama sebebimsin."

Nefesim kesilirken kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye ekledi Kody, ses tonu kuruydu, "Steele ve ben senin için takma isimlerle kimlikler hazırladık bile, bilirsin, bir gün bizimle *yarı resmi* bir ilişki kurmak istersen diye."

Şaşkınlıktan bir an donakaldım, sonra boğazımdan heyecanlı bir kahkaha yükseldi. İnançsızlıkla başımı sallayarak boşanma kâğıtlarını tekrar elime aldım, sonra da yırtıp konfeti haline getirdim.

"Bu soruyu cevaplıyor mu?" Her birinin bakışlarıyla teker teker karşılaşarak sordum.

Archer masanın üzerindeki diğer belgeyi düzeltip kalemi bana uzatırken sırtıyordu. "Bunu imzala Kate. Senin mülkün üzerinde herhangi bir yasal hakka ihtiyacım ya da isteğim yok. Sadece *seni* istiyorum."

Aşk ilanlarının kadınsı organlarıma yaptığı lezzetli şeylerden dolayı içten içe inleyerek kalemi aldım ve adımın yazılı olduğu satıra imzamı attım.

Archer tatmin olmuş bir şekilde belgeyi tekrar katladı ve ceketinin içine soktu.

Steele sırtarak kulübün karşısında başını salladı. "Seph'in kusursuz zamanlaması nasıl?" diye şaka yaptı, kabarcıklı arkadaşım kalabalığın arasından zıplayarak ilerlerken. Bir elinde parlak, meyveli bir kokteyl vardı ve kollarına vücut simleri bulaşmıştı. Seph belli ki bu gece iyi vakit geçirmeye niyetliydi.

"Hey!" diye bağırdı, yüzüne yapıştırdığı geniş bir gülümsemeyle masamıza doğru geldi. "Aman Tanrım, Archer, o dövüş *çılıgıncaydı*. Tamamen *çılıgıncaydı*. Daha önce dövüşmeyi hiç sevmemiştim ama bu..." Kocama kalp gözleriyle bakarken çenesi hafifçe çözüldü.

"Aşağı kız," diye alay etti Kody. "Oğullarının üzerine salyalarını akıttığın için MK'ye kendini dövdürtme."

Seph'in ağzı kapandı ve bana suçlu bir bakış atarken gözleri büyüdü. "Üzgünüm MK," diye ciyakladı. "Bir kızı kesinlikle suçlayamazsın,

Yine de." Bir kahkaha patlattı ve ben de kıkırdarken başımı salladım. "Aslında aramızda halletmemiz gereken bir şey daha vardı."

Archer itiraf etti, garson içkilerimizi masaya getirirken kolunu belime dolamıştı.

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi? Başka ne var?"

Omuz silkti. "Hepimiz sana aramızda sır kalmayacağına dair söz vermiştik ama geçen gün söylediğin bir şey bir şeyleri gözden kaçırdığımızı fark etmemizi sağladı - tamamen kasıtsız olarak, diye ekleyeyim."

Steele yüzünü buruşturarak, "Kesinlikle kasıtsız," dedi. "Daha çok alışkanlıkların zorlamasıyla."

"Ve eski sadakat," diye ekledi Kody.

Seph burnunu kırıstırdı, benim hissettiğim gibi kafası karışmış görünüyordu. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Archer onun sorusunu duymazdan gelerek bana döndü. "Hades'le hâlâ yüz yüze tanışmadığınızı fark ettik Prenseler."

Seph içkisini yudumlarken gülüyordu. "Evet, tanıştı!"

Archer genç arkadaşına gözlerini devirdi. "*Resmi olarak* değil. Her neyse, şimdi tam zamanı gibi görünüyor." Masamıza yaklaşan tanıdık bir yüze başıyla işaret etti. "Kate, Hades'le tanış, meşhur Üç Eyalet Timberwolves'un lideri."

Çenem düştü, sonra bir kahkaha patlattım. "Şaka yapıyor olmalısın. beni."

LANET OLASI SON.

SHADOW GROVE'A GERİ GELİN

HADES #1
8 Ocak 2021'de Çıkıyor

[Books2read.com/hades1](https://books2read.com/hades1)

7. ÇEMBER

Beş yıl önce, Tri-state Timberwolves'un meşhur katliamını ben planladım.

Kurtlar Karargâhı'nın dışındaki sokaklar eski muhafızların kanıyla kıpkırmızı oldu ve babama sadık üyelerden hiçbiri merhamet görmedi. Tek bir kişiye bile.

Medyanın hikâyeyi çarpıtmasına izin verdim. Yeni elemanlarım yalan haber yayma ve izlerimizi örtme konusunda kendilerini hevesle kanıtladılar. Kamuoyuna göre Tri-State Timberwolves'un soyu tükenmişti.

Ama bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Değiştik, büyüdük, geliştik ve her zamankinden daha güçlü çıktık. Artık Timberwolves'la yaşıyorum, yiyorum, uyuyorum ve nefes alıyorum. İmparatorluğumu güvende ve başarılı tutmak için her şeyi yaparım. Bana bağlı olan insanları güvende tutmak için.

Peki, hepimizi tehlikeye atan kendi zayıflığım olduğunda ne yapacağım? Seksin kararlarımı gölgelemesine izin verdiğimde ve bedelini halkım ödediğinde?

Çok basit. Dikkat dağıtıcıları öldür.

Bana Hades denmesinin bir sebebi var ne de olsa.

YAZARDAN BİR MEKTUP

Hey sen... Evet, sen! Şu anda bu sayfaya bakmakta olan okuyucu, bir sonraki satırda "haha Nisan Şakası, işte aradığınız cevaplar!" diyecekmiş gibi bakıyor.

Spoiler uyarısı: Böyle bir şey olmayacak.

İşler çığırından çıkmadan önce durumu hemen açıklığa kavuşturalım. Bu, bana küfretmenize ve WTF Tate diye bağırmanıza neden olan küçük ayrıntı mı?! Bu bir uçurum değildi. Bunu biliyorsun. Steele'in vurulması mı? Evet, o sayılır ama bu sadece bir sonraki Shadow Grove serisine ilgi uyandırmak içindi! Ayrıca, şu anda bana attığın ölüm bakışları olmadan aynı olmazdı. Hepsi eğlencenin bir parçası! Ne kadar canavar olduğumla ilgili tüm o mırıldandığın küfürler? Geceleri beni çok güzel ve sıcak tutuyorlar.

Ayrıca, zaten Timberwolves'a boğazıma kadar batmış durumdayım ve bu çok ama çok eğlenceli! Umarım siz de benim kadar keyif alırsınız! Ama eğer beğenmezseniz... siktir edin. En azından denedim! Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim, bu boku uydurmuyorum. Karakterlerimin anlatacak bir hikayesi var ve ben sadece olay raporlarını yazıyorum.

Ama konumuza dönelim. Madison Kate'in hikayesi bitti! Oldukça çılgın bir yolculuktu, değil mi? Bitmiş olmasını hâlâ biraz çılgınca buluyorum. Bu seriyi yazmak neredeyse yarım milyon kelime sürdü ve son 5 aydır yazı beynimi tamamen tüketti. (evet, bunların hepsi sadece 5 ay içinde yayınlandı!)

2020 çok zor bir yıl oldu ve çoğunuzun da aynı fikirde olduğunu biliyorum. Benim için, *aylarca* kapımın önünde beliren Avustralya Orman Yangınları ile uğraştım, ardından bir imza gününe ev sahipliği yaptım, bölgemin 100 yıldır gördüğü en kötü sel baskınına uğradım, koronavirüs izolasyonları ile uğraştım ve... annem öldü.

NEFRET'teki yazar notumu okuyanlar zaten biliyor, annem benim ilk ve en büyük hayranımdı, bu yüzden tüm bu seri benim için acı-tatlı oldu. Bugüne kadarki en iyi çalışmam olduğunu hissediyorum ama annemin hiç okumadığı tek seri bu. Bundan nefret ediyorum. Bir sonraki serimi de okumayacak olmasından nefret ediyorum. Ya da ondan sonrakileri... Tek yapabildiğim, onları çok seveceğini ya da bu kariyerde geldiğim noktayla gurur duyacağını ummak.

Annem kitap sevgimi çocukken başlattı, biz okumaya başlamadan önce her gece kardeşime ve bana Watership Down okurdu.

Kendimiz için bölüm kitapları ve tüm tavşanlar için *en kötü* sesleri yaptı. Ama o günden sonra kitaplara olan sevgim daha da arttı. Okumamı asla sansürlemedi ya da bazı içerikler için yeterince büyük olmadığını söylemedi, bu sayede 10 yaşında Atlara Fısıldayan Adam'ı okudum ve o andan itibaren romantizme tamamen bağlandım.

Ona bir kitap yazdığımı söylediğimde, okuyup okumayacağı ve geri bildirimde bulunup bulunmayacağı hiç söz konusu bile olmadı. Ters haremin ne olduğunu bile bilmiyordu, ama bu türü tam olarak anlayabilmek için gidip Google'da kapsamlı bir araştırma yaptı. Grafik seks sahneleri ve tüyler ürpertici ölümler yazmaya başladığımda gözünü bile kırpmadı, sadece karakterizasyon ve gerçekçilik üzerine notlar verdi.

Eğer annem olmasaydı, şu an burada bunu yazıyor olamazdım. Bu benim otuzuncu kitabımdı ve o köşemde durup beni desteklemeseydi ve her adımında bana tezahürat yapmasaydı asla bir numarayı geçemezdim.

Yani... burada söylemek istediğim 2020'yi siktir et. Ciddiyim. Bir kaktüsle kışından sakin ve sonra biraz daha sakin. Bok gibi zor oldu, ama kış uykusuna yatmak ve bırakmak istediğimde bile başımı suyun üstünde tutan bazı inanılmaz arkadaşların ve taç düzelticilerin desteğine sahip olduğum için çok şanslıyım.

Harika içerik editörüm Heather tüm bu seri boyunca benimle birlikte oldu, beni pompaladı ve ilerledikçe yeni fikirlere ve sahnelere kıkırdadı. Ayrıca MK'nin Danvers Malikanesi'nde değil D'Ath Malikanesi'nde yaşadığını ilk tahmin eden ve takip edenin Dave olduğunu ilk anlayan kişi de oydu. Yine de Declan twistinin geldiğini hiç görmediği için neşeyle kıkırdadım!

Sonuç olarak, onu omzumdaki küçük şeytan olarak düşünmeyi seviyorum, fısıldıyor, *"evet, iyi, ama daha kötü yap. Onları ağlat!"*

Gördün mü? Heather'ın üzerinden otobüs geçti. Bip bip!

Neyse, bu konuyu kapatmamalıyım. Hades'e geçme vakti geldi!

****Timberwolves'un Shadow Grove'da perde arkasında neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.**

Dizisi boyunca MK ile birlikte olduğunuz için teşekkürler! Bu benim için dünyalara bedel ve umarım bu kitaplar size 2020'nin karmaşasından bir tür mola sunmuştur. #SiktirCovid #SiktirKanser #SiktirDaveTestereli

Madison Kate hakkında daha fazla konuşmak ister misiniz? Facebook'taki özel spoiler odasında bize katılın - [facebook.com/groups/wtftate](https://www.facebook.com/groups/wtftate)

Gelecekteki projelerimden, rastgele düşüncelerimden ve Netflix tavsiyelerimden haberdar olmak ister misiniz? Facebook'taki okuyucu grubuma katılın - [facebook.com/groups/tatejames.thefoxhole](https://www.facebook.com/groups/tatejames.thefoxhole)

AYRICA TATE JAMES TARAFINDAN

Madison Kate'in Hikayesi: (Karanlık NA Çağdaş Romantizm)

#1 NEFRET

#2 YALANCI

#3 SAHTE

#4 KATE

HADES

(Karanlık NA Çağdaş Romantizm)

#1 7th Circle (2021)

#2 Anarchy (2021)

#3 Club 22 (2021)

#4 Timber (2021)

Kraliyet Davaları: (Komple Fantastik Seri)

#1 Numaralı Sahtekar

#2 Arayıcı

#3 Numaralı Varis

Kit Davenport

(PNR serisinin tamamı)

#1 The Vixen's Lead #2

The Dragon's Wing

#3 Kaplanın Pususu #4

Engerek Yuvası

#5 The Crow's Murder

#6 Alfa'nın Sürüsü Novellası:

Cehennem Köpeği'nin Lejyonu

Kutu Seti: Kit Davenport: Komple Seri

Karanlık Miras: (Komple Karanlık Çağdaş lise romantizmi)

#1 Kırık Kanatlar

#2 Kırık Güven

#3 Kırık Miras

Arbon Akademi Kraliyet Ailesi

(Karanlık çağdaş/distopik üniversite romantizmini tamamlayın)

#1 Prenses Oy Pusulası

#2 Playboy Prensleri

#3 Zehirli Taht

Hijinx Harem: (Rekabet RomCom PNR serisi)

#1. Fesat Unsurları 2.

Yıkım Unsurları 3. Arzu

Unsurları

Vahşi Av Motosiklet Kulübü (Karanlık

PNR/Fantezi serisi)

#1 Koyu Parıltı

#2 Cruel Glamour (TBC)

#3 Torn Gossamer (TBC)

Foxfire Burning: (UF/PNR serisi)

#1 Dokuz

#2 Kuyruk Oyunu (TBC) #3

TBC (TBC)

Gizli Günahkarlar

(Karanlık Çağdaş Gerilim Romantizm)

#1 Ateşle

Değiştirilmiş #2

Kurşunla

Değiştirilmiş

#3 Acı Tarafından Değiştirildi (TBC)

Unutulmuş Tanrılar: (Şehir Fantezisi Serisi)

#1 Yabani Büyü

#2 TBC

İçindekiler

Başlık Sayfa	
İçindekiler Telif	
Hakkı İthaf	
Stalk Tate	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Sonsöz](#)

[7th Circle'daki Shadow Grove'a](#)

[geri dönün](#)

[YAZARDAN BİR MEKTUP](#)

[Tate James](#) tarafından [da](#) yazılmıştır

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

